

NNCL1700-5C0v1.0

LAURELL K. HAMILTON

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

ANITA BLAKE, VÁMPÍRVADÁSZ 3.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Laurell K. Hamilton: Circus of the Damned
Copyright © Laurell K. Hamilton 1995

Hungarian translation © Jellinek Gyöngyvér, 2004.

A magyar fordítás az alábbi angol kiadás alapján készült:
Laurell K. Hamilton: Circus of the Damned
Berkeley Publishing Group, New York 1995

Fordította: Jellinek Gyöngyvér

ISBN: 963 863 617 1

Agave Könyvek

Felelős kiadó: Varga Bálint és Meznerics Gergely
A borítót és a kötetet tervezte: Sigmond Viktória

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Felelős szerkesztő: Csurgó Csaba

Szerkesztő: Walter Béla

Készült a Grafika Press Rt. nyomdában, Budapesten 2004-ben

109876 543 2 1

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

A körmöm gyászkeretes volt az alvadt csirkevértől. Ha az ember halottak feltámasztásából él, muszáj némi vért is ontania. A vér pikkelyesedő foltokban tapadt az arcomra és a kezemre. Mielőtt eljöttem volna erre a megbeszélésre, megpróbáltam leszedni a nagyját, de van, amit csak egy jó zuhany hozhat rendbe. Belekortyoltam a saját, külön bejáratú kávésbögrémbe, melyen a „Ha szívatsz, te iszod meg a” felirat díszelgett, és a velem szemben ülő két férfira néztem.

Mr. Jeremy Ruebens alacsony volt, sötét hajú és morcos. Akárhányszor találkoztam vele, vagy a szemöldökét ráncolta, vagy ordibált. Minden jellegzetes vonása az arca közepén csoportosult, mint amikor valami óriási mancs száradás előtt összeturkálja az agyagot. Ruebens két kezével végigsimított a zakója hajtókáján, a sötétkék nyakkendőjén, a nyakkendőtűn, a fehér inggalléron. A két kéz egy pillanatra összekulcsolódott Ruebens ölében, aztán újra kezdte táncát – zakó, nyakkendő, nyakkendőű, gallér, Ruebens öle. Becslésem szerint még ötször bírtam volna végignézni a fészkelődését, mielőtt sikoltozva kegyelemért kezdek könyörögni, és megígértem volna neki bármit, amit csak akart, hogy hagyja abba.

A másik férfi neve Kari Inger volt. Még nem találkoztam vele azelőtt. Száz-kilencven-egynéhány centire nőtt. Állva magasan Ruebens és jómagam fölé tornyosult. Terjedelmes arcát rövid, hullámos, vörös hajtömeg koronázta. Valódi, hamisítatlan barkója az általam valaha látott legdúsabb bajuszban végződött. Gondosan meg volt nyírva a szőrzete, kivéve borzas üstökét.

Ruebens kezei a negyedik alkalommal járták el végeláthatatlan keringőjüket. Négyig bírtam, tovább nem.

Meg akartam kerülni az íróasztalt, lefogni a kezét, és ráüvölni: „Elég!!!” dee ez még szerintem is durva lett volna egy kicsit.

– Nem emlékeztem rá, hogy maga ennyire izgága, Ruebens – közöltem.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

A férfi rám pillantott.

– Izgága?

A két kezére mutattam, amint éppen végtelen köreiket rótták. Ruebens összeráncolta a homlokát, és az ölébe engedte a kezeit. Mindkettő ott maradt, mozdulatlanul. Az önkontroll mesterfoka.

– Nem vagyok izgága, Miss Blake.

– Miért ilyen ideges, Mr. Ruebens? – szürcsöltem bele a kávémba.

– Nem vagyok hozzászokva, hogy olyanoktól kérjek segítséget, mint maga.

– Olyanoktól, mint én? – kérdeztem vissza.

A férfi erősen megköszöri a torkát.

– Tudja, hogy értem.

– Nem, Mr. Ruebens, nem tudom.

– Nahát, egy zombikirálynő... – Ruebens elhallgatott a mondat közepén. Kezdett felbosszantani, és ez biztosan kiült az arcomra. – Ne vegye rossz néven – tette hozzá lágy hangon.

– Ha azért jöttek, hogy mindennek elmondjanak, takarodjanak a francba az irodámból. Ha tényleg üzletelni akarnak, fejsék ki, és csak aztán takarodjanak a francba az irodámból.

Ruebens felpattant.

– Mondtam, hogy nem fog segíteni.

– Miben segíteni? Eddig egy büdös szót se árultak el nekem – válaszoltam.

– Talán egyszerűen elmondhatnánk neki, miért jöttünk – szólott Inger. Szép, zengő, rendkívül mély hangja volt.

Ruebens nagy levegőt vett, aztán az orrán át kifújta.

– Rendben van – azzal visszaült a székébe. – Mikor utoljára találkoztunk, a Halandók Alkotmányos Védszervezetének tagja voltam.

Bátorítóan bólintottam, és tovább szürcsöltem a kávé.

– Azóta alapítottam egy új szervezetet, Emberi Elsőbbség

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

névvel. Céljaink megegyeznek a HAV céljaival, de a módszereink sokkal közvetlenebbek.

A férfira meredtem. A HAV fő célja az volt, hogy a vámpírok újra törvényen kívül kerüljenek, hogy ismét úgy vadász hassanak rájuk, mint az állatokra. Nálam bejött a dolog. Régebben vámpírvadász vagy mifene voltam. Most vámpírhóhér. Hivatalos kivégzési határozat kell ahhoz, hogy megölhessek egy bizonyos vámpírt, különben gyilkosság lenne. Hogy hozzájuss egy kivégzési parancshoz, be kell bizonyítanod, hogy a vámpír veszélyt jelent a társadalomra, ami úgy értendő, hogy meg kell várni, míg a vámpír embert öl. Hogy mennyit, az mindegy. A legkisebb ilyen szám öt volt, a legnagyobb huszonhárom. Egy csomó hullá. A régi szép napokban az ember egyszerűen, első látásra megölhetett egy vámpírt.

– Pontosan mit jelent a „közvetlenebb módszer”?

– Tudja maga, mit jelent – válaszolta Ruebens.

– Nem – feleltem –, nem tudom.

Magamban úgy gondoltam, hogy mégis tudom, de neki kellett először kimondania.

– A HAV-nak nem sikerült a médián vagy a politika gépezetén keresztül rossz hírbe keverni a vámpírokat. Az Emberi Elsőbbség azzal is beéri, ha elpusztíthatja az összesét.

Elmosolyodtam a kávésbögrém fölött:

– Úgy érti, hogy mind egy szálig megölik az Egyesült Államok vámpírjait?

– Ez a cél – felelte Ruebens.

– Ez gyilkosság.

– Maga már ölt vámpírt. Tényleg azt hiszi, hogy gyilkosság?

Most rajtam volt a sor, hogy nagy levegőt vegyek. Pár hónappal ezelőtt nemet mondtam volna. De többé már nem voltam benne ilyen biztos.

– Nem is tudom, Mr. Ruebens.

– Ha az új törvény átmegy, Miss Blake, a vámpírok

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

szavazhatnak is majd. Ez nem rémíti meg magát?

– De igen – mondtam.

– Akkor segítsen nekünk.

– Ne kerülgesse a forró kását, Ruebens; csak mondja el, mit akar.

– Hát jó. A város vámpírmesterének nappali menedékhelyét akarjuk.

Pár pillanatig csak néztem rá.

– Komolyan beszél?

– Halálosan komolyan, Miss Blake. Mosolyognom kellett.

– Miből gondolja, hogy én ismerem a Mester nappali tartózkodási helyét?

Kari Inger válaszolt:

– Ugyan, Miss Blake. Ha mi bevalljuk, hogy támogatjuk a gyilkosságot, ön is bevallhatja, hogy ismeri a Mestert.

Igazán kedvesen mosolygott rám.

– Mondják meg, honnan szerezték az információt, és talán megerősítem, talán nem.

Inger mosolya alig lett szélesebb:

– És most ki kerülgeti a forró kását?

Ebben igaza volt.

– Mondjuk ismerem a Mestert, na és aztán?

– Adja meg a pasas nappali nyugvóhelyét – mondta Ruebens. Előrehajolt, arcán izgatott, szinte kéjes kifejezéssel. Nem hatódtam meg tőle. Nem énmiattam vetkőzte le a gátlásait, hanem a gondolat miatt, hogy karóba húzhatja a Mestert.

– Honnan veszi, hogy a Mester férfi?

– Volt egy cikk a Post-Dispatch-ben. Arra vigyázott, hogy ne mondjon nevet, de az az ízé nyilvánvalóan hímnemű volt – világosított fel Ruebens.

Eltűnődtem, vajon tetszene-e Jean-Claude-nak, hogy így hivatkoznak rá: „hímnemű íz”. Jobb nem megtudni.

– Akkor adok maguknak egy címet, maguk odamennek, és?

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Aztán mi lesz? Karót vernek a szívébe?

Ruebens bólintott. Inger elmosolyodott.

Megcsóváltam a fejem:

– Nem hiszem.

– Nem hajlandó segíteni? – kérdezte Ruebens.

– Dehogya; egyszerűen csak nem ismerem a nappali tartózkodási helyét – megkönnyebbültem, hogy az igazat mondhatom.

– Hazudik, hogy védje őt – jelentette ki Ruebens. Az arca elsötétült; mély, dühös ráncok jelentek meg a homlokán.

– Mr. Ruebens, Mr. Inger, igazán nem tudom. Ha azt akarják, hogy idézzek meg egy zombit, arról lehet szó; különben... – nyitva hagytam a mondat végét, és felénk villantottam legszebb profi mosolyomat. De úgy tűnt, ez nem hatotta meg őket.

– Belementünk, hogy ebben az istentelen időpontban találkozzunk magával, és szép tiszteletdíjat fizetünk a konzultációért. Úgy gondolom, a legkevesebb, amit megtehet, hogy udvarias velünk.

Azt akartam mondani: „Maga kezdte”, de ez gyerekesen hangzott volna.

– Megkínáltam magát kávéval. Maga nem fogadta el.

Ruebens még haragosabban vonta össze a szemöldökét; a szeme körül apró, dühös ráncok váltak láthatóvá.

– Maga minden... kuncsaftjával így bánik?

– A legutóbb, mikor találkoztunk, maga zombiimádó kurvának nevezett. Nem tartozom magának semmivel.

– Elvette a pénzünket.

– A főnököm vette el.

– Idejöttünk magához hajnalban. Igazán lehetne egy kicsit engedékenyebb velünk.

Egyáltalán nem akartam Ruebensszel találkozni, de miután Bert elfogadta a pénzünket, úgymond bent voltam a csőben. A találkát hajnalra időzítettem, az éjszakai műszakom után, de

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

még mielőtt nyugovóra tértem volna. Így aztán azt terveztem, később hazaautózom, és zavartalanul alszom nyolc órát. Legyen csak Ruebens álma nyugtalan.

– Ki tudná deríteni, hol van a vámpírúr nappali nyughelye? – érdeklődött Inger.

– Talán, de még ha ki is deríteném, akkor sem árulnám el önöknek.

– Miért nem? – kérdezte a férfi.

– Mert összeállt a pasassal – szólt közbe Ruebens.

– Jeremy, hallgass.

Ruebens kinyitotta a száját, hogy ellenkezzen, de Inger folytatta:

– Jeremy, kérlek, az ügy érdekében.

Ruebens láthatólag fuldokolt a dühtől, de aztán lenyelte. Fegyelem.

– Miért nem, Miss Blake? – Inger tekintete nagyon komoly volt, a szeméből úgy vészett ki a derűs csillogás, ahogy a jég olvad.

– Korábban már több mestervámpírt megöltem, de egyiket se karóval.

– Hát hogyan?

Elmosolyodtam:

– Nem, Mr. Inger, ha leckéket akar venni vámpírvadászatból, menjen máshová. Pusztán azért, hogy válaszolok az ön kérdéseire, a bűnsegédje lennék a gyilkosságban.

– De ha jobb tervünk lenne, elárulná nekünk a helyet? – faggatózott Inger.

Ezen egy percre elgondolkodtam. Jean-Claude holtan, igazán holtan. Bizonyára megkönnyítené az életem, de... De.

– Nem tudom – válaszoltam.

– Miért nem?

– Mert szerintem a Mester meg fogja önöket ölni. Nem játszok embereket szörnyek kezére, még olyan embereket sem,

akik gyűlölnek engem.

– Nem gyűlöljük magát, Miss Blake.

– Ön talán nem, de ő igen – intettem a kávésbögrémmel Ruebens felé.

Ruebens csak meresztette rám a szemét. Legalább nem próbálta letagadni.

– Ha előállunk egy jobb tervvel, beszélhetünk újra önnel? – érdeklődött Inger.

Ruebens dühös, apró szemébe néztem:

– Hát persze, miért is ne?

Inger fölállt, és kezet nyújtott:

– Köszönjük, Miss Blake. Igazán sokat segített.

A keze eltakarta a kezem. Nagydarab férfi volt, de a nagyságát nem próbálta arra használni, hogy kisebbnek érezzem magam tőle. Ezt értékeltem.

– Legközelebb, amikor találkozunk, együttműködőbb lesz majd, Anita Blake – közölte Ruebens.

– Ó, Jerry, ez úgy hangzott, mint egy fenyegetés.

Ruebens elmosolyodott, a lehető legbarátságatlanabb módon.

– Az Emberi Elsőbbség hite szerint a cél szentesíti az eszközt, Anita.

Szétnyitottam a bíborszínű kosztümkabátomat. Alatta egy vállra szíjazható pisztolytáska volt, egy kilenc milliméteres Browning Hi-Powerrel kiegészítve. A bíborszínű szoknya vékony, fekete öve épp csak akkora volt, hogy át tudjam fűzni a fegyvertáskán. A gyakorló terroristák divatja.

– Ha a túlélésről van szó, Jerry, nekem ugyanez a véleményem.

– Mi semmilyen erőszakot nem helyeztünk önnel szemben kilátásba – mondta Inger.

– Nem, de a jó öreg Jerry gondol rá. Csak azt akarom, hogy ő meg a maguk kis csapatának többi tagja elhiggye, nem viccelek. Cseszekedjenek velem, és hullani fognak az emberek.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Mi tucatnyian vagyunk – jelentette ki Ruebens –, maga viszont egyedül.

– Hogyne. De ki fog először löni? – kérdeztem.

– Jeremy, Miss Blake, elég ebből. Nem azért jöttünk ide, hogy fenyegezzük önt. A segítségéért jöttünk. Készítünk egy jobb tervet, és ismét beszélünk önnel.

– De Ruebenst ne hozza – szögeztem le.

– Természetesen – válaszolta Inger. – Jeremy, gyere. – Kinyitotta az ajtót. A külső irodából behallatszott a számítógép-billentyűk halk kopogása. – Visszontlátásra, Miss Blake.

– Viszlát, Mr. Inger. Igazán nem örültem a találkozásnak. Ruebens megállt a küszöbön, és azt sziszegte felém:

– Maga egy merő fürtelem Isten színe előtt!

– Jézus még magát is szereti – feleltem mosolyogva.

Ruebens becsapta az ajtót maguk mögött. Gyerekes.

Ültem az íróasztalom szélén és vártam, hogy az ürgék biztosan ne legyenek már itt, amikor kimegyek. Nem gondoltam úgy, hogy bármivel próbálkoznának a parkolóban, de igazán nem szerettem volna elkezdni emberekre lövöldözni. Ó, megtettem volna, ha muszáj, de jobb elkerülni az ilyesmit. Reméltem hogy ha megvillantom a pisztolyom, az meghátrálásra kényszeríti Ruebenst. De úgy tűnt, csak feldühíti. Fejkörzést végeztem, próbáltam valamennyire kilazítani a görcsöt. Nem ment.

Végre hazamehettem, lezuhanyozhattam, és alhattam nyolc nyugodt órát. Pompás. Csipogni kezdett a személyhívóm. Akkorát ugrottam, mintha megcsípett volna valami. Én, ideges?

Lenyomtam a gombot, és a felvillanó szám láttán felnyögtem. A rendőrség volt. Pontosabban, a Regionális Természetfeletti Esetek Kirendeltsége. A Szellemirtók. Az ő fennhatóságuk alá tartozott az összes természetfeletti bűnügy Missouriban. Én voltam a civil szörnyszakértőjük. Bertnek tetszett a megbízatásom, de a nagy nyilvánosság még annál is

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

jobban.

A csipogó ismét megszólalt. Ugyanaz a szám.

– Francba – ezt halkan mondtam. – Már először is meghallottalak, Dolph.

Elképzeltem, hogy úgy teszek, mintha már hazamentem volna, kikapcsolva a csipogót, és nem volnék elérhető, de nem tettem úgy. Ha Rudolf Storr őrmester, a nyomozó hajnal után fél órával hívott, szüksége volt a szakvéleményemre. A fenébe.

Felhívtam a számot, és egy sor kapcsolás után végre bejött Dolph hangja, rémesnek és távolinak hatott. A felesége vett neki egy autós CB-t a születésnapjára. Nyilván majdnem túlléptük a hatótávolsága maximumát. De még ez is klasszisokkal jobb volt, mint amikor a rendőrségi URH-n beszéltem vele. Az mindig úgy hangzott, mint valami idegen nyelv.

– Hello, Dolph, mi van?

– Gyilkosság.

– Milyen gyilkosság?

– Olyan, ahol szükség van a szakértelmedre – felelte.

– Rohadtul nagyon korán van a találós kérdésekhez. Csak mondd el, mi történt.

– Ma reggel bal lábbal keltél föl, ugye?

– Még le se feküdtem.

– Részvétem, de akkor is emeld fel a segged, és gyere ide.

Úgy néz ki, egy vámpírtámadás áldozata került a kezünkbe.

Mély levegőt vettem, aztán lassan kifújtam.

– De szar.

– Így is mondhatod.

– Add meg a címet – kértem.

Megadta. A hely a folyón túl volt, az erdőn is túl, kinn a francban, Arnoldban. Az én irodám közvetlenül az Olive Boulevardról nyílt. Negyvenöt perces autót állt előttem, csak odafelé. Hurrá.

– Ott leszek, amilyen hamar csak tudok.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Várunk – mondta Dolph, aztán letette.

Nem vesződtem azzal, hogy elkészönjek a tárcsahangtól. Egy vámpír áldozata. Soha nem találkoztam elszigetelt esettel. Ez olyan volt, mint a chips; ha a vámpír egyszer már belekóstolt, egynél nem tudott megállni. A kérdés csak az: hány ember fog meghalni, mielőtt ezt a vámpírt elkapjuk?

Nem akartam belegondolni. Nem akartam kimenni Arnoldba. Nem akartam holttesteket bámulni reggeli előtt. Haza akartam menni. De valahogy nem bíztam abban, hogy Dolph megértené. A rendőröknek, ha gyilkossági ügyön dolgoznak, nincs túl jó humorérzékük. Jobban meggondolva a dolgot, nekem se volt.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

A férfi a hátán feküdt, sápadtan, pucéran a gyér reggeli fényben. A teste még így, a halál által megbénítva is jó volt – sok súlyozás, esetleg kocogás. Félhosszú, sárgás haja a még mindig zöld fű közé vegyült. A nyak sima bőrét kétszer lyukasztották át a csinos fognyomok. A jobb kart a könyök hajlatában ütötték át, ahonnan az orvos is veszi a vért. A bal csukló bőre cafatokra szakadt, mintha valami állat rágta volna meg. A törékeny napfényben ragyogott a fehér csont.

Megbízható mérőszalagommal lemértem a harapásnyomokat. Mindegyik eltérő nagyságú volt. Legalább három – de bármibe lefogadtam volna, hogy öt – különböző vámpír tette. Egy mester és a falkája vagy nyája, vagy mifenéje; ahogy egy csapat vámpírt neveznek.

A fű nedves volt a kora reggeli ködtől. A nyirkosságtól átázott az overall térde, amit azért vettem fel, hogy megkíméljem a kosztümömet. Bűnügyi helyszínelő felszerelésemet fekete Nike és műtőskesztyű tette teljessé. Régen fehér edzőcipőt hordtam, de azon túl hamar meglátszott a vér.

Némán bocsánatot kértem azért, amit tennem kellett, aztán széttártam a hulla lábait. A lábak könnyen mozogtak, semmi rigor mortis. Úgy tippeltem: még nyolc órája sincs annak, hogy a pasas meghalt, kevés volt az idő ahhoz, hogy beálljon a hullamerevség. Összezsugorodott nemi szervére rászáradt az ondó. Az utolsó öröm a halál előtt. A vámpírok nem pucolták le. A férfi combjának belső oldalán, az ágyék közelében még több harapásnyomot találtam. Nem voltak olyan durvák, mint a seb a csuklón, de túl csinosak sem.

Semmi vér a bőrön a sebek körül, még a csukló sebénél sem. Letakarítottak volna? Bárhol is ölték meg, ott nagyon sok vér volt. Mind soha nem lennének képesek eltüntetni. Ha meg tudnánk találni a helyet, ahol a pasas meghalt, rengeteg nyomunk lenne. De itt, egy nagyon hétköznapi környék precízen nyírt pázsitján nem volt semmi. Erre mérget vettem

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

volna. A vámőrök a hullát olyan steril és hasznavehetetlen helyen rakták le, mint a Hold sötét oldala.

A köd úgy lebegett a kis kertvárosi negyed fölött, akár egy csapat várakozó kísértet. A pára annyira közel volt a talajhoz, hogy olyan érzést keltett, mintha zuhogó esőrétegek közt járna az ember. Ahol a pára kicsapódott, apró harmatcseppek tapadtak a holttestre. A cseppek ezüst gyöngyökként gyűltek össze a hajamban.

Egy kis, citromzöld, fehér szegélyes ház előkertjében álltam. Az egyik oldalon előkandikált a tágas hátsó kertet körbefogó rácsos drótkerítés. Október volt, de a fű még mindig zöldellt. Egy édeslelevelű juharfa koronája magasodott a homályban a ház fölé. A levelek parázsló narancssárga színe a juharfák fényből vésett leveleit idézte. A köd fokozta a hatást, úgy tűnt, mintha a színek összevéreznék a nyirkos levegőt.

Az egész utcában végig sok kicsi ház állt, ragyogó őszi színű fákkal és ragyogó zöld gyeppel. Elég korán volt, úgyhogy az emberek többsége még nem indult el a munkába, vagy iskolába, vagy akárhová. Meglehetősen nagy csődület támadt, az egyenruhás közrendőrök tartották az embereket kordában. A fakabátok cövekeket vertek a földbe: ezek tartották a sárga, „Tilos az átjárás” feliratú szalagot. A tömeg olyan közel nyomult a szalaghoz, amennyire csak mert. Egy tizenkét év körüli kisfiúnak sikerült egészen előrefurakodnia. Nagy barna szemével rábámult a halott emberre, a száját kicsit eltátotta izgalmasában: „Húha”. Istenkém, hol voltak ilyenkor a szülei? Valószínűleg ők is bambán bámulták a hullát.

A holttest fehér volt, mint a papír. A vér mindig a test legalacsonyabb pontján gyűlik össze. Ebben az esetben sötét, lilás véraláfutásoknak kellett volna képződnie a tomporon, a karokon, a lábakon, a test teljes hátoldalán. Nem voltak ilyen jegyek. A pasiban nem volt elég vér ahhoz, hogy elszíneződést okozzon. Bárki is gyilkolta meg, az illető teljesen kivérezte. Vajon kiélvezte az utolsó cseppig? Küzdöttem, nehogy

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

elmosolyodjak, de veszítettem. Ha sok időt töltesz azzal, hogy hullákat bámulsz, sajátos humorérzéked lesz. Muszáj mosolyogni, különben totál bekattansz.

– Mi olyan vicces? – érdeklődött egy hang.

Nagyot ugrottam, és megpördültem.

– Úristen, Zerbrowski! Soha... ne... lopakodj... Így mögém!

– A nagy vámpírvadász megijed az árnyékától? –

Zerbrowski rám vigyorgott. Rendetlen barna haja három jól elkülönülő pamacsbán állt el a fejétől, mintha elfelejtett volna fésülni. A nyakkendője félig leeresztve lógott halványkék ingén, ami gyanúsán hasonlított egy pizsamafelsőre. Nem illett hozzá a barna öltönyzakó és -nadrág.

– Szép pizsama.

Ő vállat vont:

– Van mozdonymintás is. Katie szerint dögös.

– A nejedet a vonatok indítják be? – kérdeztem.

Zerbrowski még szélesebben vigyorgott:

– Csak ha rajtam vannak.

Megcsóváltam a fejem:

– Tudtam, hogy perverz vagy, Zerbrowski, de ez az ovis pizsama tényleg durva.

– Kösz – a rendőr, még mindig mosolyogva, a tetemre pillantott. Aztán a mosoly lehervadt. – Erről mi a véleményed? – intett a fejével a halott férfi felé.

– Hol van Dolph?

– Benn a házban a hölgygel, aki megtalálta a hullát –

Zerbrowski a nadrágzsebébe mélyesztette mindkét kezét, és a sarkán hintázott. – A hölgy nagyon nehezen viseli. Biztos ez az első hulla, amit nem temetésen látott.

– A legtöbb normális ember csak úgy látja a halottakat, Zerbrowski.

A rendőr lendületesen előregördült a talpán, aztán megállt.

– Nem lenne jó normálisnak lenni?

– Néha – válaszoltam.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Ő elvigyorodott:

– Tudom, hogy gondolod.

A zakója zsebéből elővett egy jegyzetfüzetet, ami úgy nézett ki, mintha valaki összegyűrte volna a markában.

– Jesszusom, Zerrowski.

– Ez csak papír, ami gyűrődik, emlékszel? – próbálta meg a nyomozó laposra simítani a jegyzetfüzetet, de végül feladta. Pózba vágta magát, toll a gyűrött papír fölött. – Világosíts meg, ó, természetfeletti szakértő.

– Meg kell majd ismételnem Dolphnak? Szeretném csak egyszer megcsinálni, aztán hazamenni aludni.

– Nyugi, én is. Mit gondolsz, miért van rajtam a pizsim?

– Azt hittem, divatdiktátor lettél.

Ő rám nézett:

– Aha.

Dolph lépett ki a házból. Az ajtó túl kicsinek tűnt ahhoz, hogy visszatartsa Dolph százkilencven centi magas, és olyan masszív testalkatú, mint egy díjbirkózó. Fekete haját géppel majdnem tövig lenyírták, így a fülei magukra maradtak arca mindkét oldalán. De Dolph nem nagyon törődött a divattal. Fehér ingének gallérján szorosra volt kötve a nyakkendő. Biztosan őt is ugyanúgy az ágyból rángatták ki, mint Zerrowskit, de mégis csinosan, rendesen és hivatalosan nézett ki. Soha nem számított, mikor hívtad Dolphot, ő mindig kész volt, hogy elvégezze a munkáját. A tetőtől talpig profi zsaru.

Akkor miért vezette Dolph St. Louis legnépszerűtlenebb különítményét? Büntetésből valamiért, abban biztos voltam, de soha nem kérdeztem meg, mi az. Valószínűleg soha nem is fogom. Az ő dolga. Ha azt akarná, hogy tudjam, elmondaná. Az osztag eredetileg azért jött létre, hogy megbékítsék a liberálisokat. Látjátok, mi csinálunk valamit a természetfeletti bűnügyekkel. De Dolph komolyan vette a munkáját és az embereit. Az utóbbi két évben több természetfeletti bűnügyet

oldottak meg, mint az ország bármely más rendőralakulata. Dolphot többször meghívták, hogy tartson előadást más rendőri erőknek. Kétszer még a szomszédos államokba is kikölcsönözték a Szellemirtókat.

– Na gyerünk, Anita.

Ez Dolph; semmi bevezető.

– Hű, Dolph, én is úgy örülök, hogy látlak.

Ő csak nézett rám.

– Oké, oké – letérdeltem a holttest túloldalán, úgyhogy tudtam mutogatni beszéd közben. A szemléltetésnél nincs jobb segédeszköz, ha keresztül akarod vinni az elgondolásod. – Már a mérések is azt mutatják, hogy legalább három különböző vámpír evett a férfiból.

– De? – kérdezte Dolph.

Vág az esze.

– De szerintem minden seb másik vámpíré.

– A vámpírok nem vadásznak falkában.

– Általában magányos vadászok, de nem mindig.

– Mi készteti őket, hogy falkában vadásszanak? – kérdezte ő.

– Eddig csak két okot ismerek: az első, hogy egyikük friss hulla, és egy öregebb vámpír megmutatja neki, mi az ábra, de ez csak két pár szemfogat jelent, nem ötöt; a második az, hogy egy bevadult mestervámpír irányítja őket.

– Magyarázd el.

– Egy vámpírmester szinte teljesen ellenőrzése alatt tartja a nyáját. Néhány mester csoportos gyilkosságot használ arra, hogy megszilárdítsa a falkát, de ők nem hordanák ide a hullát. Ott rejtenék el, ahol a rendőrség soha nem találna rá.

– De a holttest itt van – szolt közbe Zerbowski –, nyíltan szem előtt.

– Pontosan; csak egy olyan vámpírmester rakna le így egy hullát, aki megőrült. A legtöbb mester még azelőtt, hogy a vámpírokat jog szerint élőnek nyilvánították, sem dicsekedett

volna egy ilyen gyilkossággal. Fölfigyelnek rá az emberek, általában egyik kezükben karóval, a másikban kereszttel. És még most is, ha vissza tudnánk vezetni a gyilkosság nyomait a vámpírokhoz, akik elkövették, szerezhetnénk egy végzést, és megölhetnénk őket. – Megcsóváltam a fejem. – Az efféle mérszárlás nem tesz jót az üzletnek, és a vámpírok nagyon gyakorlatiasak, bármilyenek is legyenek egyébként. Nem maradsz évszázadokon át életben és inkognitóban, ha nem vagy elég diszkrét és könyörtelen.

– Könyörtelen? Miért? – kérdezte Dolph. Fölbámultam rá:

– Ez abszolút praktikus. Valaki felfedi a titkot, te pedig vagy megölsz, vagy... a gyermekeddé teszed. Jó üzleti taktika, Dolph, semmi más.

– Mint a maffia – jegyezte meg Zerbrowski.

– Ja.

– És mi van, ha bepánikoltak? – kérdezte Zerbrowski. – Már majdnem hajnal volt.

– Mikor találta meg a nő a halottat?

Dolph megnézte a noteszában.

– Öt óra harminckor.

– Az még mindig órákkal hajnal előtt van. Nem pánikoltak.

– Ha van egy bolond vámpírmesterünk, az pontosan mit jelent?

– Azt, hogy még rövidebb idő alatt még több embert ölnek meg. Lehet, hogy minden éjjel vérre van szükségük, hogy fenntartsanak öt vámpírt.

– Minden éjjel egy újabb hulla? – ezt Zerbrowski kérdésnek szánta.

– Én csak bólintottam.

– Jézusom – mondta ő.

– Igen.

Dolph hallgatott, és a halott emberre bámult. Aztán folytatta:

– Mit tehetünk?

– Meg tudnám idézni a hullát zombiként.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Azt hittem, egy vámpírtámadás áldozatát nem tudod zombiként feltámasztani – mondta Dolph.

– Ha a hulla később vámpírként támadna fel, akkor nem is.

– Vállat vontam. – Az az akármilyen, ami vámpírt csinál belőle, ütközik a halottidézéssel. Nem tudok megidézni egy olyan holttestet, amiről már eldőlt, hogy vámpírrá fog válni.

– Viszont ez itt nem fog feltámadni – következtetett Dolph –, vagyis fölélesztheted.

Bólintottam.

– Ez az áldozat miért nem fog feltámadni?

– Több vámpír ölte meg, közösen lakomázva. Hogy egy hulla vámpírként éledjen föl, ahhoz egyetlen vámpírra van szükség, aki néhány napon át belőle táplálkozik. Három harapás, végül halál, és kész is a vámpír. Ha a vámpírok összes áldozata vissza tudna jönni, tele volnánk vérszívókkal.

– De zombiként vissza tud jönni ez a halott? – kérdezte Dolph.

Bólintottam.

– Mikor tudod megcsinálni a halottidézést?

– Mától számolva három éjszaka, vagy inkább kettő múlva.

A mai éjszaka már beleszámít.

– Hánykor?

– Meg kell majd néznem az előjegyzési naptáramat. Fel foglak hívni az időponttal.

– Csak feltámasztod a meggyilkoltat, és megkérdezed, ki ölte meg. Ez tetszik – közölte Zerrowski.

– Nem ilyen egyszerű – mondtam. – Te is tudod, mennyire össze vannak zavarodva az erőszakos bűncselekmények tanúi. Végy három embert, akik ugyanazt a bűncselekményt látták, és három különböző magasságú és hajszínű elkövetőre emlékeznek.

– Ja-ja, a tanúvallomás szar ügy – mondta Zerrowski.

– Anita, folytasd – mondta Dolph. Ő így fogalmazta meg, hogy „Kussolj, Zerrowski.”

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Zerbrowski kussolt.

– Az az ember, aki erőszakos bűncselekmény áldozata lett, és belehalt, sokkal jobban össze van zavarodva. És iszonyúan be van szarva, úgyhogy néha nem emlékezik egész tisztán.

– Pedig ott volt – ellenkezett Zerbrowski. Felháborodottnak látszott.

– Zerbrowski, hagyd, hogy befejezze.

Zerbrowski eljátszotta, hogy kulcsra zárja a száját, aztán eldobja a kulcsot. Dolph összevonta a szemöldökét. Én a markomba köhécseltem, hogy elrejtsem a vigyoromat. Zerbrowskit nem szabad bátorítani.

– Úgy értem, hogy vissza tudom hozni az áldozatot a halálból, de lehet, hogy nem jutunk annyi információhoz, amennyire számítasz. A kapott emlékek zavarosak lesznek, fájdalmasak, de az talán leszűkítheti a kört, hogy melyik vámpírmester vezette a csapatot.

– Magyarázd meg – kérte Dolph.

– Elvileg most csak két mestervámpír van St. Louisban. Malcolm, az élőhalott hittérítő; és a Város Ura. Mindig fennáll annak a lehetősége, hogy valaki új jött a városba, de a város urának ezt elvileg ellenőrzése alatt kéne tartania.

– Mi vállaljuk az Örök Élet Egyháza guruját – mondta Dolph.

– Én vállalom a Mestert – válaszoltam.

– Vigyél magaddal közülünk valakit erősítésnek.

Megráztam a fejem:

– Nem lehet; ha az illető megtudná, hogy elárultam a zsaruknak, ki ő, mindkettőnket megölne.

– És neked mennyire veszélyes, hogy ezt megcsináld? – érdeklődött Dolph.

Mit kellett volna mondanom? Hogy nagyon? Vagy mondtam volna azt, hogy a Mester gerjed rám, úgyhogy valószínűleg nem lesz bajom? Egyiket sem.

– Megleszek.

Dolph rám nézett, nagyon komor tekintettel.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Egyébként mi más választásunk van? – intettem a hulla felé. – Minden éjjel kapunk majd egy újabb ilyet, amíg csak meg nem találjuk a felelős vámpírokat. Valamelyikünknek muszáj beszélnie a Mesterrel. A rendőrséggel nem fog szóba állni, de velem igen.

Dolph nagyot sóhajtott. Aztán bólintott. Tudta, hogy igazam van.

– Mikor tudod megcsinálni?

– Holnap éjjel, ha rá tudom beszélni Bertet, hogy adja át valaki másnak zombis előjegyzéseimet.

– Biztos vagy benne, hogy a Város Ura beszélni fog veled?

– Igen.

Jean-Claude esetében nem a vele való találkozás jelentett problémát, hanem az, hogy hogyan kerüljem el. De ezt Dolph nem tudta, s még ha tudja is talán ragaszkodik ahhoz, hogy velem jöjjön. És így mindkettőnket megölet.

– Csináld meg – mondta. – Aztán tudasd velem, mit derítettél ki.

– Meglesz – mondtam.

Felálltam, és a vértelen holttest fölött a szemébe néztem.

– Vigyázz a seggedre – tanácsolta ő.

– Mint mindig.

– Ha a Mester megzabál téged, enyém lehet a dögös kis overallod? – kérdezte Zerbrowski.

– Vegyél magadnak, te szemét sóher.

– Nekem inkább olyan kéne, amelyik a te buja testedre simult.

– Állítsd le magad, Zerbrowski. Nálam nem a kis mozdonyok vannak divatban.

– Hogy jönnek ehhez az egészhez a vonatok? – értetlenkedett Dolph.

Egymásra néztünk Zerbrowskival. Vihogni kezdtünk, és nem is bírtunk leállni. Én hivatkozhattam az alváshiányra. Zsinórban tizennégy órája idéztem halottakat, és társalogtam szélsőséges

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

tökfejekkel. A vámpírok által megölt ember egy tökéletes éjszaka tökéletes befejezése volt. Jogom volt hisztérikusan röhögni. Hogy Zerbowski mentsége mi volt, azt nem tudom.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Októberben van néhány nap, amely majdnem tökéletes. Az ég kifeszül a fejünk fölött, tiszta kék, olyan mély és makulátlan, hogy minden megszépül tőle. Az országút mentén vörös, arany, rozsdabarna, bordó és narancsszínben játszanak a fák. Minden szín neonfényvel ragyog, lüktet a nehéz, arányló napfényben. A levegő hűvös, de nem hideg; délben már elég, ha csak egy könnyű dzseki van rajtunk. Remek idő a hosszú erdei sétákhoz, valakivel, akivel szívesen fogjuk egymás kezét. Mivel ilyen ismerősöm nem volt, csak abban reménykedhettem, hogy szabad leszek a hétvégén, és elmehetek egyedül kirándulni. Erre kevés, vagy pontosabban nulla volt az esély.

Októberben szezonja van a halottkeltésnek. Az összes ember azt hiszi, hogy a Mindenszentek a legkedvezőbb időszak a zombik megidézéséhez. Tévedés. Az egyedüli követelmény a sötétség. De mindenki Halloween ünnepére, éjfélre kér időpontot. Azt hiszik, hogy jó mulatság Mindenszentek előestéjét egy temetőben tölteni, csirkéket öldösve, a földből előmászó zombikat figyelve. Talán jegyeket kéne árulnom rá.

Éjszakánként öt zombi az átlagom. Ez eggyel több, mint amennyit bárki más meg bírt csinálni egy éjszaka alatt. Soha nem kellett volna megmondanom Bertnek, hogy négy zombitól még nem készülök ki. Csak az én hibám, hogy ilyen rohadtul őszinte voltam. Persze igazság szerint még öttől sem készültem ki, de inkább nyelt volna el a föld, mint hogy ezt eláruljam neki.

Apropó, a főnököm – miután hazaértem, föl kellett őt hívnom. Imádni fog, amiért megkérem, engedjen el aznap éjjel. Már a gondolatára is elmosolyodtam. Bármikor, ha lerázhattam Bert láncait, jó napom volt.

Majdnem délután egy óra volt, mikor beparkoltam a ház elé, amelyben lakom. Nem kívántam semmi mást, csak egy gyors zuhanyt és hét óra alvást. A nyolc óráról már letettem; ahhoz túl késő volt. Ma este találkoznom kellett Jean-Claude-dal.

Nagy öröm. De ő volt a Város Vámpírmestere. Ha van a

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Környéken más vámpírmester is, ő biztosan tudni fogja. Szerintem megérzik egymás szagát. Persze, ha Jean-Claude követte el a gyilkosságot, nem valószínű, hogy bevallja. De tulajdonképpen nem hittem, hogy ő tette. Túl jó üzletember volt ahhoz, hogy ilyesmikkel bepiszkítsa magát. Rajta kívül nem találkoztam olyan mestervámpírral, aki ne lett volna valamilyen módon őrült-skizofrén vagy pszichopata, tessék választani.

Jó-jó, Malcolm sem volt őrült, de nem tetszettek a módszerei. Ő irányította Amerika jelenleg leggyorsabban terjeszkedő egyházát. Az Örök Élet Egyháza pontosan azt kínálta, amit. Nem hagy el a hit, nincs bizonytalanság, csak a garancia. Vámpírrá változhatsz és örökké élhatsz, hacsak valaki hozzám hasonló meg nem öl, vagy bent nem rekedsz egy tűzvészben, vagy nem üt el egy busz. A buszos részben nem vagyok olyan biztos, de gyakran gondolok rá. Biztos kell lennie valaminek, ami eléggé masszív, hogy akár egy vámpírban is helyrehozhatatlan kárt tegyen. Reméltem, egyszer a gyakorlatban is kipróbálhatom az elképzelésemet.

Lassan másztam föl a lépcsőn. A testem nehéznek tűnt. A szemem égett az alváshiánytól. Három nap volt hátra Mindenszentekig, és ez a hónap nekem nem érhetett véget túl korán. Hálaadás előtt kevesebb lesz majd a munka. Szilveszterig egyre kevesebb, aztán megint egyre több. Azért imádkoztam, hogy legyen egy örületesen nagy hóvihár. Ha rossz a hóhelyzet, kevesebb a meló. Úgy látszik, az emberek azt hiszik, mély hó alól nem tudjuk megidézni a halottakat. Pedig tudjuk, de senkinek egy szót se. Ennyi szünet nekem is kell. A folyosót betöltötte nappali életmódú szomszédaim halk zaja. Épp a kulcsomat halásztam elő a kabátzsebemből, amikor az enyémmel szemközti ajtó kinyílt. Mrs. Pringle lépett ki rajta. Magas, karcsú, kora előrehaladtával egyre soványabb asszony volt, megfehéredett haját kis kontyba fogta össze a tarkóján. A haja tényleg teljesen fehér volt. Mrs. Pringle nem vesződött hajfestékkel vagy sminkkel. Hatvanöt éves elmúlt, és nem

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

érdekelte, hogy ezt ki tudja róla.

Mrs. Pringle kan uszkárja, Puding a pórása végén ficánkolt. Kerek, aranyszínű szőrgombóc volt, kicsi rókafülekkel. A legtöbb macska többet nyomott nála, de Pudingnak amilyen kicsi a mérete, olyan nagy a stílusa. Dán dog volt valamelyik előző életében.

– Hello, Anita – mondta mosolyogva Mrs. Pringle. – Ugye nem most jött meg a munkából?

Fakó tekintetéből rosszallás sütött. Elmosolyodtam.

– De; bejött egy... sürgős eset.

Mrs. Pringle föl vonta az egyik szemöldökét, valószínűleg azon törte a fejet, mi sürgős esete lehet egy halottkeltőnek, de túl udvarias volt ahhoz, hogy rákérdezzen.

– Nem figyel oda magára eléggé, Anita. Ha továbbra is mindkét végén égeti a gyertyát, teljesen le fog gyengülni, mire olyan idős lesz, mint én.

– Valószínűleg – feleltem.

Puding vidáman csaholt felém. Én rá se mosolyogtam. Nem hiszem, hogy bátorítanunk kellene a kis erőszakos dögöket. De Puding az ő sajátos kutyaösztönével érezte, hogy nem szeretem, és elhatározta, hogy megnyer magának.

– Múlt héten láttam, hogy mázolok jártak a lakásában. Már az egészet rendbe hozták?

Bólintottam.

– Igen, az összes golyónyomot befoltozták és lefestették.

– Igazán bánom, hogy nem voltam itthon, és nem ajánlhattam fel magának a lakásomat. Mr. Giovoni azt mondja, szállodába kellett mennie.

– Igen.

– Nem értem, hogy valamelyik másik szomszéd miért nem ajánlotta fel, hogy maradjon náluk éjszakára.

Elmosolyodtam. Én értettem. Két hónappal ezelőtt a lakásomon lemészároltam két gyilkos zombit, és lövöldöztünk a rendőrökkel. Megsérült az összes fal meg az egyik ablak is.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Némelyik golyó más lakásokba is átment a falon keresztül. Senki más nem sérült meg, de most már egyik szomszédom sem szerette volna, hogy bármilyen köze legyen hozzám. Erősen gyanítottam, hogy ha lejár a kétéves bérleti szerződése, meg fognak kérni, hogy távozzak. Azt hiszem, nem róhatom fel nekik.

– Hallottam, megsérült.

Bólintottam.

– Csak súrolt a golyó.

Nem vesződtem azzal, hogy elmondjam neki: a sebet nem abban a lövöldözésben kaptam. Egy nagyon gonosz ember szeretője talált el a jobb karomon. A seb begyógyult és egy sima, fényes, meg mindig kissé rózsaszínű heg lett seb a helyén.

– Hogy sikerült a vendégség a lányánál? – kérdeztem.

Mrs. Pringle arcán mosoly ragyogott fel.

– Jaj, csodálatosan. A legkisebbik unokám egyszerűen tökéletes. Majd mutatok magának képeket, miután aludt valamennyit – ekkor a tekintetében visszaköltözött a rosszallás. A tanárnő arckifejezése. Az a kifejezés, amitől tíz lépés távolságból is feszkelődni kezdesz, még akkor is, ha ártatlan vagy. Én pedig már évek óta nem voltam ártatlan.

Föltartottam a kezem.

– Feladom! Megyek és lefekszem. Megígérem.

– Tegyen róla, hogy így legyen – mondta ő. – Utánam, Puding, itt az ideje a délutáni sétánknak.

A parányi eb táncba kezdett a póráz végén, és úgy nekilódult, mint egy miniatűr szánhúzó kutya.

Mrs. Pringle hagyta, hogy a másfél kilós, pihés szőrpamacs végigvonszolja őt az előcsarnokon. Megcsóváltam a fejem. Én nem olyannak képzeltem el egy kutyatulajdonost, mint aki hagyja, hogy egy kis szőrmók legyen a góré. Ha egyszer valamikor lesz még kutyám, vagy én leszek a góré, vagy valamelyikünk nem éli túl. Ez a dolog lényege.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Kinyitottam az ajtót, és beléptem a lakásom csendjébe. A fűtőtest zümmögött, forró levegő áramlott ki a szellőzőnyílásokból. Az akvárium egy kattanással bekapcsolt. Az üresség hangjai. Csodálatos.

Az új festék ugyanolyan törtfehér volt, mint a régi. A szőnyeg szürke; a kanapé és a hozzáillő székek fehérek. A teakonyha berendezése halvány színű fából készült, fehér és arany borítással. A konyhában a kétszemélyes reggelizőasztal kicsit sötétebb volt, mint a konyhaszekrények. A fehér falon egy modern nyomat volt az egyetlen színfolt.

Azon a helyen, ahová a legtöbb ember egy normális méretű konyhát építtetett volna, a százharmincöt literes akvárium állt a fal előtt, mellette ferdén a hifi.

A nehéz, fehér függönyök eltakarták az ablakokat, és sápadt alkonnyá változtatták az arányló napfényt. Ha napközben szoktál aludni, muszáj, hogy jó függönyöd legyen.

A kabátomat ledobtam a kanapéra, lerúgtam magamról az elegáns cipőt, és élveztem, hogy a talpam a szőnyeget érinti. Utána a harisnyanadrág következett, hogy aztán összegyűrve, elhanyagoltan heverjen a cipő mellett. Majd mezítláb az akváriumhoz trappoltam.

Angyalcápáim a víz felszínére emelkedtek, ennivalóért könyörögve. Mindegyik hal szélesebb, mint a tenyerem. Ezek a legnagyobb angyalcápák, amiket valaha láttam, azon az állatkereskedésen kívül, ahol vettem őket. A boltban majdnem harminc centi hosszú angyalcápákat tartottak: ezek szaporodtak is.

Kibújtam a fegyverszíjból, a Browningot pedig áthelyeztem második otthonába, egy egyedileg készített fegyvertokba az ágy fejtámlájában. Bármilyen rosszfiúk lopóznak be hozzám, előhúzhatom, és lelőhetem őket. Mármint, ez volt a terv. Eddig bevált.

Mikor a csak vegyi úton tisztítható kosztümöm és a blúzom szépen beakasztottam a beépített szekrénybe, melltartóban és

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

bugyiban lezöttyentem az ágyra – az ezüstkeresztet, amit még a zuhanyzóban sem szoktam levenni, magamon hagytam. Soha nem lehet tudni, mikor próbál harapni belőlünk egy falatot valami kellemetlen vámpír. Mindig légy résen, ez volt az én jelszavam – vagy inkább a kiscserkészeké? Vállat vontam, és a munkahelyem számát tárcsáztam. Mary, a nappalos titkárnőnk a második csöngetésre vette fel.

– Halottkeltő Rt. Miben segíthetünk?

– Hello, Mary, itt Anita.

– Hello, mi újság?

– Beszélnem kell Berttel.

– Épp egy leendő ügyféllel van. Megkérdezhetem, milyen ügyben?

– Abban, hogy átszervezze a ma esti időpontjaimat.

– Hű, inkább te mondd meg neki. Te legyél az, akivel ordít. Félig komolyan beszélt.

– Rendben – mondtam.

Mary lehalkította a hangját, és azt suttogta:

– A kliens már úton van a bejárat ajtó felé. A főnök egy pillanat alatt vonalban lesz.

– Kösz, Mary.

A titkárnőnk várakoztatásra kapcsolt, megtilthattam volna neki. A telefonból gépzene szűrődött elő. Beatles-szám csonkított verziója. Szívesebben hallgattam volna a vonal hangját. Aztán, hála az égnek, Bert fogadta a hívást és megmentett:

– Anita, mikor tudsz ma bejönni?

– Nem tudok.

– Mit nem tudsz?

– Bejönni ma.

– Egyáltalán? – a főnököm hangja egy oktávot emelkedett.

– Eltaláltad.

– Mi a francért nem?

Máris rögtön anyázni kezdett; rossz jel.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– A reggeli megbeszélésem után rám csipogott a rendőrség. Még le se feküdtem ma.

– Alhatsz otthon, ne törődj a délutáni új ügyfelekkel. Csak az esti megbeszélt időpontokra gyere be.

Nagylelkűen és megértően viselkedett. Valami nem stimmelt.

– Az esti időpontokat sem tudom vállalni.

– Anita, be vagyunk táblázva. Öt ügyfeled van ma éjjelre.

Öt!

– Oszd fel a többi halottkeltő között – tanácsoltam.

– Már mindenki betelt.

– Figyelj, Bert, te mondtál igent a rendőröknek. Te állítottál engem az alkalmazásukba. Úgy gondoltad, jó reklám lesz.

– Az is – válaszolta ő.

– Igen, de néha olyan, mintha két főállásban lennék. Nem tudom mindkettőt egyszerre csinálni.

– Akkor add vissza a megbízatást. Fogalmam se volt, hogy ennyi idődet elveszi.

– Gyilkossági ügyben nyomozunk, Bert. Nem léphetek vissza.

– Hadd végezzék el a zsernyákok a saját piszkos munkájukat – mondta Bert. És ezt pont ő mondta. Ő, a kínosan tiszta kezével és a biztonságos irodájával.

– Szükségük van a szaktudásomra és a kapcsolataimra. A legtöbb szörny nem hajlandó a rendőrséggel szóba állni.

Bert a vonal túlsó végén nem szólt. Csak fülsértően, mérgesen szuszogott.

– Nem teheted ezt velem. Elvettük a pénzt, és aláírtuk a szerződéseket – szólalt meg végre.

– Már hónapokkal ezelőtt kértelek, hogy vegyél fel pluszban segéderőt.

– Fölvettem John Burke-öt. Már elvégzett neked pár vámpírvadászatot, és néhány halottkeltést is.

– Persze, John óriási segítség, de még többre van

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

szükségünk. Ami azt illeti, lefogadom, hogy ő el tudná vállalni legalább egyik zombimat ma este.

– Idézzen meg ötöt egy éjszaka?

– Én szoktam – közöltem.

– Igen, de John nem te.

Ez már szinte bók volt.

– Két választásod van, Bert: vagy szervezd át, vagy add át őket valaki másnak.

– Én vagyok a főnököd. Egyszerűen azt is mondhatnám, hogy bejössz ma este, vagy ki vagy rúgva – Bert hangja szilárd volt és lényegre törő.

Én fáradt voltam és fáztam, ahogy ott ültem az ágyon, melltartóban és bugyiban. Erre nem volt időm.

– Rúgj ki.

– Ezt te sem gondolod komolyan – mondta ő.

– Nézd, Bert, már több mint húsz órája vagyok talpon. Ha rövid időn belül nem alszom valamennyit, senkinek sem leszek képes dolgozni.

Ő hosszasan hallgatott, lágyan és egyenletesen szuszogott a fülemben. Végül így szólt:

– Rendben van, ma éjjel szabad vagy. De rohadtul jó lenne, ha holnap már újra visszaállnál.

– Bert, ezt nem ígérhetem meg.

– Cseszd meg, Anita, ki akarod magad rúgatni?!

– Ez az eddigi legjobb évünk, Bert. Ez részben a Post-Dispatch rólam szóló cikkeinek köszönhető.

– Azok a zombik jogairól szóltak, meg arról a kormányzati kutatásról, amivel foglalkozol. Nem azért csináltad őket, hogy a céget reklámozd.

– De hát bejött, vagy nem? Hányan hívnak föl, és kérnek kifejezetten engem? Hány ember mondja, hogy láttak engem az újságban? Hányan hallottak a rádióban? Lehet, hogy a zombik jogait hirdetem, de ez jót tesz az üzletnek. Úgyhogy rúgj ki, ha akarsz. Nem hiszed, hogy megtenném, ugye? – Bert hangja

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

gurgulázva jött át a telefonon. Felkapta a vizet.

– Tényleg nem – feleltem.

A főnököm fújt egyet.

– Kurvára jobban tennéd, ha holnap megmutatnád magad, vagy én is máshogy fogok játszani – azzal lecsapta a kagylót, bele a fülembe. Gyerekes. Letettem a telefont aztán csak bámultam rá. A Kaliforniai Feltámadás Rt. pár hónappal ezelőtt csábító ajánlatot tett nekem.

De igazából nem akartam a nyugati partra költözni, sőt ami azt illeti, a keleti partra sem. Kedveltem St. Louist. De Bertnek meg kellett hajolnia, és több kiségitőt alkalmazni. Ezt a munkatempót képtelen voltam tartani. Persze, október után biztos javul de úgy tűnt, idén végig csak az egyik sürgős esetről a másikkra vándorlók.

Az elmúlt négy hónap alatt megkéseltek, összeverték, rám lőttek, fojtogattak és megharapott egy vámpír. Van, hogy elérkezik az a pillanat, amikor egyszerűen túl sűrűn történik túl sok minden. Erőt vett rajtam a harctéri kimerültség.

Hagytam egy üzenetet a dzsúdóoktatóm rögzítőjén. Hetente kétszer jártam, délután négykor, de ma képtelen voltam rá. Három óra alvás egyszerűen nem lett volna elég.

Aztán a Bűnös Vágyak számát tárcsáztam. Ez egy vámpír-sztriptízbár volt. Nagy fogú Chippendale-fiúkkal. Jean-Claude volt a tulajdonos és az üzletvezető. Az ő hangja szólalt meg a vonalban, puhán, akár a selyem; még úgy is végigsimogatta a gerincemet, hogy tudtam, csak felvétel.

– Ön rátalált a Bűnös Vágyakra. Szeretném valóra váltani a legsötétebb álmait. Hagyjon üzenetet, visszahívom.

Megvártam a sípszót.

– Jean-Claude, itt Anita Blake. Muszáj találkoznom veled ma este. Fontos. Hívj vissza, és add meg az időt és a helyet. – Megadtam az otthoni számomat, aztán tétován hallgattam a magnószalag karistolását. – Köszí.

Letettem, és ez volt az egész. Vagy vissza fog hívni, vagy

nem. Valószínűleg igen. A kérdés az volt: akarom én ezt? Nem. Nem, nem akartam, de a rendőrök miatt, az összes szerencsétlen ember miatt, akik meghalhattak, meg kellett próbálnom. Viszont részemről, személy szerint, nem volt túl jó ötlet, hogy elmenjek a Város Urához.

Jean-Claude már kétszer megjelölt. Még két jel, és a halandó szolgálja leszek. Említettem, hogy egyik jel sem volt szándékos? Őt szolgálni, örökké. Nekem nem tűnt túl jó ötletnek. Jean-Claude láthatólag a testemre is vágyott, de ez másodlagos volt. Azt tudtam volna kezelni, ha csak testisége akar, de ő a lelkemre pályázott. És azt nem kaphatta meg.

Az utóbbi két hónapban sikerült őt elkerülnöm. Most pedig önként engedtem magam ismét a közelébe kerülni. Én hülye. De eszembe jutott a névtelen férfi haja, amint lágyan beleolvad a még mindig zöld fűbe. A fognyomok, a papírfehér bőr, a meztelen, harmatos test törékenysége. És még több nézni való test is lesz, hacsak nem vagyunk elég gyorsak. És a gyorsaság Jean-Claude-ot jelentette.

A fejemben vámpíráldozatok rémképei táncoltak. És részben mindegyik az én hibám volt, mert túl beszari voltam, hogy meglátogassam a Mestert. Ha most, egyetlen hullánál le tudom állítani a gyilkosságokat, akár naponta kockára teszem a lelkem. A büntudat nagyszerű ösztönző erő.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Fekete vízben úsztam, erős, sima karcsapásokkal. A hatalmas, fényes hold fölöttem függve ezüst ösvényt rajzolt a tó vizére. Körben fekete szegélyt alkottak a fák. Már majdnem partot értem. A víz nagyon meleg volt, olyan meleg, mint a vér. Abban a pillanatban már tudtam, hogy miért volt fekete a víz. Vér volt. Friss, meleg vérből volt a tó, amiben úsztam.

Azon nyomban felébredtem, levegő után kapkodva. A tekintetem a sötétben keresgélt... de mit? Valamit, ami végigsimította a combomat, épp mielőtt felébredtem. Valamit, ami vérben és sötétben élt.

Éles csörgéssel megszólalt a telefon, én pedig alig bírtam elfojtani egy sikolyt. Általában nem szoktam ennyire ideges lenni. Csak egy rémálom volt. Csak álom.

A kagyló után kotorásztam, aztán fölvettem:

– Tessék.

– Anita? – a hang tétovának tűnt, mintha a tulajdonosa le akarná tenni a telefont.

– Kivel beszélek?

– Willie vagyok, Willie McCoy – már ahogy kimondta a nevét, ismerősnek tűnt a hanglejtése. A telefon miatt távolinak hangzott, és fülsértően sziszegett, de fölismertem.

– Willie, hogy vagy? – Abban a pillanatban, ahogy kimondtam, azt kívántam, bár ne tettem volna. Willie most már vámpír volt; hogyan érezhetné magát egy halott ember?

– Minden jól megy, tényleg – a vámpír hangjából érződött, hogy örül. Örült, hogy megkérdeztem.

Felsóhajtottam. Igazság szerint kedveltem Willie-t. Pedig nem lett volna szabad kedvelnem egy vámpírt. Semelyik vámpírt, még akkor sem, ha már életében is ismertem őt.

– És neked hogy ityeg?

– Minden oké. Mi újság?

– Jean-Claude megkapta az üzenetedet. Azt mondja, látogasd meg a Kárhozottak Cirkuszában ma este nyolckor.

– A Cirkuszban? Mit keres ő ott?

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

–Most már ő a tulaj. Nem tudtad?

Megráztam a fejem, aztán rájöttem, hogy Willie nem láthatja, és így szóltam:

– Nem, nem tudtam.

– Azt üzeni, hogy az egyik műsorszám alatt kell majd találkoznod vele, ami nyolckor kezdődik.

– Melyik műsorszám alatt?

– Azt mondta, tudni fogod.

– Juj, de rejtélyes – jegyeztem meg.

– Figyelj, Anita, én csak csinálom, amit mondanak nekem.

Tudod, hogy van ez.

Tudtam. Willie Jean-Claude tulajdona volt, testestül, lelkestül, mindenestül.

– Semmi baj, Willie. Nem a te hibád.

– Koszi, Anita – a vámpír hangjából boldogság csendült.

Olyan volt, mint egy kiskutya, aki a várt rúgás helyett simogatást kap.

Miért vigasztaltam meg? Miért érdekelt, hogy megsértem-e egy vámpír érzéseit, vagy sem? A válasz: nem úgy gondoltam rá, mint egy hullára. Még mindig Willie McCoy volt, aki előszeretettel viselt harsány színű öltönyt hozzá nem illő nyakkendővel, és akinek olyan apró, ideges volt a keze. A halál nem sokat változtatott rajta. Bár változtatott volna.

– Mondd meg Jean-Claude-nak, hogy ott leszek.

– Megmondom. – Ezután Willie hallgatott egy percig, a lélegzete lágyan hallatszott a telefonban. – Vigyázz magadra az este, Anita.

– Tudsz valamit, amit nekem is kéne?

– Nem, csak... nem tudok semmit.

– Willie, mi az?

– Semmi, semmi – a hangja magas volt és ijedt.

– Nem fogok belesétálni egy csapdába, Willie?

– Nem nem semmi ilyesmi – szinte láttam, ahogy Willie apró kezével a levegőben hadonászik. – Esküszöm, Anita, senki

nem vadászik rád.

Annyiba hagytam a dolgot. Senki olyan nem vadászik rám, akit ő ismer – csak erre esküdhetett meg.

– Akkor mitől félsz, Willie?

– Csak attól, hogy mostanában több vámpír van itt a környéken, min amennyi szokott. Vannak, akik nem nagyon vigyáznak arra, kiket bántanak. Ennyi az egész.

– Miért van itt több vámpír, Willie? Honnan jöttek?

– Nem tudom, de nem is akarom tudni. Most mennem kell, Anita – azzal letette, mielőtt még bármi mást kérdezhettem volna. A hangjából valódi félelem érződött. Engem féltett, vagy saját magát? Talán mindkettőnket.

Rápillantottam az éjjeliszekrényemen álló rádiós órára: 6:35. Sietnem kellett, ha időben oda akartam érní a találkozóra. A takaró ropogós melegen burkolta be a lábam. Igazából csak arra vágytam, hogy visszabújhassak a takaró alá, esetleg egy bizonyos ismerős plüss játékpingvin társaságában. Ja – az elbújás nem hangzott rosszul.

Ledobtam magamról a takarót, és kimentem a fürdőszobába. Felkattintottam a villanykapcsolót, és az apró helyiség ragyogó fehér fénnel telt meg. A hajam összevissza állt, egy merő fekete, göndör tömegben. Ebből az a tanulság, hogy nem szabad elaludnom nedves hajjal. A hajkefével végigszántottam a fürtökön, ezután a hajam egy kicsit fellazult, és habzó, hullámos masszává változott. A fürtök mindent elborítottak, és semmit nem tudtam velük kezdeni azon kívül, hogy újra megmosom, és mindent előlről kezdek. De erre már nem volt idő.

Fehér bőröm hullasápadtnak látszott a fekete haj miatt, de lehet, hogy a mennyezeti világítás volt az oka. A szemem annyira sötétbarna volt, hogy feketének tűnt. Két csillogó lyuk a lisztfehér arcon. Úgy néztem ki, ahogy éreztem magam: remekül.

Mit vegyünk fel, ha a Város Urával van találkánk? Fekete

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

farmer, élénk geometrikus mintákkal díszített fekete pulóver, kék fűzős fekete csuka és kék-fekete övtáska mellett döntöttem. A lehető legjobb színösszeállítás.

A Browning a vállra szíjazható táskába került. Az övtáskába bele tettem még egy tölénytárat a hitelkártyáimmal, a jogosítványommal, a pénzemmel és egy kicsi hajkefével együtt. Majd belebújtam a rövid bőrdzsekibe, amit meg tavaly vettem. Az első olyan bőrdzseki volt, amit felpróbáltam, és nem úgy néztem ki benne, mint egy gorilla. A legtöbb bőrdzsekinek olyan hosszú az ujjja, hogy soha nem nőttem volna bele. Ez a dzseki viszont fekete volt, úgyhogy Bert soha nem engedte volna meg, hogy ebben menjek dolgoz.

A dzsekit csak félig cipzároztam be, így lett arra helyem, hogy a pisztolyomért nyúljak ha arra van szükség. Az ezüstkeresztet átforrósodott, szilárd súlyként himbálódzott a melleim között a hosszú láncon. A kereszt többet használna a vámpírok ellen, mint a pisztoly, még az ezüstgolyókkal együtt is.

A ajtóban megtorpantam. Hónapok óta nem láttam Jean-Claude-ot. Most akartam látni. Ismét eszembe jutott az álmom. Valami, ami vérben és sötétben él Miért jött rám a lidércnyomás? Megint Jean-Claude avatkozott bele az álmaimba? Megígérte, hogy eltűnik belőlük. De ér egyáltalán valamit a szava? Erre nem volt válaszom.

Lekapcsoltam a lakásban a villanyt, és becsuktam magam mögött az ajtót. Megráztam az ajtót, hogy meggyőződjek arról, jól be van-e zárva, aztán már nem maradt más hátra, mint hogy autóba üljek és odamenjek a Kárhozottak Cirkuszához. Nem volt több kifogás. Nem lehetett tovább halasztani. A gyomrom annyira görcsben volt, hogy fájt. Vagyis félttem; na és? Muszáj volt mennem, és minél előbb indultam, annál hamarabb jöhettam haza. Bár hittem volna benne, hogy Jean-Claude ennyire le fogja egyszerűsíteni a dolgokat! De soha nem volt egyszerű semmi, ami őt is érintette. Ha ma éjjel bármit megtudnék a gyilkosságokról, megfizetek érte, de nem

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

pénzben. Úgy tűnt, annak Jean-Claude bővében van. Nem, az ő célja fájdalmasabb volt, bizalmasabb, véresebb.

És én önként mentem, hogy találkozzam vele. Anita, te hülye, te nagyon hülye.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

A Kárhozottak Cirkuszának tetején egy csomó reflektor volt. A fények kardként hasítottak bele a fekete éjszakába. A sok színes izzó, amelyekből a cirkusz nevét kirakták, tompábbnak látszott a fölöttük pásztázó hatalmas fehér lámpák miatt. A felirat körül démoni bohócfigurák jártak fagyott, néma táncukat.

Elhaladtam a falat borító óriási textilképek mellett. Az egyik kép egy megnyúzott embert ábrázolt: „Tekintse meg a Férfit, akinek Nincs Bőr a Képén!” Egy másik hirdetésen egy vudu-szertartás filmvászonra való verziója terpeszkedett. Zombik másztak elő a megnyílt sírokból. A zombis plakát megváltozott, mióta legutóbb a Cirkuszbba látogattam. Nem tudtam, hogy ez jó volt vagy rossz; valószínűleg egyik sem. Le se szartam, mit művelnek itt a népek, kivéve... kivéve, hogy hiba volt pusztán a szórakoztatás kedvéért megidézni a holtakat.

Ki volt az, aki megidézte nekik a zombikat? Tudtam, hogy biztosan valami új ember, mert segítettem megölni a legutóbbi halottkeltőjüket. A pofa sorozatgyilkos volt, és kétszer engem is majdnem megölt, a második alkalommal ghoulokat küldött rám, ami elég durva módja a halálnak. Persze ő maga is elég durva módon döglött meg, de nem én voltam, aki kibelezte. Azt egy vámpír csinálta. Mondjuk, hogy én csak rásegítettem. Kegyes halál volt. Úgy bizony.

Túl hideg volt ahhoz, hogy félig nyitott dzsekiben álljak odakint. De ha teljesen felhúznám a cipzárat, soha nem érném el időben a pisztolyom. Vagy befagy a seggem, vagy képes vagyok megvédeni magam. A tetőn a bohócoknak vámpírfogaik voltak. Úgy döntöttem, hogy végül is nincs annyira hideg.

A kapunál megcsapott a kiáradó meleg és a zaj. Több száz egymásnak préselt test egy zárt területen. A tömeg zaja olyan volt, mint az óceáné – morajló, hatalmas, jelentés nélküli hang. A tömeg egy alapvető természeti erő. Elég egy szó, egy pillantás, és a tömegből csürhe lesz. Az pedig a – „csoporttól” radikálisan különböző létforma.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Egy csomó család jött el. Papa, mama, gyerekek. A kölköknek léggömb volt a csuklójukra kötözve, az arcuk és a kezük vattacukortól volt maszatos. Olyan szag volt, mint egy vurstliban: kukoricás hot dog, fahéjas sütemény illata, jégkása, izzadság. Csak egyvalami hiányzott a por. Egy nyári vurstliban mindig volt por a levegőben. Száraz, fojtogató por, amit több száz láb vert föl. Meg autók, amik annyiszor hajtanak át a gyepen, amíg a fűvet szürkén be nem vonja a por.

Nem, port nem lehetett érezni a levegőben, viszont volt valami más, éppolyan jellemző. A vér szaga. Olyan gyenge, hogy az ember szinte azt hinné, csak álmodja, de mégis ott volt. A vér édes, fémes szaga elegyedett a sülő étel illatával és a készülő jégkása éles aromájával. Ki hiányolta itt a port?

Éhes voltam, és a kukoricás hot dognak jó illata volt. Először egyek, és utána vádoljam meg gyilkossággal a Város Urát? Vagy fordítva? Nehéz választani.

Nem jutottam el a döntésig. A tömegből egy fiatalember vált ki. Csak egy kicsit volt magasabb nálam, szőke, göndör haja a válla alá ért. Feltűrt ujjú, búzavirágkék ing volt rajta, közszemlére téve feszes, izmos alkarját. A farmere, ami épp csak annyira simult rá, mint szőlőre a héj, kimutatta karcsú csípőjét. Lábán fekete alapon kék dombornyomásos cowboycsizmát viselt. Élénk kék szeme jól illett az ingéhez.

A fiú elmosolyodott, megvillantva apró, fehér fogait:

– Maga Anita Blake, ugye?

Nem tudtam, mit feleljek. Nem mindig jó ötlet elárulni, kik vagyunk.

– Jean-Claude azt mondta, várja meg – a srác hangja halk volt, tétova. Volt benne valami, valami majdnem gyermeki báj. Mellesleg megőrülök a szép szemekért.

– Hogy hívják? – kérdeztem. Mindig tudni akarom, kivel van dolgom. A srác még szélesebben mosolygott:

– Stephen vagyok.

Felém nyújtotta a kezét, én pedig elfogadtam. A kézfogása

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

puha volt, de határozott; semmi kétkezi meló, csak némi súlyemelés. Nem túl sok. Csak arra elég, hogy kigyúrja magát, de nem csattant ki tőle. A hozzá hasonló méretű pasiknak nem szabad túl komolyan súlyt emelni. Lehet, hogy fürdőgatyában jól mutat, de normálisan öltözve úgy néz ki tőle az ember, mint egy nyomorék törpe.

– Kövessen, kérem – úgy beszélt, mint egy pincér, de amikor elindult a tömegben, követtem.

Egy irdatlan nagy kék sátor felé vezetett. Úgy nézett ki, mint egy ódivatú cirkuszi tákolmány. Csak képeken vagy filmekben láttam ilyet. Egy csíkos kabátos férfi így ordított:

– Emberek, mindjárt kezdődik a műsor! Mutassák fel jegyeiket, és kerüljenek beljebb! Itt látható a világ legnagyobb kobraja! Méltóztassanak megtekinteni, milyen fantasztikus mutatványokra bírja rá az iszonyatos kígyót a gyönyörű kígyóbűvölő, Shaha! Garantáltan felejthetetlen élményben lesz részük!

A sorban álló emberek egy fiatal nőnek adták oda a jegyeiket. A nő kettétépte azokat, és csak az ellenőrző szelvényt adta vissza.

Stephen nem várt; magabiztosan elsétált a sor mentén. Néhányan randán néztek ránk, de a lány felénk biccentett. És már benn is voltunk.

A fedetlen lelátó ülősorai a sátor tetejéig értek. Hatalmas volt a sátor. Majdnem az összes hely foglalt volt. Teltházás előadás. Ejha. A sátor közepén körben kék rács futott végig. Egy cirkuszi aréna. Stephen futólépésben elhaladt kábé egy tucat ember térde mellett, míg egy lépcsőhöz nem ért. Mivel a sátor alján voltunk, csak fölfelé mehettünk. Stephen után eredtem a lépcsőn. Lehet, hogy az építmény úgy nézett ki, mint egy cirkuszi sátor, de a lelátó és a lépcső szilárd volt. Egy mini-Colosseum.

Vacak térdem van, ami annyit tesz, hogy sík terepen tudok futni, de rakjanak föl egy dombra vagy egy lépcsőre, és máris

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

fáj. Úgyhogy nem próbáltam lépést tartani Stephen sima suhanásával. De azt azért megnéztem, hogy áll kellemes kis fenekén a farmer. Nyomokat kerestem.

Kicipzároztam a bőrdzsekit, de nem vettem le. Látszana a pisztolyom. Verejték csörgött le a gerincem mentén. Meg fogok főni.

Stephen hátrasandított a válla fölött, hogy megnézzem, követem-e, vagy talán hogy bátorítson. Mosolyt villantott felém, de úgy, hogy csak az ajka húzódott föl a fogairól, majdnem vicsorgás volt.

Megtorpantam a lépcső közepén, és figyeltem a fiú könnyedén fölfelé suhanó testét. Stephenből olyan energia áradt, mintha láthatatlanul forrt volna körülötte a levegő. Egy alakváltó. Némelyik farkasember a többiekénél jobban el tudja rejteni, micsoda valójában. Stephen nem volt ennyire jó. Vagy talán csak nem törődött vele, hogy rájövök-e. Lehetséges.

A farkasember-szindróma fertőző betegség, éppúgy, mint az AIDS. Az pedig előítéletnek számít, ha egy egyszerű baleset miatt bizalmatlan az ember valakivel szemben, nem igaz? A legtöbben túléltek ugyan egy vérfarkas támadását, de aztán belőlük is alakváltó lett. Akaratlanul. Akkor miért nem kedveltem annyira Stephent most, hogy már tudtam? Előítéletek foglya lennék? Mi?

A vérfarkas a lépcső tetején várt rám, még mindig festőien szép volt, de az energiamező túl kis területre koncentrált, körülötte, ragyogva, mintha Stephen motorja üresjáratban lenne. Miért alkalmazott Jean-Claude egy alakváltót? Talán megkérdezhetném tőle.

Odaléptem Stephen mellé. Valami biztos látszott az arcomon, mert megkérdezte:

– Mi baj?

– Semmi – ráztam meg a fejem.

Nem hiszem, hogy elhitte. De elmosolyodott, és egy kis fülkéhez vezetett, ami nagyrészt üvegből készült, belül nehéz

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

függönyökkel, amelyek mindent elrejtettek, bármi is volt odabent. A fülke kísértetiesen hasonlított egy miniatűr stúdióra.

Stephen odament a lefüggönyözött ajtóhoz, és kinyitotta.

Tartotta nekem a kilincset, és intett, hogy menjek előre.

– Nem, maga megy előbb – mondtam.

– Itt én vagyok a gavallér – ellenkezett ő.

– Nem kell, és nem akarom, hogy ajtót nyissanak nekem.

Egyedül is boldogulok, köszönöm.

– Hű, a kis feminista.

Igazság szerint egyszerűen csak nem akartam, hogy a jó öreg Stephen a hátam mögött legyen. De ha ő azt akarja hinni, hogy keményvonalas feminista vagyok, hát higgye. Még így is a lehető legközelebb járt az igazsághoz.

A farkasember belépett az ajtón. Visszapillantottam az arénára. Innen föntről kisebbnek látszott. Néhány csupasz vállú, izmos, tapadós dresszbe öltözött pasas egy kocsit húzott be a porondra. A kocsin ketten utaztak: egy óriási fonott kosár, illetve egy sötét bőrű nő. A nő hollywoodi stílusú táncruhát viselt. Sűrű fekete haja a bokáját septe, akár egy palást. A vékony karok és a filigrán, fekete kezek kecses ívben szelték a levegőt. A nő táncba kezdett a kocsi előtt. A jelmeze nem volt valódi, de ő igen. Igazán értett a tánchoz, és bár csábító volt, nem az volt a célja, hanem a hatalom. Eredetileg minden tánc valamilyen istenséghez szólt, de erről a legtöbb ember meg szokott feledkezni.

Borzongás futott végig a tarkómon, egészen a hajam alá. Összerázkódtam, miközben csak álltam ott és izzadtam a melegben. Mi volt a kosárban? A sátor előtt a kikiáltó azt mondta, egy óriási kobra, de nem létezett akkora kígyó a földön, amekkorának ilyen nagy kosár kellett volna. Több mint három méter magas és hat méter széles kosárra még egy anakondának sem volt szüksége, ami pedig a legnagyobb méretű kígyó a világon.

Valami a vállamhoz ért. Ugrottam egyet, és megpördültem.

Stephen állt előttem, majdnem testközelben, és vigyorgott.

Visszanyeltem a torkomon kiugrani szándékozó szívemet, és a farkasemberre meredtem. Az előbb annyira vigyáztam, nehogy a hátamba kerüljön, most meg simán hagytam, hogy mögém lopakodjon. Nagyon penge, Anita, nagyon penge. Őrülten berágtam a pasasra, azért, mert megijesztett. Nem túl logikus – de jobb volt dühöngeni, mint megijedni.

– Jean-Claude itt bent várja – jelentette ki Stephen.

Mosolygott, és a kék szeme nagyon is emberien csillogott a vidámságtól.

Ráviczorogtam, jól tudva, hogy gyerekesen viselkedem, de nem érdekelt.

– Csak utánad, szörnök.

A vidámság eltűnt a szeméből. Nagyon komoran nézett rám.

– Honnan jött rá? – a hangja bizonytalan volt, törékeny.

Nagyon sok farkasember büszkélkedik azzal, hogy embernek tartják.

– Nem volt nehéz – közöltem. Ami nem volt teljesen igaz, de meg akartam őt sérteni. Gyerekes dolog, nem túl vonzó, de őszinte.

A farkasember arca hirtelen nagyon fiatalnak tűnt. A tekintete megtelt bizonytalansággal és fájdalommal. Basszus.

– Nézd, egy csomó időt töltöttem alakváltók közt.

Egyszerűen tudom, mire kell figyelni, oké?

Miért akartam megvigasztalni őt? Mert tudtam, milyen érzés kívülállónak lenni. A halottkeltés miatt nagyon sok ember a szörnyek közé sorol. Van olyan nap, hogy még én is egyetértek velük.

Stephen még mindig rám meredt, szinte látszott a szemén, hogy vérzik a szíve. Ha bőgni fog, én hazamegyek.

De ő egy szó nélkül hátat fordított, és bement a nyitott ajtón. Egy percig csak bámultam az ajtóra. A tömegből hördülések, sikolyok hallatszottak. Megpördültem, és megláttam. Tényleg egy kígyó volt, de nem egyszerűen a világ legnagyobb kobrája,

hanem úgy általában a legnagyobb kígyó, amit valaha láttam. A feje legalább hatvan centi széles volt. Egy kígyó sem lehetett ekkora. A kobra szétterjesztette a csuklyáját, amely akkora lett, mint egy parabolaantenna. Aztán sziszegett, elővillantva fekete korbácshoz hasonló nyelvét.

Egy fél évig hallgattam az egyetemen herpetológiát. Ha a kígyó mindössze két és fél méter vagy kevesebb lett volna, lehet, hogy csíkos egyiptomi kobra. A tudományos nevére szégyenszemre képtelen voltam visszaemlékezni.

A nő a földre vetette magát a kígyó előtt, homlokával érintve a padlót. Annak a jelül, hogy engedelmeskedik a kígyónak. Az istenének. Édes Jézusom.

A nő fölállt, és táncolni kezdett, a kobra pedig nézte. A táncosnő, hogy a rövidlátó teremtmény követni tudja, élő fuvolát csinált magából. Nem akartam látni, mi lenne, ha a nő hibázik. A méregnek nem lenne ideje arra, hogy megölje. A méregfogak olyan rohadtul nagyok voltak, hogy kardként járták volna át a nőt, aki még azelőtt, hogy a méreg hatni kezdene, belehalna a sokkba és a vérveszteségbe.

Valami növekedett az aréna közepén. A mágia végigkúszott a gerincemen. Olyan varázserő volt, ami veszélytelenné tette a kígyót, vagy olyan, ami éppen hogy fölingerelte. Vagy ez maga a kígyó volt? Saját ereje lett volna? Még azt sem tudtam, minek nevezzem őt. Úgy nézett, ki, mint egy kobra, talán a legnagyobb a világon, de mégsem találtam rá a megfelelő szót. Az „isten” kis i-vel megfelelt, de nem volt egészen pontos.

Megcsóváltam a fejem, és elfordultam. Nem akartam látni a műsort. Nem akartam ott állni, amint az állat varázsereje lágyan és hidegen hullámozott a bőrömnön. Ha a kígyó nem volna ártalmatlan, Jean-Claude ketrecbe záratja, nem? De.

Hátat fordítottam a kígyóbűvölőnek és a világ legnagyobb kobrájának. Beszélni akartam Jean-Claude-dal, aztán eltűnni innét a fenébe.

A nyitott ajtót sötétség töltötte be. A vámpíroknak nem volt

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

szükségük a fényre. Vajon a vérfarkasoknak igen? Fogalmam se volt. Ajaj, mennyi mindent kell még tanulnom. A dzsekim az egész fölfelé vezető úton ki volt cipzározva, a lehető legjobban, hogy gyorsan előhúzhassam a stukkert. Bár, az igazat megvallva, ha ma éjjel gyorsan kéne fegyvert rántanom, akkor nagy szarba kerülnék.

Nagyot sóhajtottam. Nincs értelme tovább húzni a dolgot. Beléptem az ajtón a várakozó sötétségbe, vissza se néztem. Nem akartam látni, mi zajlik a porondon. Bár igazság szerint azt sem akartam látni, mi van a sötétség mögött. De volt más választásom? Valószínűleg nem.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

A szoba olyan volt, mint egy beépített szekrény, körben mindenütt függönyökkel. A lefüggönyözött sötétségben senki nem volt rajtam kívül. Hová tűnt Stephen? Ha vámpír lett volna, beveszem, hogy köddé vált, de a farkasemberek képtelenek egyszerűen elpárologni. Szóval lennie kellett egy másik ajtónak.

Ha én építettem volna ezt a szobát, hová teszem a benti ajtót? Válasz: az első ajtóval szembe. Félresöpörtem a függönyt. Ott volt az ajtó. Gyerekjáték, kedves Watson.

Az ajtó nehéz fából készült, amelybe valamilyen virágzó indamintát véstek. Az ajtó gombja fehér volt, a közepén apró, rózsaszín virágokkal. Rémesen nőies ajtó volt. Na persze, az nem bűn, ha egy férfi szereti a virágokat. Egyáltalán nem. Ez egy szexista nyelvbtlás volt. Felejtsetek el, hogy egyáltalán az eszembe jutott.

Nem vettem elő a pisztolyom. Látjátok, nem is vagyok teljesen paranoiás.

Elcsavartam a gombot, és belöktem az ajtót. Addig nyomtam, míg csak rá nem feküdt a falra. Senki nem rejtőzött mögötte. Helyes.

A tapéta törtfehér színű volt, vékony ezüst-, arany- és rézszínű mintázat futott rajta végig. Kissé keletiesen hatott. A padlószőnyeg fekete volt. Nem is tudtam, hogy ilyen színben is gyártanak padlószőnyeget. A szoba egyik oldalának nagy részét egy baldachinos ágy foglalta el. Fekete, túlszerű függöny borította. Ez ködössé, elmosódottá, álomszerűvé tette az ágy körvonalait. A fekete takarók és piros lepedők fészkeben valaki éppen aludt. Az elővillanó mellkas ugyan elárulta, hogy férfi az illető, de az arcát szemfedélként kendőzte a haja. Az egész kissé valóságértelennek tűnt, mintha a pasi csak arra várt volna, hogy elinduljanak a felvevőgépek.

A távolabbi falnál egy fekete kanapé állt, rajta szétdobált vörös párnákkal.

A negyedik falnál a kanapéhoz illő fotel helyezkedett el. Stephen a fotelban gubbasztott. Jean-Claude a kanapé sarkán

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

ült. Fekete farmer volt rajta, amit bedugta térdig érő, szinte bársonyosan mély feketére festett bőrcsizmájába.

Csipkés állógallérját ujjnyi hosszú rubin brossal tűzte össze a nyakánál. Fekete haja épp elég hosszú volt ahhoz, hogy fűrtjei a galléra omoljanak.

Az ing bő, buggyos ujjja csuklóban szorosra volt húzva, és annyi csipke ömlött róla Jean-Claude kezére, hogy csak az ujjai hegye látszott.

– Honnan szerzed az ingeidet? – érdeklődtem.

Ő elmosolyodott:

– Nem tetszik?

Mindkét kezével végigsimított a mellkasán, ujjai hegye röviden elidőzött a mellbimbójánál. Ez ajánlat volt.

Megérinthessem volna a sima, fehér anyagot, és megnézhettem volna, hogy a csipke tényleg olyan puha-e, mint amilyennek látszik.

Megráztam a fejem. Nem szabad hagynom, hogy eltereljem a figyelmemet. Jean-Claude-ra pillantottam. Ő rám bámult azzal az éjkék szemével. A szempillája olyan volt, mint a fekete csipke.

– A nő kíván téged, Mester – jegyezte meg Stephen. Gúnyos nevetés bujkált a hangjában. – Érzem a szagán.

Jean-Claude elfordította a fejét, és Stephenre nézett.

– Én úgyszintén.

Ártatlan szavak voltak, de a mögöttük rejlő érzés már kevésbé volt az. A hangja végigsiklott a szobán, mély volt és borzalmak ígéretével terhes.

– Nem akartam semmi rosszat, Mester, semmi rosszat. – Stephen ijedtnék látszott. Nem hibáztattam érte.

Jean-Claude ismét felém fordult, mintha mi sem történt volna. Jóképű arca továbbra is derűs és érdeklődő volt.

– Nincs szükségem a védelmedre.

– De, szerintem van.

Megpördültem, és a hátam mögött egy másik vámpírt

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

pillantottam meg.

Nem hallottam, hogy kinyílt az ajtó.

A vámpírnő rám mosolygott, anélkül, hogy a szemfoga elővillant volna. Az idősebb vámpírok megtanulják ezt a trükköt. A nő magas volt, karcsú, a bőre sötét, ébenfekete haja a derekát verdeste. Karmazsinpiros, testre feszülő biciklisnadrágot hordott, ami olyan szorosan simult rá, hogy az ember rögtön tudta: nincs rajta bugyi. Laza, bő topja vörös selyemből készült, és vékony spagettipántok tartották a helyén. Úgy nézett ki, mint egy szexis pizsama felsőrésze. Öltözékét vörös, magas sarkú szandál, és vékony aranylánc egészítette ki, egyetlen gyémánttal díszítve, az „egzotikus” kifejezés jutott eszembe róla. Mosolyogva siklott felém.

– Ez fenyegetés? – kérdeztem.

A vámpírnő megállt előttem.

– Még nem.

A hangján idegen íz érződött. Valami komor nyelv, sok pergő, sziszegő hanggal.

– Ennyi elég – szólt közbe Jean-Claude.

A sötét hölgy megperdült, fekete haja fátyolként lebbent mögötte.

– Szerintem nem.

– Yasmeen – a halk szóban sötét fenyegetés bujkált.

Yasmeen felkacagott, a hangja éles volt, mint az üveg, ha törik. Közvetlenül előttem állt meg, eltakarta a szemem elől Jean-Claude-ot. Felém nyúlt a kezével, én pedig hátrébb léptem, nehogy elérjen.

Ő elmosolyodott, elég szélesen, hogy látsszon a foga, és újra felém nyúlt. Hátraléptem, de ő hirtelen utánam ugrott, olyan gyorsan, hogy se pislogni, se levegő után kapni nem volt időm. A keze a hajamba markolt, és hátrafeszítette a nyakam. Ujjai hegye a koponyámhoz ért. A másik kezével az államot tartotta, és az ujjai úgy vájtak belém, mint a hússal burkolt fém. A két keze közt csapdába került az arcom, mozdíthatatlanul.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Semmit se tehettem, azon kívül, hogy fegyvert rántok és lelövöm a csajt. De amennyire a mozgásából meg lehetett ítélni, nem tudtam volna időben elővenni a pisztolyt.

– Már értem, miért kedveled. Olyan csinos, olyan finom – a vámpírnő félig Jean-Claude felé fordult, majdnem a hátát mutatva nekem, de a fejemet továbbra is szilárdan tartotta. – Soha nem gondoltam volna, hogy befogadsz egy embert – ez úgy hangzott, mintha valami kóbor kiskutya lettem volna.

Yasmeen visszafordult felém. A mellének nyomtam a kilenc milliméterest. Mindegy, mennyire volt gyors a csaj, lesérülhetett volna, ha én úgy akarom.

Az elmémben szoktam érezni, milyen idős egy vámpír. Ez részben velem született képesség, részben gyakorlat kérdése. Yasmeen öreg volt, idősebb, mint Jean-Claude. Fogadni mertem volna, hogy több mint ötszáz éves. Ha hulla lett volna, a high-tech golyó közvetlen közelből ízekre szedi a szívét, azonnal megölve őt. De így, hogy több mint ötszáz éves volt, és mesterpír, lehet, hogy nem végzett volna vele. De az is lehet, hogy mégis.

Valami átvillant Yasmeen arcán – meglepetés és talán egy árnyalatnyi félelem. A teste szoborrá merevedett. Azt se tudtam megmondani, lélegzik-e.

A hangom erőltetettnek tűnt abból a szögből, ahogy a nő a nyakamat tartotta, de a szavaim világosak voltak:

– Nagyon lassan vedd el a két kezéd a fejemről. Tedd őket a fejed tetejére, és kulcsold össze az ujjaidat. Jean-Claude, hívd vissza az emberedet.

– Én a helyedben azt tenném, amit ő mond, Yasmeen – Jean-Claude hangja elégedetten csengett. – Hány vámpírt öltél már meg, Anita?

– Tizennyolcat.

Yasmeen szeme egy egészen kicsit elkerekedett:

– Nem hiszek neked!

– Akkor ezt hidd el, te kurva: meghúszom a ravaszt, és

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

elbúcsúzhatsz a szívedtől.

– Nekem nem árt a golyó.

– Az ezüsttel bevont árt. Szállj le rólam, most rögtön!

Yasmeen keze lecsúszott a hajamról, illetve az állkapcsomról.

– Lassan – figyelmeztettem.

Úgy tett, ahogy mondtam. Ott állt előttem, két keze hosszú ujjait összekulcsolta a fején. Távolabb léptem tőle, a pisztollyal még mindig a mellére célozva.

– És most? – érdeklődött Yasmeen, ajkát továbbra is mosolyra húzva. Fekete szeme vidámnak tűnt. Nem szeretem, amikor kinevetnek, de ha az ember vámpírmesterekkel akaszkodik össze, néhány dolgot elenged nekik.

– Leteheted a kezed – mondtam.

Yasmeen így tett, de továbbra is úgy meredt rám, mintha még egy fejet nővesztettem volna.

– Hol találtál rá, Jean-Claude? Harapós kis cicus.

– Anita, mondd el Yasmeennek, hogy neveznek téged a vámpírok.

Ez túlságosan úgy hangzott, mint egy parancs, de úgy tűnt, nem most van itt az ideje, hogy anyázni kezdjek.

– Hóhérnak.

Yasmeen kimeresztette a szemét; aztán elmosolyodott, szemfogait hosszan elővillantva.

– Magasabbnak hittelek.

– Ez néha engem is elkeserít – válaszoltam.

Yasmeen hátravetette a fejét és kacagott, vadul és érdesen, némi hisztérikus felhanggal.

– Tetszik nekem, Jean-Claude. Veszélyes, mintha oroszlánal aludnál.

Sima léptekkel felém indult. Fölemeltem a pisztolyt és rászégeztem. Ő emiatt még csak le se lassított.

– Jean-Claude, mondd meg neki, hogy lelövöm, ha nem megy hátrább.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Ígérem, Anita, nem bántalak. Ó, nagyon-nagyon gyengéd leszek.

A nő ringó léptekkel elindult felém, és én nem tudtam pontosan, mit kéne tennem. Játszott velem, szadizott, de valószínűleg nem életre-halálra. Lelőhettem volna azért, mert elegendő van belőle? Asszem, nem.

– Érzem a forró véredet, a tested melegét, benne van a levegőben, akár a parfüm.

A vámpírnő suhanó, riszáló lépteivel egészen közel jött hozzám. Nekiszegeztem a pisztolyt, ő pedig nevetett. A mellkasát a pisztolyom végének nyomta.

– Nagyon puha és nedves, de erős.

Nem voltam biztos benne, kiről beszél: magáról vagy rólam. Egyik lehetőség sem hangzott jól. Yasmeen a pisztolyhoz dörzsölte apró melleit, a mellbimbóival végigsimítva a fegyver csövét.

– Kecses, de veszélyes.

Az utolsó szó csak halk sziszegés volt, ami úgy áradt széjjel a bőrömről, mint a jeges víz. Yasmeen volt az általam ismert első mestervámpír, aki Jean-Claude hangeffektjeinek legalább egy részével rendelkezett.

A felsője vékony anyagán át látszott, hogy megkeményednek a mellbimbói. Juj. A föld felé fordítottam a pisztolyt, és arrébb léptem tőle:

– Jesszusom, kétszáz év fölött minden vámpír perverz?

– Én is kétszáz év fölött vagyok – vetette közbe Jean-Claude.

– Az állítást továbbra is fenntartom.

Yasmeen szájából gyöngyözve buggyant elő a nevetés. A hangja forró szellőként simogatta végig bőröm. Magabiztosan újra felém indult. Én hátráltam, amíg a falnak nem ütköztem. A vámpír a vállam mellett kétoldalt nekitámaszkodott a falnak a kezével, és előrehajolt, mintha fekvőtámaszt csinálna.

– Szívesen megkóstolnám a lányt.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

A bordái közé nyomtam a pisztolyt, elég alacsonyan, nehogy hozzá tudjon dörgölőzni.

– Hátrább az agyarakkal – mondtam.

– Kemény csaj vagy – Yasmeen arca fölém hajolt, az ajka a homlokomat súrolta. – Szeretem a kemény csajokat.

– Jean-Claude, csinálj vele valamit, mielőtt valamelyikünk megdöglik!

Yasmeen hajlított könyökkel ellökte magát tőlem, amilyen messze csak bírta anélkül, hogy a két kezét elmozdítaná. A nyelve elővillant az ajkai közül, fölsejlettek a szemfogai, de leginkább csak a nedves szája látszott. Aztán újból hozzám hajolt, az ajkai félig szétnyíltak, de nem a nyakamat vette célba. Határozottan a szájam irányába haladt. Meg akart kóstolni, de nem úgy, ahogy, hanem... Nem lőhettem le, ha csak csókolózni akart. Ha pasi lett volna, biztos nem is akarom lelőni.

A haja előrehullott, rá a kezemre, puha volt, vastag, mint a selyem. Semmi mást nem láttam az arcán kívül. A szeme tökéletesen fekete volt. Az ajka a szám fölött várakozott. A lehelete meleg volt, mentolos illatú, de a modern cukorkaillat alatt valami régebbi szag bújt meg: édeskés, émelyítő vérszag.

– A leheleted bűzlik az alvadt vértől – súgtam bele Yasmeen szájába.

Ő, az ajkával épp csak végigsimítva a számon, visszasúgta:

– Tudom.

Az ajkát az ajkamhoz nyomta, és gyengéden megcsókolt. Aztán elmosolyodott, miközben az ajkunk még mindig összeért.

Az ajtó kinyílt, kis híján a falhoz szegezve bennünket. Yasmeen fölegyenesedett, de a két kezét továbbra is a vállam mellett tartotta. Mindketten az ajtó felé néztünk. Egy szőke, szinte fehér hajú nő vad tekintettel nézett körbe a szobában. Kék szeme kimeredt, ahogy észrevett minket. Majd fölsikoltott, magasan, artikulálatlanul, haraggal telve.

– Ereszd el őt!

Homlokomat ráncolva néztem föl Yasmeenre:

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Hozzám beszél a csaj?

– Bizony – Yasmeen láthatólag jól szórakozott.

A másik nő nem. Rohanni kezdett felénk, a kezét előrenyújtotta, az ujjai karmokká görbültek. Yasmeen szemkápáztatón gyorsan, egy pillanat alatt elkapta. A nő csapkodott és vergődött, a kezével még mindig felém nyúlt.

– Mi a fene folyik itt? – kérdeztem.

– Marguerite Yasmeen halandó szolgálja – világosított fel Jean-Claude. Úgy véli, elveszed tőle Yasmeent.

– De nekem nem kell Yasmeen!

Yasmeen színtiszta dühtől villogó pillantást lövellt felém. Megbántottam volna? Nagyon reméltem.

– Marguerite, figyelj: a csaj a tiéd, oké?

A nő rám üvöltött, teli torokból, egy szó nélkül. Arca, ami valaha csinos lehetett, most bestiálissá torzult. Még soha nem tapasztaltam ilyen hirtelen haragot. Félelmetes volt, még úgy is, hogy töltött pisztolyt tartottam a kezemben.

Yasmeen kénytelen volt a kapálódzó nőt fölemelni a földről, és ott tartani a levegőben.

– Jean-Claude, attól tartok, Marguerite nem békül meg, hacsak Anita nem fogadja el a kihívást.

– Milyen kihívást? – kérdeztem.

– Megkérdőjelezted a rám formált jogát.

– Dehogysis! – tiltakoztam.

Yasmeen elmosolyodott. Biztos így vigyorgott Évára is a kígyó: kedvesen, vidáman, veszélyesen.

– Jean-Claude, akármilyen folyik itt, nem amiatt jöttem! Nekem egyetlen vámpír se kell, pláne nem egy nőstény – jelentettem ki.

– Ha az emberszolgám lennél, ma petité, szó sem lenne kihívásról, mivel ha már valaki hozzá van kötve egy mestervámpírhoz, a kötelék eltéphetetlen.

– Akkor meg mitől fél Marguerite?

– Attól, hogy Yasmeen a szeretőjévé tehet téged. Időről

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

időre megteszi, hogy féltékenységi rohamokba kergesse Marguerite-et. Yasmeen ezt élvezi, számomra érthetetlen okból.

– Bizony, élvezem – Yasmeen felém fordult, még mindig két kézzel tartva Marguerite-et. Könnyedén tartotta a kapálódzó nőt, erőfeszítés nélkül. Na persze, a vámpírok képesek fekve kinyomni egy Toyotát. Mi volt ehhez képest egy középtermetű nő?

– Szóval, személy szerint nekem mit jelent ez a dolog?

Jean-Claude elmosolyodott, de a mosolya az igazi fásult árnyalata volt csupán. Unatkozott? Dühös volt? Vagy egyszerűen csak fáradt?

– Meg kell küzdened Marguerite-tel. Ha nyersz, Yasmeen a tiéd. Ha veszítesz, Marguerite-é.

– Várj egy percet – mondtam. – Milyen küzdelem lesz, hajnali pisztolypárbaj?

– Nem lesznek fegyverek – szólt közbe Yasmeen. – Az én Marguerite-em nem jártas a fegyverforgatásban. Nem akarom, hogy baja essen.

– Akkor ne kínozd tovább – mondtam.

Yasmeen elmosolyodott:

– Ez a mulatság része.

– Szadista ringyó – közöltem.

– Igen, az vagyok.

Jézusom. Van, akit még csak meg se lehet sérteni.

– Tehát azt akarjátok, hogy pusztá kézzel küzdjünk meg Yasmeenért?

El se tudtam hinni, hogy egyáltalán fölvettem ezt a kérdést.

– Igen, ma petité.

Mély levegőt vettem, a pisztolyomra néztem, majd vissza a sikítózó nőre aztán eltettem a fegyvert.

– Azonkívül, hogy megküzdök vele, nincs ebből semmi más kiút?

– Ha beismered, hogy a halandó szolgálom vagy, nem lesz

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

harc. Nem lesz rá szükség – Jean-Claude engem figyelt, az arcomat tanulmányozta. A tekintete mozdulatlan volt.

– Úgy érted, ez egy csapda – mondtam. A bensőmben végigfutott a harag első forró robaja.

– Egy csapda, ma petité? Fogalmam se volt, hogy Yasmeen ennyire elragadónak talál majd.

– Lószart!

– Ismerd el, hogy a halandó szolgám vagy, és mindennek egycsapásra vége.

– És ha nem?

– Akkor megküzdesz Marguerite-tel.

– Remek – válaszoltam. – Gyerünk, csináljuk.

– Mibe kerülne neked, hogy elismerd az igazat, Anita? – tudakolta Jean-Claude.

– Nem vagyok az emberszolgád. Soha nem is leszek az. Csak annyit szeretnék, hogy ezt fogadd el, és aztán hagyj békén, a kurva életbe.

A vámpír összevonta a szemöldökét:

– Ma petité, micsoda beszéd ez.

– Menj a kurva anyádba!

Erre ő elmosolyodott.

– Ahogy kívánod, ma petité.

Felült a kanapé támlájára, talán azért, hogy jobban lásson.

– Yasmeen, bármikor kezdődhet, amikor neked is megfelel.

– Várj! – vágtam közbe.

Levettem a dzsekimet, de nem tudtam, hová tehetném. A pasas, aki nemrég még a fekete baldachinos ágyon aludt, kinyújtotta az egyik kezét a fekete fátyolon át.

– Majd én megfogom neked.

Egy percig csak bámultam rá. A pasi deréktól fölfelé pucér volt. A karján, hasán és mellkasán látszott, hogy súlyozni szokott, nem túl sokat, csak annyit, amennyi éppen elég. Vagy tökéletesen le volt barnulva, vagy természetből fogva kreol bőré volt. A haja hullámos tömegben omlott a vállára. A szeme barna

volt és nagyon emberi. Ezt jó volt látni.

Odaadtam neki a dzsekimet, ő elmosolyodott, röviden megvillantva a fogsorát, és ez az álom utolsó nyomait is elűzte az arcáról. Felült, egyik kezében a dzsekivel, a karjával átfogta a térdét, ami még mindig a vörös és fekete takarók alatt rejtőzött. Az arcát a térdére fektette, és sikerült megnyerő benyomást keltenie bennem.

– Készen vagy már, ma petité? – Jean-Claude hangjából nevetés érződött, de a nevetése egyáltalán nem volt jókedvű. Gúny volt benne. De hogy rajtam gúnyolódott-e vagy saját magán, azt nem tudtam eldönteni.

– Kész vagyok, azt hiszem – feleltem.

– Tedd le a nőt, Yasmeen. Lássuk, mi történik.

Hallottam, hogy Stephen így szól:

– Húszat Marguerite-ra.

Yasmeen erre azt mondta:

– Nem ér. Nem fogadhatok a saját halandó szolgám ellen.

– Mindkettőtökkel fogadok húsz dollárban, hogy Miss Blake nyer – ez az ágyon heverő fiatalembertől hangzott el. Másodszorra is rápillantottam, és láttam, hogy rám mosolyog; aztán már jött is Marguerite.

Az arcomba csapott, én pedig az alkarommal védtem ki. Úgy verekedett, mint egy kislány, csak tenyérrel ütött, illetve karmok. De gyors volt, gyorsabb az embernél. Talán azért, mert egy vámpír szolgája volt. Nem tudom. A körmei éles, sajgó barázdát szántottak az arcomon. Ennyi elég volt: ezután én sem voltam többé úriember. Illetve úrinő.

Fél kézzel eltoltam magamtól. Belemélyesztette a kezembe a fogsorát. Jobb ököllel ütöttem meg, olyan erősen, ahogy csak bírtam, egész testemből ráfordulva. Szép, biztos találat érte a gyomorszáját.

Marguerite felhagyott a kezem harapdálásával, és kétrét görnyedt, kezét a gyomorszájára szorítva. Levegő után kapkodott. Jó.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

A bal kezemen véres nyomot hagytak a fogai. Megérintettem az arcom bal oldalát, és még több vér lett a kezemen. A francba, ez fájt.

Marguerite a földön térdelt, és újra tanulta a lélegzetvételt. De közben rám nézett. Kék szemének pillantása arról árulkodott, hogy a harc még nem ért véget. Amint újra levegőhöz jut, újrakezdi.

– Maradj a földön, Marguerite, különben biztosan bántani foglak.

Ő a fejét rázta.

– Nem adhatja fel, ma petité, különben elnyered tőle Yasmineen testét, ha ugyan nem a szívét.

– Nem szeretném megkapni Yasmineen testét. Senki testét nem szeretném megkapni.

– Ma petité, ez egész egyszerűen hazugság – szögezte le Jean-Claude.

– Ne szólíts ma petité-nek!

– Két jeletem viseled, Anita. Félúton vagy afelé, hogy a halandó szolgálom legyél. Ismerd be ezt, és senkinek nem esik bántódása ma éjjel.

– Aha, persze – mondtam.

Marguerite már majdnem talpra állt. De én nem akartam, hogy talpra álljon. Mielőtt teljesen föltápászkodott volna, nekilendültem, és mindkét lábát lesöpörtem alóla. Ezzel egyidejűleg hátrarántottam a vállát, és a földre döntöttem. Kicsavartam a jobb karját. A nő megpróbált fölkelni. Fokoztam a karján a nyomást, erre szépen visszafeküdt.

– Add fel.

– Nem! – ez volt eddig a második értelmes megnyilvánulása.

– Akkor eltöröm a karod.

– Törd csak el, törd el! Nem érdekel!

Marguerite arca vad volt, őrzöngő. Istenem. Nem lehetett vele szót érteni. Remek.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

A hasára fordítottam őt, emelőként használva a kicsavart karját, amelyet majdnem addig szorítottam, míg el nem tört, de csak majdnem. Ha eltöröm a karját, azzal a küzdelem talán nem ér véget. Be akartam fejezni.

Az egyik lábamat és a fél karomat használva kicsavarva tartottam a karját, de közben rátérdeztem a hátára, hogy a testem súlyával a földhöz szegezzem. Belemarkoltam a sárgás hajba, és hátrahúztam a fejét. Eleresztettem a kicsavart kezét, és a jobb karommal keresztben átfogtam a nyakát, úgy, hogy a könyököm hajlata a gégéjén legyen, és a karommal a nyaka mindkét oldalán elszoríthassam az: ütőeret. Aztán jobb kézzel megfogtam a bal csuklóm, és fojtogatni kezdtem a nőt.

Ő megkarmolta az arcomat, de én a hátára hajtottam a fejemet, és így nem tudott hozzám férni. A nő apró, gyámoltalan hörgéseket hallatott – azért, mert nem volt már elég szufla benne, hogy erősebben hörögjön.

Két kézzel kapott bele a jobb karomba, de a pulóverem vastag volt. Úgyhogy Marguerite fölgyűrte a ruha ujját, lemeztelenítette a karom, és nekilátott, hogy körömmel nyúzza le róla a bőrt. Még inkább a hátába temettem az arcom, és annyira szorítottam a torkát, hogy reszketni kezdett a karom, és csikorgattam a fogamat. Minden erőmmel a karomra összpontosítottam, és úgy szorítottam a nő karcsú nyakát.

Ő abbahagyta a karmolászást. A kezei haldokló pillangóként verdesték a karomat.

Hosszú időbe telik az ájulásig fojtogatni valakit. A filmek úgy mutatják, mintha könnyű, gyors, tiszta meló volna. Nem könnyű, nem gyors, és rohadtul nem tiszta. Érzed a karodon, hogy lüktetnek a nyak két oldalán a verőerek, miközben te kiszorítod belőlük az életet. Az illető sokkal többet vergődik, mint a filmekben. És ahhoz, hogy teljesen megfojts valakit, jobban teszed, hogy ha már nem mozdul, még hosszú ideig nem engeded el.

Marguerite teste fokozatosan, ízről ízre ernyedte el. Amikor

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

már csak holt súly volt a kezeim közt, lassan eleresztettem. Mozdulatlanul nyúlt el a padlón. Még azt sem láttam, hogy lélegzik-e. Túl sokáig szorítottam volna?

A nyakához nyúltam, és egyenletes, erős nyaki pulzust éreztem. Csak elájult, nem halt meg. Jó.

Fölálltam, és visszamentem az ágyhoz. Yasmeen térdre hullott Marguerite mozdulatlan alakja mellett.

– Szerelmem, egyetlenem, mit tettem veled?

– Csak elájult – vettem oda. – Pár perc múlva magához tér.

– Ha megölted volna, kitépem a gégédet!

Megcsóváltam a fejem:

– Ne kezdjük már újra ezt a szarságot. Ma éjjel már nagyjából kiálltam, amit csak lehetett.

Az ágyból kiszólt a pasas:

– Vérzel.

Jobb alkaromról vér csepegett. Lehet, hogy Marguerite nem volt képes komoly kárt okozni, de a karmolások elég mélyek voltak ahhoz, hogy némelyikük csak heggel gyógyuljon. Frankó; a jobb karom belső felén már amúgy is volt egy hosszú, vékony sebhely; késsel ejtették. De a jobb karomon még a karmolásokkal együtt is kevesebb heg volt, mint a balon. Üzemi balesetek.

A karomról elég egyenletesen csepegett a vér. Nem látszott meg a fekete padlószőnyegen. Jó szín, ha azt tervezed, hogy sok vér fog folyni a szobában.

Yasmeen talpra segítette Marguerite-et. A csaj nagyon gyorsan gyógyult, miért? Hát persze, azért, mert egy vámpír halandó szolgálja. Tuti.

Yasmeen az ágy felé, illetve felém indult. Bájos arca összeaszott, míg csak nem látszottak a csontjai. A tekintete szikrázott, szinte lázasan.

– Friss vér; és én ma még nem ettem.

– Yasmeen, fogd vissza magad.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Jean-Claude, nem tanítottad meg a szolgádat a jómódorra – jelentette ki Yasmeen. Nagyon barátságtalanul meredt rám.

– Hagyd őt békén, Yasmeen – Jean-Claude fölállt.

– Minden szolgát be kell törni, Jean-Claude. Túl messzire hagytad menni.

Yasmeen válla fölött Jean-Claude-ra bámultam:

– Be kell törni?

– Ez sajnálatos része a folyamatnak – közölte ő. A hangja közömbös volt, mintha egy ló betöréséről beszélt volna.

– Rohadj meg – előhúztam a pisztolyom. Két kézzel, marokra fogva tartottam. Engem senki nem fog betörni ma éjjel.

A szemem sarkából észrevettem, hogy valaki feláll az ágy túloldalán. A pasas még mindig a takaró alatt volt. Akit észrevettem, az egy karcsú nő volt, bőre tejeskávészínű. Fekete haja majdnem tövig le volt vágva. A csaj meztelen volt. Honnan a fenéből került elő?

Yasmeen körülbelül egy méterre volt tőlem, a nyelvével végignyalta az arcát, a szemfogai ragyogtak a csillár fényében.

– Meg foglak ölni, nem érted? Meg foglak ölni – mondtam.

– Azt próbáld meg.

– Nem érdemes a vicc vagy a játék kedvéért megdöglenni – gyözködtem.

– Pár száz év elteltével semmi másért nem érdemes.

– Jean-Claude, ha nem akarod, hogy meghaljon, parancsold vissza! – a hangom magasabb lett, mint akartam volna, ijedt.

Ilyen közéről a golyó szétvinné a csaj egész mellkasát. Ha működne a dolog, soha többé nem lehetne őt halottaiból feltámasztani; már nem lenne szíve hozzá. Na persze, a csaj több mint ötszáz éves volt. Lehet, hogy egy lövés végezne vele. Szerencsére több golyóm volt. Szemem sarkából mozgást észleltem. Félig már arrafelé fordultam, amikor valami a földre vágott. A fekete nő ugrott rám. Elfordítottam a pisztolyt, tüzelőkészen, rohadtul nem érdekelt, hogy a csaj ember-e vagy sem. De ő megmarkolta a csuklóm, és megszorította. Szét

akarta roppantani.

Az arcomba vicsorgott, úgy, hogy minden foga látszott, és mély morgást hallatott. Ehhez a hanghoz szőrös test és egy pár tépőfog illett volna. Egy ember arca nem nézhetett ki így.

Kitépte a kezemből a Browningot, mintha csak egy gyerektől venné el a csokit. De rosszul tartotta a fegyvert, mint aki nem tudja, melyik végének merre kell mutatnia.

Valaki az alakváltó nő dereka köré fonta a karját, és lerángatta rólam. A pasi az ágyról. A nő vicsorogva fordult feléje.

Yasmeen felém szökkent. Arrébb másztam, mint a rák, és a falnak vetettem a hátam. A vámpírnő elmosolyodott:

– A fegyvered nélkül már nem is vagy olyan kemény csaj, ugye? Egyszer csak ott térdelt előttem. Nem láttam, mikor mozdult meg, még egy villanást se. Csak úgy megjelent előttem – mint egy varázslat.

Yasmeen a testével mindkét térdemet a törzsemhez préselte, és a falhoz szegezett. Az ujjait a felső karomba vájta, és maga felé rántott. Az ereje elképesztő volt. Ehhez képest a fekete alakváltó nő törékenynek tűnt.

– Yasmeen, ne! – Jean-Claude végre a segítségemre sietett. De már biztosan elkésett. Yasmeen kivicsorította a fogait, hátralendítette a fejét, hogy lecsaphasson, és rohadtul nem tettem ellene semmit.

A vámpírnő magához szorított, a karjait összefonta a hátam mögött. Ha még szorosabban magához présel, a teste másik oldalán jövök ki.

Fölvisítottam:

– Jean-Claude!

Forróság; valami égetni kezdett a pulóverem alatt, a szívem fölött. Yasmeen megdermedt. Aztán éreztem, hogy az egész testén remegés fut végig. Mi a fene történt?

Kékesfehér lángnyelv csapott föl kettőnk között. Felsikoltottam, Yasmeen pedig visszhangozta a sikolyt.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Egyszerre sikoltottunk, miközben valami perzselt.

A vámpírnő elengedett, és hátrahanyatlott. Kékesfehér tűz borította be fölül a ruháját. Az én pulóveremen egy lyukat nyaldostak körbe a lángok. Leráztam a vállamról a fegyverszíjat, és lehúztam magamról az égő pulóvert.

A keresztet még mindig eleven, kékesfehér lánggal égett. Megrántottam az ezüstláncot, és az elpattant. A szőnyegpadlóra hajítottam a keresztet, ahol a lángok pislákolva kialudtak.

A mellemen, épp a szívem fölött, egy tökéletes, kereszt alakú égési seb vöröslött. A sebet máris hólyagok borították. Másodfokú égési sérülés.

Yasmeen letépte magáról a blúzáát. Neki is ugyanilyen égési sebe volt, de lejjebb, a mellei közt, mert magasabb volt, mint én.

Farmerben és egy szál melltartóban kuporogtam a földön. Az arcomon patakozottak a könnyek. A bal alsó karomon egy nagyobb kereszt alakú égési sebhely volt. Egy vámpír halandó követői sütötték rám a bélyeget. Azt hitték, vicces. Egészen addig a pillanatig röhögtek, amíg ki nem nyírtam őket.

Egy égési seb kurva szar dolog. Mindent összevetve, az égési seb jobban fáj, mint bármilyen más sérülés.

Jean-Claude megállt előttem. A kereszt forró, fehér fénnel ragyogott, nem lángolt, de persze Jean-Claude nem is érintette meg. Fölnéztem, és láttam, hogy a karjával eltakarja a szemét.

– Tedd el, ma petité. Ma éjjel senki más nem fog bántani téged, megígérem.

– Miért nem kotródsz már el, és hagyod, hogy eldöntsem, mit akarok csinálni?!

A vámpír felsóhajtott.

– Gyerekesen viselkedtem, hogy ilyen messzire engedtem fajulni a dolgokat, Anita. Bocsásd meg az ostobaságom.

Nehéz volt komolyan venni a sajnálkozását, miközben éppen gyáván megbújt a saját karja mögött, és nem mert

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

ránézni a világító keresztemre. De mégis bocsánatkérés volt. Jean-Claude részéről ez nagyon sokat jelentett.

A láncánál fogva fölemeltem a keresztet. Eltörtem a lánc csatját, amikor letéptem magamról. Kell majd egy új lánc, hogy megint a nyakamba akaszthassam. A másik kezemmel fölvettem a földről a pulcsit. Egy olvadt szélű lyuk volt rajta, nagyobb, mint az öklöm. Pont a mellrészén. A pulcsimnak annyi, itt már semmi nem segített. Hogyan rejtünk el egy fénylő keresztet, ha nem viselünk felsőrészt?

Az ágyon fekvő srác visszaadta a bőrdzsekimet. A szemébe néztem. A tekintetében érdeklődést és egy kis félelmet láttam. Barna szemével nagyon közről pillantott rám, és nagyon emberien. Ez jólesett, és még csak azt sem tudtam, miért.

A pisztolytáskám úgy fityegett a derekamon, mintha nadrágtartó lenne. Visszavettem a vállszíjat. Furcsa érzés volt, ahogy a csupasz bőrömhöz ért.

A fiú átadta nekem a pisztolyom, markolattal előre. A fekete alakváltó nő, még mindig pucéran, az ágy másik oldalán állt, és ránk meredt. Nem érdekelt, hogyan szerezte meg tőle a pasi a pisztolyomat. Csak örültem, hogy visszakaptam.

Sokkal nagyobb biztonságban éreztem magam, hogy a Browning visszakerült a tokjába, bár még soha nem próbáltam, milyen a csupasz testemen viselni egy fegyvertáskát. Gyanítottam, hogy dörzsölni fog. Na és; semmi sem tökéletes.

A pasi odanyújtott nekem egy marék papírzsepit. A piros takaró félrecsúszott, egy hosszú vonalban combközépig látni engedte meztelen testét. A takaró életveszélyesen közel volt ahhoz, hogy teljesen lecsússzon róla.

– A karod – szólalt meg a pasas.

Lebámultam a jobb karomra. Egy kicsit még mindig vérzett. De annyival kevésbé fáj, mint az égés, hogy el is felejtkeztem róla.

Elvettem a papírzsebkendőt, és csodálkoztam, mit keres itt ez a pasi? A meztelen nővel, az alakváltóval kefélt? A csajt nem

is láttam az ágyban. Talán az ágy alatt bújt meg?

Letörölgettem a karom, amennyire csak tudtam; nem akartam nagyon összevérezni a bőrdzsekit. Aztán belebújtam a dzsekibe, a keresztet pedig, ami még mindig világított, beletettem a bal zsebembe. Ha már nem volt szem előtt, nem is világíthatott tovább. Yasmeen meg én csak azért kerültünk bajba, mert a pulóverem laza kötésű volt, és az ő topja túl sokat hagyott szabadon a testéből. A vámpír húsa, ha megszentelt kereszthez ér, nagyon gyúlékony.

Jean-Claude lenézett rám, most, hogy a keresztet már biztos helyre rejtettem.

– Sajnálom, ma petité. Nem akartalak megrémíteni ma éjjel.

Az egyik kezét felém nyújtotta. A bőre fehérebb volt, mint a csipke, ami fedte.

Nem vettem tudomást a kinyújtott kezéről, és az ágyra támaszkodva fölálltam. Ő lassan leeresztette a kezét. Sötétkék szemével rezzenéstelenül nézett rám.

– Veled sohasem működik úgy a dolog, ahogy akarom, Anita Blake. Miért?

– Talán venned kéne a lapot, és békén hagyni engem.

Ő elmosolyodott, épp csak megrándult az ajka.

– Azt hiszem, ahhoz már késő.

– Ez mit jelent?

Valaki belökte az ajtót, az pedig nekivágódott a falnak és visszapattant. A küszöbön egy férfi állt, szeme tágra nyílván, az arcán patakokban folyt a verejték.

– Jean-Claude... a kígyó! – úgy tűnt, gondjai vannak a lélegzetvétellel, mintha végig futva jött volna fel a lépcsőn.

– Mi van a kígyóval? – kérdezte Jean-Claude.

A férfi nagyot nyelt, a lélegzete fokozatosan egyre lassult.

– Bekattant.

– Mi történt?

A férfi a fejét rázta.

– Nem tudom. Megtámadta az idomárját. Shaha meghalt.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– A tömeg közé szabadult?

– Még nem.

– Kénytelenek leszünk később befejezni a vitánkat, ma petité – Jean-Claude az ajtó felé lendült, a többi vámpír pedig a sarkában loholva követte. Stephen is velük tartott. Jól volt idomítva.

A karcsú fekete nő belebújt egy laza, fekete alapon piros virágmintás ruhába. Ehhez vörös tűsarkú cipő tartozott, és a nő már el is tűnt az ajtó túloldalán.

A pasi kiugrott az ágyból, meztelenül. Nem volt idő a szégyenkezésre. A pasi nekiállt magára rángatni egy jogging-nadrágot.

Ez már nem az én gondom volt, de mi lesz, ha a kobra tényleg beszabadul a tömeg közé? Az sem az én gondom. Fölhúztam a dzseki cipzárját, épp annyira, hogy elfedje a tényt, miszerint csak melltartó van rajtam, de ne akadályozzon, ha elő akarom húzni a pisztolyt.

Kirohantam az ajtón a sátor fényes, szabad terébe, mielőtt még a névtelen pasas felhúzhatta volna a melegítőgatyáját. A vámpírok és a vérfarkasok már a porond szélénél jártak, aztán szétspricceltek, és körbevették a kígyót. A kígyó fekete-fehér gyűrűi betöltötték a kis arénát. Egy férfi csillogó sztreccs-nadrágos alteste éppen eltűnt a kobra torkában. Hát ez tartotta vissza attól, hogy a közönségre támadjon. Időbe telt, hogy táplálkozzon.

Édes Jézusom.

A pasas lábai rángatóztak, görcsösen rugdostak. Már nem lehetett életben. Nem lehetett. De a lábai kapálóztak, miközben eltűntek a szemünk elől. Kérlek, Istenem, add, hogy csak reflex legyen. Add, hogy már ne legyen életben. Ez a gondolat rosszabb volt, mint bármelyik rémálom, amire vissza tudtam emlékezni. Pedig rengeteg alapanyagom van ilyen célra.

A szörny az arénában nem az én gondom volt. Most nem nekem kellett a rohadt nagy hősnek lennem. Az emberek

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

sikoltozva rohantak kifelé, a karjukban gyerekeket cipeltek. A lábak alatt sok pattogatott kukoricás zacskó és vattacukor-gomolyag morzsolódott össze. A tömeg közé nyomultam, és nekifogtam, hogy utat törjek magamnak lefelé. Egy totyogós kisbabát cipelő asszony zuhant a lábam elé. Egy férfi rájuk taposott. Talpra rángattam a nőt, és az egyik karomba szorítottam a gyereket. Emberek gázoltak körülöttünk. Ide-oda inogtunk, pedig csak talpon próbáltunk maradni. Úgy éreztem magam, mint egy kő a megvadult folyó kellős közepén.

A nő rám meredt, a szeme túl nagynak tűnt az arcához képest. A karjába löktem a kisbabát, és a széksorok közé rángattam. Aztán karon ragadtam a legközelebbi nagydarab hímet – igen, az előítéletek foglya vagyok –, és azt ordítottam:
– Segítsen nekik!

A pasas meglepett arcot vágott, mintha ismeretlen nyelven szólnék hozzá, de aztán a pánik egy része eltűnt az arcáról. Karon ragadta a nőt, és nyomakodni kezdett a kijárat felé.

Nem hagyhattam, hogy a kígyó megtámadja az embereket. Nem, ha módomban állt megakadályozni. De szar. Megint hőst fogok játszani, a rohadt életbe. Újra szembeszegültem az áradattal, hogy lemehessek, miközben mindenki más föl- és kifelé jött. Valakinek a könyöke a számba vágott, és vér ízét éreztem. Mire átverekszem magam ezen a káoszon, már biztos vége lesz az egésznek. Istenem, nagyon reméltem.

Úgy léptem ki a tömegből, mintha félresöpörnék egy függönyt. A bőröm még bizsergett a tolakodó testek emlékeitől, de az utolsó lépés után már egyedül álltam. A sikoltozó tömeg még mindig ott volt fölöttem, a kijáratok felé nyomakodva. De itt, épp az aréna fölött, már semmi se volt. A csend vastag redőkben terült szét az arcomon és a kezemen. Nehéz volt lélegezni a sűrű levegőben. Varázslat. De nem tudtam, hogy a vámpírok, vagy a kígyó varázsa-e.

Stephen állt hozzám a legközelebb, ing nélkül. Karcsú volt és valahogy elegáns. A kék ingét Yasmeen vette fel, hogy eltakarja a meztelen felsőtestét. Felgyűrte az inget, és csomót kötött rá, közszemlére téve lapos, barna hasát. Marguerite mellette állt. Stephen jobb oldalán a fekete nő. Lerúgta magáról a túsarkút, és cipő nélkül állt az arénában.

Jean-Claude a porond túlsó oldalánál helyezkedett el, két oldalán két ismeretlen szőke vámpírral. Megfordult, és a távolból rám meredt. Megérintett belül, éreztem, ott, ahová soha senki keze nem nyúlhatott volna. Összeszorult a torkom; a testemet kiverte a víz. Abban a pillanatban semmi nem tudott volna rábírní, hogy közelebb menjek hozzá. Mondani próbált nekem valamit. Valami bizalmasat, amire nincs megfelelő szó.

Egy rekedt sikoly az aréna közepére terelte a figyelmemet. Két összetört, vérző férfi feküdt az oldalán. A kobra fölējük magasodott. Olyan volt, mint egy mozgó, izomból és pikkelyekből épült torony. Felénk sziszegett. A hangja erős volt, visszhangzó.

A két férfi a földön hevert, a lábánál. A farkánál? Az egyikük megmozdult. Életben volt? Két kézzel szorítottam az aréna korlátját, míg bele nem fájdultak az ujjaim. Annyira féltem, hogy az epe keserű ízét éreztem a torkomban. Kirázott a hideg. Álmodtál már valaha olyat, hogy mindenütt kígyók vannak, és olyan vastagon borítják el a földet, hogy járni se tudsz, csak ha rajtuk taposol? Szinte tériszonyt kelt. Az álom mindig azzal végződik, hogy a fák között állok, és potyognak rám a kígyók,

és nem tudok mást tenni, csak sikoltozom.

Jean-Claude kinyújtotta felém az egyik karcsú kezét. A mandzsetta csipkéje az ujjai hegyén kívül az egész kezét befedte. Mindenki más a kígyóra bámult. Jean-Claude viszont rám.

Az egyik sebesült férfi mozgott. Halk nyögés hagyta el a száját, és úgy hallatszott, mintha visszhangozna a hatalmas sátorban. Csak érzékcsalódás volt, vagy tényleg volt visszhangja? Mindegy. A férfi élt, és nekünk életben kellett tartanunk.

Nekünk? Mi volt ez a „nekünk” cucc? Jean-Claude mélykék szemébe néztem. Az arca teljesen üres volt, minden, számomra érthető érzelem letörlődött róla. A tekintetével nem tudott megtéveszteni. Erről a saját jelei gondoskodtak, viszont a mentális trükkökre – ha erőlködött – még mindig volt lehetősége. Erőlködött.

Nem beszéd volt, hanem kényszer. Oda akartam menni hozzá. Futni. Érezni a keze sima, kemény fogását. A puha csipkét a bőrömon. A korlátnak támaszkodtam, szédelegve. Azért fogtam, hogy el ne essek. Mi a francnak kellett most ennyit játszania az agyammal? Volt más bajunk is, nem? Vagy őt nem érdekelte a kígyó? Lehet, hogy az egész csak trükk volt. Lehet, hogy ő vadította meg a kobrát. De miért?

Minden egyes szál szőröm égnek állt, mintha láthatatlan ujj borzolta volna fel. Reszketni kezdtem, és nem tudtam abbahagyni.

Lebámultam egy pár nagyon szép, hosszú szárú, puha, fekete csizmára. Fölnéztem, és a pillantásom Jean-Claude tekintetével találkozott. Otthagyta a kobra melletti helyét, és idejött hozzám. Ez klasszisokkal jobb volt, mintha én mentem volna őhozzá.

– Csatlakozz hozzám, Anita, és elegendő hatalmunk lesz, hogy megállítsuk a teremtményt.

Megráztam a fejem:

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Nem értem, miről beszélsz.

Végigsimította a karomat az ujjai hegyével. Még a bőrdzsekin keresztül is olyan érzés volt, mint egy jeges vonal. Vagy inkább tüzes?

– Hogyan tudsz egyszerre hideg és forró lenni? – kérdeztem.

Ő mosolyodott, alig mozdult az ajka.

– Ma petité, ne küzdj ellenem, és meg tudjuk fékezni a teremtményt. Megmenthetjük az embereket.

Ezzel megfogott. Egy pillanatnyi emberi gyengeség, vagy két ember élete. Micsoda lehetőségek.

– Ha egyszer ilyen mélyen az elmémbe engedlek, legközelebb könnyebben tudsz majd belém bújni. Az én lelkemet senki élete árán nem lehet megkaparintani.

Ő felsóhajtott:

– Ám legyen. Te akartad.

Elfordult tőlem. Megragadtam a karját, eleven volt, feszes és nagyon, nagyon valódi.

Ő felém fordult, a szeme hatalmas és fullasztó, akár az óceán mélye, és épp olyan halálos is. A saját hatalma óvott meg attól, hogy belevezzek; egyedül végem lett volna.

Olyan nagyot nyeltem, hogy fájt, aztán visszahúztam a kezem. Késztetést éreztem, hogy beletöröljem a nadrágomba, mintha valami rossz dologhoz értem volna hozzá. Talán így is volt.

– Az ezüstgolyó megsebzí?

Ezen Jean-Claude láthatólag elgondolkodott egy pillanatra.

– Nem tudom.

Nagy levegőt vettem:

– Ha nem próbálsz meg erőszakkal elfoglalni az agyam, segíték neked.

– Inkább pisztollyal állsz ki ellene, mint velem? – ez úgy hangzott, mintha mulatott volna a dolgon.

– Eltaláltad.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Ő arrébb lépett tőlem, és hívogatóan intett az aréna belseje felé.

Átugrottam a korláton, és Jean-Claude mellett értem földet. Amennyire képes voltam rá, nem vettem tudomást róla, és elindultam a lény felé. Előhúztam a Browningot. Kellemes, szilárd volt a tapintása. Biztonságot: adott a súlya.

– Az ősi egyiptomiak istennőként tisztelték, ma petité. Ő volt Edjo, a királyi kígyó. Gondját viselték, áldoztak neki, imádták.

– Ez nem isten, Jean-Claude.

– Ilyen biztos vagy benne?

– Egyetlen istenben hiszek, ne felejtsd el. Ez nekem csak egy újabb természetfeletti rémség.

– Ahogy tetszik, ma petité.

Visszafordultam Jean-Claude felé:

– Hogy a pokolba sikerült áthozatnod a vámon?

Ő megcsóválta a fejét:

– Hát számít ez?

Újra az aréna közepén lévő szörnyre pillantottam. A kígyóbűvölő véres kupacban hevert a kígyó mellett. Nem ette meg. Vajon ez a tisztelet, a szeretet, vagy a vakszerencse jele volt?

A kobra felénk kúszott, hasi pikkelyei összesimultak és szétváltak. Száraz, susogó hanggal dörzsölődött az aréna padlójához.

Jean-Claude-nak igaza volt; nem számított, hogyan jutott be az országba a lény. Most itt volt.

– Hogyan fogjuk megállítani?

Ő szélesen mosolygott, épp eléggé, hogy kilátsszanak a szemfogai. Talán a többes szám miatt.

– Ha meg tudnád bénítani a száját, szerintem elbírnánk vele.

A kígyó teste vastagabb volt, mint egy telefonpózna. Megcsóváltam a fejem:

– Ha te mondod.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Meg tudod sebesíteni a száján?

Bólintottam.

– Igen, ha az ezüstgolyó beválik nála.

– Az én kicsi mesterlövészem... – mondta ő.

– Fogd be! – szóltam rá.

Ő bólintott:

– Ha le szeretné lőni, én igyekeznék a helyedben, ma petité. Amint a csatlósaimra támad, már túl késő lesz.

Az arca kifürkészhetetlen volt. Nem tudtam eldönteni: akarja-e, hogy megtegyem, vagy sem.

Sarkon fordultam, és elindultam, át az arénán. A kobra megtorpant. Várt, mint egy imbolygó torony. Csak állt, már ha egy lábatlan dolog képes állni, és várt rám, korbáczhoz hasonló nyelve elő-elővillant, a levegőt ízlelgette. Engem ízlelgetett.

Jean-Claude hirtelen mellettem termett. Nem hallottam, hogy jön, nem is éreztem. Csak egy újabb mentális trükk. Per pillanat másra irányult az aggodalmam.

A vámpír megszólalt, halk, sürgető hangon; azt hiszem, csak én hallottam.

– Minden tőlem telhetőt megteszek, hogy megvédjelek, ma petité.

– Fent az irodádban is remek munkát végeztél.

Jean-Claude megállt. Én nem.

– Anita, tudom, hogy félsz tőle. A félelmedtől összeszorul a gyomrod – szólt utánam, halkán, alig kivehetően, akár a szél.

Visszasúgtam, bár nem is voltam biztos benne, hogy meghall:

– Azt mondtam, maradj az agyamon kívül.

A kobra engem figyelt. Két kézzel fogtam a Browningot, és a dög fejére céloztam. Ugy véltem, lőtávolon kívül vagyok, de nem tudtam biztosan. Mekkora a biztonságos távolság egy olyan kígyótól, ami nagyobb, mint egy kamion? Két szövetségi tagállam? Három? Elég közel mentem ahhoz, hogy lássam a kígyó fekete, kifejezéstelen, bábszerű tekintetét.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Jean-Claude szavai virágszirmokként libbentek át az elmémen. Még arra is megesküdttem volna, hogy virágillatot érzek. Idáig a hangjának nem volt parfümillata.

– Kényszerítsd, hogy kövessen, és fordítsa felénk a hátát, mielőtt lőnél.

A nyakamon olyan erősen vert az ér, hogy fájt a lélegzetvétel is. A szám úgy kiszáradt, hogy nem tudtam rendesen nyelni. Elindultam, nagyon lassan, minél távolabb a vámpiroktól és farkasemberektől. A kígyó feje követett, ahogy a kígyóbűvölőt is követte. Ha lecsap rám, lelövöm, de ha csak jön utánam, adok Jean-Claude-nak egy esélyt, hogy hátba támadja.

Na persze, lehet, hogy nem árt neki az ezüstgolyó. Tulajdonképpen a szörnyeteg olyan kurva nagy volt, hogy a Browning tölténye talán csak fölingerli majd. Úgy éreztem magam, mintha benn rekedtem volna egy olyan horrorfilmben, ahol a nagy trutyiszörny csak jön és jön, mindegy, hányszor lövi le az ember. Reméltem, hogy ez csak afféle hollywoodi találmány.

Ha a golyók nem sebzik meg, meghalok. Fölvillantottam magam előtt a képet, ahogy a férfi lába rángatózott, miközben lement a kígyó torkán. A kígyó testén még mindig látszott a dudor, mintha egy igazán nagy patkányt evett volna meg.

Elővillant a nyelve, én pedig levegő után kaptam, lenyelve egy sikolyt. Istenem, Anita, uralkodj magadon. Ez csak egy kígyó. Egy óriási emberevő kígyó, de akkor is csak egy kígyó. Igen, ez az.

Minden egyes szál szőröm feszülten fölmeredt. A kígyóbűvölő által megidézett erő még mindig jelen volt. Nem elég, hogy a teremtmény mérges, de elég nagy a foga, hogy keresztüldöfjön vele. Még ott volt varázserő is. Remek, egyszerűen nagyszerű.

A virágillat közelebb ért, sűrűbb lett. Egyáltalán nem Jean-Claude volt. A kobra töltötte be illattal a levegőt. Pedig a

kígyók nem rózsailatúak. Penészes szaguk van, és ha már egyszer megtudod, milyen a szaguk, soha nem felejtet el. Egy szörös lény se volt ilyen szagú még. A vámpírok koporsója szaglik egy kicsit úgy, mint a kígyók.

A kobra velem együtt forgatta óriási fejét.

– Gyerünk, még egy kicsit messzebb – beszéltem a kígyóhoz. Ami elég idétlen dolog, mert süketek. A virágillat sűrű volt és édes. Körbearszoltam az arénában, a kígyó pedig követett. Talán a szokás tette, kicsi voltam és hosszú fekete hajam volt, bár nem olyan hosszú, mint a halott kígyóbűvölőnek. Talán a szörnynek kellett valaki, akit követhetett?

– Gyere, kislány, gyere a mamihoz – ezt olyan halkan suttoztam, hogy alig mozdult a szám. Csak én, meg a kígyó, meg a hangom. Nem mertem az aréna túloldalán Jean-Claude-ra nézni. Semmi nem számított, csak a földön csoszogó lábam, a kígyó mozgása és a pisztoly a kezemben. Olyan volt, mint valami tánc.

A kobra kitátotta a száját, elővillant a nyelve, és megpillantottam a szabályához hasonló fogakat. A kobráknak fix méregfogaik vannak, nem lehet visszahúzni, mint a csörgőkígyóét. Jó tudni, hogy még emlékeztem valamire hullótanból. Bár lefogadom, hogy Dr. Greenburg soha nem látott még ehhez hasonlót.

Iszonyú késztetést éreztem, hogy felvihogjak. Ehelyett a pisztolyt a lény szájára irányítottam. A virágillata olyan erős volt, hogy meg lehetett volna érinteni. Meghúztam a ravaszt.

A kígyó feje hátralódult, a földre vér permetezett. Újra és újra tüzeltem. Az állkapocs apró hús- és csontdarabokra robbant. A kobra kinyitotta szétlőtt állkapcsát, sziszegve. Azt hiszem, sikoltott.

Telefonpózna vastagságú teste a földet csapkodta, előre és hátra. Meg tudnám ölni? Csak a golyókkal meg tudom ölni? Még három golyót eresztettem a fejébe. A test hatalmas,

elképesztő csomóban fonódott saját magára. A fehér és fekete pikkelyek egymáson fortogtak, őrjöngve, vérrel pettyezve.

A test egyik karikája előgyűrűzött, és kilökte alólam a lábamat. A két térdemre és az egyik kezemre érkeztem, a másik kezemben célzásra készen a Pisztoly. Egy újabb gyűrű vágódott nekem. Olyan érzés volt, mintha egy bálna ütött volna meg. Félig bambán feküdtem a pár mázsa kígyóhús alatt. Az egyik csíkos gyűrű a padlóhoz szegezett. A szörny fölém magasodott, szétroncsolt állkapcsán vér és savós színű méreg csörgött végig. Ha a méreg a bőrömet éri, megöl. Túl sok volt belőle ahhoz, hogy ne így legyen.

Valami belecsapódott a kígyóba. Egy szőrrel borított valami belevájta a fogait és karmait a kígyó nyakába. Egy vérfarkas volt, szőrös emberi kezekkel. A kobra felágaskodott, és rám nehezedett a testsúlyával. A sima hasi pikkelyek óriási kézként préselődtek a szinte meztelen felsőtestemnek, és csak szorítottak. A kígyó nem fog megenni – összeroppant.

Felsikoltottam, és a kígyó testébe lőttem. A pisztoly üresen kattant. A francba! Jean-Claude jelent meg fölöttem. Két sápadt, csipkébe burkolt keze leemelte rólam a kígyó gyűrűjét, mintha nem is egy tonna izomból lenne. Négykézláb hátrafelé másztam, mint a rák. Egészen addig, míg bele nem ütköztem a porond szélébe, akkor aztán kipattintottam az üres tárat, és az övtáskámból elővettem a tartalékot. Nem is emlékeztem, hogy mind a tizenhárom golyót kilőttem, de így kellett lennie. Megtöltöttem a pisztolyt, és készen álltam a bálra.

Jean-Claude könyékig kígyóhúsban tocsogott. A húsból kihúzta a gerinc egy csillogó darabját, kettétörve a testet.

Yasmeen úgy tépdeste az óriási kígyót, mint egy gyerek a vattacukrot. Az arca és a teste vérben fürdött. Jó darabon kihúzta a testből a kígyó belét, és nevetett.

Még soha nem láttam a vámpírokat az emberfeletti erejük minden morzsáját kihasználni. A porond szélén ültem a töltött pisztollyal, és csak néztem. A fekete vérfarkasnő még mindig

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

emberi alakban volt. Valahonnan szerzett egy kést, és vidáman nekiállt kizsigerelni a kígyót.

A kobra a földhöz csapta a fejét, és legurította a nyakáról a vérfarkast. Aztán fölágaskodott, és lecsapott. Szétroncsolt szája a fekete nő vállát találta el. A nő felüvöltött. A kígyó egyik méregfoga a ruhája hátrészén jött ki. A fogból méreg ömlött elő és loccsant a földre. A nő ruháját méreg és vér áztatta.

Előreléptem, célra tartva a pisztolyt, de aztán megtorpantam. A kobra egyik oldalról a másikra vetette a fejét, úgy próbálta lerázni a nőt. De a foga túl mélyen ágyazódott a nő testébe, és túlságosan szétroncsolódott az állkapcsa. A kobra csapdába esett, de a nő szintúgy.

Nem voltam biztos benne, hogy el tudnám találni a kígyó fejét anélkül, hogy a nőt is eltalálnám. A nő sikoltozott, üvöltött. A kezével gyámoltalanul kapdosott a kígyó felé. A kést elejtette valahol útközben.

Az egyik szőke vámpír megragadta a fekete nőt. A kígyó hátrahőkölt, magasba emelte a szájában lévő testet, és úgy rázta, mint a kutya a műcsontot. A nő sikoltozott.

A vérfarkas a kígyó nyakára szökkent, és ráült, mint egy megvadult lóra. Most már nem lőhettem anélkül, hogy el ne találjak valakit. A fenébe. Ott kellett állnom és néznem.

Az arénán át rohanva érkezett a pasas az ágyból. Ilyen sok időbe telt neki, míg belebújt a szürke melegítőnadrágba meg a cipzáros fölsőbe? A szabadidődzseki nem volt összehúzva, és csapkodott, ahogy a pasi rohant, jórészt láthatóvá téve a napbarnított mellkast. Amennyire meg tudtam ítélni, a pasas fegyvertelen volt. Mit képzelt, mi a fenét tudna csinálni? Letérdelt a két férfi mellé, akik még éltek, mikor ez az egész szar elkezdődött. Az egyiket elvonszolta a harc közeléből. Jó gondolat volt.

Jean-Claude megfogta a fekete nőt. Aztán megmarkolta a vállát átdöfő méregfogat, és letörte. Akkorát roppant, mint egy elsütött puska. A nő válla elmozdult a törzsétől, csontok és

ízületek pattantak el. Még egy utolsót sikoltott, aztán nem mozdult többé. Jean-Claude odacipelte hozzám, és a földre fektette. A nő jobb karja néhány izomroston csüngött. A vámpír megmentette a kígyótól, és kis híján leszakította a karját.

– Segíts rajta, ma petité – Jean-Claude otthagytá a vérző, eszméletlen nőt a lábam előtt. Értettem egy kicsit az elsősegélyhez, de... Jézusom. Sehogy nem lehetett érfogó kötést rakni a karjára. Nem tudtam sínbe tenni. Nem egyszerűen csak eltört; széttépték.

Szélfuvallat áramlott keresztül a sátron. Valami a gyomromba markolt. Levegő után kaptam, és fölnéztem, elfordulva a haldokló lánytól. Jean-Claude ott állt a kígyó mellett. Az összes vámpír a hulló testét marcangolta, de még mindig élt. Szél fodrozta Jean-Claude csipkés gallérját és haja fekete hullámain. A szél suttogása az arcomhoz ért, a szívem kishíján kiugrott tőle a torkomon. Nem hallottam semmi mást a fülemben doboló vérem moraján kívül.

Jean-Claude előrelendült, szinte lágyan. És én éreztem, hogy a bensőmben valami vele együtt mozdul. Majdnem olyan volt, mintha a vámpír egy láthatatlan zsinórnál fogva tartotta volna a szívem, a vérem, az érverésem. A pulzusom úgy felgyorsult, hogy levegőt se kaptam. Mi történt?

Jean-Claude ráugrott a kígyóra, a két kezét belemélyesztette a húsba, épp száj alatt. Éreztem, hogy az én kezem is a vonagló húsba váj. A kezem a csontba hatolt, és az megrepedt. Majdnem könyékig a húsba ástam a kezem csúszós volt, nyálkás és hideg. Jean-Claude és én két kézzel töltük, aztán húztuk, míg a vállunk bele nem sajdukt az erőfeszítésbe.

A fej leszakadt, és az aréna túloldalán landolt. Aztán tovább bukfencezett, a száj az üres levegőbe harapott. A test még mindig vergődött, de már a végét járta.

A földre buktam a sebesült nő mellett. A Browning még mindig ott volt a kezemben, de nem lett volna a hasznomra.

Újra hallottam és éreztem. A kezemet nem borította vér és mocskok. Az Jean-Claude keze volt, nem az enyém. Édes Istenem, mi történt velem?

Még mindig úgy éreztem, hogy véres a kezem. Hihetetlenül erőteljes érzéki csalódás volt. Istenem!

Valami a vállamhoz ért. Megpördültem, a pisztolyt szinte belenyomtam a pasas képébe. A szürke melegítősrác volt az. Mellettem térdelt, mindkét keze a levegőben, a szeme a markomban tartott pisztolyra meredt.

– A te oldaladon állok – mondta.

A szívem még mindig a torkomban dobogott. Nem bíztam abban, hogy meg tudnék szólalni, úgyhogy csak bólintottam, és leeresztettem a fegyvert. Ő levette magáról a melegítőfelsőt:

– Ezzel lehet, hogy valamennyire elállíthatjuk a vérzést. Összetekerte a ruhadarabot, és rászorította a sebre.

– A lány valószínűleg sokkot kapott – állapítottam meg. A hangom furcsán üresen kongott.

– Te sem nézel ki túl jól.

Sőt, érezni se éreztem jól magam. Jean-Claude az elmémbe, a testembe hatolt. Olyan volt, mintha egy személy lennénk. Reszketni kezdtem, megállíthatatlanul. Lehet, hogy sokkot kaptam.

– Kihívtam a rendőrséget meg a mentőket – közölte a fiú.

Rábámultam. Az arca kifejezetten markáns volt, az arccsontja magas, az álla szögletes, de az ajka vonala lágy, és ez nagyon szimpatikussá tette a vonásait. Hullámos barna haja függőnyként hullott az arcába. Eszembe jutott egy másik, hosszú barna hajú fiú. Egy másik ember, aki szintén a vámpírokhoz volt kötve. Szörnyű halállal halt meg, és én nem tudtam megmenteni.

A porond túloldalán észrevettem a szemlélődő Marguerite-et. A szeme tágra nyílt, a száját félig eltátotta. Élvezte a látványt. Uramisten.

A vérfarkas elhúzódott a kígyótól. Első osztályú utánzata

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

lehetett volna bármely farkasembernek, aki valaha London utcáit rótt – eltekintve attól, hogy ruhátlan volt, és a nemének jellegzetessége ott lógott a lába közt. A filmbeli vérfarkasok mindig szép simák az ágyékuknál, akár egy Barbie-baba.

A vérfarkas szőre sötét mézszínű volt. Szőke vérfarkas? Ő volt Stephen? Ha nem, akkor a srácnak fel kellett szívódnia, de nem hiszem, hogy ezt Jean-Claude megengedte volna.

Ordítás hallatszott:

– Senki ne mozduljon!

Az aréna túloldalán két rendőrjárőr állt, kezükben pisztollyal. Az egyikük felkiáltott:

– Jézusmária!

Míg ők ketten a döglött kígyót fixírozták, elraktam a pisztolyom. A kígyó teste még mindig rángatózott, de már halott volt. Csak éppen egy hulló teste a legtöbb emlősnél hosszabb idő alatt veszi tudomásul, hogy meghalt.

Könnyűnek, üresnek éreztem magam, mintha levegőből lennék. Minden dolog egy kicsit valószerűtlennek hatott. Nem a kígyó volt az oka. Hanem amit Jean-Claude művelt velem. Megráztam a fejem, próbáltam kitisztítani, és gondolkozni. Itt voltak a zsaruk. Dolgom volt.

Előhalásztam a kis műanyag igazolványomat az övtáskámból, és a bőrdzsekim gallérjára csíptettem. A kártya a Regionális Természetfeletti Esetek Kirendeltsége tagjaként azonosított. Szimbólumnak is majdnem ilyen jól beillett volna.

– Menjünk, beszéljünk a zsernyákokkal, mielőtt lövöldözni kezdenek.

– De a kígyó már halott - mondta a fiú.

A hosszú, hegyes pofájú farkasember a dögöt marcangolta, nagy húsdarabokat szakítva ki belőle. Nagyot nyeltem és félrenéztem.

– Esetleg azt hihetik, nem a kígyó az egyetlen szörny a porondon.

– Ő – ezt nagyon halkan mondta a srác, mintha soha nem is

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

fordult volna meg a fejében ez a gondolat. Mi a francot keresett a szörnyeknél?

Mosolyogva a rendőrök felé indultam. Jean-Claude az aréna közepén állt, fehér inge annyira véres volt, hogy úgy tapadt hozzá, mintha vizes lenne; az anyagon erősen kirajzolódott az egyik mellbimbója. Az arcát oldalt vér maszatosította be. A karja a könyökéig vörösben játszott. A legfiatalabb vámpír, egy nő, beletemette az arcát a kígyó vérébe. A szájába vette a véres húst, és a szopogatta. A szörcsögése nagyon leveses volt, és magasabbnak hangzott a kelleténél.

– A nevem Anita Blake. A Regionális Természetfeletti Esetek Kirendeltségénél dolgozom. Itt az igazolványom.

– Kicsoda ez itt magával? – a fakabát a pasas felé intett. A pisztolyával bizonytalanul még mindig a porondra célzott.

A szám sarkából, sűgva kérdeztem:

– Hogy hívják?

– Richard Zeeman – válaszolta ő halkán. Fennhangon így szóltam:

– Richard Zeeman, egy ártatlan szemtanú.

Az utóbbi valószínűleg hazugság volt. Mennyire lehet vétlen az az egyén aki egy vámpírok és vérfarkasok által körülvett ágyban ébredt fel?

De az egyenruhás bólintott.

– És a többiekkel mi van?

Követtem a pillantását. A látvány semmivel nem volt szebb, mint az előbb.

– A tulaj meg az alkalmazottai. Megtámadták a lényt, nehogy az támadja meg a közönséget.

– De ugye ők nem emberek? – kérdezte a rendőr.

– Nem – válaszoltam –, nem emberek.

– Jézusom, ezt az őrszobán a haverok nem fogják elhinni – szólt közbe a társa.

Valószínűleg igaza volt. Én itt voltam a helyszínen, de szinte még én sem hittem el. Egy óriás emberevő kobra. Szerintem is

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

„Jézusom”.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Egy keskeny és rövid folyosón ültem, amelyen a művészek mennek be a nagysátorba. A világítás állandó félhomályt teremtett, mintha a folyosón keresztüldübörgő lények némelyike nem szeretne volna a túl sok a fényt. Micsoda meglepetés. Nem voltak székek, és már egy kicsit belefáradtam, hogy a földön üljek. Már vallomást tettem egy járőrnek, aztán egy nyomozónak is. Később megérkezett a RETEK, és az egész faggatózás kezdődött előről. Dolph bólintott felém, Zerbrowski pedig jelképesen rám lőtt a mutató- és hüvelykujjával. Ez hetvenöt perccel ezelőtt történt. Most már kicsit kezdett idegesíteni, hogy tudomást sem vesznek rólam.

Richard Zeeman, valamint Stephen, a farkasember velem szemben ücsörgött. Richard lazán összekulcsolta a két kezét az egyik térdén. Fehér tornacipője volt, kék fűzővel, és nem hordott zoknit. Még a bokája is le volt bámulva. Sűrű haja meztelen vállát verdeste. A szeme csukva volt. Addig bámulhattam az izmos felsőtestét, ameddig csak akartam. A hasa lapos volt, a nadrág fölött egy kis háromszögben barna szőrzet kandikált elő. A mellkasa sima volt, tökéletes, szőrtelen. Díjaztam.

Stephen a padlón kuporogva aludt. Az arca bal oldalán horzsolások virítottak, lilásfekete, illetve nyers vörös színben, ami csak az igazán súlyos horzsolásokra jellemző. A bal karját felkötötték, de kórházba menni már nem volt hajlandó. Egy szürke plédbe burkolózott, amit mentősöktől kapott. Amennyire meg tudtam állapítani, más ruha nem is volt rajta. Azt hiszem, a ruháinak annyi lett, amikor átváltozott. Vért farkas alakban sokkal nagyobb volt, és a lába is egészen más formát öltött. Szóval a csikorgóan szűk farmer és a gyönyörű cowboy-csizma történelemmé lett. Talán a fekete vérfarkasnő is ezért volt pucér. Richard Zeeman is ezért volt meztelen? Ő is alakváltó lenne? Ezt nem hittem volna. Ha alakváltó, jobban titkolta, mint bárki más, akivel valaha találkoztam. Mellesleg, ha tényleg az, miért nem szállt be ő is a kobra elleni harcba? Az egyetlen

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

ésszerű dolgot tette, amit egy fegyvertelen halandó tehetett: félreállt az útból.

Stephen, aki az est kezdetén még istenien nézett ki, most olyan volt, mint a mosott szar. Hosszú, szőke fürtjei verejtéktől ázottan tapadtak a homlokára. Lehunyta szeme alatt sötét karikák éktelenkedtek. A lélegzete szapora, fulladozó lihegés volt. Lecsukott szemhéja alatt rángatózott a szemgolyója. Álom? Vagy rémálom? Vajon a farkasemberek bárányemberekről álmodnak?

Richard még mindig istenien nézett ki, de hát elvégre nem őt cseszte oda egy óriáskobra a betonpadlóhoz. Kinyitotta a szemét, mintha megérezte volna, hogy őt bámulom. Barna szemével kifejezéstelenül bámult vissza rám. Némán néztük egymást.

Az arca csupa szöglet volt, az arccsontja magas, finom metszésű, az álla határozott. Kis gödröcskék lágyították meg a vonásait, és ez az én ízlésemnek már kicsit túl tökéletessé tette őt. Mindig kényelmetlenül éreztem magam a szép férfiak közelében. Talán kevés az önbizalmam. De lehet, hogy Jean-Claude édes pofikája miatt tanultam meg értékelni a nagyon is emberi hibákat.

– Ő jól van? – kérdeztem.

– Kicsoda?

– Stephen.

Richard az alvó fiúra pillantott. Stephen halkan felnyögött álmában, segélykérően, rettegve. Nyilvánvalóan rémálma volt.

– Nem kéne fölkelteni?

– Mármint álmából? – kérdezte ő.

Bólintottam.

Ő elmosolyodott:

– Szép gondolat, de még több óráig nem lehet majd félőlbreszteni. Felgyújthatnánk körülötte a házat, és ő meg se mozdulna.

– Miért nem?

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Tényleg tudni akarod?

– Naná. Per pillanat úgyszincs jobb dolgom.

Ő végignézett a néma folyosón.

– Igaz. – Hátradőlt, nekitámaszkodott a falnak, próbált a meztelen hátának kényelmes felületet találni. Aztán összeráncolta a homlokát: ennyit a kényelmes falról. – Stephen kevesebb mint két órán belül változik vissza vérfarkasból emberré – ezt úgy mondta, mintha mindent megmagyarázna vele. De nem.

– És? – érdeklődtem.

– Egy alakváltó általában nyolc-tíz óra hosszat marad állatalakban, aztán összeesik, és visszaváltozik emberré. Nagyon nagy erőfeszítést igényel idő előtt visszatérni.

Lenéztem az alvó farkasemberre.

– Akkor ez, hogy így összezuhant, ez normális?

Richard bólintott.

– Az éjszaka hátralevő részében ki lesz ütve a fiú.

– Nem valami jó túlélési stratégia – jelentettem ki.

– Egy csomó farkasember akkor harap fűbe, miután elájul.

A halandó fejevadászok rájuk támadnak, amikor összeesnek.

– Honnan tudsz ennyi mindent a vérfarkasokról?

– Ez a munkám – közölte ő. – Felső tagozatos biológiatanár vagyok egy itteni általános iskolában.

Csak bámultam.

– Felső tagozatos biosztanár vagy?

– Igen – vigyorgott ő. – Kicsit döbbenten néztél az előbb.

Megcsóváltam a fejem:

– Miért kavar egy tanító bácsi vámpírokkal és vérfarkasokkal?

– Csak mert szerencsés vagyok, azt hiszem.

Ezt nem álltam meg mosolygás nélkül.

– Így még mindig nem magyaráztad meg, hogy honnan tudsz a vérfarkasokról.

– A főiskolán felvettem egy kurzust.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Megráztam a fejem:

– Én is, mégse tudtam arról, hogy a vérfarkasok össze szoktak zuhanni.

– Csak nem természetfeletti biológiára szakosodtál? – kérdezte ő.

– De.

– Én is.

– Szóval akkor hogy tudhatsz többet a vérfarkasokról, mint én? – faggattam tovább.

Stephen megmozdult álmában, az ép karjával a levegőbe kaszált. A válláról lecsúszott a pléd, lemeztelenítve a hasát és a combja egy részét is. Richard visszahajtott az alvó fiúra a plédet, betakarva, mint egy gyereket.

– Stephen meg én hosszú ideje barátok vagyunk. Biztos te is tudsz olyan dolgokat a zombikról, amiket nem a főiskolán tanultál.

– Valószínűleg – mondtam egyetértően. – Ő ugye nem tanár?

– Nem – Richard mosolygott, de nem túl kedvesen. – A szülői munkaközösségek rossz szemmel nézik, ha egy farkasember tanít.

– Törvényesen nem akadályozhatják meg.

– Persze hogy nem – válaszolta ő. – A legutolsó vérfarkast, aki tanítani merészelte a drága kis csemetéiket, felrobbantották. Pedig a vérfarkaskór nem fertőz, amíg az illető emberi alakban van.

– Tudom – mondtam.

Ő megrázta a fejét.

– Ne haragudj, de nekem ez kínos téma.

Az én vesszőparipám a zombik jogállása volt, akkor miért ne lehetne Richardnak is vesszőparipája? Emberhez méltó munkaügyi eljárást a vérfarkasoknak! Nekem bejött a dolog.

– Milyen tapintatos vagy, ma petité. Nem is hittem volna rólad. – Jean-Claude állt a folyosón. Nem hallottam, hogy jön.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

De elvonta a figyelmemet, hogy Richarddal beszélgettem. Igen, biztos ezért.

– Máskor nem tudnál jobban dobogni a lábaddal?

Hányingert kapok attól, hogy mindig a közelemben lopódzol.

– Nem lopódtam, ma petité. Lekötötte a figyelmedet, hogy a szép Mr. Zeemannal társalogtál – a vámpír hangja barátságos volt, édes, akár a méz, de ennek ellenére fenyegetés érződött belőle. Mintha jeges szél borzongatta volna végig a hátam.

– Mi bajod van, Jean-Claude? – kérdeztem.

– Bajom? Hát miféle bajom lehetne? – a válaszából gúnyos keserűség és düh áradt.

– Hagyd már abba, Jean-Claude.

– Mégis, mi bajom lehetne, ma petité?

– Haragszol. De miért?

– Szégyenletes, hogy a halandó szolgám nem ismeri minden rezdülésem. – Jean-Claude letérdelt mellém. Fehér ingén barnára száradt a vér, a folt az inge elejének nagy részét elfoglalta. A mandzsettáján a csipke úgy nézett ki, mint egy gyűrött, barna virágcsokor. – Azért kívánod Richardot, mert jóképű, vagy azért, mert ember? – a hangja szinte bizalmas suttogássá halkult, mintha valami egészen másról beszélt volna. Nem ismertem senkit, aki jobban tudott volna suttogni, mint Jean-Claude.

– Nem kívánom őt.

– Ejnye, ejnye, ma petité. Ne hazudj – a vámpír hozzám hajolt, hosszú ujjával az arcom felé nyúlt. Alvadt vér volt a kezén.

– Vér van a körmöd alatt – figyelmeztettem.

Az arca megrándult, a keze ökölbe szorult. Egy-null ide.

– Minden alkalommal elutasítasz. Miért viselem el mégis?

– Fogalmam sincs – ezt őszintén mondtam. – Továbbra is azt remélem, hogy egyszer rám unsz.

– Én viszont azt remélem, hogy örökké velem leszel, ma petité. Nem tennék ilyen ajánlatot, ha úgy gondolnám,

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

belefáradhatnék.

– Szerintem én fáradnék bele. Beléd – jelentettem ki.

Jean-Claude szeme egy kicsit elkerekedett. Azt hiszem, tényleg megleptem.

– Csak gúnyolódni próbálsz rajtam.

Vállat vontam.

– Tényleg, de akkor is ez az igazság. Tetszel nekem, de nem szeretlek. Nem szoktunk izgalmas beszélgetéseket folytatni. Soha nem mondok olyasmit magamban, hogy „nem szabad elfeledkezni arról, hogy ezt a viccet meg akartam osztani Jean-Claude-dal, és el akarom mesélni neki, mi történt ma éjjel a dolgozóban.” Én tudomást se veszek rólad, feltéve, hogy hagyod. Nincs bennünk semmi közös, csak az erőszak meg a hullák. Szerintem ez nem elég ahhoz, hogy egy komoly kapcsolatot lehessen rá építeni.

– Nahát, milyen filozofikusak vagyunk ma este – a vámpír éjkék szeme csak centiméterekre volt az enyémtől. A szempillája mint a fekete csipke.

– Pusztán őszinte vagyok.

– Nem is kívánhatnánk tőled mást, mint hogy őszinte légy – mondta ő. – Tudom, hogy mennyire gyűlölöd a hazugságot – itt Richardra pillantott. – Hogy mennyire megveted a szörnyeket.

– Miért vagy ilyen dühös Richardra?

– Az volnék? – kérdezett vissza Jean-Claude.

– Te is tudod, hogy igen.

– Talán, Anita, csak kezdek rájönni, hogy az egyetlen dolgot, ami neked kell, nem tudom megadni.

– És mi kell nekem, mondd?

– Hogy ember legyek – válaszolta halkan.

Megráztam a fejem.

– Ha te azt hiszed, az egyetlen hátrányod az, hogy vámpír vagy, tévedsz.

– Valóban?

– Valóban. Egy erőszakos, önző féreg vagy.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Féreg? – Jean-Claude hangjából igazi döbbenet érződött.

– Te akarsz engem, úgyhogy el se tudod képzelni, hogy én nem akarlak téged. A te szükségleteid, a te vágyaid mind fontosabbak a másokénál.

– Ma petité, a halandó szolgám vagy. Ez bizony megnehezíti az életünket.

– Nem vagyok a halandó szolgád.

– Jelet tettem rád, Anita Blake. Igenis a halandó szolgám vagy.

– Nem – közöltem.

Nagyon szilárdan mondtam nemet, de a gyomrom összeszorult arra a gondolatra, hogy igaza lehet, és akkor soha nem fogok megszabadulni tőle.

Jean-Claude rám nézett. A szeme annyira normális volt, amennyire csak lehetett – sötétkék és vonzó.

– Ha nem volnál az emberszolgám, nem tudtam volna ilyen könnyen legyőzni a kígyóistent.

– Jean-Claude, te mentálisan megerőszakoltál engem! Nem érdekel, miért csináltad.

A vámpír arcára kiült az undor.

– Ha az „erőszak” szót választod, tudnod kell, hogy abban végképp nem vagyok vétkes. Nikolaos volt az, aki rád erőszakolta magát. Ő lépett bele az elmédbe, ma petité. Ha nem viselted volna két jeletem, elpusztított volna téged.

Fölforrt bennem a düh, megfeszült tőle a hátam és a karom. Borzasztóan szerettem volna megütni.

– És a jelek miatt képes vagy bevenni magad a fejembe, képes vagy megszállni engem. Azt mondtad, hogy ezek megnehezítik, hogy az elmémmel játssz, nem pedig megkönnyítik. Erről is hazudtál?

– Ma éjjel nagy szükségem volt rád, Anita. Sokan meghaltak volna, ha nem állítjuk meg a teremtményt. Onnan merítettem erőt, ahol találtam.

– Belőlem!

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Igen. Az emberszolgám vagy. Pusztán azáltal, hogy a közelemben vagy, megnöveked a hatalmam. Ezt te is tudod.

Ezt tényleg tudtam, de azt már nem, hogy Jean-Claude képes volt úgy átvezetni rajtam a hatalmát, mint egy erősítőn.

– Tudom, ez olyan, mintha a famulusod lennék.

– Ha engedélyeznéd a két hátralévő jelet, az még ennél is több lenne. A hús, a vér és a szellem házassága.

– Úgy veszem észre, a lelkemet meg sem említetted – jegyeztem meg.

Jean-Claude mély torokhangon, kínlódva nyögött fel:

– Elviselhetetlen vagy!

Igazán dühösnek tűnt. De jó.

– Ne merészelj többé erőszakkal az agyamba mászni!

– Vagy mi lesz? – a beszéde kihívó volt, haragos, zavart.

Ott térdeltem mellette, és majdnem a pofájába köptem. Le kellett állítanom magam, vettem pár nagy levegőt, nehogy ráüvöltek. Nagyon hűvösen, dühösen, mély hangon szóltam meg:

– Ha még egyszer így hozzám mersz nyúlni, én megöllek.

– Csak próbáld meg – Jean-Claude arca majdnem összeért az enyémmel. Mintha egy lélegzetvétellel magához szippanthatott volna. Kis híján összeért a szánk. Eszembe jutott, milyen puha az ajka. Milyen érzés volt, ahogy a melléhez szorított. Hogy az ujjaim milyen durvának érezték a kereszt alakú sebhelyét. Hátrahőköltem, szinte elszédültem.

Csak egyetlen csók volt, de az emlékétől úgy égett a testem, ahogy bármelyik rossz szerelmes regényben szokás.

– Hagyjál békén! – sziszegtem Jean-Claude arcába, a kezem ökölbe szorult. – Rohadj meg! Rohadj meg!

Az iroda ajtaja kinyílt, és egy egyenruhás rendőr dugta ki rajta a fejét:

– Valami baj van ott kint?

Feléje fordultunk, és rámeredtünk. Kinyitottam a szám, hogy elmondjam neki, pontosan mi is a baj, de Jean-Claude

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

megelőzött:

– Nincs semmi baj, biztos úr.

Ez hazugság volt, de akkor mi volt az igazság? Az, hogy két vámpírjelet viselek, és apránként szép lassan elveszítem a lelkem. Ezt a dolgot nem igazán szerettem volna köztudomású ténnyé tenni. A rendőrség valahogy nem nézi jó szemmel azokat, akik szorosan kötődnek a szörnyekhez.

A közrendőr ránk meredt, és várt. Megráztam a fejem.

– Semmi probléma, biztos úr. Csak késő van. Nem kérdezné meg Storr őrmestert, hogy hazamehetek-e már?

– Neve?

– Anita Blake.

– Storr kis kedvence, a hullakeltő?

Felsóhajtottam.

– Igen, az a bizonyos Anita Blake.

– Megkérdezem – mondta a fakabát, aztán egy percre csak bámult ránk. – Magának van ehhez valami hozzáfűznivalója? – szólította meg Richardot.

– Nincs.

A közeg bólintott.

– Rendben. Akkor, ha semmi sem történik, azt is tartsák a zajszt alatt.

– Hát hogyne. Mindig örömünkre szolgál, ha együttműködhetünk a rendőrséggel – mondta Jean-Claude.

A rendőr köszönetképpen biccentett, aztán visszabújt az irodába. Ott hagyott minket térdelve a folyosón. A farkasember még mindig a földön aludt. Halk szuszogása nem betöltötte, inkább kihangsúlyozta a csendet. Richard meg se moccant, sötét tekintetét Jean-Claude-ra szegezte. Hirtelen nagyon élesen belém hasított, hogy csak pár centiméter választ el Jean-Claude-tól. Megéreztem a teste körvonalát, mintha forróság érte volna a bőrömet. A vámpír pillantása az arcomról a testemre tévedt. Még mindig csak egy szál melltartó volt rajtam a nyitott dzseki alatt.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

A karom és a törzsem végig libabőrös lett. A mellbimbóm megkeményedett, mintha Jean-Claude megérintette volna. A hasam görcsbe rándult a vágytól, és ennek semmi köze nem volt a vérhez.

– Hagyd abba!

– Nem csinálok veled semmit, ma petité. A saját vágyad futkos a bőrödön, nem az enyém.

Nyeltem egyet, és muszáj volt másfelé nézнем. Oké, kívántam őt. Remek, nagyszerű, de ez nem jelentett semmit. Helyes. Arrébb húzódtam Jean-Claude-tól, a falnak vetettem a hátam, és nem néztem rá beszéd közben.

– Ma este kérdezősködni jöttem, nem azért, hogy a Város Urához dörgölőzzek.

Richard csak ült ott, és a szemembe nézett. A tekintetén pusztán érdeklődés látszott, nem jött zavarba, mintha nem is tudná, ki vagyok. Nem volt barátságatlan a tekintete.

– Dörgölőzzél? – kérdezte Jean-Claude. Nem kellett az arcába nézнем, a hangjából is kihallottam, hogy vigyorog.

– Tudod, hogy értem.

– Még soha nem hallottam, hogy az ilyesmit „dörgölőzésnek” nevezik.

– Ezt hagyd abba.

– Mit?

Rondán néztem rá, de Jean-Claude szeme akkor is vidáman csillogott. Lassan mosolyra húzódott a szája. Abban a pillanatban nagyon emberinek látszott.

– Mit akartál megbeszélни velem, ma petité. Biztosan valami nagyon fontos dolog lehet, hogy önszántadból a közelembe jössz miatta.

Az arcába néztem, gúny vagy harag, vagy bármi más után kutatva, de a képe olyan sima és derűs volt, mint a csiszolt márvány. A mosolya, a tekintetében csillogó jókedv olyan volt, mint egy maszk. Nem állt módomban kitalálni, mi lappang mögöttem. Nem voltam benne biztos, hogy egyáltalán akarom-e

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

tudni.

Nagy levegőt vettem, aztán lassan, szájon át fújtam ki.

– Jól van. Hol voltál tegnap éjjel? – Jean-Claude arcára pillantottam, próbáltam elcsípni valamilyen rezdülését.

– Itt – válaszolta.

– Egész éjjel?

Jean-Claude rám mosolygott:

– Igen.

– Be is tudod bizonyítani?

A mosolya még szélesebb lett:

– Kéne?

– Lehet – válaszoltam.

A vámpír megcsóválta a fejét:

– Szemérmeskedsz, ma petité, éppen te? Nem illik hozzád.

Ennyit arról, hogy ravasz leszek, és megpróbálom kiszedni az infót a Mesterből.

– Biztos azt akarod, hogy ezt a nyilvánosság előtt beszéljük meg?

– Richardra gondolsz?

– Igen.

– Richardnak és nekem nincsenek titkaink egymás előtt, ma petité. Ő az én halandó szemem, fülem és jobb kezem, mivel te nem vagy erre hajlandó.

– Ezt hogy értsem? Azt hittem, egyszerre csak egy halandó szolgád lehet.

– Szóval elismered – a hangjából diadal csendült.

– Jean-Claude, ez nem játék. Ma éjjel több ember meghalt.

– Hidd el nekem, ma petité, számomra sem játék, hogy magadra vedd az utolsó jeleket, és ne csupán névleg légy a szolgám.

– Tegnap éjjel gyilkosság történt – mondtam. Talán ha csak a bűntényre, a munkámra koncentrálok, elkerülhetem a verbális csapdákat.

– És? – kérdezte Jean-Claude.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Az áldozatot egy vámpír ölte meg.

– Ah – felelte ő –, már tisztán látom, hogyan is érint engem az ügy.

– Örülök, hogy ezt ilyen szórakoztatónak látod – közöltem.

– Ma petité, a vámpír harapása által okozott halál csupán átmeneti jellegű. Várd meg a harmadik éjszakát, amikor az áldozat feltámad, és vallasd ki – Jean-Claude tekintetéből eltűnt a jókedv. – Mi az, amit elhallgatsz előlem?

– Legalább öt különböző átmérőjű harapásnyomot találtam a holttesten.

Valami megvillant Jean-Claude szemében. Nem tudtam pontosan, hogy mi, de igazi érzelem volt. Döbbenet, félelem, bűntudat? Valami.

– Szóval egy ámokfutó mestervámpírt keresel?

– Ja. Nem ismeresz egyet?

Jean-Claude felkacagott. Az egész arca kigyúlt, belülről, mintha valaki lángra lobbantott volna egy gyertyát a bőre alatt. Egyetlen őrült pillanatra olyan szépnek láttam, hogy belesajdult a szívem. De a szépsége érinthetetlen volt. Eszembe jutott egy bengáli tigris, amit egyszer az állatkertben láttam. Akkor volt, mint egy póni, lovagolni lehetett volna rajta. A bundája narancssárga, fekete, krémszínű és gyöngyházás fehér. A szeme arany. Csak járkált ide-oda, ide-oda a kezemnél is szélesebb, súlyos tappancsain, míg ösvényt nem mélyített a porban. Valamelyik zseni az egyik rácsozatot olyan közel helyezte az embertömeget visszatartó kerítéshez, hogy átnyúlva rajta könnyedén megérintettem volna a tigrist. Kénytelen voltam ökölbe szorítani, és a zsebembe mélyeszteni a kezem, nehogy átnyúljak a rácson, és megsimogassam az állatot. Olyan közel volt, olyan szép volt, olyan vad, olyan... csábító.

Átöleltem és a mellkasomhoz húztam a térdem, a kezemet szorosan összekulcsoltam. Az a tigris letéphette volna a kezem, de mégis, egy kis részem bánta, hogy nem nyúltam át a rácson.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Figyeltem Jean-Claude arcát. Lehet hogy egy kis részem mindig arra fog gondolni, mi lett volna, ha egyszerűen igent mondok neki? Valószínűleg. De túlélem.

Ő rám meredt, a szemében kialudt a derűs szikra, mintha az ég utolsó csillaga is kihunytna volna.

– Mire gondolsz most, ma petité?

– Nem tudsz olvasni a gondolataimban? – kérdeztem.

– Tudod, hogy nem.

– Semmit sem tudok rólad, Jean-Claude. Rohadtul semmit.

– Többet tudsz rólam, mint a városban bárki.

– Beleértve Yasmeent is?

Jean-Claude lesütötte a szemét, szinte már zavarba jött.

– Vele nagyon régóta barátok vagyunk.

– Milyen régóta?

A vámpír a szemembe nézett, de az arca üres és kifejezéstartelen volt.

– Elég régóta.

– Ez nem válasz – jegyeztem meg.

– Nem – mondta ő –, ez egy kibúvó.

Szóval nem fog választ adni a kérdésemre; mi újság ezen kívül?

– Rajtad, Malcolmon és Yasmeenon kívül nem tartózkodik a városban más mestervámpír?

Jean-Claude megrázta a fejét:

– Tudomásom szerint nem.

Összevontam a szemöldököm.

– Ezt hogy érted?

– Pontosan úgy, ahogy mondtam.

– Te vagy a Város Ura. Talán nem kéne tudnod róluk?

– Kissé kialakulatlan még a helyzet, ma petité.

– Ezt magyarázd meg.

Jean-Claude vállat vont, de még a vérfoltos ingben is kecsesen hatott a mozdulat.

– Rendszerint, a Város Ura lévén, az én engedélyem nélkül

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

egy alacsonyabb rangú mestervámpír sem maradhatna itt – itt újra vállat vont –, de vannak, akik úgy vélik, nincs elég erőm ahhoz, hogy uraljam a várost.

- Kihívott valaki?
- Mondjuk inkább úgy, hogy számítok a kihívásra.
- Miért? – faggatóztam.
- A többi vámpír félt Nikolaostól – kezdte Jean-Claude.
- De tőled nem félnek – ez nem kérdés volt.
- Sajnos nem.
- Miért nem?
- Mert rájuk nehezebb olyan mély benyomást tennem, mint rád, ma petité.

Már épp tiltakoztam volna, hogy nem is tett rám mély benyomást, de ez nem volt igaz. És Jean-Claude képes lett volna kiszagolni, ha hazudok, úgyhogy minek törjem magam?

– Szóval lehet, hogy egy másik mestervámpír a tudtod nélkül van a városban.

- Lehet.
- Nem érzékelnétek valahogy egymást?
- Talán igen, talán nem.
- Kösz, hogy ezt így tisztáztad.

Jean-Claude végigsimított az ujjai hegyével a homlokán, mintha megfájdult volna a feje. A vámpíroknak szokott fájni a fejük?

– Nem mondhatom el neked azt, amit nem tudok.

– Nem volna képes pár... – kerestem a megfelelő szót – ... bővérűbb vámpír arra, hogy megöljön valakit az engedélyed nélkül?

- Bővérűbb?
- Csak válaszolj a rohadt kérdésekre!
- De, képesek lehetnének.
- Hajlandó lenne öt vámpír együtt, falkában vadászni, egy mestervámpír útmutatása nélkül?

Jean-Claude biccentett.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Jól válogatod meg a szavaidat, a válasz pedig nem. Magányosan vadászunk, ha van rá lehetőségünk.

Én is biccentettem.

– Akkor te, vagy Malcolm, vagy Yasmeen, vagy egy titokzatos mestervámpír áll a dolog mögött.

– Yasmeen nem. Ő nem elég erős.

– Oké, akkor te, Malcolm, vagy a titokzatos mestervámpír.

– Tényleg úgy gondolod, hogy dühöngő örült lett belőlem? – a vámpír rám mosolygott, de a tekintetében komolyság bujkált. Számított neki, mi a véleményem róla? Reméltem, nem.

– Fogalmam sincs.

– Idejössz hozzám, miközben azt hiszed, talán örült vagyok? Milyen tapintatlan vagy.

– Ha nem tetszik a válasz, nem kellett volna föltenned a kérdést – mondtam.

– Milyen igaz.

Az iroda ajtaja kinyílt. Dolph jött elő, kezében jegyzetömb.

– Hazamehetsz, Anita. Veled majd holnap egyeztetjük a vallomást.

– Kösz – biccentettem.

– Vigyázz, tudom, hol laksz – mosolyodott el Dolph.

Visszamosolyogtam rá.

– Köszönöm, Dolph – azzal fölálltam.

Jean-Claude egyetlen lendületes mozdulattal állt talpra, mintha csak egy láthatatlan dróton rángatott báb lett volna.

Richard lassabban, a falnak támaszkodva kelt föl, mint aki el van gémberevedve. Így, állva, Richard legalább hét-nyolc centivel magasabb volt, mint Jean-Claude. Ezek szerint Richard száznyolcvanhárom centi körül volt. Az én ízlésemnek majdhogynem túl magas – de engem nem érdekelt senki.

– Veled beszélhetnénk még, Jean-Claude? – szólt Dolph.

Jean-Claude így válaszolt:

– Hát hogyne, nyomozó úr.

Végigment a folyosón. Volt valami merev a mozgásában.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Jean-Claude megsérült volna az ütközetben? És ha egy vámpír megsérül, lehet véraláfutása? Számít ez valamit? Nem, nem számít. Bizonyos értelemben Jean-Claude-nak igaza volt; ha ember lett volna, még akkor is, ha egy önző strici, akár még esélyes is lehetne a dolog. Nekem nincsenek előítéleteim, de az isten szerelmére, legalább élő legyen a pasi! Egy járkáló hulla, mindegy, milyen csinos, egyszerűen nem az én zsánerem. Dolph kinyitotta Jean-Claude-nak az ajtót.

Aztán visszanézett ránk.

– Ön szabadon távozhat, Mr. Zeeman.

– És Stephen, a haverom?

Dolph az alvó vérfarkasra pillantott.

– Vigye haza. Hadd aludja ki magát. Majd holnap beszélek vele. – Aztán az órájára nézett. – Illetve ma, csak valamivel később.

– Megmondom Stephennek, ha felébred.

Dolph bólintott, és becsukta az ajtót. Egyedül maradtunk a folyosó hallható csendjében. Na persze, lehet, hogy csak a fülem csengett.

– És most? – érdeklődött Richard.

– Hazamegyünk – mondtam.

– Idefele jövet Rashida vezetett.

Összeráncoltam a homlokom.

– Kicsoda?

– A másik alakváltó, a nő, akinek leszakították a karját.

– Akkor vidd el Stephen kocsiját.

– Mind a kettőnket Rashida hozott ide.

– Szóval itt rekedtél – csóváltam meg a fejem.

– Úgy néz ki.

– Hívhatnál taxit – javasoltam.

– Nincs pénzem – a fiú szinte mosolygott.

Remek.

– Akkor hazaviszlek.

– Stephent is?

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Stephen is – egyeztem bele.

Vigyorgtam, nem is tudtam, miért, de jobb volt mint sírni.

– Azt se tudod, hol lakom. Az is lehet, hogy Kansas Cityben.

– Haza az út tízórás, magadra vess – közöltem. – De ha elfogadható a táv.

– A Meramec Heights elfogadható?

– Igen.

– Hadd szedjem még össze a többi ruhámat – kérte

Richard.

– Én úgy látom, teljesen fel vagy öltözve – mondtam.

– Van itt valahol egy kabátom.

– Itt foglak várni – mondtam.

– Vigyáznál Stephenre? – Richard tekintetén és arcán valamiféle ijedtség suhant át.

– Mitől félsz? – érdeklődtem.

– A repülőgépektől, a lőfegyverektől, a nagy természetű ragadozóktól és mestervámpíroktól.

– A négyből kettővel én is egyetértek – feleltem.

– Megyek, és hozom a kabátom.

Lecsúsztam a földre, és leültem az alvó farkasember mellé.

– Várni fogunk.

– Akkor sietek – ezt Richard mosolyogva mondta. Nagyon kedves mosolya volt.

Hosszú fekete kabátban tért vissza. Igazi bőrnek tűnt. Úgy lötyögött a meztelen mellkasán, mint egy köpönyeg. Tetszett, ahogy a bőr a mellkasát keretezte. Richard begombolta a kabátot, és szorosan megkötötte az övet. A fekete bőr illett a hosszú hajához és a jóképű arcához; a szürke melegítőnadrág és az edzőcipő nem. Richard letérdelt, a karjába vette Stephent, aztán felállt. A bőr csikorgott, ahogy Richard karja megfeszült. Stephen olyan magas volt, mint én, és valószínűleg tíz kilóval se nyomott többet nálam. Picurka volt. Richard úgy vitte, mintha egyáltalán nem lett volna súlya.

– Jaj, nagymama, milyen erős karod van!

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Erre azt kell mondanom: „Hogy jobban átölhelhesselek”? – Richard nagyon áthatóan nézett rám.

Éreztem, hogy forróság önti el az arcom. Nem akartam flörtölni, nem volt szándékos!

– Kell a fuvar, vagy sem? – a hangom dühös volt, nyerssé tette a szégyen.

– Kell a fuvar – felelte ő halkán.

– Akkor ne szórakozz.

– Nem szórakoztam.

Rámeredtem. A szeme tökéletes csokoládébarna volt. Nem tudtam, mit mondhatnék, úgyhogy nem szóltam egy szót se. Ezt a taktikát többször is bevethetném.

Sarkon fordultam és elindultam, járás közben előhalászva a slusszkulcsot. Richard jött utánam. Stephen orrhagon beleszuszogott Richard mellkasába, és álmában magára húzta a takarót.

– Nagyon messze van az autód?

– Egy pár háztömbnyire. Miért?

– Stephen nincs ehhez a hideghez öltözve. Összevont szemöldökkel néztem rá.

– Hogyhogy? Azt akarod, csorogjak ide a kocsival, és vegyelek föl benneteket?

– Nagyon jó lenne – mondta ő.

Kinyitottam a számat, hogy azt mondjam: nem – aztán becsuktam. A vékony pléd nem nagyon védte Stephent a hideg ellen, és a srác néhány sérülését azért szerezte, mert megmentette az életem. Igazán idecsoroghattam a kocsival.

Megelégedtem annyival, hogy magamban morgolódjak: – El se hiszem, hogy pont nekem kell ajtótól ajtóig szállítmányoznom egy vérfarkast.

Richard nem hallotta, mit mondok, vagy inkább nem vett róla tudomást. A szép szál, jóképű felső tagozatos tanár, aki természetfeletti biológiára szakosodott – kívánhatnék-e ennél többet? Adjatok egy percet, és kitalálok még valamit.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Az autó alagutat fúrt magának a sötétségben. A lámpái mozgó fénykorongok voltak. Az októberi éjszaka úgy zárult be a kocsi mögött, mint egy ajtó.

Stephen a Novám hátsó ülésén aludt. Richard az anyósülésén ült, és félig megfordult a biztonsági öv alatt, hogy rám nézhessen. Mert illemszabály, hogy az ember, ha beszélget valakivel, ránéz az illetőre. Viszont én úgy éreztem, hátrányban vagyok, mert az utat kellett figyelnem. Ő pedig nyugodtan gusztálhatott engem.

– Mit szoktál csinálni, amikor van egy kis időd? – érdeklődött Richard.

Megráztam a fejem.

– Soha nincs időm.

– Mi a hobbid?

– Azt hiszem, az sincs.

– Biztos szoktál valamit csinálni azonkívül, hogy nagy kigyókat lősz agyon – szögezte le ő.

Elmosolyodtam, és rápillantottam. Olyan közel hajolt hozzám, amennyire csak a biztonsági öv engedte. Ő is mosolygott, de volt valami a tekintetében, vagy a tartásában, ami azt sugallta, hogy komolyan beszél. Érdekelte, hogy mit fogok válaszolni.

– Halottkeltő vagyok – közöltem.

A srác az ülés hátának támaszkodott a bal könyökével, és összekulcsolta a két kezét.

– Oké, akkor mit csinálsz, ha éppen nem halottat idézel?

– Természetfeletti bűnügyeken dolgozom a rendőrökkel; főleg gyilkossági eseteken.

– És?

– És kivégzem az elkanászodott vámpírokat.

– És?

– És ennyi – mondtam.

Megint rápillantottam. A sötétben nem látszott a szeme, ahhoz túl sötétbarna volt a színe, de úgy éreztem, hogy rám

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

néz. Valószínűleg képzelődtem. Igen. Túl sok időt töltöttem Jean-Claude közelében. Richard bőrkabátjának a szaga összevegyült a kölnije halvány illatával. Egy márkás, édes illat. Nagyon jól illett a bőr szagához. Vállat vontam.

– Dolgozom. Edzek. Lógok a haverokkal. Te mivel foglakozol, ha nem tanítasz?

– Búvárkodással, barlangászattal, ornitológiával, kertészkedéssel, csillagászattal – Richard vigyora halványan fehérlett a környező sötétségben.

– Biztos sokkal több szabadidőd van, mint nekem.

– Ami azt illeti, a tanár mindig több házi feladatot kap, mint a diákok – mondta.

– Ezt sajnálattal hallom.

Ő vállat vont, a kabát bőre nyüsztítve súrlódott a bőrén. A minőségi bőr mindig úgy mozog, mintha még élne.

– Tévét szoktál nézni? – kérdezte Richard.

– Két éve lerobbant a tévém, és azóta se vettem újat.

– Csak van valami, amit szórakozásból csinálsz!

Elgondolkoztam.

– Játékpingvineket gyűjtök – abban a pillanatban, ahogy kimondtam, már vissza is szívtam volna.

Richard rám vigyorgott.

– Na, haladunk. A Hóhér plüssállatokat gyűjt. Ez tetszik.

– Örömmel hallok – a hangomat még én magam is morcosnak éreztem.

– Mi a baj? – kérdezte ő.

– Nem erősségem a csevegés – közöltem.

– Pedig eddig jól ment.

Nem, nem ment jól, de nem tudtam pontosan, hogy magyarázhatnám ezt el neki. Soha nem beszéltem szívesen magamról idegeneknek. Főleg olyanoknak nem, akik Jean-Claude-dal álltak kapcsolatban.

– Mit akarsz tőlem? – faggatóztam.

– Csak el akartam tölteni az időt.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Nem, nem azt akartad.

Richard vállig érő haja az arcába hullott. Ismerős volt a formája. Bár magasabb és nagyobb darab volt, a sötét árnyak között épp úgy nézett ki, mint Phillip. Richardon kívül Phillip volt az egyetlen emberi lény, akit valaha a szörnyekkel együtt láttam.

Phillip élettelenül csüggött a láncokon. Élénkvörös áradatban záporozott mellkasára a vér. Úgy ömlött a padlóra, akár az eső. A fáklyák fénye csillogott a nyirkos csigolyákon. Valaki kiszakította a gégéjét.

A falnak tántorodtam, mint akit megütöttek. Nem kaptam elég levegőt. Valaki szakadatlanul azt suttogta: „Istenem, Istenem”. Újra és újra. Én voltam az. Hátammal a falhoz tapadva lebotorkáltam a lépcsőn. Nem tudtam levenni róla a szemem. Nem tudtam máshová nézni. Nem tudtam levegőt venni. Nem tudtam sírni.

A fáklyafény tükröződött a szemében, a mozgás illúzióját keltve. Sikoly formálódott a bensőmben, aztán kitört a torkomon:

– Phillip!

Hideg kúszott végig a gerincemen. Az autóban ültem. Kísértett a büntudat. Nem az én hibám volt, hogy Phillip meghalt. Persze nem én öltem meg, de... de mégis bűnösnek éreztem magam. Valakinek meg kellett volna őt mentenie. Nekem, mert én voltam az utolsó, akinek erre még lett volna esélye. Pompás dolog a büntudat.

– Mit akarsz tőlem, Richard? – kérdeztem.

– Nem akarok semmit – felelte ő.

– A hazugság csúnya dolog, Richard.

– Honnan veszed, hogy hazudok?

– Az élesre fent ösztönöm súgja – válaszoltam.

– Tényleg ilyen rég volt, hogy egy férfi megpróbált udvariasan elbeszélgetni veled?

Már majdnem ránéztem, de meggondoltam magam.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Tényleg ilyen rég volt.

– A legutolsó pasit, aki flörtölt velem, meggyilkolták. Az ilyesmi kicsit elővigyázatosabbá teszi az ember lányát.

A srác egy percig csak hallgatott.

– Ez rendben van, de akkor is szeretnék többet tudni rólad.

– Miért?

– Miért ne?

Ezzel megfogott.

– Honnan tudhatnám, nem Jean-Claude utasított-e arra, hogy velem haverkodj?

– Miért tenne ilyet?

Vállat vontam.

– Oké, kezdjük előlről – mondta ő. – Tegyük úgy, mintha egy sportegyesületben találkoztunk volna.

– Sportegyesületben? – kérdeztem vissza.

Elmosolyodott.

– Ott. És szerintem istenien állt neked a fürdőruha.

– A melegítő – helyesbítettem.

Richard bólintott.

– Akkor: csinosan állt rajtad a melegítő.

– Jobban esett, amikor még „istenien” néztem ki.

– Ha fürdőruhában képzellek el, akkor lehetsz isteni.

Melegítőben csak csinos.

– Korrekt.

– Dumáltunk egy jót, aztán találkozni akartam veled.

Muszáj volt ránézniem.

– Te most randevúra hívsz?

– Igen.

Megcsóváltam a fejem, és újra előrefordultam.

– Szerintem ez nem jó ötlet.

– Miért nem? – kérdezte Richard.

– Már mondtam.

– Csak azért, mert egyvalaki meghalt miattad, még nem biztos, hogy mindenki meg fog!

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Szorítani kezdtem a kormányt, de úgy, hogy belefájdult a kezem.

– Nyolcéves voltam, amikor anyám meghalt. Apu újra megházasodott, amikor tízéves lettem – mondtam, és megráztam a fejem. – Az emberek itthagynak, és soha nem jönnek vissza.

– Ez elég ijesztően hangzik – a fiú hangja lágy volt és mély.

Nem tudom, miért mondtam ezt el neki. Általában nem beszélek idegenek előtt az anyámról, sőt ami azt illeti, más emberekről sem.

– Ijesztő – ismételtem halkan. – Mondjuk.

– Ha soha nem hagyod, hogy bárki közel kerüljön hozzád, akkor nem is sérülhetsz meg, így van?

– Egyébként is, a húsz és harminc közti korosztályban nagyon sok a hülye pasi – jelentettem ki.

Richard elvigyorodott.

– Ezt elismerem. Szép, okos és független nőből sincs túl sok.

– Ne hízelegj, mert a végén még belepirulok.

– Nem az jutna rólad elsőnek eszembe, hogy pirulós fajta vagy.

Az agyamban felvillant egy kép. Richard Zeeman, amint pucéran áll az ágy mellett, és erőlködve próbálja felhúzni a melegítőjét. Annak idején nem jöttem tőle zavarba. Csak most gondoltam bele jobban, hogy itt volt az autóban, ilyen meghitt közelségben. Forróság öntötte el az arcom. Elpirultam, és örültem, hogy a sötétben Richard nem látja. Nem akartam, hogy megtudja: éppen meztelenül képzelem magam elé. Általában nem csinálom ilyesmit. Na persze, általában nem szoktam a férfiakat még az első randi előtt anyaszült meztelenül elképzelni. Sőt, ha belegondolok, még randi közben sem szoktam levetköztetni őket gondolatban.

– Ott vagyunk az egyesületben, rostos gyümölcslevet kortyolgatunk, és én randevúra hívlak.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Erősen az útra koncentráltam. De állandóan az agyamba villant Richard combjának lágy íve, meg még sok minden egyéb, fentebbről. Ez nagyon zavarbaejtő volt, de minél inkább próbáltam elfeledkezni róla, annál tisztábbnak tűnt a kép.

– Mozi, aztán vacsora? – kérdeztem.

– Nem – mondta ő. – Valami különleges. Barlangászat.

– Úgy érted, az első randinkon egy barlangban fogunk mászkálni?

– Voltál már barlangi túrán?

– Egyszer.

– És tetszett?

– Épp egy pár rosszfiút cserkészünk be. Eszembe se jutott, hogy tetszik-e a dolog.

– Akkor adnod kell még egy esélyt. Én havonta legalább kétszer járok barlangászni. A legócskább ruhádat vedd fel, mert nagyon piszkos leszel, és senki nem szól rád, hogy ne játssz a sárban.

– A sárban? – visszhangoztam.

– Túl piszkosnak hangzik?

– Laborasszisztens voltam a főiskolán; nekem semmi sem túl piszkos.

– Legalább azt mondhatod, hogy hasznát veszed a diplomádnak.

Elnevettem magam.

– Igaz.

– Én is hasznát veszem, de inkább a kiskölkök nevelése közben.

– Szeretsz tanítani?

– Nagyon – ebben az egy szóban olyan lelkesedés és öröm volt, amelyet ritkán lehetett hallani, amikor az emberek a munkájukról beszéltek.

– Én is imádom a munkám.

– Még akkor is, ha kénytelen vagy miatta vámpírokkal és zombikkal játszani?

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Bólintottam.

– Igen.

– Szóval, ott ültünk a büfében, és éppen elhívtalak. Mit szólsz hozzá?

– Nemet kéne mondanom.

– Miért?

– Nem tudom.

– Gyanakvónak tűnsz.

– Mindig – feleltem.

– Anita, az a legnagyobb kudarc, ha soha nem ragadod meg az alkalmat.

– Hogy nem randizok, az egy döntés, nem pedig kudarc – épp csak egy lehetényt éreztem magam tuskésnek.

– Mondd, hogy eljössz barlangászni a hétvégén! – A bőrkabát meggyűrődött és félrecsúszott, ahogy Richard megpróbált közelebb húzódní, mint amennyire a biztonsági öv engedte. Csak ki kellett volna nyújtania a kezét, hogy hozzám érjen. Egy részem szerette volna, ha megteszi, ami már önmagában is eléggé aggasztó volt.

Éppen nemet mondtam volna, aztán rájöttem, hogy el akarom fogadni a meghívást. Ez hülyeség volt. De jólesett itt ülnöm a sötétben, a bőr és férfikölńi illatában. Nevezzük a testek kémiájának, vagy akut kéjvágynak, mindegy. Richard tetszett nekem. Beindultam tőle. Már hosszú ideje nem szerettem senkit.

Jean-Claude nem számított. Nem tudtam pontosan, miért nem, de nem. Talán ennek volt valami köze ahhoz, hogy gyakorlatilag ő egy hulla.

– Oké, elmegyek barlangászni. Hol és mikor?

– Óriási. Találkozzunk a házam előtt, mondjuk, szombaton tízkor.

– Reggel tíz órakor? – hitetlenkedtem.

– Nem szeretsz korán kelni? – kérdezte ő.

– Nem kifejezetten.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Muszáj lesz korán indulnunk, különben nem érünk egy nap alatt a barlang végére.

– Mit vegyek fel?

– A legrégibb ruhádat. Én farmert veszek, arra pedig overallt.

– Van overallom – azt már nem említettem meg, hogy arra használok, hogy megvédjem a ruháimat a vértől. A sár sokkal kellemesebben hangzott.

– Tökjó. A többi cuccot, ami még kell neked, majd én hozom.

– Milyen cucc kell még?

– Egy sisak, egy lámpa, esetleg térdvédő.

– Úgy tűnik, ez elég idétlen első randi lesz – mondtam.

– Az lesz – felelte ő. A hangja lágy volt, halk, és valahogy még ahhoz képest is sokkal bizalmasabb, hogy az autóban ültünk. Nem Jean-Claude varázslatos hangja volt, dehát kié is lehetett volna olyan?

– Itt fordulj jobbra – mondta Richard, és az egyik mellékutcára mutatott. – A harmadik ház a jobb oldalon.

Bekanyarodtam egy elsötétített kocsifeljáróra. A ház fala részben nyers téglából állt, részben valami halvány színre volt bevakolva. Nehéz volt megállapítani a sötétben, milyenre. Nem volt utcai lámpa, ami segített volna. Az ember el is felejt, milyen sötét az éjszaka villany nélkül.

Richard kicsatolta a biztonsági övet, és kinyitotta az ajtót.

– Kösz a fuvart.

– Segítsek bevinni Stephent? – miközben ezt mondtam, az ujjam már a slusszkulcsot fogta.

– Nem, megoldom. Azért kösz.

– Nincs mit.

Richard rám meredt:

– Valami rosszat mondtam?

– Még nem – feleltem.

Ő rám mosolygott; csak egy gyors villanás a sötétben.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Akkor jó.

Kinyitotta maga mögött a hátsó ajtót, aztán kiszállt a kocsiból. Behajolt, és felnyalábolta Stephent, jó szorosan fogva a plédet, hogy ne csússzon le róla.

Inkább térdből emelt, nem derékból; az ember megtanulja, ha súlyozni jár. Az emberi testet még a súlyzónál is nehezebb megemelni. Egy test nincs olyan jól kiegyensúlyozva, mint egy tárcsás súlyzó.

Richard a hátával csukta be a kocsiajtót. Az ajtó a helyére kattant, én pedig kikapcsoltam a biztonsági övem, hogy bezárjam. Richard a jobb első ajtón nézett be, ami még mindig nyitva volt. A hangja áthallatszott a zúgásán:

– Kizárod a mumusokat?

– Az ember soha nem tudhatja – válaszoltam.

Ő bólintott:

– Igaz.

A szóban valami bánat rejlett, sóvárgás és elvesztett ártatlanság. Jó volt olyasvalakivel beszélgetnem, aki ezt is megértette. Dolph és Zerbrowski értette, mit jelent az erőszak és a halál közelsége, de a szörnyeket már nem értették meg.

Becsuktam az ajtót, és visszahuppantam a volán mögé. Becsatoltam a biztonsági övet, és sebességbe tettem a kocsit. A reflektorom fénye Richardra esett. Stephen haja sárga zuhatagként omlott a karjára. Richard még mindig engem nézett. Otthagytam a háza előtt, ő pedig egyedül maradt az őszi tücskök hangjával.

Valamivel hajnali kettő után parkoltam be a lakásom elé. Pedig terveim szerint már jóval ezelőtt ágyba kellett volna bújnom. A legújabb kereszt alakú égési sebem perzselőn, mardosón fáj. Az egész mellkasom sajgott tőle. Görcsösen fáj minden bordám, meg a gyomrom is. Felkapcsoltam a kocsiban a belső világítást, és szétnyitottam a bőrdzsekimet. A sárga fényben burjánzó zúzódások váltak láthatóvá a bőrömon. Egy pillanatig nem is tudtam rájönni, hogy sérülhettem meg; aztán eszembe jutott a fölém kúszó kígyó nyomasztó súlya. Jesszusom. Szerencsém volt, hogy csak zúzódásokat szereztem, és egy bordám se tört el.

Lekapcsoltam a világítást, és visszahúztam a dzseki cipzárját. A pisztolytáska vállszíja alatt húzódott a csupasz bőröm, de az égés annyira fáj, hogy a zúzódások és a szíj dörzsölése baromi lényegtelennek tűnt mellette. Egy jó kis másodfokú égés után minden másról elfeledkezik az ember.

A lépcső feletti lámpa, ami általában működni szokott, kiégett. Nem most először. Föl kell hívnom a házgondnok irodáját, miután kinyitott, és be kell jelentenem. Ha nem jelentem be, soha nem csinálják meg.

Már a harmadik lépcsőfokra értem, mikor észrevettem a pasast. A lépcső tetején ült, rám várt. Rövid szőke haja a sötét miatt fehérnek látszott. Mindkét kezét a térdén tartotta, tenyérrel fölfelé, jelezve, hogy nincs nála fegyver. Illetve, hogy a kezében nincs fegyver. Edwardnál mindig volt fegyver, kivéve, ha valaki elvette tőle. Így belegondolva, nálam is.

– De rég nem láttalak, Edward!

– Három hónapja – válaszolta ő.

– Elég régen.

– Azóta teljesen összeforrt a törött karom.

Bólintottam.

– Belőlem kábé két hónappal ezelőtt szedték ki a varratokat.

A bérnyilkos csak ült a lépcsőn, és lenézett rám.

– Mit akarsz, Edward?

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– El se tudod képzelni, hogy baráti látogatásra jöttem? – Edward röhögött rajtam, de csak halkan.

– Hajnali két óra van – inkább ne legyen baráti a látogatásod.

– Jobban szeretném, ha üzleti volna? – Edward hangja lágy volt, de jelentőségteljes.

Megráztam a fejem.

– Nem, nem.

Edward üzleteibe soha nem akartam belekeveredni. Vértfarkasok, vámpírok és egyéb, valaha emberi jellegű lények meggyilkolására specializálta magát. Az emberölést már megunta. Túl könnyű volt neki.

– Üzletről van szó? – a hangom magabiztos volt, nem remegett. De jó nekem. Előhúzhattam volna a Browningot, de ha valamikor igazándiból pisztolyt fognánk egymásra, Edward megölne. Vele barátkozni olyan volt, mint egy szelíd leopárddal. Meg lehet simogatni, és úgy tűnik, kedvel téged, de mélyen magadban tudod, hogyha valamikor eléggé megéhezik, vagy feldühödik, meg fog ölni. Megöl, és lerágja a csontjairól a húst.

– Ma csak információ kell, Anita, nincs semmi baj.

– Milyen információ?

Ő ismét elmosolyodott. Edward, öreg haver. Helyes.

– Nem mennénk beljebb, hogy ott beszéljük meg? Itt kint megfagyok – mondta.

– Utoljára, amikor a városban voltál, úgy tűnt, nincs szükséged meghívásra ahhoz, hogy a lakásomba betörj.

– De új nálad a zár.

Elvigyorodtam.

– Nem tudtad feltörni, mi? – ez tényleg felvidített.

A bérgyilkos csak a vállát vonogatta. Lehet, hogy a sötétség volt az oka, de ha nem Edwardról lett volna szó, azt kell mondanom: szégyelli magát.

– A lakatosmester azt mondta, betörésbiztos – tettem hozzá.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Faltörő kost most nem hoztam magammal – feleselt Edward.

– Gyere fel. Csinálok kávét – mondtam, és kikerültem őt. Felállt, és utánam indult. A legcsekélyebb aggodalom nélkül fordítottam hátat neki. Lehet, hogy egy napon Edward le fog puffantani, de semmiképpen nem tenné, miután azt mondta nekem, hogy csak beszélgetni jött. Edward nem volt tisztességes, de voltak elvei. Ha azt tervezte volna, hogy megöl, egyszerűen bejelenti. Megmondta volna azt is, mennyit fizetnek neki, hogy likvidáljon. Végignézte volna, hogyan lopózik a tekintetembe a félelem.

Igen, Edwardnak elvei voltak. Csak éppen kevesebb, mint a legtöbb embernek. De soha nem szegte meg egy játékszabályát sem, soha nem tagadta meg a saját torz erkölcsi érzékét. Ha azt mondta, hogy ma éjjel biztonságban vagyok, úgy is gondolta. De jó lett volna, ha Jean-Claude-nak is lettek volna elvei!

A lépcsőház olyan csendes volt, amilyennek az éjszaka közepén, hétközben lennie kellett, amikor másnap korán kell kelni. Nappali életmódú szomszédaim egytől egyig gondtalanul hortyogtak az ágyukban. Kinyitottam az ajtóm új zárát, és betessékeltem Edwardot.

– Lecserélted a ruhatárad, ugye? – kérdezte Edward.

– Mi van?

– A pulóvereddel mi történt?!

– A... – Ez voltam én, a visszavágások nagymestere.

Fogalmam se volt, mit mondjak, illetve mennyit.

– Már megint vámpírokkal játszottál – szögezte le Edward.

– Ezt meg honnan veszed? – kérdeztem vádlón.

– Van egy kereszt alakú égési seb a mell... khm, a mellkasodon.

Ja, hogy az. Remek. Kinyitottam a dzsekit, és összehajtva leraktam a kanapé támlájára. Ott álltam, egy szál melltartóban és fegyverszíjban, farkasszemet nézve Edwarddal, és még

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

csak el se pirultam. Kapok egy piros pontot. Kicsatoltam a szíjat, levettem a pisztolytáskát, és magammal vittem a konyhába. Tokjával együtt a kredenc tetejére fektettem a pisztolyt, és babkávét vettem elő a hűtőből, miközben csak egy szál melltartó és farmer volt rajtam. Bármely más, élő vagy holt hím előtt szégyelltem volna magam, de Edward előtt nem. Köztünk soha semmiféle szexuális feszültség nem volt. Lehet, hogy egy szép napon le fogjuk lőni egymást, de soha nem keféltünk volna. Edwardot jobban érdekelte a friss égési seb, mint a melleim.

– Hogyan történt? – kérdezte.

Megőröltem a kávészemeket a kifejezetten erre az alkalomra vásárolt kis kávédarálómban. Már a frissen őrölt kávé pusztá illatától is jobban éreztem magam. Filtert raktam a kávéfőzőbe, beletettem a kávé, beleöntöttem a vizet, és megnyomtam a gombot. Ez volt a szakácstudományom csúcsa.

– Muszáj magamra dobnom egy inget – jelentettem ki.

– Nem lenne jó, ha valami hozzáérne a sebhez – jegyezte meg Edward.

– Akkor majd nem gombolom be.

– Elmondod, hogy égtél meg?

– El.

Fölvettem a pisztolyom, és átmentem a hálósobába. A gardróbomban leghátul lógott egy hosszú ujjú ing, ami valaha bíborszínű volt, de mostanra halványlilává fakult. Férfiing volt, és majdnem a térdemig ért, viszont kényelmesen éreztem magam benne. Könyökig felhajtottam az ujját, aztán félig begomboltam. Az égési seb fölött nyitva hagytam. Belepillantottam a tükörbe, és megállapítottam, hogy nagyrészt eltakartam magam ott, ahol hiányos volt az öltözékem. Tökéletes.

Haboztam, de végül eltettem a Browningot az ágytámla mögötti tokba. Edward és én kösztem ma este nem lehetett harc, és bármi is hatolt volna be az új zárral ellátott ajtómon, annak

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

először Edwardon kellett túljutnia. Eléggé biztonságban éreztem magam.

Edward a kanapén ült, a lábát kinyújtotta és bokánál keresztbetette. Egészen addig lecsúszott a kanapén, míg válla a karfán nem nyugodott.

– Helyezd magad kényelembe – mondtam.

Ő csak mosolygott.

– Mesélsz nekem a vámpírokról?

– Igen, de nehéz eldönteni, pontosan mennyit mondjak el neked.

A bérnyilkos mosolya szélesebb lett.

– Természetesen.

Elővettem két bögrét, meg cukrot, és a hűtőből igazi tejszínt. A kávé belecsöpögött a kis üvegkancsóba. Az illata gazdag volt, forró és olyan sűrű, hogy át lehetett volna ölelni.

– Hogy szereted a kávé?

– Csináld úgy, ahogy magadnak.

Rápillantottam.

– Nem is érdekel, hogy iszod?

Edward megrázta a fejét, még mindig a kanapé karfájára támaszkodva.

– Oké – kiöntöttem a bögrékbe a kávé, mindegyikbe tettem három szem kockacukrot és rengeteg tejszínt, megkevertem, aztán odaraktam a kétszemélyes reggelizőasztalra.

– Nem hozod ide nekem?

– Nem fogsz kávé inni a fehér kanapén – közöltem.

– Oppardon.

Edward egyetlen lendülettel, sima, kecses, energikus mozdulattal pattant fel. Nagy hatást gyakorolt volna rám, ha nem vámpírokkal töltöttem volna az éjszaka jó részét.

Együtt szemben ültünk le. Edward szeme olyan színű volt, mint a tavaszi égbolt – az a bizonyos barátságos, fakó kék, amely mindennek ellenére hűvösnek tűnik. Arcán jóindulat ült, de kifejezéstartalant pillantása minden mozdulatomat figyelte.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Beszéltem neki Yasmeenről és Marguerite-ről.
Jean-Claude-ot, a vámpíros gyilkosságot, az óriáskobrárt,
Stephen vérfarkast és Richard Zeemant kihagytam. Ami azt
jelentette, hogy elég rövid lett a sztori.

Miután befejeztem, Edward csak ült, a kávéját kortyolgatva,
és rám bámult. Én is beleittam a kávémba, és visszabámultam
rá.

- Ez megmagyarázza az égési sebet – kezdte ő.
- Nagyszerű – mondtam.
- De egy csomó mindent kihagytál.
- Honnan tudod?
- Onnan, hogy követtelek.

Rámeredtem Edwardra, és félrenyeltem a kávé. Mikor már
újra képes voltam köhögés nélkül beszélni, megkérdeztem:

- Mit csináltál?
- Követtelek – ismételte a bérgyilkos. A tekintete még
mindig semmitmondó volt, a mosolya még mindig kedves.
- De miért?!
- Felbéreltek, hogy intézzem el a Város Urát.
- Arra három hónappal ezelőtt béreltek fel.
- Nikolaos halott. Az új Mester viszont még nem.
- Nem te ölted meg Nikolaost – ellenkeztem. – Én öltem
meg.

- Igaz is. Kell a pénz fele?

Csak a fejem ráztam.

- Akkor mi a kifogásod? Eltörték a karomat, miközben
segítettem neked megölni.

- Én pedig tizennégy öltést kaptam, és mindkettőnket
megharapott a vámpír – mondtam.

- És tisztára is mostuk magunkat, szenteltvízzel – folytatta
Edward.

- Ami úgy mar, mint a sav – tettem hozzá én.

Edward bólintott, és belekortyolt a kávéjába. A tekintetében
megmoccant valami; valami cseppfolyós és veszélyes dolog. Az

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

arckifejezése semmit nem változott, erre meg mernék esküdni, de hirtelen minden erőmre szükségem volt ahhoz, hogy a szemébe nézzek.

– Miért jöttél utánam, Edward?

– Úgy értesültem, ma éjjel találkozol a város új urával.

– Ki mondta?

Ő csak megrázta a fejét, az ajka titokzatos mosolyra görbült.

– Ma éjjel ott voltam a Cirkuszban, Anita. Láttam, kivel voltál. Eljátszottál a vámpírokkal, aztán hazajöttél, úgyhogy egyikük biztosan a Város Mestere.

Küzdöttem, hogy közömbös arcot vágjak, túl közömböst, látszott rajtam az erőfeszítés, de a pánik nem. Edward követett engem, és én nem tudtam. Ismerte az összes vámpírt, akikkel ma éjjel voltam. A lista nem volt túl hosszú. Ki fogja találni.

– Várj csak – szoltam. – Hagytad, hogy nekimenjek a kígyónak, anélkül, hogy segítettél volna?

– Akkor jöttem be, miután a közönség kirohant. Mire bekukkantottam a sátorba, már majdnem vége is volt.

Ittam a kávémból, és megpróbáltam kitalálni a módját, hogyan tehetném jóvá az elővigyázatlanságomat. Edward elfogadott egy megbízást, hogy meg fogja ölni a város vámpírmesterét, és én egyenesen elvezettem hozzá. Elárultam Jean-Claude-ot. És ez miért is zavart engem?

Edward úgy nézte az arcomat, mintha meg akarná jegyezni magának. Arra várt, hogy az arcom eláruljon engem. Én erőlködtem, hogy üres és kiismerhetetlen maradjon. Ő erre a bizalmas ragadozómosolyával válaszolt. Élvezte a helyzetet. Én nem.

– Ma éjjel csak négy vámpírral találkoztál: Jean-Claude-dal; a fekete hajú keleti nővel, aki nem lehet más, mint Yasmeen; meg a két szőkével. Tudod a szőkék nevét?

Nemet intettem a fejemmel. Edward mosolya szélesebb lett.

– Ha tudnád, megmondanád?

– Lehet.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– A szőkék nem is fontosak – mondta ő. – Egyikük se volt mestervámpír.

Edwardra néztem, kényszerítettem az arcom, hogy semleges, derűs, figyelmes, üres legyen. Az üres nem a legjobb arckifejezésem, de talán ha eleget gyakorolnám...

– Tehát, Jean-Claude és Yasmeen van még hátra. De Yasmeen csak most érkezett a városba, így már csak Jean-Claude marad.

– Szerinted a Vámpírmester olyan ostoba, hogy csak úgy megmutatja magát? – A lehető legtöbb megvetést sűrítettem a hangomba. Soha nem voltam a világ legjobb színésze, de tanulékony vagyok.

Edward rám meredt:

– Jean-Claude az, nem?

– Jean-Claude nem elég erős ahhoz, hogy kezében tartsa a várost. Te is tudod. Hány éves is? Valamivel több, mint kétszáz. Nem elég öreg.

A bérgyilkos összevont szemöldökkel nézett rám. Oké.

– De nem is Yasmeen a Város Ura.

– Való igaz.

– Ugye más vámpírokkal nem beszéltél ma este?

– Edward, lehet, hogy ma este utánam jöttél a Cirkuszba, de biztos nem hallgatóztál ott az ajtó mögött, amikor a Város Urával találkoztam. Biztos nem. A vámpírok vagy az alakváltók meghallottak volna.

A bérgyilkos elismerően bólintott.

Újra én szólaltam meg:

– Találkoztam a Mesterrel ma éjjel, de nem volt ott azok közt, akik lejöttek a kigyóval harcolni.

– A Mester hagyta, hogy a csatlósai kockára tegyék az életüket, és nem segített nekik? – Edward ismét mosolygott.

– A Város Urának nem kell testi valójában jelen lennie, hogy másoknak kölcsönözze az erejét, ezt te is tudod.

– Nem – felelte ő –, nem tudom.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Vállat vontam.

– Ha nem akarod, ne hidd el.

Közben imádkoztam, hogy elhiggye. A bérgyilkos a homlokát ráncolta.

– Általában nem hazudsz ennyire jól.

– Nem hazudok – a hangom hűvös volt, mindennapi, őszinte. Az őszintéig mindenek felett.

– Ha tényleg nem Jean-Claude a Mester, akkor ugye te tudod, ki az?

A kérdés csapda volt. Nem válaszolhattam igennel mind a két állításra, de a pokolba vele, eddig is hazudtam, miért ne folytathánám?

– Igen, tudom, ki az.

– Mondd meg – követelte Edward.

Megráztam a fejem.

– A Város Ura megölné engem, ha megtudná, hogy elárultam neked.

– Megölhetjük együtt, mint az előzőt – a bérgyilkos hangja borzasztóan ésszerűen csengett.

Egy pillanatra belegondoltam. Elgondolkoztam azon, hogy megmondjam-e neki az igazat. Az Emberi Elsőbbség talán nem volt felkészülve, hogy szembeszálljon a Mesterrel, de Edward igen. Együtt ölhetnék meg, egy csapat lennénk. Sokkal egyszerűbb lenne az életem. Megráztam a fejem és felsóhajtottam. A francba.

– Edward, nem árulhatom el.

– Nem fogod – helyesbített ő.

Bólintottam:

– Nem fogom.

– Anita, ha hiszek neked, az azt jelenti, hogy meg kell tudnom, hogy hívják a Mestert. Ez pedig azt jelenti, hogy te vagy az egyetlen halandó, aki ismeri a nevét – a bérgyilkos arckifejezéséből eltűnt a leereszkedő jóindulat, mint a jég, ha olvad. A tekintete üres volt és könnyörtelen, mint a téli ég. Nem

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

maradt mögötte senki, akivel szót érthettem volna.

– Anita, ne akarj az egyetlen halandó lenni, aki ismeri ezt a nevet.

Igaza volt. Nem akartam, de mit mondhattam volna?

– Edward, akár elfogadod, akár nem, ez van.

– Sok fájdalomtól kímélhetnéd meg magad, Anita; csak áruld el azt a nevet.

Bevette. Kurvára bevette. Lesütöttem a szemem és a kávémba bámultam, nehogy meglássa a tekintetemben a diadal szikráját. Mikor ismét fölnéztem, már ura voltam az arcvonásaimnak. Én és Meryl Streep.

– Nálam semmit sem ér a fenyegetés, tudod.

Ő bólintott. Kiitta a kávéját, aztán a bögrét letette az asztal közepére.

– Meg fogok tenni mindent, ami szükséges, hogy elvégezzem ezt a munkát.

– Ebben soha nem kételkedtem – válaszoltam.

Edward arra utalt, hogy meg fog kínozni az információért. A hangjában már-már sajnálkozás érződött, de őt még ez sem állíthatta meg. Edward egyik alapszabálya volt, hogy a munkát mindig el kell végezni.

Soha nem engedte volna, hogy egy olyan apró dolog miatt, mint a barátság, rosszabbak legyenek az eddig hibátlan referenciái.

– Megmentetted az életem, én is a tiédet – mondta Edward.

– Most már semmivel nem tartozom neked. Megértetted?

Bólintottam.

– Megértettem.

– Jó. – Edward fölállt. Én is. Egymásra néztünk. Ő megcsóválta a fejét.

– Ma éjjel megkereslek, és újra megkérdezem.

– Nem fogok tőled beszarni, Edward – a végére már kezdtem dühös lenni. Érdeklődni jött ide, most pedig fenyeget. Kimutattam a haragom. Nem is kellett színlelnem.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Jól bírod a strapát, Anita, de nem ennyire – a bérgyilkos tekintete közömbös volt, de éber, mint azé a farkasé, amit egyszer Kaliforniában láttam. Csak megkerültem egy fát, és ott állt előttem. Ledermedtem. Addig soha nem értettem igazán, mit is jelent az, hogy „közömbös”. A farkast kurvára nem érdekelte, hogy bántani fog-e engem, vagy sem. Választhattam. Ha megfenyegetem, nagy szarban leszek. Ha futni hagyom, elfut. De a farkasnak mindegy volt, mindkét eshetőségre fölkészült. Én voltam az, akinek torkában dobogott a szíve. Annyira megdöbbsentem, hogy elfelejtettem levegőt venni. Visszatartottam a lélegzetem, és vártam, hogyan dönt majd a farkas. Végül eloldalgott a fák közt.

Fellélegeztem, és visszamentem a kempingbe. Megijedtem, de ha behunytam a szemem, újra a farkas szürke tekintete volt előttem. És az élmény, hogy közelről szemügyre vehettem egy nagytestű ragadozót, anélkül, hogy köztünk lett volna a ketrec rácsa. Csodálatos volt.

Rábámultam Edwardra, és tudtam, hogy a maga módján ez is egy csodálatos dolog. Akár birtokomban volt az információ, akár nem, nem lettem volna hajlandó elárulni neki. Engem senki nem döngölhetett bele a betonba. Senki, ez meg az én egyik alapszabályom volt.

– Nem szeretném, hogy kénytelen legyek megölni téged, Edward.

Erre ő elmosolyodott:

– Hogy te megöldj engem?

Röhögött rajtam.

– Fogadjunk – mondtam.

A bérgyilkos tekintetéből, ajkáról, arcáról eltűnt a vidámság, aztán csak meredt rám a közömbös, ragadozó tekintetével.

Nyeltem egyet, és emlékeztettem magam, hogy lassan, nyugodtan lélegezzem. Lehet, hogy meg fog ölni. Lehet, hogy nem.

– Ér annyit a Mester, hogy bármelyikünk megdögöljön

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

miatta? – kérdeztem.

– Ez elvi kérdés – mondta ő.

Bólintottam:

– Nálam is.

– Akkor már tudjuk, hányadán állunk – felelte Edward.

– Ja.

A bérgyilkos elindult az ajtó felé. Utánamentem, és kinyitottam neki az ajtót. Ő megállt a küszöbön:

– Ma sötétedésig van időd.

– A válasz ugyanaz lesz.

– Tudom – mondta. Azzal kiment, vissza se nézett.

Követtem a tekintetemmel, míg el nem takarta előlem a lépcső. Akkor becsuktam az ajtót, és bezártam. Majd megálltam, hátammal az ajtónak támaszkodva, és igyekeztem kiutat találni a helyzetből.

Ha elmondanám Jean-Claude-nak a ma éjjel történeteket, talán képes lenne megölni Edwardot, de én soha nem adtam halandókat a szörnyek kezére. Semmi esetre sem. Esetleg beszélhettem volna Edwardnak Jean-Claude-ról. Talán képes megölni a Város Urát. Talán még segíthettem is volna neki.

Megkísértem elképzelni, hogy Jean-Claude tökéletes testét golyók szaggatják szét, és elborítja a vér. Hogy az arcát leradírozza egy vadászpuska. Megcsóváltam a fejem. Képtelen voltam megtenni. Nem értettem, hogy pontosan miért, de nem játszhattam Edward kezére Jean-Claude-ot.

Egyiküket sem árulhattam el. Következésképpen nyakig ültem a szarban. Mi jöhet még?

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

A parton álltam, a fák fekete szegélye alatt. A fekete tó fodrozódó hullámai sötétségbe vesztek. Hatalmas, ezüst hold függött az égen. A holdfény csillogó mintát rajzolt a vízre. Aztán Jean-Claude kiemelkedett a hullámok közül. A víz ezüst patakokban csordult le rövid fekete hajáról és az ingéről. A haját szoros csigákba göndörítette a nedvesség. A fehér ing a testére tapadt, így megkeményedett mellbimbói tisztán kirajzolódtak az anyag alatt. Jean-Claude felém nyújtotta a kezét.

Hosszú, fekete ruhát viseltem. Súlyosan csüggött rajtam. Alatta volt valami, amitől kétoldalt szétállt a szoknyarésze, mint egy miniatűr, deformált abroncs. Nehéz köpenyem hátrahajtottam a vállamról. Ősz volt, a hold kerekre érett.

Jean-Claude így szólt:

– Jöjj hozzám.

Leléptem a partról, és beleereszkedtem a vízbe. Befolyt a szoknyám alá, átáztatta a köpenyem. Letéptem a köpenyt, és hagytam, hogy eltűnjön a szemem előtt a mélyben. A víz meleg volt, meleg, mint a vér. A hold fényébe tartottam a kezem, és a róla lecsorgó sűrű, sötét folyadék egyáltalán nem víz volt.

A sekély vízben álltam, a part előtt, amelyet nem is ismertem, olyan ruhában, amiről azelőtt még csak álmodni se mertem, és bámultam a gyönyörű szörnyeteget, ahogy felém indult, kecses léptekkel, vérrel borítva.

Fulladozva ébredtem, a kezem úgy kapaszkodott a takaróba, mint egy mentőövbe.

– Azt ígérted, hogy nem leszel benne az álmaimban, te rohadék – suttoztam.

Az ágy mellett álló rádiós óra szerint délután kettő volt. Tíz órát aludtam. Jobban kellett volna éreznem magam, de nem így történt. Olyan volt, mintha rémálomból rémálomba hajszoltam volna magam, egy pillanatnyi nyugalom nélkül. De csak az utolsó álmra emlékeztem. Ha a többi is ilyen rossz volt, azokra nem is akartam emlékezni.

Miért kísértett Jean-Claude újra az álmaimban? A

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

becsületszavát adta nekem, de lehet, hogy az ő szava semmit sem ér. Lehet.

Levetkőztem a fürdőszobátükör előtt. A bordáimat és a hasamat mély, majdnem bíborszínű horzsolások borították. A mellkasom szorított, amikor levegőt vettem, de nem tört el semmim. A mellemen nyers és érzékeny volt az égési seb, a bőröm megfeketedett ott, ahol nem borították hólyagok. Az égési seb okozta fájdalom egészen mélyre hatol, mintha a kín a bőrtől a csontig furakodna. Az égés az egyetlen olyan sérülés, amely meg tud győzni arról, hogy a bőröm alatt is vannak idegvégződések. Különben hogy fájhatna ennyire kibírhatatlanul?

Háromkor találkám volt Ronnie-val a fitneszklubban. A Ronnie a Veronica becézése. A barátnőm azt mondta, hogyha emiatt férfinak hiszik, több munkát kap magánnyomozóként. Sajnos, ez az igazság. Kondizni és kocogni akartunk Ronnie-val. Az égési sebem fölé nagyon óvatosan húztam magamra egy fekete sportmelltartót. Az elasztikus anyag nyomta a kék foltjaimat, de minden más rendben volt. Fertőtlenítőkrémet kentem az égésre, és ráragasztottam egy darab gézt. Erre az egészre rávettem egy kivágott ujjú és nyakú piros férfi trikót. Ehhez fekete biciklisnadrágot, piros csíkkal díszített sportzoknit és tornacsukát húztam, és kész.

A póló alól kilátszott a gélalap, de a horzsolások nem. Bár a fitneszközpontban a legtöbb tag már hozzászokott, hogy gyakran lesérülve vagy még rosszabb állapotban látnak bejönni. Többé már nem ostromoltak kérdésekkel. Ronnie szerint undok voltam hozzájuk. Ez engem nem zavart. Szeretem, ha békén hagynak.

Már rajtam volt a kabát, a kezemben a sporttáskám, amikor csörgött a telefon. Haboztam, de végül fölvettem.

– Mondd – szóltam bele.

– Dolph vagyok.

Összeszorult a gyomrom. Újabb gyilkosság?

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

- Mi újság, Dolph?
- Azonosítottuk a hullát, akit megnéztél.
- A vámpír áldozatát?
- Azt.

Kifújtam a visszatartott levegőt. Nem történt újabb gyilkosság, sőt, még haladtunk is a nyomozásban. Mi kell még?

- Calvin Barnabás Rupert, a barátai Calnak hívták.

Huszonhat éves, négy éve házas, felesége Denise Smythe Rupert. Gyermekek nincsenek. Biztosítási ügynök volt. Nem bukkantunk semmilyen nyomra, ami a vámpírokkal való ismeretségre utalt volna.

– Lehet, hogy Mr. Rupert egyszerűen a rossz időben a rossz helyen volt.

– Hirtelen felindulásból elkövetett erőszakos bűncselekmény? – kérdezte Dolph.

- Talán.

– Ha így volt, akkor nincs semmilyen nyomunk, amin el tudnánk indulni.

– Szóval arra gondolsz, hogy ki tudnám-e nyomozni, volt-e Cal Rupertnek kapcsolata a szörnyekkel?

- Igen – felelte.

Felsóhajtottam.

- Meg fogom próbálni. Ez minden? Épp késésben vagyok.

– Ez minden. Hívj, ha találsz valamit – Dolph hangja kifejezetten zordnak tűnt.

- Ugye elmondanád nekem, ha találnátok még egy hullát?

Az őrmester felhorkant, és kurta nevetést hallatott:

– Naná, idehívnálak, és méretet vetetnék veled a rohadt fognyomokról. Miért?

- Egészen ijesztő a hangod.

Dolph hangjában nevetés bugyborékol.

– Te mondtad, hogy még több holttest is lehet. Vagy már meggondoltad magad?

Azt akartam mondani: igen, meggondoltam magam, de

mégsem ezt mondtam.

– Ha egy elszabadult vámpírfalkáról van szó, akkor biztos még több hullát fogunk találni.

– Nem jut eszedbe valami, ami a vámpírokon kívül képes lett volna rá? – érdeklődött a nyomozó.

Egy percig eltöprengtem a válaszon, aztán – fölöslegesen – megráztam a fejem.

– Nem, kurvára semmi.

– Jó, akkor később még beszélünk.

Mielőtt bármit felelhettem volna, már csak a megszakadt vonal hangja búgott a fülembe. Dolph nem nagyon szokott köszönni.

A tartalék stukkerem, a kilenc milliméteres Firestar a dzsekim zsebében volt. Sportruha alatt semmiféleképp nem lehetett fegyvertáskát hordani. A Browning tizenhárom golyójához képest a Firestarba csak nyolc fért, de a Browning mindig kiállt a zsebemből, az emberek meg állandóan bámultak. Mellesleg, ha nyolc golyóval nem tudtam leszedni a rosszfiúkat, akkor további öt golyó sem segített volna. Na persze, a sporttáskám zsebében volt még egy tár. A mai bűnös világban az ember lánya soha nem lehet eléggé óvatos.

Erősítő edzést csináltunk Ronnie-val Vic Tannynél. Két teljes sor kondigépe volt, és várni sem kellett, pedig csütörtök délután negyed négyre járt. Én a comberősítő gépen dolgoztam. Ha meghúztál egy kart a gép oldalán, a masina részeit szabadon lehetett mozgatni. A „szét” pozíció némileg obszcénnek tűnt, mint valami nőgyógyászati kínzóeszköz. Ez volt az egyik oka annak, miért nem hordtam soha sortot a kondizáshoz. Ahogy Ronnie sem.

Arra koncentráltam, hogy ne koccantsam össze a súlyokat, miközben összeszorítom a combom. Ha összekoccannak a súlyok, az azt jelenti, hogy nem vagy ura a mozdulatodnak, vagy túl sok súlyt használsz. Én harminc kilóval dolgoztam. Nem volt túl nehéz.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Ronnie a hasán feküdt, a térdhajlító gépen, a vádliját a combjához húzva, miközben a sarka majdnem a fenekét verte. A bőre alatt megfeszültek és kirajzolódtak az izmai. Egyikünk sem izompacsirta, de ki vagyunk gyúrva. Mint Linda Hamilton a Terminátorban.

Ronnie hamarabb végzett, mint én, és a gépek körül járkált, miközben rám várt. Alig hallható koccanással engedtem le a súlyokat. Ha befejeztük, már összekoccanhatnak.

Lenyújtottuk magunkat a kondizás után, aztán kocogni kezdtünk a futópályán. A pályát üvegfal vette körül, azon keresztül rá lehetett látni az úszómedencére. Egy úszószemüveget és fekete sapkát viselő pasas egymagában szelte a hosszokat. A pálya másik oldalát a súlyemelőterem és az aerobikstúdió határolta. Az elliptikus pálya két végén tükröket szereltek föl, úgyhogy az ember állandóan látta magát szemből, miközben futott. Rosszabb napokon el bírtam volna viselni, ha nem kell nézmem magam, jobb napokon még élveztem is valamennyire. Módot adott arra, hogy biztosan, egyenletesen haladjak, és jól mozogjanak a karjaim.

Futás közben meséltem Ronnie-nak a vámpírok áldozatáról. Ami azt jelentette, hogy nem futunk elég gyorsan. Nőveltem a sebességem, de még mindig tudtam beszélni. Ha az ember rutinszerűen négy mérföldet szokott futni a St. Louis-i hőségben, Vic Tanny gumipályája egyszerűen nem kihívás. Megtettünk két kört, aztán visszatértünk a gépekhez.

– Mondd még egyszer, mi volt az áldozat neve? – a barátnőm hangja normális volt, nem érződött rajta megerőltetés. Erre a kifulladásig nőveltem a sebességünket. Abbahagytuk a dumát.

Ezután a karra mentünk rá. Én a bicepszerősítőre, Ronnie a mellizomprésre, aztán még két kör a pályán, végül taposógép. Mikor már tudtam beszélni, válaszoltam a kérdésére:

– Calvin Rupert.

Tizenkét ismétlést csináltam a bicepszerősítőn. Nekem az

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

összes gép közül ez a legkönnyebb. Fura, mi?

– Cal Rupert? – kérdezett vissza Ronnie.

– Így hívták a barátai – mondtam. – Miért?

Ronnie megcsóválta a fejét:

– Ismerek egy Cal Rupertet.

Csak néztem rá, és gépiesen, oda sem figyelve folytattam a gyakorlatot. Visszatartottam a lélegzetem, az pedig nem jó.

Aztán eszembe jutott, hogy levegőt vegyek, és megszólaltam:

– Mesélj.

– Amikor hirtelen tömegesen hullani kezdtek a vámpírok, a Halandók Alkotmányos Védszervezeténél kérdezősködtem. Cal Rupert a HAV-hoz tartozott.

– Írd le, hogy néz ki.

– Szőke, a szeme szürke vagy kék, nem túl magas, arányos testalkatú, Jóképű.

Lehet, hogy St. Louisban több Cal Rupert is él, de mekkora esély volt arra, hogy ennyire hasonlóan nézzenek ki?

– Majd Dolph-fal leellenőriztetem, de ha tényleg a HAV tagja volt, ez azt jelentheti, hogy a vámpírok végezték ki.

– Ezt hogy érted?

– Néhányan a HAV-nál úgy hiszik, hogy csak a halott vámpír a jó vámpír. – Az Emberi Elsőbbségre, Mr. Jeremy Ruebens kis csapatára gondoltam. Már öltek vámpírt? Megtorlásról volt szó?

– Ez húzós – mondtá Ronnie.

– Ki tudnád nekem deríteni? Ha én megyek oda kérdezősködni, máglyán égetnek el.

– Mindig örülök, ha egyszerre segíthetek a barátnőmnek és a rendőrségnek is. Egy magándetektív soha nem tudhatja, mikor jöhet jól, hogy a rendőrség tartozik neki egy szívességgel.

– Igaz – mondtam.

Ezúttal nekem kellett Ronnie-ra várnom. A láberősítő gépeken ő volt a gyorsabb. A felsőtest az én területem volt.

– Ahogy itt végeztünk, felhívom Dolphot. Lehet, hogy van

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

indítékunk? Ez több egy egyszerű véletlennél.

Elindultunk körbe a futópályán, és Ronnie megszólalt:

– Szóval, eldöntötted már, mit veszel fel Catherine

Halloween-partijára?

Ronnie-ra pillantottam, és kis híján orra buktam.

– A francba – jelentettem ki.

– Ezt úgy veszem, hogy megfeledektél a buliról. Pedig még két nappal ezelőtt is emiatt anyáztál.

– Kicsit el voltam úszva, oké? – vágtam vissza.

Pedig semmi sem volt oké. Catherine Maison-Gillett volt az egyik legjobb barátnőm. Az esküvőjén még rózsaszín, puffos ujjú koszorúslány-ruhát is hordtam. Nagyon megalázó volt. Mind elmondtuk a koszorúslányok legnagyobb hazugságát: ha levágjuk a szoknyát rövidre, a mindennapi életben is bármikor fel tudnánk venni. Nincs az az isten! Vagy fölvehettem volna a következő esküvőre, ahová meghívna majd. De hány ilyen alkalomra szokták meghívni az ember lányát, ha már lediplomázott? Egyre sem. Legalábbis egyetlen olyanra sem, amire önként hajlandó volnék egy ilyen, az Elfújta a szélből való, rózsaszín, puffos ujjú, abroncsszoknyás selejtet fölvenni.

Catherine az esküvője óta most rendezett először bulit. A Halloween-parti jóval sötétedés előtt kezdődött, hogy én is meg tudjak jelenni. Ha valaki ennyit fáradozik érted, muszáj odamenni. A fenébe.

– Szombatra randit szerveztem magamnak – mondtam panaszosan.

Ronnie megtorpant és rábámult a tükörképemre. Én tovább futottam; ha a barátnőm kérdéseket akart feltenni, ahhoz előbb el kellett kapnia. El is kapott.

– Randit mondtál?

Bólintottam, a futásra tartalékolva a levegőmet.

– Anita, beszélj – Ronnie hangja baljósán csengett.

Rávigyorogtam, aztán elmondtam neki Richard Zeemannal való találkozásom szerkesztett változatát. Nem is túl sokat

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

hagytam ki.

– Meztelenül feküdt az ágyban, mikor először megláttad? – kérdezte a barátnőm színlelt felháborodással.

Bólintottam.

– A lehető legérdekesebb helyeken tudsz pasikkal megismerkedni – mondta.

Újra kocogni kezdtünk a pályán.

– Ugyan, mikor ismerkedtem én meg utoljára bármilyen férfival?

– Mondjuk, ott van John Bürke.

– Rajta kívül.

A hülyék nem számítottak.

Ronnie ezen elgondolkozott egy percre. Aztán megrázta a fejét:

– Túl régen.

– Ja – mondtam.

Végigcsináltuk az utolsó kondigépes sorozatunkat, aztán még két kör futás, aztán nyújtás, zuhany és kész. Nem igazán élveztem a testedzést. Ronnie sem. De jó formában kellett lennünk, hogy elfuthassunk a rossziúk elől, vagy utolérjük őket. Bár mostanában nem túl sok gonosztevőt vettem üldözőbe. Úgy tűnt, hogy többször menekülök, mint üldözők.

Kimentünk a squashpálya és a szolárium melletti aulába. Csak itt volt elég hely a nyújtáshoz. Minden edzés előtt és után nyújtottam. Túl sok sérülésem volt ahhoz, hogy meggondolatlanul edzzek.

Lassan körözni kezdtem a fejemmel; Ronnie utánam csinálta.

– Azt hiszem, le kell majd mondanom a randit.

– Meg ne próbáld – tiltakozott ő. – Hívd el a buliba.

Ránéztem.

– Ezt nem mondod komolyan. Az első randinkon ismeretlen emberekkel lesz körülvéve.

– És te kit ismersz Catherine-en kívül? – érdeklődött a

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

barátnőm. Ebben volt valami.

– Találkoztam az új férjével.

– Mert ott voltál az esküvőn – vágta rá Ronnie.

– Ja, tényleg.

Veronica összevont szemöldökkel nézett rám.

– Komolyan, hívd meg a partira, és szervezzétek át a barlangászást a jövő hétre.

– Két randi ugyanazzal a pasival? – csóváltam meg a fejem.

– Mi van, ha nem is vagyunk szimpatikusak egymásnak?

– Nincs kibúvó – jelentette ki Ronnie. – Hónapok óta nem jutottál ennél közelebb ahhoz, hogy randizz. Ne szúrd el.

– Nem pasizok, mert nincs rá időm.

– Aludni sincs időd, mégis megoldod – vetette ellen a barátnőm.

– Felhívom, de lehet, hogy nemet mond majd a bulira.

Legszívesebben én se mennék.

– Miért nem?

Hosszasan néztem rá. Veronica kellőképpen ártatlannak tűnt.

– Halottkeltő vagyok, zombikirálynő. Tök fölösleges engem meghívni egy Halloween-partira.

– Nem kell megmondanod az embereknek, miből élsz.

– Nem szégyellem.

– Nem mondtam, hogy szégyelled – csitított Ronnie.

Megcsóváltam a fejem.

– Felejtsd el. Felhívom Richardot az átszervezés miatt, aztán meglátjuk.

– Most már tényleg kelleni fog neked valami dögös cucc a bulira – mondta a barátnőm.

– Dehogya – ellenkeztem.

Ő nevetett.

– Dehogynem.

– Jó, jó, lesz dögös cuccom, ha talállok egyet a méreteemben három nappal Halloween előtt.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Segítek. Találunk valamit.

Ronnie majd segít. Találni fogunk valamit. Ez elég baljóslatúan hangzott. Mintha izgulnék a randi előtt. Ki? Én?

Aznap délután negyed négykor telefonáltam Richard Zeemannak.

– Hello, Richard, Anita vagyok.

– De jó újra hallani a hangod – a telefonon keresztül is szinte érződött, hogy mosolyog.

– Elfeledkeztem arról, hogy szombat délután egy Halloween-buliba kell mennem. Sötétedés előtt kezdik, hogy még én is meg tudjak jelenni. Muszáj odatolnom a képem.

– Értem – válaszolta ő. Nagyon vigyázott, hogy a hangja semleges maradjon. Vidáman közömbös.

– Nem volna kedved elkísérni a buliba? Persze, éjjel dolgoznom kell, de a nappal a kettőnké lehetne.

– És a barlangi túra?

– Beszéljünk meg egy esőnapot – ajánlottam.

– Két randi. Ez egyre komolyabb.

– Te kiröhögsz engem – mondtam vádlón.

– Soha.

– Na most akarsz jönni vagy nem?

– Ha megígéred, hogy jövő szombaton elmegyünk barlangászni.

– Becsületszavamra – fogadkoztam.

– Áll az alku – aztán Richard egy percre elhallgatott a vonalban. – Ugye erre a bulira nem kell jelmezt fölvennem?

– De, sajnos igen – ábrándítottam ki.

Ő felsóhajtott.

– Kiszállsz?

– Nem, viszont azért, hogy idegenek előtt így megalázom magam, két randival tartozol.

Elvigyorodtam, de örültem, hogy ő nem látja. Nem is örülhettem volna jobban.

– Megbeszéltük.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Rajtad mi lesz? – kérdezte ő.

– Még nincs jelmezem. Mondtam, hogy megfeledeztem a buliról. Komolyan beszéltem.

– Hm – tűnődött Richard. – Szerintem az, hogy valaki milyen jelmezt választ, nagyon sokat el kell áruljon az emberről, nem?

– Ilyen röviddel Halloween előtt szerencse, ha bármit találunk a mi méretünkben.

Richard elnevette magát:

– Lehet, hogy van még egy adu a kezemben.

– Micsoda?

Richard megint nevetett:

– Ne legyél már ennyire gyanakvó. Van egy barátom, akinek a polgárháború a mániája. A feleségével élőképeket adnak elő.

– Úgy érted, beöltöznek, vagy ilyesmi?

– Igen.

– Náluk lesz rám illő ruha?

– Mi a méreted?

Ez a kérdés nagyon személyesnek tűnt olyasvalakitől, aki még csak meg se csókolt.

– Hetes – közöltem.

– Én kisebbnek tippeltelek volna.

– A hatoshoz túl erős vagyok mellben – válaszoltam –, hat és felest pedig nem csinálnak.

– Éljen az erős mell.

– Kuss.

Megszólalt a csipogóm.

– A francba!

– Mi ez a hang?

– A személyhívóm – mondtam. Megnyomtam a gombot, és fölillant a szám. A rendőrség. – Muszáj válaszolnom. Richard, visszahívhatlak egy pár perc múlva?

– LélegzetviSSzafojtva fogom várni.

– Most összevont szemöldökkel nézek a telefonra, remélem, tudod.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Kösz, hogy ezt megosztod velem. Itt fogok várni a telefon mellett. Hívj, ha végeztél a – nagy sóhaj – munkával.

– Hagyd abba, Richard.

– Mit követtem el?

– Szia, majd még beszélünk.

– Várlak – mondta.

– Szia, Richard – azzal letettem a kagylót, mielőtt ő még néhány újabb „szegény én” típusú viccet benyöghetett volna.

De az igazán szomorú az volt, hogy aranyosnak találtam.

Fojtson valaki bele egy kanál vízbe!

Dolph számát tárcsáztam.

– Anita?

– Vagyok.

– Van egy újabb vámpírmarásos áldozatunk. Pont úgy néz ki, mint az első, kivéve, hogy nő.

– Francba – mondtam halkán.

– Igen. A Desotóban vagyunk.

– Az még az Arnoldnál is messzebb van – állapítottam meg.

– És? – mondta Dolph.

– Semmi. Csak add meg a címet.

Megadta.

– Legalább egy óra, míg odaérek – mondtam.

– A hulla nem megy sehová. Sőt, mi is egy helyben toporgunk – a nyomozó hangjából reménytelenség érződött.

– Dolph, ne szomorkodj, lehet, hogy nyomon vagyok.

– Beszélj.

– Veronica Simsnek ismerős volt a Cal Rupert név. Stimmel a személyleírás is.

– Hogyhogy szóba állsz egy magádetektívvel? – az őrmester hangjából gyanú érződött.

– Az edzőpartnerem, és miután épp most vezetett minket nyomra, egy kicsit hálásabban beszélnék róla a helyedben.

– Jól van, jól van. Dicsőség a privát szektornak. Tovább.

– Bizonyos Cal Rupert két hónappal ezelőtt még a HAV

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

tagja volt. A személyleírás ráillik.

– Bosszúból elkövetett emberölés? – találgatott Dolph.

– Lehet.

– Szinte remélem, hogy ez az indíték. Legalábbis tudni fogjuk, hol kezdjük a keresést – mondta félig röhögve, vagy inkább rőfögve. – Megmondom Zerbowskinak, hogy nyomra akadtál. Tetszeni fog neki. És ha további nyomokra bukkansz, azonnal étesítesz!

– Igenis, őrmester úr.

– Jó, jó, elég legyen. Inkább vonszold ide a segged, hogy hazamehessünk.

A vonal megszakadt. Letettem a kagylót. Richard Zeeman a második csöngésre vette fel.

– Halló!

– Anita vagyok.

– Mi újság?

– A rendőrségtől jött az üzenet. Szükségük van rám, mint szakértőre.

– Valami okkult bűntény? – érdeklődött a fiú. – És veszélyes?

– Az illetőnek, akit megöltek, az volt.

– Tudod, hogy nem így értettem – magyarázkodott.

– Richard, nekem ez a munkám. Ha nem tudod megszokni, lehet, hogy egyáltalán nem kéne találkozunk.

– Ne legyél már ennyire tüskés. Csak tudni szerettem volna, esetleg nem kerül-e veszélybe a testi épséged – mondta méltatlankodva.

– Jó. Most mennem kell.

– A jelmezekkel mi lesz? Akarod, hogy felhívjam a barátomat?

– Persze.

– Rám bízod, hogy kiválasszam a jelmezedet? – érdeklődött ő.

Ezen egy pár szívdobbanásnyi ideig tétováztam. Megbízom

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

benne annyira, hogy ráhagyjam, szerezzek nekem jelmezt?

Nem. Van időm arra, hogy vadászak magamnak egyet? Nincs.

– Miért ne? – válaszoltam. – Te teszel nekem szívességet.

– Túléljük a partit, aztán jövő héten elmegyünk sárban dagonyázni.

– Alig várom – mondtam.

Ő nevetett:

– Szintén.

– Richard, most mennem kell.

– Majd fölviszem hozzád a jelmezeket, hogy megnézd. De nem tudom az utat.

Elmondtam neki.

– Remélem, tetszeni fog neked.

– Én is. Később dumálunk – visszatettem a kagylót a helyére, aztán meredten néztem. Ez túl könnyen ment. Túl simán. Richard valószínűleg borzalmas jelmezt fog nekem választani. Mindketten szarul érezzük majd magunkat, de már bele leszünk kényszerítve egy második randiba. Juji!

Ronnie a kezembe nyomott egy pohár gyümölcslevet, aztán belekortyolt a magáéba. Ő áfonyát ivott, én vörös grapefruitot. Ki nem állhattam az áfonyát.

– Mit mondott a kis édes?

– Ne beszélj így róla – mondtam.

A barátnőm vállat vont:

– Bocs, csak kicsúszott a számon.

Volt benne annyi udvariasság, hogy úgy tegyen, mintha szégyellne magát.

– Megbocsátok, most az egyszer.

Ronnie elvigyorodott, én pedig tudtam, hogy egyáltalán nem sajnálja a dolgot. De én is sokszor húztam őt a pasijaival. A kölcsön visszajár. Bosszút állni viszont szemétség.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

A lenyugvó nap friss, vérző sebet hasított az égen. Nyugaton bíborszínű felhők gomolyogtak. Erős, esőillatú szél fújt.

A Ruffo Lane keskeny, kavicsos utca volt. A szélessége épp hogy csak elég volt két egymás mellett haladó autónak. A vöröses színű kavics ropogott az ember lába alatt. Az út menti árokban magasra nőtt gaz zörgött a szélben. Ameddig csak elláttam, az út egyik oldalán végig jelzéssel ellátott, illetve jelzés nélküli rendőrautók sorakoztak. Az út fölkapaszkodón a dombtetőre, aztán eltűnt. Jefferson megye tele volt dombokkal.

Már tiszta overallt és fekete tornacipőt húztam, és rajtam volt a műtőskesztyű is, amikor megszólalt a személyhívóm. Muszáj volt szétnyitni a cipzárt, és előcibálni a csipogót a növekvő homályban. Meg se kellett néznem a számot. Tudtam, hogy Bert keres. Csak fél óra volt hátra sötétedésig, vagy még annyi se. A főnököm nem tudta, hol vagyok, és miért nem vagyok benn a munkahelyemen. Én pedig azt nem tudtam, hogy Bert tényleg hajlandó volna-e kirúgni. Aztán lebámultam a holttestre, és nem tudtam, érdekel-e ez engem egyáltalán.

A nő az oldalán feküdt, magzatpózban, a karját a meztelen melle elé húzva, mintha még halálában is szemérmes lett volna. Az erőszakos halál mindent birtokba vesz. A nőt lefotózzák, videóra veszik, méricskélik, felvágják, újra összevarrják. Kívül-belül egyetlen porcikája sem marad érintetlen. Ez hiba volt. Megtehettük volna, hogy rádobunk egy pokrócot, és békén hagyjuk, de az nem segített volna megakadályozni a következő gyilkosságot. Márpedig az újabb gyilkosságnak be kellett következnie; ezt bizonyította a második holttest is.

Végignéztem a rendőrökön és a mentősökön, akik arra vártak, hogy elszállíthassák a hullát. A hullán kívül én voltam itt az egyetlen csaj. Ez általában így volt, de ma éjjel ez valamiért zavart. A nő derékig érő haja sápadt zuhatagként terült szét a fűszálak között. Még egy szőke. Ez vajon véletlen volt? vagy nem? Két példány túl kevés. De ha a következő áldozat is szőke, akkor az már tendencia lenne.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Ha minden áldozat oroszos külsejű, szőke, és a Halandók Alkotmányos Védszervezetének tagja, akkor megvan a rendszer, amely mindig segíti megoldani a bűnügyeket. Reméltem, hogy most okosabbak leszünk.

A számba vettem a ceruzazseblámpámat, és lemértem a harapásnyomokat. Ez alkalommal a csuklón nem fognyomok voltak, hanem kötélről származó horzsolások. Összekötözték a nőt, lehet, hogy föl is akasztották a plafonra, mint egy darab marhalapockát. Olyan, hogy „emberekből táplálkozó jó vámpír”, nem létezik. Soha ne hidd el, hogy a vámpír csak egy kicsit fog szívni. Hogy nem is fog fájni. Ez olyan, mintha elhinnéd, hogy a pasid hosszú időn át ki fog tartani melletted. Csak egyszer bízz meg benne. És így tovább.

A nyak mindkét oldalán volt egy-egy tiszta fognyom. A nő bal melléből hiányzott egy kis darab hús, mintha valaki kiharapott volna belőle egy falatot, pont a szíve fölött. A bal könyökhajlatát széttépték. A vékony fénypáaszma megvilágította a lecsupaszított ízületet. A rózsaszínes ínszalagok megfeszültek, hogy a kart egyben tartsák.

A legutóbbi sorozatgyilkos, akivel foglalkoztam, darabokra szedte az áldozatait. A szőnyeget, ahová léptem, úgy átáztatta a vér, hogy szörcsögött a lábam alatt. Bédarabokat kellett kézbe fognom, nyomok után kutatva. Eddig ez volt a legrosszabb dolog, amit valaha láttam.

Lebámultam a halott nőre, és örültem, hogy őt nem tépték széjjel. És nem csak azért, mert úgy véltem, az ő halála volt könnyebb, bár reméltem. Nem is azért, mert itt több nyom volt, mert nem volt. Egyszerűen csak nem akartam több lemészárolt embert látni. Már az egész évi adagom teljesítettem.

Művészet elemlámpát fogni a szádban és sebeket mérni anélkül, hogy összenyaláznád magad. Nekem sikerült. A titok annyiból áll, hogy időnként szopogatni kell a lámpa végét.

Az elemlámpa vékony fénycsójája a nő combjára vetült. Meg akartam nézni, neki is van-e agyéki sérülése, mint a

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

múltkori pasinak. Meg akartam bizonyosodni afelől, hogy neki is ugyanazok voltak a gyilkosai. Pokolian szerencsétlen egybeesés lett volna két, külön vadászó vámpírfalka, de ez is lehetséges volt. A lehető legbiztosabban kellett tudnom, hogy csak egyetlen ámokfutó banda létezik. Az ilyenből egy is túl sok, kettő viszont már kész rémálom. Na persze, Isten nem lehetett ennyire kegyetlen, de mindenesetre... látni akartam, van-e seb a lány nemi szervén. A pasas kezén nem látszott kötél nyoma. Vagy szervezettebbek lettek a vámpírok, vagy másik bandáról volt szó..

A nő két karja odaragadt a melléhez, odarögzítette a hullamerevség. A lábát csak baltával lehetett volna megmozdítani, míg ez a merevség utolsó fázisa meg nem szűnik, ami körülbelül negyvennyolc órát vesz igénybe. Két napot nem várhattam, de fel se darabolhattam a holttestet.

Négykézlábra ereszkedtem a hulla mellett. Bocsánatot kértem azért, amit tenni készültem, de ennél jobb nem jutott az eszembe.

Az elemlámpa vékony fénysugara a lány combja fölött reszketett, mint egy parányi reflektor. Megérintettem a két lába közti vonalat, aztán belenyomtam a kezemet a résbe, próbáltam ujjhegygel kitapogatni, van-e ott seb.

Biztos úgy néztem ki, mintha mindenféle örömet próbálnék szerezni a hullának, de ennél méltóságteljesebb módszer nem jutott eszembe. Fölpillantottam, közben próbáltam nem arra figyelni, milyen szilárd és gumyszerű a bőre. A nap már csak egy kiterjedt vörös folt volt nyugaton, akár a kihunyni készülő parázs. A sötétség kiömlött tintaként árasztotta el az eget. És a nő combja megmozdult a kezem alatt.

Nagyot ugrottam. Kis híján lenyeltem a lámpámat. Én, ideges? A lány húsa puha volt. Egy pillanattal ezelőtt még nem volt az. Az ajka szétnyílt. Az előbb még nem csukva volt?

Örület. Még ha vámpírrá is vált, a halála utáni harmadik éjszakáig nem éledhetett föl. De őt ráadásul több vámpír ölte

meg egy vérgőzös orgia keretében. Halott volt. Egyszerűen halott.

A bőre fehéren ragyogott a homályban. Az ég fekete volt. Ha fenn is volt a hold a lilásfekete felhők mögött, én nem láttam. De a lány bőre mégis úgy ragyogott, mintha holdfény érte volna. Nem kifejezetten világított, de majdnem. A haja úgy csillogott a fűben, akár a harmat. Egy perccel ezelőtt még egyszerűen csak halott volt, most viszont már – szép.

Dolph tornyosult fölém. A több mint kétszáz centijével még akkor is fölém magasodott, ha álltam, így, hogy térdeltem, hatalmas nagynak tűnt. Talpra álltam lehámoztam az egyik kezemről a műtőskesztyűt, és kivettem a számból a lámpát. Miután hozzányúltál egy idegen sebeihez, soha ne érj hozzá semmihez, amit valószínűleg a szádba fogsz venni. Tudod, az AIDS. Az overall fölső zsebébe tömtem az elemlámpát. Aztán levettem a másik kesztyűt is, és mindkettőt az egyik oldalzsebbe gyűrtem.

– Nos? – érdeklődött Dolph.

– Te nem látod másmilyennek? – kérdeztem.

A rendőr összeráncolta a homlokát:

– Mit?

– A hullát. Neked nem tűnik fel rajta a különbség?

Dolph rámeredt a fehér testre.

– Most, hogy így mondod. Úgy néz ki, mintha csak aludna – csóválta meg a fejét. – Ki kell hívnunk a mentőket, és orvossal kell halottá nyilvánítatnunk.

– Nem is lélegzik.

– Te azt akarnád, hogy a halottá nyilvánításod egyetlen feltétele az legyen, hogy nem lélegzel?

Ezen eltöprengtem egy pillanatra.

– Nem, azt hiszem, nem.

Dolph átlapozta a noteszát.

– Azt mondtad, az a személy, akit több vámpír harapása öl meg, nem éledhet újjá vámpírként.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

A saját szavaimat olvasta a fejemre. A saját fegyveremet fordította ellenem.

– Ez igaz, a legtöbb esetben.

Dolph a nőre meredt:

– De ebben az esetben nem.

– Sajnos nem – visszhangoztam.

– Magyarázd meg, Anita – a nyomozó nem tűnt túl vidámnak. Nem hibáztattam.

– Néha egyetlen harapástól is vámpírként éled újjá a holttest. Csak egy-két cikket olvastam erről. Egy nagyon hatalmas mestervámpír néha minden hullát megfertőzhet, amihez csak hozzányúl.

– Hol olvastad a cikkeket?

– A negyedéves Vámpírközlönyben.

– Soha nem hallottam róla – mondta kétkedve a nyomozó. Vállat vontam.

– Természetfeletti biológiából diplomáztam. Muszáj, hogy előfizessek az ilyesmire. – Hirtelen kellemetlen gondolatom támadt. – Dolph.

– Igen.

– A férfi, az első hullá. Ez a harmadik éjszakája.

– De ő nem világított a sötétben – vetette ellen Dolph.

– A nő hullája sem nézett ki rosszul, míg egészen be nem esteledett.

– Szerinted a férfi fel fog támadni? – hangzott a kérdés.

Bólintottam.

– Szar ügy – állapította meg.

– Bizony – mondtam.

Ő megcsóválta a fejét.

– Várj egy percet. Így is el tudja nekünk mondani, ki ölte meg.

– De nem közönséges vámpírként fog föltámadni – mondtam. – Dolph, a pasassal több harapás végzett. Amikor feléled, inkább állat lesz, mint ember.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Bővebben?

– Már biztonságban van, kemény acélrácsok mögött, feltéve hogy a St. Louis-i Városi Kórházba vitték. De ha rám hallgattak, akkor a normál halottasházba került. Hívd föl a hullaházat, és utasítsd őket, hogy evakuálják az épületet.

– Komolyan beszélsz? – kérdezte Dolph.

– Abszolúte.

Még csak nem is vitatkozott velem. Én voltam a természetfeletti bűnügyek szakértője, és amit mondtam, tulajdonképpen szentírás volt, míg csak be nem bizonyosodott az ellenkezője. Dolph nem volt kíváncsi az ember véleményére, csak ha kész volt aszerint cselekedni. Ilyen a jó főnök.

Beült az autójába, ami természetesen a legközelebb parkolt a gyilkosság helyszínéhez, és hívta a hullaházat. Aztán kihajolt a nyitott kocsiajtón.

– A testet a St. Louis-i Városi Kórházba szállították, minden vámpír áldozatával így járnak el. Még azokkal is, akiket a természetfeletti bűnügyi szakértőnk ártalmatlannak nyilvánított – mondta, és rám mosolygott.

– Hívd a kórházat, és tudd meg, biztosan a vasalt szobába zárták-e a hullát.

– Miért ne tennék oda, ha már a vámpíros hullaházba szállították? – érdeklődött Dolph.

Megráztam a fejem.

– Nem tudom. De jobban fogom magam érezni, miután felhívtad őket.

A nyomozó mély levegőt vett, aztán kifújta.

– Oké.

Újra fölvette a telefont, és emlékezetből tárcsázta a számot. Ez jól illusztrálja, milyen idők jártak Dolphra.

Odaálltam a nyitott kocsiajtóhoz, és hallgatóztam. Nem sok mindent lehetett hallani. Senki nem vette föl a telefont.

Dolph ült, és hallgatta a telefon távoli csengését. Kérdő tekintettel bámult föl rám.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Valakinek ott kéne lennie – jegyeztem meg.

– Igen – felelte.

– A pasasból szörnyeteg lesz, amikor feltámad – mondtam.

– Mindent le fog mészárolni, ami az útjába kerül, hacsak nem jön vissza érte a mester, aki csinálta, vagy míg tényleg meg nem döglük. Ezeket hívják inhumán vámpíroknak. Köznapi kifejezés nincs is rájuk. Ahhoz túl ritkán fordulnak elő.

Dolph lerakta a telefont, kiszállt a kocsiból, és ordított egyet:

– Zerbrowski!

– Vagyok, őrmester – Zerbrowski futólépésben közeledett.

Ha Dolph ordított, futólépésben kellett jönni, különben kikaptunk. – Hogy ityeg, Blake?

Mit kellett volna mondanom? Hogy szörnyen? Megvontam a vállam, és így feleltem:

– Jól.

Ismét megszólalt a személyhívóm.

– Bert az!

– Beszélj a góréddal – parancsolta Dolph. – Mondd meg neki, hogy kurva gyorsan szálljon le rólad.

Ez zene volt füleimnek.

Dolph otthagytott, parancsokat ordítózva. Az emberei kis híján összetörték magukat igyekezetükben, hogy végrehajtsák. Én beszálltam Dolph kocsijába, és felhívtam Bertet. Az első csengetésre felvette. Nem jó jel.

– Ajánlom, hogy te legyél a vonalban, Anita.

– És ha nem én vagyok? – érdeklődtem.

– Hol a búsban vagy?

– Egy gyilkosság helyszínén, egy friss hullával – válaszoltam. Ez egy pillanatra leállította a főnökömet. De csak egy pillanatra.

– Épp most késed le az első időpontodat.

– Ja.

– De én nem fogok üvölteni veled.

– Nagyon megértő vagy – dicsértem meg. – Mi baj?

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Semmi, csak annyi, hogy a Halottkeltő Rt. legújabb alkalmazottja vállalta az első két időpontodat. A neve Lawrence Kirkland. Találkozz vele a harmadik ügyfélnél, utána átveheted a maradék három melót, és betaníthatod a srácot.

– Fölvettél valakit? Hogy tudtál ilyen gyorsan találni valakit?

A halottkeltő ritka madár. Főleg az olyan, aki két zombit is meg tud csinálni egy éjszaka.

– A tehetségkutatás a hivatásom.

Dolph behuppant mellém az autóba, én pedig átcsúsztam az anyósülésre.

– Mondd meg a górédnak, hogy indulnod kell.

– Bert, mennem kell.

– Várj, soron kívül meg kell karóznod egy vámpírt a St. Louis-i Városi Kórházban.

Görcsbe rándult a gyomrom.

– Mi a neve?

Bert szünetet tartott, míg kibetűzte a nevet.

– Calvin Rupert.

– A francba.

– Mi a probléma? – kérdezte Ben.

– Mikor jött be a hívás?

– Délután három körül, miért?

– Basszus, basszus, basszus.

– Anita, mi a baj? – kérdezte Bert.

– Miért rakták a sürgős esetek közé? – kérdeztem Bertet.

Közben Zerbrowski bevágódott a hátsó ülésre. Dolph sebességbe rakta az autót, és bekapcsolta a jelzőfényt meg a szirénát. Aztán mögénk sorolt egy járőr-kocsi, a jelzőlámpája villódzott a sötétben. Pulzáló fények és visító hangok – naná.

Bert magyarázott:

– Rupertnek is úgynevezett öngyilkos végrendelete volt. Azt akarta, húzzak karóba, ha csak egyszer is megharapja egy vámpír.

Ez illett az olyan emberhez, aki a HAV tagja volt. A fenébe,

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

az én végrendeletemben is ez állt.

– Van kivégzési parancsunk?

– Az csak akkor kell, ha az ipse már életre kelt, mint vámpír.

A legközelebbi hozzátartozója beleegyezett. Csak menj, és karózd meg.

A műszerfalba kapaszkodtam, miközben végigrobogtunk a keskeny utcán. Az alvázra fölverődött a kavics. A telefonkagylót a vállam és az állkapcsom szorítottam, és magamra húztam a biztonsági övet.

– Már úton vagyok a hullaház felé – közöltem.

– Amikor nem tudtalak elérni, előreküldtem Johnt – mondta Bert.

– Mennyi ideje?

– Fölhívtam, miután hiába csipogtattalak.

– Hívd vissza, mondd meg neki, hogy ne menjen oda!

Nyilván érződött valami a hangomon, mert a főnököm rákérdezett:

– Anita, mi a baj?

– Nem veszik fel a telefont a hullaházban, Bert.

– Na és?

– Lehet, hogy a vámpír már fel is éledt, és mindenkit megölt, és John egyenesen belesétál.

– Rögtön felhívom – mondta Bert. A vonal megszakadt, én pedig lecsaptam a telefont, miközben ráhajtottunk a 21-es országútra.

– Meg tudjuk ölni a vámpírt, ha odaérünk – közöltem.

– Ez gyilkosság – ellenkezett Dolph.

Megráztam a fejem.

– Ha Calvin Rupertnek öngyilkos végrendelete volt, akkor nem.

– Volt neki?

– Igen.

Zerbrowski ököllel belecsapott az ülés háttámlájába.

– Akkor kinyírjuk a szemét disznót!

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Ja – mondtam.

Dolph csak bólogatott. Zerrowski vigyorgott. Vadászpuskát fogott a kezében.

– Ezüsttel van töltve? – kérdeztem.

Zerrowski a fegyverre pillantott:

– Nem.

– Könyörgök, ne mondd azt nekem, hogy ebben a kocsiban egyedül nálam van ezüstgolyó.

Zerrowski tovább vigyorgott. Dolph megszólalt:

– Az ezüst drágább, mint az arany. A városnak nincs erre pénze.

Ezt én is tudtam, de azért reméltem, hogy nincs igazam.

– És mi történik, ha vámpírok vagy vérfarkasok ellen szálltok ki?

– Ugyanaz, mint egy Uzikkal felszerelt bűnbanda esetében – hajolt előre Zerrowski.

– Vagyis? – kérdeztem.

– Hátrányban vagyunk – felelte a rendőr. Láthatólag nem örült a dolognak, de én sem. Reménykedtem, hogy a hullaház alkalmazottainak sikerült kijutniuk, elfutniuk, akármi – bár nem tartottam túl valószínűnek.

A vámpírlő készletem tartalma a következő: egy lefűrészelt csövű puská ezüstgolyókkal, több karó, egy kalapács, valamint annyi kereszt és szenteltvíz, hogy egy vámpír elsüllyedhetne benne. Sajnos, a vámpírlő készletem otthon csücsült a fürdőszobaszekrényben. Általában magammal szoktam vinni a csomagtartómban, kivéve a puskát, amit tilt a törvény. Ha elkapnak úgy, hogy kivégzési parancs nélkül hordom magammal a készletet, automatikusan börtönbe kerülök. Az új törvény csak pár hete lépett hatályba. Meg akarta akadályozni a túlfűtött vámpírvadászokat, nehogy megöljenek valakit, és aztán csak annyit mondjanak: „Bocsika.” Amúgy én nem tartozom a túlfűtött gyilkosok közé. Becsszó.

Dolph a kórháztól egy mérföldre kikapcsolta a szirénát.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Díszkivilágítás nélkül, csendben csorogtunk be a parkolóba. A mögöttünk levő járőrkocsi a nyomunkban haladt. Egy rendőrautó már várt ránk. A két járőröző rendőr a kocsi mellett kuporgott, kezükben pisztoly.

Mind fegyvert rántottunk és kiugrottunk az autóból. Olyan érzésem volt, mintha egy Clint Eastwood-filmbe csöppentem volna. John Bürke kocsiját nem láttam. Ez azt jelentette, hogy John gyakrabban ellenőrizte a személyhívóját, mint én. Fogadalmat tettem, hogy ha a vámpír még a biztonságos fémfalak mögött van, ezentúl mindenkit azonnal visszahívok, aki megcsipogtat. Könyörgök, csak ne legyen emberveszteség. Ámen.

Az egyik fakabát, aki már várt ránk, odakacsázott Dolph-hoz, és így szólt:

– Mióta ideértünk, semmi nem mozdult, őrmester.

Dolph biccentett:

– Helyes. A különleges osztag idejön, amint ráér. Rajta vagyunk a listán.

– Hogy érted azt, hogy rajta vagyunk a listán? – kérdeztem.

Dolph rám nézett:

– A különleges osztagnál van ezüsttöltet, és ahogy csak tudnak, sietnek ide.

– És mi rájuk fogunk várni? – érdeklődtem.

– Nem.

– Őrmester úr, ha természetfeletti vészhelyzetbe kerülünk, elvileg meg kell várnunk a különleges osztagot – kifogásolta az egyenruhás rendőr.

– Akkor nem, ha a Regionális Természetfeletti Esetek Kirendeltségéről van szó – válaszolta Dolph.

– Nektek is kéne az ezüsttöltény – jegyeztem meg.

– Már benyújtottam a kérvényt – felelte.

– Kérvény. Hát az baromi hasznos.

– Te civil vagy. Szokj hozzá, hogy mi hogyan működünk. És ne nyávogj – utasított Dolph.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– De Missouri állam hivatásos vámpír-ítéletvégrehajtója is vagyok. Ha válaszolok a csipogásra, ahelyett, hogy nem veszek tudomást róla, csak azért, hogy bosszantsam Bertet, a vámpírt már rég leszúrták volna egy cövekkel, és mi nem azt csinálnánk, amit most. Nem hagyhattok ki belőle. Inkább az enyém a meló, mint a tiétek.

Dolph egy-két percig rám meredt, aztán nagyon lassan bólintott.

– Miért nem fogtad be a szádat? – faggatott Zerrowski. – A kocsiban kéne várnod ránk.

– Nem akarok a kocsiban várni – közöltem.

Ő csak rám nézett:

– Én szeretnék.

Dolph elindult az ajtó felé. Zerrowski követte. Én maradtam leghátul. Én voltam a rendőrség természetfeletti bűnügyi szakértője. Amennyiben rosszra fordulnak a dolgok ma éjjel, meg akartam szolgálni a pénzem.

A vámpírok összes áldozatát a St. Louis-i Városi Kórház alagsorába viszik, meg azokat is, akik másik megyében halnak meg. Egyszerűen nincs elég, az újonnan éledt vámpírok ellátására felszerelt hullaház. Itt viszont van egy különleges kriptacella, tele edzett acéllal, az ajtó külső felén kifüggesztett keresztekkel. Még kajás vályú is van, hogy elvegye a vámpír első vérszomját, Patkányok, nyulak, tengerimalacok. Csak egy kis nass az újszülötteknek.

Normál körülmények között a pasas testének a vámpírszobában kellett lennie, és nem lett volna szabad, hogy bármilyen probléma legyen, viszont én már megesküdtem nekik, hogy a fickó ártalmatlan. Én voltam a szakértőjük, egem hívtak, hogy karóba húzzam a holtakat. Ha én azt mondtam, hogy egy holttest ártalmatlan, hittek nekem. De tévedtem. Istenem, segíts. Tévedtem.

A St. Louis-i Városi Kórház úgy gubbasztott a helyén, mint egy zömök, téglából épült gólem a csatatéren. Egy pár háztömbbel délebbre már Tony-díjas Broadway-musicaleseket láthattunk. De itt olyan volt a környék, hogy akár a hold sötét oldalán is állhattunk volna. Már ha a holdon vannak nyomornegyedek.

Üvegcserepek díszelegtek a földön, mintha kiverték volna az ablakok fogait. A kórház, mint sok más belvárosi gyógyintézmény, csődbe jutott, ezért bezárták. De a hullaház tovább üzemelt, mert nem volt pénz arra, hogy a vámpírszobát máshová helyezték.

A szobát az ezerkilencszázas évek elején tervezték, amikor az emberek még azt hitték, megtalálhatják a vámpírharapás ellenszerét. Zárjuk be a vámpírt a pincébe, nézzük végig, ahogy életre kel, és próbáljuk meggyógyítani. Rengeteg vámpír működött közre a kísérletben, mert tényleg meg akartak gyógyulni. Az ellenszer utáni kutatás úttörője Dr. Henry Mulligan volt. De a programot leállították, amikor az egyik páciens lerágta Dr. Mulligan arcát. Ennyit arról, hogy segíteni kell a szegény, meg nem értett vámpíroknak. Viszont a legtöbb vámpírtámadás áldozatánál még mindig használták a kriptacellát. Leginkább csak elővigyázatosságból, mert manapság, ha egy vámpír életre kelt, már várt rá egy vámpírsegítő, hogy bevezesse őt a civilizált vámpírlétbe.

A vámpírsegítőről el is feledkeztem. Ez egy kísérleti projekt volt, ami csak valamivel több mint egy hónapja lépett életbe. De a lényeg az, hogy vajon képes-e egy idősebb vámpír úrrá lenni egy inhumán vámpír fölött, vagy rögtön egy mestervámpír kell hozzá? Ezt nem tudtam. Egyszerűen fogalmam se volt.

Dolph lövésre készen előhúzta a pisztolyát. Így, ezüst töltények híján, ez valamivel hatásosabb volt, mint mondjuk leköpni a szörnyet, de csak alig. Zerbowski hozzáértő kézzel markolta a puskáját. A hátam mögött négy egyenruhás közrendőr volt. Mindnél volt fegyver, mind arra várt, hogy szétlőhesse az élőhalottak seggét. Akkor miért nem voltam

nyugodt? Mert senkinél nem volt egyetlen kurva ezüst töltény sem, engem kivéve.

A dupla üvegből készült tolóajtó automatikusan szétnyílt. A mozgó üvegre hét fegyver szegeződött. Nekem görcsbe álltak az ujjaim, annyira igyekeztem, hogy ne lőjek rá arra a rohadt ajtóra.

Az egyik fakabát lenyelte a kuncogását. Még hogy idegesek vagyunk?

– Rendben – kezdte Dolph. – Itt bent civilek vannak. Belőlük ne lőjeteك egyet se.

Az egyik közrendőr szőke volt. A társa fekete, és sokkal idősebb. A másik két rendőr a húszas éveiben járt. Az egyik magas volt és sovány, az ádámcsutkája nagyon kiugró; a másik alacsony és sápadt, a szeme szinte üveges a rémülettől.

Mindegyik rendőrnek kereszt alakú volt a nyakkendőtüje. Ez volt a legújabb divat, a St. Louis-i rendőrségnél bevett gyakorlatnak számított. A kereszt biztosan segített nekik, akár az életük is múlhatott rajta.

Nekem még nem volt időm, hogy megjavíttassam a keresztem láncát. Most karkötőt hordtam, amin apró keresztek fityegtek. Egy ilyen bokalánc is volt rajtam, nemcsak azért, mert illett a karkötőhöz, hanem mert ha bármi szokatlan történt volna, azt akartam, hogy legyen nálam tartalék.

Eldönthetetlen dilemma, hogy inkább kereszt vagy pisztoly nélkül szeretnék-e élni. Legjobb, ha van nálam mind a kettő.

– Van valami ötleted, hogyan csináljuk, Anita? – érdeklődött Dolph.

Nem sokkal ezelőtt még egyáltalán nem hívták volna ilyenkor a rendőrséget. A régi szép napokban, amikor a vámpírokat még a maroknyi elkötelezett szakemberre bízta. Mikor egyszerűen csak karót döfhetél egy vámpír szívébe, és azzal el is volt intézve. Én is egyike voltam a keveseknek, egy a bátrak és büszkék közül. Én, a Hóhér.

– Alakíthatnánk egy kört, úgy, hogy a fegyverek kifelé

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

mutassanak. Így több esélyünk lenne arra, hogy senki ne lopakodhasson mögénk.

– Nem hallanánk meg, ahogy jön? – szólt közbe a szőke rendőr.

– Az élőholtak nem csapnak zajt – feleltem.

A srác szeme elkerekedett.

– Csak viccelek – nyugtattam meg.

– Na! – mondta ő sértődötten.

Azt hiszem, ezért nem hibáztathattam.

– Bocs – szabadkoztam.

Dolph csúnyán nézett rám.

– Már mondtam, hogy bocs!

– Ne piszkáld az újoncot – utasított rendre Zerbrowski. –

Fogadok, hogy ez az első vámpírja.

A fekete zsaru felhorkant, és elnevette magát:

– Az első napja, és pont.

– Jézusom – mondtam. – Nem várna odakint az autóban?

– Tudok magamra vigyázni – erősködött a kis szőke.

– Nem azért – mondtam –, de nincs valami szakszervezeti rendelet arra, hogy az első munkanapján tilos vámpírra menni?

– Kibírom – mondta a srác.

Megcsóváltam a fejem. Az első napja. A srácnak a közlekedést kellett volna irányítania valahol, ahelyett, hogy élőhalottakkal bújócskázna.

– Én leszek legelől – közölte Dolph. – Anita mellém jön jobbra. – Két ujját a fekete zsarura meg a kis szőkére szegezte.

– Ti jöttök a bal oldalamra. – Aztán a maradék két férfira mutatott. – Ti mentek Miss Blake mögé. Zerbrowski, te vagy leghátul.

– Köszönöm, őrmester – morogta a nyomozó.

Majdnem ennyiben hagytam a dolgot, de aztán mégsem bírtam ki.

– Csak nálam van ezüst töltet. Nekem kéne előre mennem – vitatkoztam.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Anita, te civil vagy – ellenkezett Dolph.

– Évek óta nem számítok civilnek, te is tudod.

Dolph egy hosszúnak tűnő pillanatig bámult rám, majd bólintott:

– Te mész elől, viszont ha megöleted magad, engem azonnal kirúgnak.

Elmosolyodtam:

– Igyekszem nem elfelejteni.

A csapat élére álltam, egy kicsivel a többiek elé. Ők laza kört formáltak mögöttem. Zerbrowski fölfelé fordított hüvelykujjal intett. Ezt nem álltam meg mosoly nélkül. Dolph kurtán biccentett felém. Eljött az idő, hogy bemenjünk. Hogy becserkésszük a bestiát.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

A fal zöld színe nem volt egyértelmű. Alul sötét spenót, fölül élénk epe. A közintézmények színe – bájos, akár egy szuvas fog. A falat hatalmas fűtés csövek bontották, magasan a fejem fölött. A csöveket is zöldre mázolták. Keskeny sikátorra szűkült miattuk a folyosó.

A sok elektromos vezeték csak a fűtés csövek vékony, ezüst árnyéka volt. Nem könnyű bevezetni az áramot egy olyan épületbe, aminek a tervezésekor ez még föl sem merült.

A falak felhólyagosodtak ott, ahol csiszolás nélkül festették őket újra. Ha az ember megkapargatta volna a falat, más és más színű rétegek bukkannak elő egymás után, akár egy ásatás régészeti leletei. Minden színnek megvolt a maga története, a maga fájdalmas emlékei.

Olyan volt, mintha egy nagy hajó gyomrában lennénk. Eltekintve attól, hogy a kazán zúgása helyett csak a majdnem tökéletes csend lüktetését lehetett hallani. Vannak helyek, ahol súlyos függönyként gyűlik össze a csend. A St. Louis-i Városi Kórház ilyen hely volt.

Ha babonás lettem volna, ami persze nem vagyok, azt mondom, hogy a kórház ideális hely a kísértetek számára. Rengeteg különféle kísértet létezik. A leggyakoribb fajta az olyan holtak szelleme, akik itt maradtak, pedig a mennybe vagy a pokolba kellett volna kerülniük. A teológusok évszázadok óta vitatkoznak azon, mit jelentenek a kísértetek Isten, illetve az egyház számára. Szerintem Istent nem igazán zavarja a dolog, az egyházat viszont annál inkább.

Ezen a helyen elegen haltak meg ahhoz, hogy tömve legyen kísértetekkel, de személyesen még eggyel se találkoztam. Míg csak körém nem fonja hideg karját egy kísértet, addig nem is kell hinnem benne.

De léteznek másfajta szellemek is. Benyomások, erős érzelmek, amelyek átítatják az épület falait és padlóját. Ez olyan, mint egy érzelmi magnófelvétel. Olykor mozgóképek is társulnak hozzá, de van, amikor csak hang. Néha pedig csak

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

csontig ható reszketés fog el, ha elhaladsz egy bizonyos hely fölött.

Ez az öreg kórház tele volt dermesztő helyekkel. Én magam ugyan soha nem hallottam és nem is láttam semmit, de ahogy az ember végigment a folyosón, tudta, hogy valahol a közelben van valami. Valami, ami csak vár, még épp nem lehet látni, még épp nem lehet hallani, még épp nem lehet elérni Mondjuk egy vámpír.

Nem lehetett mást hallani, csak a lépteink surranását, a ruhasuhogást, a mozdulatainkat. Más hang nem hallatszott. Ha nagyon nagy a csend, elkezdesz mindenfélét hallani, még ha csak a saját füledben doboló vér hangját is. Elöttem elkanyarodott az a kurva folyosó. Én voltam legelől. Önként jelentkeztem, hogy ott mehessek. Nekem kellett először megkerülnöm a sarkot. Bármilyen is lapult a kanyar mögött, az enyém volt. Utálok hőst játszani.

Féltérde ereszkedtem, két kézzel markolva a felfelé tartott pisztolyt. Az nem használt semmit, ha elődugom a sarok mögül a pisztolyom. Amit nem látok, nem is lőhetem le. Több variáció létezik arra, hogyan kerüljünk meg egy be nem látható sarkot, de egyik sem teljesen biztos. Általában az számít, mitől félünk jobban: hogy lelőnek, vagy hogy elkapnak. Mivel itt egy vámpírról volt szó, jobban aggódtam amiatt, hogy elkap, és kitépi a gégém.

Jobb vállal a falnak támaszkodtam, nagy levegőt vettem, aztán előrevetődtem. Nem sikerült tisztességesen kigurulnom a folyosó közepére. Inkább csak a bal oldalamra huppantam, két kézzel magam elé tartva a stukkert. Higgyetek nekem, ez a leggyorsabb módja, ha egy sarkot megkerülve célba akarunk venni valamit. De ha a szörnyek vissza is lőnek, nem szükségszerűen ajánlanám.

Ott hevertem a folyosón, vér dobolt a fülemben. A jó hír az volt, hogy nem láttam vámpírt. A rossz hír az, hogy viszont volt ott egy hulla.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Térdelő helyzetbe emelkedtem, továbbra is a mozgás nyomait kutatva az árnyékba borult folyosón. Néha, amikor vámpírral van dolgod, nem látod őt, még csak nem is hallod, de megérzed a válladdal, a hátaddal, a tarkód finom pihéivel. A gondolatnál ősbibb ritmusokra reagál a tested. Tulajdonképpen, ha cselekvés helyett inkább gondolkozol, azzal meg is öletheted magad.

– Tiszta – jelentettem ki. Még mindig a folyosó közepén térdeltem, előreszegezett pisztollyal, tüzelésre készen.

– Végeztél a padló feltörlésével? – érdeklődött Dolph.

Rápillantottam, aztán vissza a folyosóra. Minden oké. Tényleg.

A holttesten halványkék egyenruha volt. Az ing mellén fekete-arany plecsni hirdette: „Biztonsági szolgálat”. A férfi haja fehér. Nehéz arccsont, vaskos sápadt arcán szürke csipkének látszott a szempillája. A torka már csak véres hús volt. A gerince nyirkosan csillogott a felülről jövő villanyfényben. A vérrel befröcskölt zöld fal mintha valami groteszk karácsonyi képeslap lenne. A férfi revolvért szorongatott a jobb kezében. Én a bal kéz felőli falnak támaszkodtam, és végigpásztáztam a folyosó teljes hosszát, saroktól sarokig, ameddig csak elláttam. Hadd vizsgálják meg a rendőrök a hullát. Nekem az volt a feladatom ma éjjel, hogy életben tartsak mindenkit.

Dolph a test mellé guggolt. Aztán előrehajolt, kvázi fekvőtámaszban, az arcát a pisztolyhoz dugva.

– Lőttek vele.

– Nem érzek puskaporszagot a tetem környékén – vetettem ellen. Közben nem néztem Dolphra. Túlságosan lefoglalt, hogy mozgás után fürkészek a folyosón.

– Ezzel a fegyverrel lőttek – ismételte a nyomozó. A hangja durva volt, fojtott. Rápillantottam. A vállát mereven tartotta, a teste megfeszült a fájdalomtól.

– Ismerted őt, ugye? – kérdeztem.

Dolph bólintott.

– Jimmy Dugan. A társam volt pár hónapig, amikor még

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

fiatalabb voltam, mint te. Aztán nyugdíjba vonult, de nem tudott kijönni annyi pénzből, úgyhogy itt vállalt munkát. – Megcsóválta a fejét. – Baromság.

Mit mondhattam volna? A „sajnálom” még közelítésnek is kevés volt. A „rohadtul sajnálom” már valamivel jobb volt, de még mindig nem elég. Nem jutott eszembe semmi, ami megfelelt volna. Nem tehettem semmit, hogy jóvátegyem. Úgyhogy csak álltam a vérrel telefröcskölt folyosón, tétlenül, egy szó nélkül.

Zerbrowski Dolph mellé térdelt. Megfogta a karját. Dolph felnézett. Valamilyen erős érzelem villant meg a tekintetében. Düh vagy kín, vagy bánat. Vagy mindezek együtt. Vagy egyik sem. A halott férfira meredtem, aki még mindig szorosan markolta a pisztolyt, és valami értelmeset akartam mondani.

– Itt ezüst töltényeket adnak az öröknek? – kérdeztem.

Dolph rám pillantott. Ezúttal nem kellett találgatnom.

Haragosan nézett.

– Miért?

– Az öröknél kell lennie ezüstgolyóknak. Ha egyikőtök elveszi tőle, már két ezüsttel töltött pisztolyunk lesz.

Dolph csak bámulta a pisztolyt.

– Zerbrowski.

Zerbrowski vigyázva vette el a revolvert, mintha attól félne, hogy felébreszti a férfit. De ez az áldozat többé már nem kelt életre. A feje az egyik oldalra fittyedt, az izmok és az inak elszakadtak. Úgy nézett ki, mintha valaki nagykanállal kanalizta volna ki a húst és a bőrt a gerince körül.

Zerbrowski megnézte a tárat.

– Ezüst.

A tárat visszapattintotta a pisztoly agyához, majd fölállt, jobb kezében fogva a fegyvert. A puskát a baljában tartotta, lazán.

– Tartalék lőszer nincs? – kérdeztem.

Zerbrowski vissza akart térdelni, de Dolph megrázta a fejét. Ő már megmotozta a halott embert. Mire végzett, a kezét

beborította az alvadó vér. Megpróbálta beletörölni egy fehér textilzsebkendőbe, de a vér megült a keze ránciba, és összegyűlt a körme körül. Csak szappannal lehetett volna leúrolni.

Az őrmester halkán megszólalt:

– Ne haragudj, Jimmy.

Még mindig nem sírt. Én már bőgtem volna. De a csajok könnycsatornájában több vegyi anyag van. Emiatt könnyebben sírunk, mint a férfiak. Becsszóra.

– Nincs nála tartalék. Szerintem azt hitte, öt golyó elég lesz neki egy ilyen béna őrző-védő melóhoz – Dolph hangjából süttött a düh. Jobb volt dühöngeni, mint sírni. Már ha sikerült.

Továbbra is szemmel tartottam a folyosót, de a tekintetem minduntalan a halott férfira tévedt. Azért halt meg, mert én nem végeztem el a munkám. Ha nem mondtam volna azt a mentőknek, hogy a másik hulla ártalmatlan, bezárják a pincébe, és Jimmy Dugan nem hal meg.

Gyűlölöm, ha én vagyok a hibás valamiért.

– Gyerünk! – utasított Dolph.

Az élre álltam. Újabb forduló jött. Megint alkalmaztam a letérdelek-becsúszok módszert. Félig oldalt feküdtem, két kézzel markolt pisztolyom a folyosóra szegeztem. A hosszú, zöld járatban semmi sem mozdult. Valami hevert a padlón. Először az őrső alsótestét láttam meg. Két láb halványkék, véráztatta nadrágban. A tetem mellett az egyik oldalon ottfelejtett húsdarabként hevert egy fej, rajta hosszú, barna copf.

Talpra álltam, a pisztolyom ide-oda cikázott, célpontot keresett. De nem mozdult semmi, a falról csordogáló vértől eltekintve. A vér lassan csepegett, mint az eső a nap végén. Csepegés közben össze is gyűlt egy helyes kis tócsává, és alvadni kezdett.

– Jézusom!

Nem tudtam pontosan, ezt melyik zsernyák mondta, de

egyetértettem vele.

A halott nő felsőtestét kettészakították, mintha a vámpír mindkét kezét a mellkasába vájta, aztán széthúzta volna. A gerince darabokra esett szét, mint egy kirakós játék. A nagyobb hús- és csontdarabok, a vérfoltok iszonyú virágszirmokként terítették be a folyosót.

Epét éreztem a torkomban. Többször mély lélegzetet vettem, egyenletesen, szájon át. Hiba. Vér íze volt a levegőnek. Sűrű volt, meleg, enyhén sós. Azon a környéken, ahol a vékonybél és a gyomor szétszakadt, savanyú mellékíz vegyült bele. A friss hullák szaga valahol félúton van a mészárszék és az árnyékszék között. A halálnak ürülék- és vérszaga van.

Zerbrowski körbejártatta a tekintetét a folyosón, kezében a kölcsönvett revolverrel. Neki négy golyója volt. Nekem tizenhárom, meg még egy tartalék tár a sporttáskámban. Hová tűnt a második őr fegyvere?

– Hol a csaj stukkere? – kérdeztem.

Zerbrowski szeme felém villant, majd a hullára, majd vissza a folyosóra:

– Én sehol se látom.

Még soha nem találkoztam pisztolyt használó vámpírral, de ez a helyzet bármikor megváltozhatott.

– Dolph, merre van az őr pisztolya?

Dolph letérdelt a vértócsába, és megkísérelte átkutatni a tetemet. Mintha csak kanállal kevergetné, úgy kotorta félre a véres húst és a ruhafoszványokat. Valaha már a pusztá látványra is kiadtam volna magamból az ebédemet, de többé már nem így volt. Talán rossz jel, hogy többé már nem rókázom a halottak fölött? Meglehet.

– Szóródjatok szét, keressétek meg a pisztolyt – adta ki a parancsot Dolph.

A négy fakabát szétszéledt, és nekiálltak keresgélni. A szőke rendőr sápadt volt, és folyamatosan nyeldekelt, de tartotta magát. Jó neki. A kiugró ádámcsutkájú colos tört meg

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

elsőként. Megcsúszott egy darab húson, és seggre ült egy alvadt vértócsa kellős közepén. Aztán térdre vergődött, és lehányta a falat.

Szaporán, sekélyen szedtem a levegőt. A vér meg a hulla még nem volt elég, de egy hányó ember hangja már nekem is bármikor betehetett.

A falnak nyomtam a vállam, és a következő sarok felé indultam. Nem fogok rókázni. Nem fogok rókázni. Ó, Istenem, kérlek, add, hogy ne hányjak! Próbáltál már valaha úgy célozni a pisztollyal, hogy közben épp kiokádtad a beled? Rohadtul nehéz, szinte lehetetlen. Kiszolgáltatott vagy, míg abba nem hagyod. Miután láttam a két őrt, nem szerettem volna kiszolgáltatott lenni.

A szőke rendőr a falnak támaszkodott. Az arca betegesen fénylett a verejtéktől. Rám nézett, én pedig láttam a szemén, mire készül.

– Nee – suttogtam –, kérlek, ne.

Az újonc térdre rogyott, és nekem is annyi volt. Kiadtam magamból az egész aznapi menüt. De legalább nem a hullát hánytam le. Egyszer csináltam ilyet, és Zerbrowski azóta is mindig az orrom alá dörgölte. Akkor az volt ellenem a panasza, hogy megrongáltam a bizonyítékot.

A vámpír helyében én akkor támadtam volna, amikor a csapatunk fele épp kihányta a belét. De semmi nem kúszott elő a sarok mögül. Semmi nem rontott elő vijjogva a sötétségből. Szerencsénk volt.

– Ha mind befejeztétek – szólalt meg Dolph –, meg kell találunk a nő pisztolyát és azt, ami ezt művelte.

Az overallom ujjába töröltem a számat. Izzadtam benne, de nem volt idő, hogy levegyem. A tornacipőm aprókat cuppogva tapadt a padlóhoz. Persze, hogy a vér miatt. Talán az overall nem is volt olyan rossz ötlet.

Csak egy hideg vizes rongyra vágytam. Ehelyett tovább kellett mennem a zöld folyosón, kicsi, véres lábnyomokat

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

hagyva magam mögött. Végignézttem a padlón, és ott volt. Lábnymok vezettek el a holttesttől, vissza a folyosón az első biztonsági űr felé.

– Dolph?

– Látom – hangzott a válasz.

A halvány lábnyomok egyre távolodtak tőlünk, át a hullán, hogy aztán eltűnjenek a sarok mögött. A „távol” szó nagyon jól hangzott, de én jobban tudtam, mit kell tenni. Testközelbe kellett kerülnünk, ezért voltunk itt.

Dolph letérdelt a legnagyobb testrész mellé.

– Anita.

Odamentem hozzá, kikerülve a véres lábnyomokat. Soha ne lépünk rá a nyomokra. A rendőrség nem örül neki.

Dolph egy megfeketedett ruhafoszlánya mutatott. Én is letérdeltem, óvatosan, és örültem, hogy még mindig rajtam van az overall. Bármennyi vérben tocsoghattam, és mégse kosztoltam össze a ruhám. Mindig légy résen, ahogy a jó kiscserkészhez illik.

A nő blúza fekete volt, teljesen elszenesedett. Dolph hozzáértette az anyaghoz a grafitceruzája hegyét. A szövet vastag rétegekre bomlott, úgy töredezett szét, mint a penészes kenyér. Dolph átlukasztotta az egyik réteget. Az porrá omlott. A tetemből hamufelhő és csípős bűz tört elő.

– Mi a fene történt a nővel? – kérdezte Dolph.

Nagyot nyeltem, de a garatomban még mindig a hányás íze érződött. A nyelés nem segített.

– Ez nem a ruhája.

– Hanem akkor micsoda?

– A húsa.

Dolph csak meredt rám. Úgy fogta a ceruzát, hogy félő volt, mindjárt eltörik.

– Nem viccelsz?

– Harmadfokú égés – mondtam.

– Mi okozta?

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Kölcsönvehetem a ceruzád? – kérdeztem.

A nyomozó egy szó nélkül átadta nekem. Belevájtam a nő mellkasának maradványaiba. A húsa annyira összeégett, hogy beleolvadt a blúz. Szétlökdöstem a rétegeket, egyre lejjebb és lejjebb ásva a ceruzával. A test borzalmasan könnyű volt, és olyan ropogós, mint a csirke bőre, ha megég. Mikor már a feléig beledugtam a ceruzát az égett részbe, valami szilárd dologhoz értem. A ceruza segítségével előbányásztam. Mikor már majdnem a felszínre került, beledugtam az ujjaimat a lyukba, és az égett húsból előhúztam egy meggörbült fémdarabot.

– Mi az? – kérdezte Dolph.

– Ami a keresztjéből megmaradt.

– Na ne – mondta ő.

A megolvadt ezüstdarab csillogott a hamu között.

– Dolph, ez volt a nő keresztje. Beleégett a testébe, és lángra lobbantotta a ruháját. Csak azt nem értem, miért érintkezett a vámpír továbbra is a lángoló fémmel. A vámpír elvileg épp annyira összeégett, mint a nő, de nincs itt.

– Mondd meg, miért.

– Az inhumán vámpírok olyanok, mint a PCP-függő drogosok. Nem érznek fájdalmat. Azt hiszem, a vámpír magához rántotta a csajt, a kereszt hozzáért a mellkasához, lángolni kezdett, és a vámpír mégis tovább szorította a nőt, és széttépte, miközben mindketten megégtek. A nő bármely más vámpírtól biztonságban lett volna.

– Szóval ezt a keresztet sem állítják meg – összegezte Dolph.

A fémdarabra meredtem:

– Úgy látszik, nem.

A négy zsarú kissé aggódva nézelődött a homályos folyosón. Nem számoltak azzal, hogy a keresztet nem fognak működni. Én sem. A fájdalom iránti érzéketlenségről szóló rész akár egy újságcikk lábjegyzete is lehetett volna. Még elméletileg sem merült volna fel, hogy ez azt jelenti: a keresztet nem

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

nyújtanak védelmet. Ha ezt túlélem, feltétlenül kell majd egy cikkecskét írnom erről a Vámpírközlöny számára. Húsba olvadó kereszték, ejha. Dolph talpra állt.

– Emberek, maradjunk együtt.

– Nem használt a kereszt – nyüszítette az egyik rendőr. –

Vissza kell mennünk, meg kell várnunk a különleges alakulatokat.

Dolph a zsarura nézett.

– Visszafordulhatsz, ha akarsz – mondta, majd a halott biztonsági őrré pillantott.

– A részvétel önkéntes. A maradék kimegy, és ott várja meg a különlegesekeket.

A colos rendőr bólintott, és megérintette a társa karját. A társa nagyot nyelt, a tekintete Dolph felé villant, aztán a biztonsági őrről ropogósra sült testére. Hagyta, hogy a cimborája magával vonszolja, vissza a folyosóra. Vissza a biztonságos, épeszű világba. Hát nem lett volna szép, ha mind kimehetünk? De nem engedhettük, hogy egy ilyen izé elmenekülhessen. Még úgy is, hogy nem volt nálam a kivégzési parancs, inkább meg kellett volna ölnünk, mint megkockáztatni azt, hogy hagyjuk kiszökni.

– Mi van veled meg az újonccal? – kérdezte Dolph a fekete zsarut.

– Én soha nem futok el a szörnyek elől. De ő nyugodtan visszamehet a többiekkel.

A szőke megrázta a fejét, az ujjai elfehéredtek a feszültségtől, ahogy a pisztolyt szorongatta.

– Maradok.

A fekete rendőr bármilyen szónál többet jelentő mosollyal jutalmazta. A kisrác férfihoz méltóan döntött. Vagy felnőtthez méltóan? Mindegy, lényeg, hogy maradt.

– Még egy sarok, aztán meglátjuk a kriptát – jelentettem be.

Dolph az utolsó sarok felé pillantott. Aztán találkozott a tekintetünk, és én megvontam a vállam. Fogalmam se volt, mi

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

lesz a sarok mögött. Ez a vámpír olyan dolgokat művelt, amit azelőtt lehetetlennek tartottam volna. De a szabályok megváltoztak, és nem a mi javunkra.

Habozva álltam a saroktól legtávolabb eső falnál. Aztán a hátam a falnak vetettem, és óvatosan előrecsúsztam a fedezékemből a sarkon túlra. Végigbámultam a rövid, egyenes folyosón. A padló közepén egy pisztoly hevert. A második ór pisztolya? Talán. A balkéz felőli falon nagy acélajtónak kellett volna lennie, keresztekkel teleaggatva. A szétrobbant acél ezüstös masszában hajlott ki a folyosóra. Tehát végül mégis betették a hullát a kriptába. Nem én ötlettem meg az öröket. Biztonságban kellett volna lenniük. Semmi sem mozdult. A kriptában nem volt világítás. Egyetlen istenverte sötétség volt az egész. Ha egy vámpír lapult is a teremben, én nem láthattam. Na persze, annyira nem is mentem közel. Nem tűnt jó ötletnek közel lenni.

– Tiszta, már amennyire látom – közöltem.

– Ez nem úgy hangzott, mintha biztos lennél benne – jegyezte meg Dolph.

– Nem is vagyok – mondtam. – Kukkants ide a sarok mögé, hogy mi maradt a kriptából.

Nem kukkantott, nézett. Aztán halkan füttyentett. Zerbrowski megszólalt:

– Jééézusom!

– Ja – bólintottam.

– Bent van? – faggatózott Dolph.

– Szerintem igen.

– Te vagy a szakértőnk. Miért nem mondod biztosra? – kérdezte Dolph.

– Ha korábban kérdezted meg, hogy szerintem egy vámpír át tud-e vetődni másfél méter ezüsttel ötvöztetett acélon, miközben az egész helyen mindenhol keresztek fityegnek, azt mondtam volna, hogy kizárt – bámultam bele a fekete lyukba. – És tessék, itt van.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Ez azt jelenti, hogy éppen úgy össze vagy zavarodva, mint mi? – érdeklődött Zerrowski.

– Aha.

– Akkor nagy szarban vagyunk – állapította meg ő. Sajnos egyetértettem vele.

Előttünk boltosodott a kriptá. Koromfekete sötétség volt odabenn, meg egy lesben álló, örült vámpír. Pont az én asztalom. Helyes.

– Most én megyek előre – szólalt meg Dolph. A kezében a második ór pisztolyát szorongatta. A sajátját eltüntette szem elől. Most már volt nála ezüsttöltény, úgyhogy előre akart menni. Dolph ebben volt jó. Soha nem parancsolt volna az embereinek semmit, amit ő maga nem tett volna meg. Bár Bert is ilyen volna. De Bert inkább előbb ígéri oda valakinek az elsőszülött gyermekedet, és csak azután kérdezi meg, hogy hozzájárulsz-e.

Dolph megtorpant a kriptá nyitott szájában. A sötétség olyan sűrű volt, hogy vágni lehetett volna. Tökéletes, odumélyi sötétség. Olyan, ahol az ujjad kiszúrhatja a szemed, és még csak nem is pislogsz tőle.

Az őrmester intett a pisztollyal, hogy menjünk előrébb, aztán mégis otthagya a sötét lyukat, és továbbment a folyosón. A véres lábnyomok a sötétségbe vezettek, illetve onnan kifelé. Véres lábnyomok sora húzódott végig a folyosón is, és a következő saroknál befordultak. Kezdtém belefáradni a sarkokba.

Zerrowskival ketten Dolph két oldalára léptünk. Feszültség futott végig a nyakamon és a vállamon. Mély lélegzetet vettem, aztán lassan kifújtam. Így már jobb volt. Látjátok, nem is remeg a kezem.

Dolph persze nem bukfacezett a saroknál, hogy feltörölje. Csak bekanyarodott, háttal a fal felé, két kézzel markolva a stukkert, lövésre készen.

– Ne lőjenek, én még nem vagyok halott! – hallatszott egy

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

hang. Ismertem ezt a hangot.

– Ez John Bürke! Velem dolgozik.

Dolph hátrapillantott:

– Emlékszem rá.

Vállat vontam. Jobb tutira menni. Bíztam abban, hogy Dolph nem fogja véletlenül lepuffantani Johnt, de volt itt két olyan zsernyák is, akiket azelőtt soha nem láttam. Ha lőfegyverekről van szó, nem árt még a túlzott óvatosság sem. Jó tanács a túléléshez.

John magas volt, karcsú, a bőre sötét. Rövid, szénfekete hajában elől széles fehér csík húzódott. Megdőbbentő párosítás. John mindig is jóképű volt, sőt most, hogy végre megborotválkozott, már kevésbé látszott hollywoodi rosszfiúnak. Inkább egy fontos személyiségnek. Magas, fekete hajú, jóképű, és tud vámpírt ölni. Mit kívánhatna még az ember? Sok mindent, de az már más lapra tartozik.

John mosolyogva jött elő a sarok mögül. A pisztolya a markában volt, sőt ami még jobb, a másik kezében vámpírrőlő készletet fogott.

– Előrejöttem, hogy gondoskodjam róla, nehogy elszabaduljon a vámpír, míg ti úton vagytok.

– Kösz, John – mondtam.

Ő vállat vont:

– Csak óvtam a közbiztonságot.

Most rajtam volt a sor, hogy vállat vonjak.

– Bármit kérhetsz cserébe.

– Hol a vámpír? – szólt közbe Dolph.

– Épp őt követtem – közölte John.

– Hogyan? – kérdeztem.

– A meztelen, véres lába nyomán.

Csupasz talplenyomatok. Édes Jézusom. A hullának nem volt cipője, Johnnak volt. A kriptá felé fordultam. Túl későn, túl lassan és rohadtul ügyetlenül.

A vámpír előrontott a sötétségből, olyan gyorsan, hogy nem

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

lehetett szemmel követni. Egy elmosódott folt vágódott neki az újonc rendőrnek, és a falhoz vágta. A szőke fiú felüvöltött, a pisztolyát a vámpír mellkasára szorította. A pisztoly dörrenése visszhangzóit a folyosón, visszaverték a csövek. A golyók a vámpír hátán jöttek ki, mintha ködöt szelnének át. Varázslat.

Előrelendültem, igyekeztem úgy célozni, hogy ne találjam el az újoncot. A fiú megszakítás nélkül üvöltött. Langyos esőként permetezett a vére. Rálőttem a szörny fejére, de az megmozdult, hihetetlenül sebesen, a fiatalembert a másik falnak lökte, és szagatni kezdte a testét. Sokan kiabáltak és futkostak körülöttünk, de az egész távolinak tűnt, és mintha minden lelassult volna. Pár másodpercen belül lezajlott az egész. Egyedül én voltam az, akinél volt ezüst töltény, és elég közel is állt. Előreléptem, hogy a testem súrolta a vámpír testét, és a tarkójához illesztettem a pisztolyt. Egy normális vámpír nem hagyta volna, hogy ilyet csináljak. Meghúztam a ravaszt, de a vámpír megperdült, a magasba emelte a fiút, és felém hajította. A földre zuhantunk, a golyó célt tévesztett. A két felnőtt férfi rám nehezedő súlyától egy percre kiszorult belőlem a levegő. A sikoltozó, vérző, haldokló újonc rajtam feküdt.

A vámpír tarkójának nyomtam a stukkert, és lőttem. Szétrobbant a koponyája, vér, csont és más sűrű, nyálkás dolgok záporától kísérvé. De a vámpír tovább szaggatta a fiú torkát. Már rég halottnak kellett volna lennie, de még mindig nem pusztult el.

Hátrahőkölt, alvadt vérrel borított fogsora vicsorba torzult. Megállt, mint amikor az ember lélegzetvételnyi szünetet tart nyelés közben. A szájába dugtam a pisztolyt. A fogai csikorogva vástak el a fémen. Aztán felrobbant az arca, a felső ajkától a feje búbjáig. Az alsó állkapocs hasztalan harapta a levegőt. A fejetlen test a két kezére támaszkodva fölemelkedett, mintha megpróbálna talpra állni. A mellkasához érintettem a pisztolyt, és meghúztam a ravaszt. Ilyen közletről akár szét is vihetem a szívét. Tulajdonképpen még soha nem próbáltam

csak egy árva pisztolyt használva kinyírni egy vámpírt. Elgondolkoztam azon, hogy beválik-e. Aztán azon tűnődtem, hogy mi történne, ha mégsem.

Remegés futott végig a lény testén. Aztán egy hosszú, néma sóhajjal kiadta a páráját.

Dolph és Zerbrowski lerángatta rólam a szörnyet. Azt hiszem, akkorra már rég befellegzett neki, de mindenesetre értékeltem a segítségüket. John szenteltvizet hintett a vámpírra. A haldokló testen bugyborékolni és fortyogni kezdett a folyadék. Tényleg döglődött. Igazán.

Az újonc nem mozdult. A társa levonszolta rólam, és magához ölelte, mint egy gyereket. A fiú szőke haja az arcára tapadt a vértől. Színtelen szeme tágra nyílván meredt a semmibe. A halottak vakok, így vagy úgy.

Bátor volt, egy jó kisfiú, bár nem volt sokkal fiatalabb, mint én. De most, ahogy a sápadt, halott arcába néztem, kábé egymillió évesnek éreztem magam. Meghalt, csak így egyszerűen. A bátorság nem ment meg a szörnyektől. Csak jobbak lesznek tőle az esélyeid.

Dolph és Zerbrowski a földre döntötték a vámpírt. John éppen lovagló ülésbe helyezkedett rajta, kezében kalapács és karó. Én már évek óta nem használtam karót. Inkább a puskát választottam. De hát én mindig is haladó szellemű vámpírvadász voltam. A vámpír már megdöglött. Nem is kellett megkarózni, így én csak ültem a hátamat a falnak vetve, és néztem. Jobb, ha biztosra megyünk. A karó a szokásosnál könnyebben hatolt a testbe, mert én már csináltam neki egy lyukat az előbb. Még mindig a kezemben volt a pisztoly. Még nem akartam eltenni. A krypta továbbra is egy sötét űr volt, és ahol már egy vámpír felbukkant, ott gyakran akadt több is. Nem tettem el a pisztolyt.

Dolph és Zerbrowski odament a szétrobbant kriptához, pisztolyt fogva. Föl kellett volna kelnem, és velük mennem, de jelenleg a pusztaság lélegzése is épp elég fontosnak tűnt. Éreztem,

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

ahogy a vér átáramlik az ereimen. A vérkeringésem dübörgött a testemben. Jó volt, hogy élek. Annál rosszabb, hogy a kölyköt nem tudtam megmenteni. Ja, annál rosszabb.

John letérdelt mellém:

– Jól vagy?

– Persze – bólintottam.

Bürke úgy nézett rám, mintha nem hinné el, de nem szólt. Okos fiú.

A kriptában felgyulladt a villany. Telt, sárga fény, a nyári napok melegét idézte.

– Jézusom – szólalt meg Zerrowski.

Talpra ugrottam, és kis híján elestem. Remegett a lábam. John elkapta a karom, de én addig bámultam rá, amíg el nem eresztette.

– Még mindig nehéz eset vagy – jegyezte meg Bürke apró félmosollyal.

– Mint mindig – válaszoltam.

Kétszer randevúztam vele. Hiba volt. Kényelmetlenebbé tette a munkatársi viszonyt, ráadásul Bürke képtelen volt megbirkózni azzal, hogy én az ő női verziója vagyok. Vaskalapos déli nézetei voltak arról, milyen legyen egy igazi hölgy. Egy igazi hölgy ne hurcolásom stukkert, és ne töltse ideje nagy részét vérrel és hullákkal elborítva. Az ilyen hozzáállásra két szó volt a válaszom. Igen, az a két szó.

A hatalmas terráriumot a kriptá egyik falán zúzták szét. Azelőtt tengerimalacok, patkányok vagy nyuszik voltak benne. Most már csak élénk vérfoltokat és szőrpamacsokat tartalmazott. A vámpírok nem esznek húst, de ha egy üvegedényt megtöltünk kisméretű rágcsálókkal, majd a falhoz vágjuk, eredményül apróra kockázott kis rágcsálókat kapunk. Még annyi se maradt épen belőlük, amennyi egy kanálba befér.

Az üvegtörmelék mellett egy fej hevert, valószínűleg férfié, már amennyire a rövidre nyírt frizurájából meg lehetett ítélni.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Ennél közelebb már nem merészkedtem hozzá. Nem akartam látni az arcát. Ma éjjel egyszer már bátor voltam. Már semmit nem kellett bizonyítanom.

A test egy darabban volt, de csak épphogy. Úgy nézett ki, hogy a vámpír mindkét kezét az illető mellkasába mártotta, megragadta egy-egy maréknyi bordáját, aztán csak húzta. A mellkas majdnem ketté volt szakadva, de egy csíkban még összetartotta a rózsaszín izomszövet és némi bél.

– A fejnek vámpírfogai vannak – jelentette Zerrowski.

– Akkor ő a vámpírsegítő – következtettem.

– Mi történt vele?

Megvontam a vállam:

– Így sacra, a segítő épp a mi vámpírunk fölé hajolt, mikor az magához tért. És az meg is ölte, gyorsan és nem túl tisztán.

– Miért ölte meg a vámpírsegítőt? – kérdezte Dolph.

Megint vállat vontam:

– Dolph, ez már inkább állat volt, mint ember. Idegen helyen ébredt, úgy, hogy egy idegen vámpír hajolt föléje. Úgy reagált, mint bármelyik sarokba szorított állat, védekezett.

– De miért nem tudott neki parancsolni a segítő? Ezért volt itt.

– Az inhumán vámpírnak csak egyvalaki tud parancsolni: a mester, aki létrehozta. A segítő nem volt elég erős ahhoz, hogy az ellenőrzése alá vonja.

– És most mi lesz? – szólt közbe John. Már rég elrakta a pisztolyát. Én még mindig nem. Valamiért jobban éreztem magam úgy, hogy a kezemben volt.

– Most megyek, hogy odaérjek a ma esti harmadik időpontomra, halottat idézni.

– Csak így simán?

Fölpillantottam rá. Végre haragudhattam valakire.

– Mit akarsz, John, mit tegyek? Törjön rám a sikítófrász? Attól a halottak nem támadnak fel, csak én leszek tőle pokoli ideges.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Bürke felsóhajtott:

– Bár érnél annyit, mint a csomagolásod!

Visszatettem a pisztolyomat a vállamon lévő tokba, majd mosolyogva így szóltam Johnhoz:

– Kapd be!

Igen, igen. Ez az a bizonyos két szó.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

A hullaház mosdójában nagyjából lemostam a vért az arcomról és a kezemről. A vérfoltos overall a csomagtartómba került. Tiszta voltam és szalonképes, annyira, amennyire csak ma este lehettem. Bert azt mondta, a ma éjjeli harmadik időpontban találkozam az új sráccal. Oakglen temető, tíz óra. Elvileg az új fiú már két zombit megidézett, és csak nézni fogja, ahogy én megidézem a harmadikat. Nekem jó.

Már öt perccel múlt fél tizenegy, mire behajtottam az Oakglen temetőbe. Elkéstem. A francba. Ez remek benyomást fog tenni az új halottkeltőre, az ügyfélről nem is beszélve. Mrs. Doughal nemrég özvegyült meg. Kábé öt napja. Drága eltávozott férje nem hagyott hátra végrendeletet. Mindig sort akart rá keríteni, de tudjuk, hogy van ez – újra és újra elhalasztotta. Föl kellett élesztenem Mr. Doughalt, erre várt két ügyvéd, két tanú, a három felnőtt Doughal gyerek, meg egy rigó a csupasz körtefán. Múlt hónapban hozták meg a rendeletet, hogy a friss, maximum egyhetes hullákat életre lehet kelteni, hogy végrendelkezzenek. Így Doughaléknek megmaradt volna a fele örökségük. Leszámítva az ügyvédi költségeket is, természetesen.

A keskeny, kavicsos út egyik oldalán sorban álltak az autók. A gumik pokolian rosszul bírták a kavicsot, de ha nem oldalt parkoltunk le, senki nem tudta használni az utat. Na persze, éjjel fél tizenegykor ki akarná a temetői utat használni? Halottkeltők, vudu papok, drogos kamaszok, nekrofilek és sátánisták. Az kellett hozzá, hogy egy legitim vallási felekezet tagja légy, és legyen engedélyed arra, hogy sötétedés után is leróhasd a temetőben a kegyeleted. Vagy az kellett hozzá, hogy halottkeltő legyél. Nekünk nem volt szükségünk külön engedélyre. Főleg azért, mert mi nem arról voltunk híresek, hogy emberáldozatot mutatunk be. A vudu hívóknak nagyon rossz hírnevet szerzett egypár vadhajtás. A sátánistákra pedig, keresztény lévén, némileg görbén nézek. Úgy értem, végül is ők a rosszfiúk, nem?

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Ahogy az útra léptem, rögtön megéreztem. Mágia. Valaki épp halottat próbált idézni, még hozzá a közelben.

Az új fiú már két zombit megidézett. Elbírt a harmadikkal is?

Charles és Jamison egy éjszakán csak kettőt tudott visszahozni. Hol talált Bert egy ekkora hatalmú embert, ilyen rövid idő alatt?

Öt autó mellett sétáltam el, az enyémet nem számítva. A sír körül majdnem egy tucatnyian zsúfolódtak össze. A nők szoknyás kosztümöt, a férfiak mind öltönyt és nyakkendőt viseltek. Elképesztő, milyen sokan öltöznek ki ahhoz, hogy a temetőbe jöjjenek. Mert az egyetlen ok, amiért a legtöbb ember a temetőbe szokott járni, az a temetés. Rengeteg ügyfél öltözik fekete ünneplőbe.

A gyászolókat egy férfi hangja vezette, egyre hangosabban:

– Andrew Doughal, ébredj. Jöjj közénk, Andrew Doughal, jöjj közénk.

A mágia felduzzadt a levegőben, míg súlyként nem nehezedett rám. Nehéz volt levegőt venni. A halottkeltő hatalma a levegőben úszott, erős volt, de bizonytalan. Úgy éreztem a tétovázását, mintha hideg fuvallat érne. A fiú később nagy hatalomra tehet szert, de még fiatal volt. Úgy tűnt, a varázslatából hiányzik a kellő tapasztalat, a fegyelem. Ha a srác már elmúlt huszonegy éves, én megeszem a kalapom.

Hát így akadt rá Bert. Még gyerek volt, egy tehetséges gyerek. És már a harmadik zombiját idézte meg ma éjjel. Király.

A magas fák árnyékában maradtam. A fiú alacsony volt, talán három-négy centivel nagyobb, mint én, vagyis legjobb esetben egy méter hatvanöt. Fehér ing és fekete hosszúnadrág volt rajta. Az ingére fekete foltokban száradt rá a vér. Meg kell majd tanítanom, hogyan öltözzön fel, ahogy Manny is megtanította nekem. A halottkeltést még mindig nem oktatják hivatalosan. Nincs olyan egyetemi kurzus, ami megtanít halottat idézni.

A fiú nagyon elszántnak tűnt, ahogy ott állt, és Andrew

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Doughalt hívta. Az ügyvédek és rokonok csapata a sírhalom végénél gyülekezett. A vérrel írt körben nem volt egy családtag sem a halottkeltővel. Általában az egyik családtagot odaállítottuk a sírkő mögé, hogy ő irányítsa a zombit. Így viszont csak a halottkeltő tudta irányítani. De ez nem tévedés volt, ez volt a törvény. A halottat megidézhatték, hogy végrendelkezhessen, de csak akkor, ha a halottkeltő, vagy egy pártatlan résztvevő ellenőrzése alatt állt.

A virágok halma megremegett, és egy sápadt kéz ütötte át, a levegőbe markolva. Majd még egy kéz, aztán a zombi feje búbja. A zombi úgy tört elő a sírból, mintha zsinóron húznák.

Az új halottkeltő megingott. Aztán térdre esett a puha földön, a hervadó virágok között. A varázslat akadozni kezdett. A fiú egy zombival többet markolt a kelleténél. A halott pasas még mindig azon küszködött, hogy előmásszon a sírból. Még mindig próbálta kiszabadítani a lábát, de már senki nem tartotta a befolyása alatt. Lawrence Kirkland megidézte a zombit, de uralni már nem tudta. A zombi magára marad, senki nem lesz, aki törődjön vele. Az ellenőrizetlen zombik pedig rossz hírünket keltik.

Az egyik ügyvéd megszólította:

– Jól van?

Lawrence Kirkland bólintott, de a beszédhez túl kimerült volt. Legalább mostanra rájött, mit művelt? Szerintem nem. Nem volt elég ijedt.

Odasétáltam a csapathoz.

– Miss Blake, már hiányoltuk – panaszkodott az ügyvéd. – Úgy látszik, khm, a segítőtársa rosszul van.

Legszebb profi mosolyomat villantottam feléjük. Ne lássanak rémeket. Kizárt, hogy egy zombi megvaduljon. Bízzák rám.

A vérrel írt kör széléhez mentem. Úgy éreztem, mintha szél feszülne nekem. A kör bezárult, én pedig kívül álltam. Nem léphettem be, hacsak Lawrence nem hív.

A fiú négykézláb állt, a keze a sírra rakott virágok közé

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

veszett. A fejét lehorgasztotta, mint aki túl fáradt felemelni. Valószínűleg úgy is volt.

– Lawrence – szólítottam lágyan. – Lawrence Kirkland.

A srác lassan felém fordította a fejét. Még a sötétben is észrevettem a tekintetében a kimerültséget. Mindkét karja remegett.

Közelebb hajoltam, hogy a közönség ne hallja, amit mondok. Ameddig csak tudtam, meg kellett próbálni fenntartani az illúziót, hogy ez csak a szokásos biznisz. Ha mázlink van, a zombi csak el fog bókászni. Ha nincs mázlink, bántani fog valakit. A halottak általában eléggé elnézők az élőkkel, de nem mindig. Ha Andrew Doughal utálta valamelyik rokonát, hosszú éjszakának nézünk elébe.

– Lawrence, meg kell törnöd a kört, és be kell engedned – mondtam.

Ő csak bámult rám, tompa tekintettel, szikrányi megértés se csillant benne.

– Lawrence, törd meg a kört, de rögtön!

A srác mondott valamit, de túl halkan ahhoz, hogy értem. Olyan közel hajoltam, amennyire csak a vér engedte, és rákérdeztem.

– Mi az?

– Larry, a nevem Larry.

Elvigyorodtam, olyan nevetséges volt. Az aggasztotta, hogy Lawrence-nek hívom Larry helyett, miközben éppen egy elszabadult zombi mászott elő a földből. Lehet, hogy a srác összeroppan a feszültség alatt. Na nem.

– Larry, nyisd meg a kört – parancsoltam.

A fiú előbbre mászott, és kis híján arccal a virágok között landolt. A kezét áthúzta a vérrel írt vonalon. A varázs megtört. Az erőkör eltűnt, volt-nincs. Most már csak én maradtam.

– Hol a késed?

A srác megkísérelt hátranézni a válla fölött, de nem sikerült neki. A sír másik oldalán észrevettem, ahogy a holdfény

megcsillant a pengén.

– Pihenj csak – mondtam. – Majd én elintézem.

Larry kis gombócba kuporodott, és átölelte magát a karjával, mintha fázna. Egyelőre így hagytam. Az első dolgom csak a zombi lehetett.

A kés ott hevert a kibelezett csirke mellett, amit a fiú a zombi megidézésére használt. Megragadtam a kést, és a sír fölött farkasszemet néztem vele. Andrew Doughal a saját sírkövére támaszkodott, tájékozódni próbált.

Ez nehéz egy halottnak. Beletelik egy pár percbe, hogy felébressze a halott agysejteket. Az elme nem is egészen hiszi, hogy működni fog a dolog. De végül mégis működik.

Felgyűrtem a bőrdzsekim ujját, és nagy levegőt vettem. Ez volt az egyetlen mód, de nem volt kötelező szeretnem. Végighúztam a csuklómon a pengét. Vékony, sötét csík jelent meg. A bőr szétvált, és kicsordult a vér, a holdfényben majdnem feketén. A fájdalom éles volt, csípős. A kisebb sebek mindig jobban fájtak, mint a nagyobbak – először.

A vágás kicsi volt, utána biztos nem maradt heg. Anélkül, hogy megvágom a saját csuklóm, vagy valaki másét, nem rajzolhattam újra a kört. Túlságosan előrehaladt ahhoz a szertartás, hogy szerezzek egy másik csirkét, és újrakezdjem. Ezt a rituálét kellett megmentenem, különben a zombi szabaddá válik, és nem lesz főnöke. A főnök nélkül maradt zombik pedig hajlamosak voltak arra, hogy embert egyenek.

A zombi továbbra is a saját sírkövén üldögélt. Üres tekintettel bámult a semmibe. Ha Larry elég erős lett volna, Andrew Doughal talán képes beszélni és önállóan gondolkodni. Most csak egy hulla volt, parancsra vagy egy kosza gondolatra várva.

Fölmásztam a gladióluszok, krizantémok és szegfűk halmára. A virágok illata összekeveredett a hulla penészszagával. Térdig süppedtem a hervadó virágok közé, és meglóbáltam a vérző csuklóm a zombi orra előtt.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

A fakó szemek követték a kezemet, bambán és élettelenül, akár az egynapos hal szeme. Andrew Doughal nem volt ott, de valami más igen, valami, ami megérezte a vérszagot, és tudta, mennyit ér.

Tudom, hogy a zombiknak nincs lelkük. Tulajdonképpen csak három nap után tudom megidézni a holtakat. Ilyen hosszú időbe telik, míg a lélek elhagyja a testet. Véletlenül ugyanennyi idő, amíg egy vámpír életre kel. Nahát.

De ha nem a lélek hozza újra mozgásba a testet, akkor micsoda? A mágia, az én mágiám, vagy Larryé. Talán. De valami volt a holttestben. Ha a lélek továtűnt, valami betöltötte az űrt. Ha az ígézet működött, a varázslat töltötte be. És most? Most fogalmam se volt. Abban sem voltam biztos, hogy akarom-e tudni. Mit számított ez, amíg én kikapartam a hamuból a gesztenyémet? Ja. Talán ha tovább ismételve, még el is hiszem majd.

Odakínáltam a hullának a vérző csuklóm. A lény egy másodpercig tétozódott. Ha elutasítja, akkor én nem jöhetek számításba.

A zombi rám meredt. Eldobtam a kést, és megnyomkodtam a seb körüli bőrt. Kibuggyant a vérem, sűrű volt és ragacsos. A zombi a kezem után kapott. Sápadt keze hideg volt és erős. A fejét a seb fölé hajtotta, a szája rátapadt. A csuklóból táplálkozott, az állkapcsa görcsösen mozgott, olyan nagyokat és olyan gyorsan nyelt, ahogy csak bírta. Hát csókolták már kellemesebben is a csuklómat. De ez legalább fáj.

Megpróbáltam elhúzni a kezem, de a zombi csak még erősebben szívtá. Nem akart elengedni. Nagyszerű.

– Larry, föl bírsz kelni? – kérdeztem halkán. Még mindig próbáltunk úgy tenni, mintha semmi nem romlott volna el. A zombi elfogadta a vért. Most már én parancsoltam neki, ha elértem, hogy eleressen.

Larry rám nézett, lassan.

– Persze – mondta.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

A sírdombot használva támaszként, talpra állt. Amikor felegyenesedett, megkérdezte:

– És most?

Jó kérdés.

– Segíts kiszabadítani – megpróbáltam elhúzni tőle a csuklóm, de a lény ragaszkodott a drága élethez.

Larry a hulla köré fonta a karját, és húzta. Ez sem segített.

– Próbáld a fejét – szoltam.

A fiú megpróbálta hátrahúzni a hullát a hajánál fogva, de a zombik nem éreznek fájdalmat. Ekkor Larry az egyik ujját a hulla szájába dugta, és egy apró cuppanással megszüntette a szívó hatást. Larry úgy nézett ki, mintha mindjárt elhányná magát. Szegény srác – az én karom bánta.

A fiú az öltöynadrágjába törölte a kezét, mintha valami nyálkához ért volna. Nem éreztem együtt vele. A vágás már ki is vörösödött. Holnapra baromi ronda sérülés lesz belőle.

A zombi a sírján állt, és rám bámult. Életet láttam a szemében. Valaki volt otthon. A kérdés csak annyi, vajon a megfelelő személy?

– Maga Andrew Doughal? – érdeklődtem.

A férfi megnyalta az ajkát, és azt felelte:

– Én vagyok.

A hangja érdes volt. Parancsoló. Rám nem volt nagy hatással. Az én vérem adta neki a hangját. A halottak igazából némák, tényleg elfelejtik, kik és mik ők, amíg friss vért nem ízlelnek. Homérosznak igaza volt. Az ember eltűnődik, vajon mi más igaz még az Iliászban.

A másik kezemmel elszorítottam a vágást, és hátráltam, lelépve a sírról.

– Most már válaszolni fog a kérdéseikre – közöltem. – De fogalmazzanak egyszerűen. A pasas a mai napját úgy töltötte, hogy halott volt.

Az ügyvédek el se mosolyodtak, de nem hibáztattam őket. Intettem, hogy menjenek előrébb. Visszahőköltek. Finnyás

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

ügyvédek? Kizárt. Mrs. Doughal oldalba bökte az ügyvédjét:

– Fogjon hozzá. Ez egy vagyonba kerül.

Már majdnem megszólaltam, hogy mi nem percdíjat számlázunk, viszont amennyire tudtam, Bert úgy állapította meg a költségeket, hogy minél tovább van magánál a hulla, annál drágább a procedúra. Ez tulajdonképpen jó ötlet volt. Andrew Doughal rendesen viselkedett ma este. Kulturált, artikulált hangon felelgetett a kérdésekre. Ha az ember eltekintett attól, ahogy a bőre csillogott a holdfényben, egész élőnek látszott. De adjunk neki egy pár napot, vagy hetet. Megrohad. Mind megrohadnak. Ha már Bert kitalált egy módszert arra, hogy a kliensek még azelőtt visszategyék a sírba a halottat, hogy elkezd darabokra esni, annál jobb.

Kevés annál szomorúbb dolog van, mint amikor a jó öreg anyucit visszahozza a család a temetőbe, és drága parfüm fedti el a rothadás szagát. A legszörnyűbb az az ügyfél volt, aki meg akarta fürdetni a férjét, mielőtt visszahozza. A húsa nagy részét műanyag szemeteszacskóban kellett magával cipelnie. A meleg vízben egyszerűen lecsúszott a hús a csontról.

Larry hátralépett, és elbotlott egy virágcserepben. Elkaptam, de ő nekem esett – még mindig bizonytalan volt.

Rám mosolygott:

– Kösz... mindent

Rám nézett, az arcunk centiméterekre volt egymástól. A hideg októberi éjszakában verejtékcsepp csordult végig az arcán.

– Van kabátod?

– A kocsimban.

– Vedd elő, és bújj bele. Meg fogsz halni, ha ebben a hidegben izzadsz.

Larry mosolya vigyorra szélesedett.

– Neked bármit, főnök – a szeme nagyobbnak tűnt a kelleténél, nagyon kilátszott a fehérje. – A szakadék széléről húztál vissza. Nem felejttem el.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– A hála nagy dolog, kölyök, de hozd már ide a kabátod. Influenzásán otthon gubbasztva nem tudsz dolgozni.

Larry bólintott, és lassan elindult az autók felé. Még mindig bizonytalan volt, de legalább mozgott. A csuklómon már majdnem elállt a vérzés. Azon tűnődtem, van-e az autómban elég nagy ragtapasz, ami befedi.

Vállat vontam, és elindultam, követtem Larryt a kocsik felé. Az ügyvédek mély, tárgyalóterembe illő hangja betöltötte az októberi sötétséget. Szavaikat visszhangozták a fák. Ki a fenét akartak elkápráztatni? A hullának úgylis mindegy volt.

Larry meg én leültünk a hűvös, őszi gyepre, és néztük, ahogy az ügyvédek elkészítik a végrendeletet.

– Olyan rettentő komolyak – szólalt meg Larry.

– Az a munkájuk, hogy komolyak legyenek – válaszoltam.

– Ügyvédnek lenni azt jelenti, hogy az embernek nem lehet humorérzéke?

– Abszolúte – feleltem.

A fiú elvigyorodott. Rövid, göndör haja olyan élénkvörös volt, hogy szinte narancssárgának látszott. A szeme kék volt, a pillantása puha, akár a tavaszi ég. A kocsijaink belsejében égő lámpák fényénél látszott a haja és a szeme színe. Az előbb a sötétben még úgy tűnt, a srácnak szürke szeme és barna haja van. Általában nem szívesen adok személyleírást valakiről, akit csak sötétben láttam.

Larry Kirkland bőre, a vörös hajú emberekre jellemzően, tejfehér volt. A látványt az arcát sűrűn pettyező, aranszínű szeplők egészítették ki. Úgy nézett ki, mint egy túl nagyra nőtt Hali Pali bábu. Abban az értelemben, hogy aranyos volt. De mivel egy férfihoz képest tényleg alacsony volt, biztos voltam benne, hogy nem tetszene neki, ha aranyosnak nevezném. Számomra is ez az egyik legkevésbé kellemes becéző jelző. Szerintem, ha az összes alacsony ember szavazhatna, az „aranyos” szót kihúznánk az angol nyelvből. Én biztos erre szavaznék.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Mióta dolgozol halottkeltőként? – kérdeztem.

A srác a karórája fénylő számlapjára pillantott:

– Kábé nyolc órája.

Rámeredtem:

– Ez a legelső állásod? Bárkinél?

Bólintott.

– Mr. Vaughn nem mesélt rólam?

– Bert csak annyit mondott, hogy fölvelt egy másik, Lawrence Kirklan nevű halottkeltőt.

– A végzős évfolyamban vagyok a Washington Universityn, és ebben a szemeszterben csinálom a szakmai gyakorlatomat – folytatta Larry.

– Hány éves vagy?

– Húsz. Miért?

– Még nem is vagy nagykorú – kifogásoltam.

– Nem vehetek alkoholt, és nem ülhetek be a pornómoziba.

Nem nagy veszteség, hacsak a munkánk kapcsán nem megyünk ilyen helyekre. – Larry rám nézett, és közelebb hajolt.

– Szoktunk munkaügyben pornómoziba menni?

Az arca semleges volt, barátságos, nem tudtam eldönteni, hogy ugrat vagy sem. Arra tippeltem, hogy viccel.

Megcsóváltam a fejem.

– Semmi bajom a húsz évvel.

– Nem úgy nézel ki, mint akinek semmi baja vele – állapította meg Larry.

– Nem a korod zavar – magyarázkodtam.

– De valami igen.

Nem tudtam pontosan, hogyan foglalhatnám szavakba, de volt egyfajta kedvesség és derű a srác arcán. Egy olyan ember arca, aki többször nevetett, mint sírt. Csillogó tisztának tűnt, mint egy új egycentes, és én nem akartam, hogy megváltozzon. Nem én akartam arra kényszeríteni, hogy sárban hemperegjen.

– Vesztítetted már el valamelyik közeli ismerősedet? Úgy értem, családtagodat.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

A fiú arcáról leolvadt a jókedv. Olyan lett, mint egy szigorú kisfiú.

- Komolyan beszélsz?
- Halálosan – mondtam.
- Nem értem – rázta a fejét.
- Csak válaszolj a kérdésre. Veszítettél el már bárkit, aki

közel állt hozzád?

Larry ismét megrázta a fejét.

- Még a nagyszüleim is mind élnek.
- Tapasztaltál már erőszakot testközelből?
- A gimiben verekedtem.
- Miért?

A srác elvigyorodott.

- Azt hitték, ha kicsi vagyok, akkor gyenge is.

Nem tudtam megállni, hogy ne mosolyogjak.

- És te megmutattad nekik, hogy más a helyzet.

– Egy fenét. Négy éven át még a szart is kiverték belőlem – mosolygott.

- Volt, hogy te győztél?

- Néha – válaszolta.

- De nem az a fontos, hogy nyerj – tettem hozzá.

Larry nagyon komolyan, szilárd tekintettel nézett vissza rám.

- Tényleg nem.

E pillanatban majdnem tökéletes volt köztünk az egyetértés.

Osztottunk az élményen, hogy mind a ketten a legkisebbek voltunk az osztályban. Éveken át mi álltunk utolsóként a tornasorban. Automatikusan áldozatul estünk az iskola rémeinek. És a kis termet megkeményítheti az embert. Biztos voltam benne, hogy értjük egymást, de mivel nő vagyok, muszáj volt szavakba öntenem. A pasik rengetegszer olvasnak az ember gondolataiban, de néha mégis tévedünk. Muszáj volt megkérdezni.

– A lényeg az, hogy vállald a verést, és ne add fel – folytattam.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Larry bólintott.

– Lenyomnak, de megyünk tovább.

Most, hogy mindkettőnket kényszerítettem, hogy megszólaljunk, és elrontottam az első pillanatot, amikor tökéletes összhangban voltunk, boldogság öntött el.

– Az iskolai bunyókon kívül soha nem találkoztál agresszióval?

– Szoktam rockkoncertre járni.

Megráztam a fejem.

– Az nem ugyanaz.

– Hová akarsz kilyukadni? – érdeklődött Larry.

– Egyáltalán nem lett volna szabad megpróbálnod megidézni a harmadik zombit.

– De hát megcsináltam, nem? – a fiú hangja védekezően csengett, de én nem hagytam ennyiben. Ha van valami mondanivalóm, lehet, hogy nem vagyok túl kedves, viszont könyörtelen.

– Megidézted, és elvesztetted fölötte az uralmad. Ha én nem jövök, a zombi kitört volna, és megtámad valakit.

– Ez csak egy zombi. A zombik nem támadják meg az embert.

Rámeredtem, próbáltam kitalálni, hogy viccel-e. Nem viccelt. A fenébe.

– Tényleg nem tudod, ugye?

– Mit nem tudok?

A kezembe tettem az arcom, és lassan tízig számoltam. Nem Larryre voltam dühös, hanem Bertre, csak olyan kényelmes lett volna Larryt leordítani. De várnom kellett holnapig, hogy Berttel ordíthassak. Viszont Larry épp itt volt. Micsoda mázli.

– Larry, a zombi kiszabadult az irányításod alól. Ha én nem jövök, és nem etetem meg vérrel, egyedül keresett volna magának vért. Érted?

– Azt hiszem, nem.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Felsóhajtottam.

– A zombi rátámadt volna valakire. Kiharapott volna valakiből egy falatot

– Az, hogy a zombik emberre támadnak, csak babona.

Legenda.

– Most ezt tanítják az egyetemen? – érdeklődtem.

– Ezt.

– Majd kölcsönadom a Halottkeltő pár régebbi számát.

Higgy nekem, Larry, a zombik igenis rátámadnak az emberekre.

Láttam olyan embereket, akiket ők öltek meg.

– Most csak ijesztgetsz – ellenkezett a srác.

– Jobb lenne, ha ijedt volnál, nem pedig hülye.

– Felélesztettem őt. Mit akarsz még tőlem? – a fiú teljesen el volt képedve.

– Azt akarom, hogy megértsd, mi történt itt majdnem ma éjjel. Azt akarom, hogy értsd meg: a mi munkánk nem játék. Nem bűvészkedés. Valóságos, és veszélyessé is válhat.

– Rendben – mondta.

Túl könnyen adta meg magát. Igazából nem hitt nekem. Kiröhögött. De vannak dolgok, amiket nem lehet másnak elmondani. Van, amit az illetőnek a saját kárán kell megtanulnia. Szerettem volna Larryt celofánba tekerni, és dísznek tartani a polcon, biztonságban, érintetlenül, de az élet nem ilyen volt. Ha elég hosszú ideig marad ebben a munkakörben, majd lekopik róla a kezdeti frissesség. De ezt nem lehet elmondani valakinek, aki most töltötte be a húsz évet, és még soha nem érintette meg a halál. Az ilyenek nem hisznek a mumusban.

Húszévesen én már mindenben hittem. Hirtelen nagyon öregnek éreztem magam.

Larry egy doboz cigarettát húzott elő a kabátzsebéből.

– Kérlek, csak azt ne mondd, hogy dohányzol! – jajdultam fel.

Larry rám nézett, a szeme meglepetten tágra nyílt.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Te nem dohányzol?

– Nem.

– És azt se bírod, ha a környezetedben dohányoznak? – ezt kérdő hangsúllyal mondta.

– Nem – válaszoltam.

– Figyelj ide, most épp elég szarul érzem magam. Muszáj rágyújtanom, jó?

– Muszáj?

– Igen, muszáj.

Larry a jobb keze mutató- és középső ujjá közé fogott egy vékony szál cigarettát. A dobozt visszasüllyesztette a zsebébe. Elővett egy eldobható öngyújtót. Aztán nagyon állhatatosan nézett rám. A keze csak egészen kicsit remegett.

Francba. Az első melós éjszakáján megidézett három zombit, én pedig arra készültem, hogy megbeszéljem Berttel, milyen bölcs dolog volt őt egyedül terepre küldeni.

Mellesleg a szabad levegőn voltunk.

– Nyugodtan gyújts rá.

– Kösz.

A fiú meggyújtotta a cigarettát, aztán mélyen letüdőzte a kátrányt és nikotint. Orrán-száján úgy gomolygott elő a füst, mint egy csapat fehér kísértet.

– Máris jobban érzem magam – jelentette ki.

Vállat vontam.

– Csak az autóban ne dohányozz, ha én is ott vagyok.

– Nem probléma – mondta. A cigarettája vége narancssárgán parázslott a sötétben, ahogy szívta. Mögém pillantott, aztán újra megszólalt, a szájából füstöt eregetve. – Már keresnek bennünket.

Hátrafordultam, és valóban, az ügyvédek már integettek nekünk. Úgy éreztem magam, mint egy házmester, akit azért hívnak, hogy takarítsa el a munkával járó mocskot. Talpra álltam, Larry úgyszintén.

– Biztos elég jól érzed magad ehhez? – kérdeztem.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Még egy döglött hangyát sem tudnék megidézni, de azt hiszem, szívesen nézem majd, ahogy csinálod.

A srác szeme alatt horzsolások voltak, és a szája körül túlságosan megfeszült a bőr, de ha játszani akarja a macsót, ki vagyok én, hogy megakadályozzam?

– Remek, akkor gyérünk.

A csomagtartóból sót vettem elő. A halottkeltő segédeszközöket teljesen legálisan lehet szállítani. Azt hiszem, a bozótvágó kést, amivel a csirkéket szoktam lefejezni, fegyverként is lehet használni, de a cucc többi részét veszélytelennek tartják. Ez is megmutatja, mennyit tud a törvényhozás a zombikról.

Andrew Doughal mostanra összeszedte magát. Még mindig sápadt volt egy kicsit, de az arckifejezése komoly volt, érdeklődő, eleven. Fél kézzel végigsimított a zakója divatos hajtókáján. Lenézett rám, nem csak azért, mert magasabb volt nálam, hanem azért is, mert ez nagyon ment neki. Némelyik embernek igazi tehetsége van a leereszkedő viselkedéshez.

– Mr. Doughal, tudja, mi történik? – szólítottam meg.

A zombi rám pillantott keskeny, római orra fölül.

– Hazamegyünk a nejemmel.

Sóhajtottam egyet. Utáltam azt, ha a zombik nem veszik észre, hogy halottak. Annyira emberien viselkedtek.

– Mr. Doughal, tudja, miért tartózkodik egy temetőben?

– Mi folyik itt? – kérdezte az egyik ügyvéd.

– Az úr elfelejtette, hogy meghalt – válaszoltam halkan.

A zombi rám meredt, tökéletes arroganciával. Igazi tenyérbemászó alak lehetett, míg élt, de nagy néha még az ilyen seggfejek is szájalomra méltóak.

– Fogalmam sincs, hogy maga miről hablatyol – jelentette ki a zombi. – Maga nyilvánvalóan téveszméktől szenved.

– Meg tudja azt magyarázni, miért van itt a temetőben? – érdeklődtem.

– Magának én nem tartozom semmiféle magyarázattal.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Emlékszik arra, hogy került ide a temetőbe?

– Kocsival, hm, jöttünk ide, természetesen – a férfi hangjában először sejlett föl, hogy zavarban van.

– Csak találgat, Mr. Doughal. Nem is emlékszik rá igazán, hogy ideautóztak a temetőbe, ugye?

– Én, izé, én – Doughal a felesége és a felnőtt fiai irányába sandított, de ők már elindultak a kocsik felé. Egyikük se nézett vissza. A pasas halott volt, ez kétségtelen, de a legtöbb család nem sétált el csak így, egyszerűen. Lehet, hogy megrémültek vagy elkeseredtek, vagy akár rosszul is lettek, de soha nem maradtak Közömbösek. Doughalék pedig aláírták a végrendeletet, és távozni készültek. Megkapták az örökségüket. Hagyják, hogy a jó öreg papi visszamásszon a sírba.

Doughal felkiáltott:

– Emily!

A feleség megtorpant, a teste megdermedt, de az egyik fia megragadta a karját, és sietve vonszolni kezdte a kocsik felé. Zavarban volt a srác, vagy félt?

– Haza akarok menni – bömbölte utánuk Andrew Doughal. Az arroganciája elpárolgott, csak az émelyítő félelem maradt, a kétségbeesett vágy, hogy ne higgye el. Olyan élőnek érezte magát. Hát hogy is lehetne ő halott?

A felesége félig hátrafordult:

– Andrew, sajnálom.

A gyerekei sietve betuszkolták Mrs. Doughalt a legközelebbi kocsiba. Az ember azt hitte volna, épp most menekülnek egy bankrablásból, olyan gyorsan húzták el a csíkot.

Az ügyvédek és titkárok is olyan gyorsan távoztak, amennyire még illendő volt. Mindenki megkapta, amiért idejött. Végeztek a hullával. A baj csak az volt, hogy a hulla úgy bámult utánuk, mint egy kisfiú, akit otthagytak a sötétben.

Miért is nem maradhatott egy arrogáns barom?

– Miért hagynak itt? – kérdezte Doughal.

– Mr. Doughal, ön meghalt, már majdnem egy hete.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Nem, ez nem igaz.

Larry odalépett mellém.

– Mr. Doughal, ön tényleg halott. Én magam idéztem vissza a sírból.

A férfi egyikünkéről a másikunkra nézett. Kezdett kifogyni az ellenérvekből.

– Én nem érzem magam halottnak.

– Higgyen nekünk, Mr. Doughal, ön halott – győzködtem.

– Fájni fog?

Ezt nagyon sok zombi kérdezte. Fájni fog, ha visszamegy a sírba?

– Nem, Mr. Doughal, nem fog fájni. Megígérem.

Doughal mélyen, reszkető hangon felsóhajtott, aztán bólintott:

– Halott vagyok, igazán halott? Akkor küldjenek vissza, kérem.

A pasas összeszedte magát, és visszanyerte a méltóságát. Amikor a zombi nem hajlandó hinni nekünk, az lidérces. Így is nyugalomra lehetett őket helyezni, de az ügyfeleknek kellett őket leszorítani a sírra, miközben visítottak.

Velem csak kétszer történt ilyesmi, de mind a két alkalomra úgy emlékeztem, mintha csak tegnap lett volna. Van, amit nem homályosít el az idő. Sőt vetettem Doughal mellkasára. Olyan hangot adott, mint az ólmos eső a tetőn.

– Sóval kötlek a sírodhoz.

A még mindig véres kést a kezemben tartottam. A férfi ajkára kentem róla az alvadó vért. Doughal nem ugrott el. Hitt nekem.

– Vérrel és vassal kötlek a sírodhoz, Andrew Doughal. Nyugodj békében, többé ne kóborolj.

A zombi a teste teljes hosszában kinyújtózott a virágok halmán. Aztán úgy látszott, mintha a virágok föléje özönlenének, akár a futóhomok, és azzal vissza is nyelték őt a sírba.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Egy percre még ott álldogáltunk az üres temetőben. Csak a fák közötti magasban sóhajtozó szelet és az idei utolsó tücskök melankolikus énekét lehetett hallani. E.B. White könyvében ezt dalolták a tücskök: „A nyárnak itt a vége, fuss el véle, fuss el véle. Elmúlt már a nyár, a nyár.” Ha megjön az első fagy, a tücskök is elpusztulnak. Olyanok voltak, mint a mesebeli kiscsibe, akinek fejére esett egy makk, ezért mindenkinek azt mondta, le fog szakadni az ég – kivéve, hogy ez esetben a tücsköknek igazuk volt.

A rovarok hirtelen elhallgattak, mintegy gombnyomásra. LélegzetviSSzafojtva hallgatóztam. Nem hallatszott semmi, csak a szél, de mégis... A vállam úgy megfeszült, hogy már fájt.

– Larry?

A srác ártatlan pillantást vetett rám:

– Mi van?

Ott, balról a harmadik fánál egy férfi körvonalai rajzolódtak ki a holdfényben. Aztán jobb oldalt mozgást vettem észre a szemem sarkából. Nem csak egy ember volt. A sötétségben szempárok elevenedtek meg. Nem csak ketten voltak.

Larry testét használtam pajzsnak, hogy elrejtőzzem a szemek elől, aztán előhúztam a pisztolyom, de a combom mellett tartottam, hogy ne legyen észrevehető.

Larry szeme tágra nyílt.

– Jézusom, mi baj van? – a hangja rekedten suttogott. Nem árult el bennünket. Jó neki. Az autóink felé kezdtem terelgetni, lassan, csak két derék halottkeltő a szomszédból, akik ma éjjelre már befejezték a munkát, és most hazamennek, élvezni a jól megérdemelt pihenést.

– Emberek jöttek ide.

– Utánunk?

– Valószínűbb, hogy utánam – válaszoltam.

– Miért? Megráztam a fejem.

– Nincs idő elmagyarázni. Ha azt mondom, hogy futás, kezdj el állatira rohanni a kocsik felé.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Honnan veszed, hogy bántani akarnak minket? – Larry szeme fehérje villogott. Most már látta őket. Az egyre közeledő árnyékokat, az alakokat a sötétben.

– Honnan veszed, hogy nem akarnak bántani? – kérdeztem vissza.

– Mondasz valamit – válaszolta Larry. Szapora, apró kortyokban szedte a levegőt. Talán tíz méterre voltunk az autóktól.

– Futás – szóltam.

– Mi? – Larry hangjából döbbenet érződött.

Karon ragadtam, és futólépésben az autók felé vonszoltam. A pisztolyt leeresztettem a föld felé, még mindig reménykedtem, hogy bárki is követ, nincs felkészülve egy stukkerre.

Larry már magától futott, egy kissé lihegett az ijedtségtől meg a dohányzástól, meg persze lehet, hogy ő nem futott minden másnap négy mérföldet.

Egy férfi odaállt a kocsijaink elé. Aztán ránk emelt egy jókora revolvert. A Browning már lendült is. Elsült, még mielőtt pontosan célozhattam volna. A fegyver torkolata szikrázott a sötétben. A férfi nagyot ugrott, nem szokott hozzá ahhoz, hogy rálőjenek. Az ő lövése tőlünk balra fűtült el a sötétben. A pasas ledermedt pár pillanatra, mialatt én újra céloztam, és lőttem. Aztán összezsugorult a földön, és nem is kelt föl újra.

– A kurva életbe – lehelte Larry.

Ordítás hallatszott:

– Pisztoly van nála!

– Hol van Martin?

– A nő lelőtte.

Azt hiszem, Martin volt a revolveres fickó. Még mindig nem mozdult. Nem tudtam, hogy megöltem-e, vagy sem. Abban sem voltam biztos, hogy ez érdekel engem, amíg Martin nem tápászkodott fel újra és nem lőtt újra ránk.

Az én kocsim volt közelebb. Larry kezébe nyomtam a

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

slusszkulcsot:

– Nyisd ki ezt az ajtót, aztán a jobb elsőt is, és indíts. Érted?

A srác bólintott, a szeplői élesen kirajzolódtak az arca sápadt keretében. Bíznom kellett benne, hogy nem fog pánikba esni, és nem megy el nélkülem. Nem rosszindulatból, hanem félelemből tette volna.

Minden irányból alakok közeledtek felénk. Tucatnyian, vagy még annál is többen voltak. A fűben surranó, futó lépteik zaját felénk hozta a szél.

Larry átlépett a férfi testén. Én a mozdulatlan kézből kirúgtam a negyvenötöst. A fegyver az autó alá csúszott, és eltűnt a szemünk elől. Ha nem szorított volna az idő, ellenőrzöm a pasi pulzusát. Mindig szeretem tudni, hogy megöltem-e valakit, vagy sem. Ettől sokkal simábban megy a rendőrségi kihallgatás.

Larry kinyitotta a kocsiját, és áthajolt az anyósülés oldalára, hogy ott is kinyissa az ajtót. Én megcéloztam az egyik rohanó figurát, és meghúztam a ravaszt. Az alak megbotlott, elesett és ordítani kezdett. A többiek megtorpantak. Nem szoktak hozzá ahhoz, hogy rájuk lőjenek. Szegény kicsikék.

Bevágtam magam a kocsiba, és üvöltöttem:

– Gázt, gázt, gázt!

Larry a gázba taposott, kavicszáportól kísérve. Az autó cikkcakkban indult el, a fényszórók örülden ugráltak.

– Larry, ne gyűrj neki minket egy fának!

A fiú tekintete felém villant.

– Bocs.

Az autó sebessége csökkent, most már nem forgott tőle a gyomrom, csak nagyon kellett kapaszkodni az ajtókilincsbe.

A lámpáink fénye visszaverődött a fákról. A sírkövek fehérén villantak meg. Az egyik kanyarban megfarolt a kocsiját, fölverve a sódert. Az út közepén egy férfi volt. Jeremy Ruebens, az Emberi Elsőbbség tagja, sápadtan, a fényt visszatükrözve állt a lámpa sugarában. Egy lapos, elnyúló

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

útszakasz közepén. Ha sikerülne túljutni a mögötte lévő kanyaron, kint lennénk az országúton, biztonságban.

Az autónk lassított.

– Mit művelsz? – förmedtem a srácre.

– Nem üthetem el – hebegte Larry.

– Egy lószart nem, dehogyisnem!

– Nem lehet! – a fiú hangjából nem felháborodás, hanem ijedség csendül

– Larry, a pasas csak „Ki a legény a gáton”-t játszik velünk. Féltre fog ugrani!

– Biztos vagy benne? – Larry hangja akár egy kisfiúé, aki éppen azt kérdezi, tényleg van-e szörny a klotyóban.

– Biztos vagyok benne. Most pedig taposs bele tövig, és vigyél ki minket innen.

A fiú padlógázt adott. A kocsi előreugrott, és száguldani kezdett Jeremy Ruebens apró, szálegyenes alakja felé.

– Meg se mozdul – jelentette Larry.

– Majd fog – mondtam.

– Biztos vagy benne?

– Bízzál bennem.

A srác rám sandított, aztán vissza az útra.

– Ajánlom, hogy igazad legyen – mormolta.

Én hittem benne, hogy Ruebens el fog ugrani. Őszintén. De még akkor is, ha a pasas nem blöffölt, az egyetlen kiút mögötte – vagy rajta keresztül – vezetett. Csak tőle függött.

A fényszóró ragyogó fehér fényben fürdette a férfit. Ruebens apró, sötét arca ránk szegeződött. A pasas nem mozdult.

– Meg se moccan – állapította meg Larry.

– Majd fog – ismételtem.

– Ó, az istenit! – mondta Larry. Teljesen egyetértettem vele.

A lámpákból harsogó fény vetült Jeremy Rubensre, ő pedig oldalra vetődött. Ruhasukagást hallottunk, ahogy a kabátja a kocsi oldalát súrolta. Közel volt, rohadtul közel.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Larry gyorsított, átlendített bennünket az utolsó kanyaron, aztán végig az utolsó egyenes szakaszon. Kiszáguldottunk az országúira, kavicsáporban, a kerekek kipörögtek. De kijutottunk a temetőből. Megcsináltuk. Istenem, köszönöm.

Larry elfehéredett kézzel markolta a kormányt.

– Most már lazíthatsz – közöltem. – Biztonságban vagyunk.

A fiú akkorát nyelt, hogy én is meghallottam, aztán bólintott. A kocsi fokozatosan lassított a sebességhatár felé. Larry arcán verejték gyöngyözött, aminek semmi köze nem volt a hűvös októberi éjszakához.

– Jól vagy?

– Nem tudom – a srác hangja üresen kongott. A soktól.

– Jól csináltad az előbb.

– Azt hittem, el fogom ütni. Azt hittem, halálra fogom gázolni.

– Ő is azt gondolta, különben a helyén maradt volna – szögeztem le.

Larry rám nézett.

– Mi lett volna, ha a helyén marad?

– Nem maradt ott.

– De ha mégis?

– Akkor elgázoltuk volna, és most akkor is itt volnánk az úton, biztonságban.

– Hagytad volna, hogy elüssem, ugye?

– Larry, mi túlélősdít játszunk. Ha nem bírod, keress magadnak másik munkát.

– A halottkeltőkre nem szoktak rálőni.

– Ezek az Emberi Elsőbbség tagjai voltak. Ez egy jobboldali fanatikus csoport, ami minden természetfelettel kapcsolatos dolgot utál.

Jeremy Ruebens személyes látogatását kihagytam. Amit nem tud a kölyök, az talán nem is árthat neki.

Larry sápadt arcára néztem. Beesettnek tűnt a szeme. A fiú találkozott a sárkánnyal, egy kicsike sárkánnyal a maga

nemében. De ha már egyszer erőszak tanúja lettél, többé nem vagy ugyanaz, aki voltál. Az első alkalom, amikor döntened kell: élet vagy halál, mi vagy ők – az örökre megváltoztat. Nincs visszaút. Larry rémült arcára bámultam, és azt kívántam, bárcsak máshogy lett volna. Bárcsak megtarthattam volna őt olyannak, amilyen volt. Ragyogónak, frissnek és bizakodónak. De ahogy Blake nagy szokta mondani: „Ha a kívánságok paripák lennének, mi mindannyian lovagolnánk.”

Larry először kapott ízelítőt az én világomból. Csak az volt a kérdés, hogy akar-e majd egy újabb dózist, vagy megfutamodik? Megszoksz vagy megszoksz, túrsz vagy támadsz – örök kérdés. Nem tudtam pontosan, melyik utat kívánnám Larrynek. Lehet, hogy tovább fog élni, ha lekopik rólam, de az is lehet, hogy nem. Ha fej, ők nyerne, ha írás, te veszítesz.

– Mi lesz a kocsimmal? – kérdezte Larry.

Vállat vontam.

– Van biztosításod, igaz?

– Igen, de...

– Mivel minket nem tudnak szétverni, lehet, hogy úgy döntenek, az autódnak esnek neki.

A srác úgy nézett rám, mint aki nem egészen biztos benne, hogy viccelek-e vagy sem. Nem vicceltem.

Hirtelen egy bicikli bukkant fel előttünk a sötétből. A fényszóró egy gyerek sápadt arcán villant meg.

– Vigyázz!

Larry épp időben kapta vissza a tekintetét az útra, hogy lássa a kisgyerek döbbenettől tágra nyílt szemét. A fék csikorgón, és a gyerek eltűnt a keskeny fénycsóva elől. Egy reccsenés, egy huppanás, aztán a kocsi tovább csúszott, végül megállt. Larry nehezen lélegzett. Én egyáltalán nem lélegeztem.

A temető tőlünk jobbra volt. Túl közel voltunk ahhoz, hogy megálljunk, de... de a rohadt életbe, ez egy kölyök volt.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Kibámultam a hátsó ablakon. A bicikli ócskavassá gyűrődött. A gyerek mozdulatlan, csendes kupacként feküdt. Istenem, kérlek, add, hogy ne legyen halott. Nem hittem, hogy az Emberi Elsőbbségnek elég fantáziája van ahhoz, hogy egy gyereket tartalékoljon csalinak. Ha ez csapda volt, jól sikerült, mert egyszerűen nem hagyhattam ott az apró alakot összetörve az út mentén.

Larry olyan erősen markolta a kormányt, hogy remegett a karja. Ha eddig sápadtnak hittem, tévedtem. Most úgy nézett ki, mint egy rosszulléttel küzdő kísértet.

– Meg... megsérült a kisfiú? – préselődött ki belőle a szó, mély, alighanem könnyektől reszelős hangon. Nem azt akarta mondani, hogy megsérült. Csak nem tudta rászánni magát, hogy a nagy H betűs szót használja. Még nem, amennyiben ez rajta múlt.

– Maradj a kocsiban – utasítottam.

Larry nem válaszolt. Csak ült ott, a két kezét bámulva. Nem volt hajlandó felnézni. De ez most nem az én hibám! Nem az én hibám, hogy ma éjjel elvesztette az ártatlanságát. De akkor miért éreztem úgy mégis?

Kiszálltam az autóból. A Browningot készenlétben tartottam, arra az esetre ha a fanatikuskok úgy döntenek, hogy tovább kergetnek minket az úton. Felszedhették volna a negyvenötöst, és utánunk jöhetnek, hogy lelőjenek.

A gyerek nem moccant. Ahhoz pedig egyszerűen túl messze voltam, hogy lássam, vesz-e levegőt. Igen, persze. Kábé egy méterre voltam tőle.

Kérlek, ne legyél halott!

A gyerek a hasán elnyúlva feküdt, az egyik karja a teste alá szorult, valószínűleg eltört. Miközben letérdeltem a gyerek mellé, végigpásztáztam a sötét temetőt. A sötétből nem özönlöttek elő az üldözők. A gyerek a kisfiúk tipikus öltözékét viselte: csíkos ing, rövidnadrág, ici-pici tornacipő. Ki küldte őt az utcára ilyen nyárian öltözve ezen a hideg éjszakán? Az

anyja? Felöltöztette, megszeretgette, aztán elküldte meghalni?

A fiú fürtös, barna haja selymes volt, finom, mint a kisbabáké. A nyakán a bőr hideg tapintású. A sokktól? Az még túl korai, hogy a halál miatt hűljön ki. Vártam a pulzust a nyaki ütőérben, de semmi nem történt. Meghalt. Kérlek, Istenem, kérlek.

A gyerek feje fölemelkedett, és halk nyöszörgés bukott ki a száján. Életben volt. Istenem, köszönöm.

Megpróbált megfordulni, de visszazuhan az úttestre. Felsírt.

Larry kiszállt a kocsiból, és elindult felénk.

– Jól van?

– Él – jelentettem.

A fiú elszánta magát, hogy hanyatt forduljon, úgyhogy megfogtam a vállát, és segítettem neki. Próbáltam a testsúlya ellenében tartani a karját. Hatalmas, barna szempár villant felém, aztán egy kerek gyermekarc – a kezében pedig egy kés volt, nagyobb, mint a gyerek maga. A kisfiú ezt suttogetta:

– Mondd meg annak a férfinak, hogy jöjjön, és segítsen engem megemelni.

A gyermeki ajkak közt vámpírfogacskák látszottak. A kés a hasamnak nyomódott, épp az övtáska fölött. A hegye a bőrdzseki alá siklott, és hozzáért az alatta levő inghez. Az olyan dermedt pillanatok egyike volt ez, amikor az idő lassított rémálomként terjed szét. A világ összes ideje rendelkezésemre állt, hogy eldöntsem, eláruljam-e Larryt, vagy inkább haljak meg. Soha senkit ne adj a szörnyek kezére. Ez szabály. Kinyitottam a szám, és azt üvöltöttem: – Futás!

A vámpír nem szúrta le. Egyszerűen kővé dermedt. Élve akart engem, ezért használt kést, nem pedig a fogait. Felálltam, a vámpír csak bámult. Nem volt másik terve. Remek.

Az autó a helyén állt, a nyitott ajtókon keresztül fény ömlött ki a sötétbe. Az utastéri lámpa széles, színpadias pacát vetett. Larry épp itt állt, dermedten, bizonytalanul. Ráordítottam:

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Befelé a kocsiba!

A fiú a nyitott kocsiajtó felé indult. De az autó elülső lámpái vakító fényében egy nő állt. Hosszú fehér kabát volt rajta, alatta krémfehér és bézs színű nadrágkosztüm. Kinyitotta a száját és belevicsorgott a fénybe, a fogai villogtak.

Rohanni kezdtem, sikítva:

– Mögöttem!

Larry rám meredt. Aztán távolabb tévedt a pillantása. A szeme tágra nyílt. A hátam mögül apró lábak topogása hallatszott. Larry arcát elöntötte a rémület. Ez volt az első vámpír, akit életében látott?

Még mindig futva húztam elő a pisztolyom. Viszont futás közben lószart se találsz el. Előttem is, mögöttem is volt egy vámpír. Fej vagy írás.

A vámpírnő az autó motorházának tetejére ugrott, és lendületet vett a hosszú, kecses szökkenéshez, ami egyenesen Larrynek repítette, aztán mindketten átbukfenceztek az úttesten.

Nem löhettem le anélkül, hogy Larryt ne sodorjam veszélybe. Az utolsó pillanatban megpördültem, és közvetlen közelből a kölyökvámpír arcának szegeztem a pisztolyt.

A gyerek szeme elkerekedett. Meghúztam a ravaszt. Ekkor hátulról valami ledöntött a lábamról. A lövés célt tévesztett, én pedig a földre kerültem, hasmánt, miközben egy matrózládánál is nagyobb dolog feküdt rajtam.

Kiszorult belőlem a levegő. De mégis megfordultam, és megkíséreltem a pisztolyomat hátra, a nyakamba csimpaszkodó dolog felé irányítani. Ha most nem csinálok valamit, lehet, hogy soha többé nem kell majd a lélegzetvétel miatt aggódnom.

Közben a kisfiú is rám vetette magát, a kés megvillant és lecsapott. Már mozdult is a stukkerem, de túl lassan. Ha kaptam volna levegőt, visítottam volna. A kés tövig belemerült a dzsekim ujjába. Éreztem, ahogy a penge belevésődik az

úttestbe. A földhöz szegezte a karom. Meghúztam a ravaszt, de a lövés ártalmatlanul süvített bele az éjszakába.

Kitekertem a nyakam, hogy megnézzem, ki vagy mi lovagol rajtam. Hát, nem volt semmi. A kocsi féklámpáinak vörös fénye megvilágította a vámpír lapos arcát, magas járomcsontját, a hozzá tartozó keskeny, majdnem mandulavágású szempárt, és hosszú, egyenes haját. Ha egy kicsit még erősebb ez a nemzeti jelleg, a pasast kőbe vésik, kígyók és azték istenek társaságában.

Átnyúlt fölöttem, és megfogta a még mindig pisztolyt tartó jobb kezemet, amelyik oda volt szegezve a földhöz. A fémhez préselte a kezem csontjait. Aztán megszólalt, mély, lágy hangon:

– Dobd el a fegyvert, vagy összeroppantom a kezedet.

Addig szorított, míg fel nem nyögtem. Larry magas hangú, fájdalmas sikolyt hallatott. Sikoltozni csak akkor jó, ha mást már nem tudsz tenni. Az aszfaltba törölve felgyűrtem a dzsekim bal ujját, szabaddá téve a karórámat és a kabala-karkötőmet. A három parányi kereszt megcsillant a holdfényben. A vámpír sziszegni kezdett, de a pisztolyt tartó kezemet nem engedte el. Végighúztam a kezén a karkötőt. Az égő hús éles szaga érződött. Aztán a vámpír a szabad kezével megrántotta a dzsekim bal ujját. A ruhámnál fogva hátrahúzta a kezem, úgyhogy már nem értem el őt a keresztekkel.

Ha friss hulla lett volna, a keresztek pusztá látványától is sikoltozni kezd. De nemcsak hogy vén hulla volt, hanem egyenesen öreg. A megszentelt kereszteknél többre volt szükség, hogy leszedjem őt a hátamról.

Larry megint felsikoltott.

Én is sikoltottam, mert mást úgysem tudtam tenni, eltekintve attól, hogy tovább szorongatom a stukkert, és hagyom, hogy a vámpír ízekre zúzza a kezem. Nem sok haszna lett volna. Nem akartak megölni, de azért komoly fájdalmat tudtak okozni. A vámpír véres péppé akarta törni a kezem. Leejtettem a

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

pisztolyt, visítottam, rángattam a kést, ami fogva tartotta a karom, próbáltam kirántani a vámpír kezéből a bal ruhaujjam, hogy a húsába vájhassam a kereszteteket.

Lövés dörrent a fejünk fölött. Mind megdermedtünk, aztán hátranéztünk a temető felé. Jeremy Ruebens és társai visszaszerezték az egyetlen pisztolyukat, és most lőttek ránk. Azt hitték, mi is egy követ fújunk a szörnyekkel? Érdekelte őket egyáltalán, hogy kit lőnek le?

Női sikoly hallatszott:

– Alejandro, segíts!

A sikoly a hátunk mögül érkezett. A hátamra csimpaszkodó vámpírnak egyszerre csak nyoma veszett. Nem tudtam, miért, de nem is érdekelt. Egyedül maradtam a szörnyeteg gyerekkel, aki fölém hajolt, és nagy, sötét szemeket meresztett rám.

– Nem fáj? – kérdezte.

A kérdése olyan váratlanul ért, hogy válaszoltam rá:

– Nem.

A gyerek csalódottnak látszott. Leguggolt mellém, kezével vékony kis combjára támaszkodva.

– Meg akartalak vágni, hogy fölnyalogathassam a vért – a hangja még mindig egy kisfiú hangja volt, és örökké az is maradt már, de a koravén tekintete csak úgy sütötte a bőröm. A gyerek idősebb volt Jean-Claude-nál, sokkal idősebb.

A kocsim hátsó lámpájába golyó csapódott, éppen a kisfiú feje fölött. A kis vámpír a legkevésbé sem gyermeki vicsgorgással fordult a fanatikusok felé. Én megpróbáltam kihúzni a kést az úttestből, de bele volt ágyazódva. Meg se tudtam mozdítani.

A kisfiú kúszva indult el a sötétben, aztán egy szélroham kíséretében eltűnt. A fanatikusok irányába indult. Isten irtalmazzon nekik.

A vállam fölött hátranéztem. Larry a földön hevert, egy hosszú, barna, lebegő hajú nő alatt. A pasas, aki az előbb rám ugrott, Alejandro, meg egy másik nő ezzel a vámpírral

dulakodott. A barna vámpírnő meg akarta ölni Larryt, a másik kettő pedig megpróbálta őt leállítani. Szerintem jó terv volt.

Újabb golyó fűtyült felénk. De még csak meg se közelített. Majd egy félig elfojtott sikoly hallatszott, és azután nem dördült több lövés. A kisfiú kapta el a pasast? Larry megsebesült? És mi a fenét tudtam én csinálni, hogy segítsek rajta, meg magamon?

Úgy látszott, a vámpírok keze mind tele van munkával. Bármit is szándékoztam tenni, itt volt az ideje. Megpróbáltam bal kézzel lehúzni a bőrdzsekim cipzárját, de félúton beakadt. Nagyszerű. A dzsekim szélébe haraptam, és a fogamat használtam a fogva tartott kezem helyett. A dzseki nyitva volt. És most? A dzseki ujját a fogaim segítségével áthúztam a bal kezemen, aztán a csípőmmel leszorítottam, és kibújtam belőle. Innen már a könnyebbik rész következett, hogy kihúzzam a jobb kezemet a földhöz szegezett ruhaujjból.

Alejandro fölemelte a barna hajú nőt, és áthajította őt a kocsi fölé. A nő elvitorlázott a sötétben, de földet érni már nem hallottam. Lehet, hogy tudott repülni. Ha igen, nem akartam tudni.

Larry majdnem eltűnt a szemem elől egy másik nő szőke hajának függőnye mögött. A második vámpírnő úgy hajolt föléje, mint a mesebeli herceg, mielőtt Csipkerózsikára lehelné a bűvös csókot. Alejandro belemarkolt a nő nagyon-nagyon hosszú hajába, és talpra rántotta. Aztán nekilökte a kocsim oldalának. A nő megtántorodott, de nem esett össze, és úgy acsargott a férfitra, mint egy láncra vert kutya.

Nagy ívben megkerültem őket, közben föltartottam a keresztekét, ahogy az összes régi horrorfilmben szokás. Eltekintve attól, hogy még soha nem láttam vámpírvadászt bizsuval.

Larry négykézlábra állt, kissé dülöngélt. A hangja magas volt, csaknem hisztérikus. Egyre csak ismételte:

– Vérzek, vérzek.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Megérintettem a karját, ő pedig akkorát ugrott, mintha megharaptam volna. Az ijedségtől féhéren villant a szeme.

A holdfényben feketén patakzott a nyakán a vér. A nő megharapta. Krisztusom, segíts. Megharapta.

A sápadt vámpírnő még mindig küszködött, hogy Larryhez férjen.

– Hát nem érzed a vér szagát? – mondta esdekelve.

– Végy erőt magadon, vagy én teszem meg helyetted – Alejandro szava fojtott üvöltés volt. Metsző harag érződött a hangjából. A sápadt nő elcsöndesedett.

– Már jól vagyok – a hangjából félelem érződött. De küzdjék csak végig ők ezt az ügyet. Nekem jobb dolgom is volt. Például kiagyalni, hogyan jutunk át a maradék pár vámpíron az autóhoz.

Alejandro fél kézzel nyomta a nőt a kocsinak. A pisztolyom a bal kezében volt. Letéptem magamról a karkötőmhöz illő keresztes bokaláncot. Egy vámpírhoz nem lehet odalopakodni. Még a friss hullák is idegesebbek, mint egy hosszú farkú macska egy hintaszékekkel teli szobában. Mivel arra esélyem se volt, hogy lesből támadjak Alejandróra, inkább a nyílt megközelítéssel próbálkoztam.

– A csaj megharapta Larryt. Megharapta! – meghúztam a vámpír ingének hátát, mintha csak fel akarnám hívni a figyelmét. És belenyomtam a hátába a kereszteket.

A vámpír fölsikoltott.

Végigsöpörtem a kezén a karkötő keresztjeivel, ő elejtette a pisztolyt. Én meg elkaptam. Alejandro hátát kék lángnyelv kezdte nyaldosni. A vámpír tekergett és hadonászott, de a kereszteket nem érte el. Égj, baby, égj!

Alejandro üvöltve pördült meg. A tenyere oldalt találta el a fejem. Repültem. Aztán háttal az aszfaltba csapódtam. A karommal próbáltam a becsapódásból annyit felfogni, amennyi lehetséges, de a fejem hátralendült, és bevertem az úttestbe.

Fekete pettyek úszkáltak a világban. Mikor kitisztult a

látásom, egy sápadt arcba bámultam. Hosszú, sárgásfehér haj simított végig az arcomon, amikor a vámpír letérdelt, hogy táplálkozzon.

A Browning még mindig a kezemben volt. Meghúztam a ravaszt. A nő teste hátrarándult, mintha valaki meglökte volna. Hanyatt esett az úton, a hasán egy lyukból vér patakzott, ami azonban még semmi se volt a hátán lévő sebhez képest. Reméltem, hogy szétlőttem a gerincét.

Talpra vergődtem. A hím vámpír, Alejandro letépte az ingét. A kereszték kis, olvadtkék tűztócsa formájában hullottak a földre. A vámpír feketére égett hátát itt-ott hólyagok színesítették. Felém fordult, én pedig mellbe lőttem. Elsietett lövés volt, és ő nem harapott fűbe.

Larry megragadta a vámpír bokáját. De Alejandro mégsem állt meg, átvonszolta Larryt az aszfalton, mint egy gyereket. Karon ragadta és egy rántással talpra állította a srácot. Larry átvetett egy nyakláncot a vámpír fején. A súlyos ezüstkereszt lángba borult. Alejandro felsikoltott. Én felordítottam:

– Azonnal szállj be a kocsiba!

Larry becsusszant a vezetőülésre, aztán tovább mászott, míg az anyósüléshez nem ért. Becsapta és bezárta maga felől az ajtót, bármilyen csekély haszna volt is. A vámpír elszakította a láncot, a keresztet pedig az út menti fák közé hajította. A kereszt pörögve tűnt el a szemünk elől, akár egy hullócsillag. Becsusszantam a kocsiba, becsaptam az ajtót, aztán bezártam. Bebiztosítottam a Browningot, és a combjaim közé szorítottam.

Alejandro, a vámpír összegörnyedt fájdalomában, túl súlyosan sebesült meg ahhoz, hogy abban a pillanatban elkezdjen bennünket üldözni. Szuper.

Sebességbe tettem az autót, és beletapostam. Az autó cikázva kilőtt. Fénysebességre lassítottam, és a kocsimáris egyenesen haladt az úton. Végigszáguldtunk a sötét alagúton, a pislákoló fények és a fák árnyékának gyűrűjében. Az alagút végén pedig egy fehér ruhás alak állt, akinek hosszú

barna hajába belekapott a szél. Az a vámpír volt, aki ráugrott Larryre. Egyszerűen csak ott állt az út közepén. Csak úgy állt ott. Hamarosan kiderül, hogy a vámpírok szoktak-e blöffölni. Meg akartam fogadni a saját tanácsomat. Tövig nyomtam a gázt. A kocsi előreugrott. A vámpír meg csak állt ott mozdulatlanul, amíg mi feléje repesztettünk.

Az utolsó pillanatban jöttem rá, hogy a nő nem fog félreállni, nekem pedig már nem volt lehetőségem kikerülni. Hamarosan leteszteljük az elméletemet az autók és a vámpírhús kölcsönhatásáról. Hol van egy ezüst karosszériás autó, amikor éppen szükség lenne rá?

A fényszóró színpadi reflektorként villant meg a vámpír testén. Pillanatképet kaptam a sápadt arcról, a barna hajról, a szélesen vicsorgó szemfogakról. Száz kilométeres sebességgel üttöttük el. A kocsi beleremegett. A nő kínos lassúsággal gurult végig a motorháztetőn, de ez mégis túl gyorsan történt ahhoz, hogy bármit is tegyek. A nő éles, reccsenő hanggal ütközött a szélvédőnek. A karosszéria fémje csikorgott.

A szélvédő pókhálószerű repedések tömegére esett szét. Hirtelen azon kaptam magam, hogy egy szétzúzott prizma egyik végén próbálok átlátni. A golyóálló üveg teljesítette a feladatát. Nem tört ripityára, és nem hasított belőlünk szíjat. Csak rohadtul berepedezett, úgyhogy nem láttam semmit, nem tudtam vezetni. A fékre tapostam. Az üveget ekkor egy kéz törte át, csillogó szilánkokat záporozva Larryre.

A fiú felsikoltott. A kéz ujjai összezárultak az ingén, és húzni kezdték őt a fogazottra tört szélvédő felé.

Olyan erősen balra tekertem a kormányt, amennyire csak tudtam. Az autó kipörgött, én pedig csak annyit tehettem, hogy elengedem a gázt, hozzá sem érek a fékhez, és repülünk.

Larry végső erejével markolta az ajtón lévő kapaszkodót és az ülés fejtámláját. Sikoltozva küzdött azért, hogy a vámpír ne húzhassa bele a csipkézett üvegbe. Gyors imát mormoltam, aztán eleresztettem a kormányt. A kocsi tehetetlenül pörgött. Az

egyik keresztemet a kézhez nyomtam. A kéz füstölni és bugyborékolni kezdett. Aztán eleresztette Larryt, és eltűnt a szétmorzsolts üvegen tátongó lyukon át.

A kormány után kaptam, de kissé túl későn. A kocsi az oldalára fordult, és az árokba szánkázott az úttestről. Fém csikorgása hallatszott, miközben valami nagy dolog eltört az autó alatt. Nekicsapódtam a bal első ajtónak. Aztán váratlanul rám zuhant Larry, majd mindketten a túloldalra bukfenceztünk. Aztán vége. Döbbenetes volt. Olyan, mintha megsüketültem volna. A fülemben fehérén morajlott a csend.

– Istenem, köszönöm – szólalt meg valaki. Én voltam az.

Az anyósülés felőli ajtót feltörték, akár a dió héját. Távolabb vergődtem a nyílástól. Larryt valaki kirángatta az autóból. Lecsúsztam az első ülés alatt a padlóra, és arrafelé céloztam, amerre Larry eltűnt.

Rábámultam Larry testére, meg a sötét bőrű kézre, ami úgy összeszorította a fiú torkát, hogy azt se tudtam, kap-e még levegőt. A pisztolyom csöve mentén a vámpír, Alejandro sötét arcába meredtem. A vámpír kifürkészhetetlen arccal szólalt meg:

– Kitépem a fiú torkát.

– Én meg szétlövöm a fejedet – közöltem. A törött szélvédőn egy tapogatódzó kéz nyúlt be. – Hátrébb, vagy elveszíted azt a csini pofikádat.

– A fiú előbb fog meghalni – jelentette ki a vámpír. Viszont a kéz visszahúzódott a lyukból. Alejandro beszédébe valami más nyelv zöngéje vegyült. Az indulattól akcentusa lett.

Larry szeme kiguvadt, túlságosan sok látszott a szeme fehérjéből. Lélegzett, de nem elég mélyen, és túl gyorsan. Ha még él egy darabig, hamarosan oxigénhiánya lesz.

– Dönts – mondta a vámpír. A hangja monoton volt, üres. Larry rémülettel teli pillantása elég ékesszólóan beszélt mindkettejük helyett.

Bebiztosítottam a stukkert, és markolattal előre a vámpír

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

kinyújtott kezébe adtam. Hiba volt, tudtam, de azt is tudtam, hogy képtelen lettem volna ott ülni és nézni, ahogy Larry torkát feltépik. Vannak a fizikai túlélésnél fontosabb dolgok is. Képesnek kell lenned tükörbe nézni. Ugyanabból az okból mondtam le a pisztolyomról, mint amiért megálltam a gyerek mellett. Nem volt más választásom. Én a jófiúk közé tartozom. A jófiúk pedig önfeláldozóan viselkednek. Ez is egy ilyen szabályféle.

Larry arca véres maszk volt. Önmagában egyik vágás sem tűnt veszélyesnek, de semmi nem vérzik jobban a fejbőr sérüléseinél. A golyóálló üveget nem arra tervezték, hogy a vámpíroknak is ellenálljon. Talán írásban javasolhatnám a gyártónak az ilyen irányú fejlesztést.

Alejandro kezére, amivel még mindig Larry torkát markolta, ráfolyt a vér. A pisztolyomat a vámpír hátradugta a nadrágja övrészébe. Úgy bánt a pisztollyal, mint aki használni is tudja. Kár. Némelyik vámpír irtózott a technikától. Ez néha előnyös volt.

Larry vére elborította a vámpír kezét. Ragacsos volt és meleg, mint az épphogy megszilárdult puding. A vámpír nem reagált a vérre. Vasfegyelem. Belebámultam a majdnem fekete szemébe, és éreztem, hogy évszázados erővel húz le, mintha a tekintete hatalmas szárnyakat bontott volna. Forgott velem a világ. Az elmém elsüllyedt, és gyűrűkben terjedt szét.

Kinyújtottam a kezem, hogy belekapaszkodjak valamibe, bármibe, ami megakadályozza, hogy lezuhanjak. A kezembe egy másik kéz kulcsolódott. A bőre sima volt és hűvös.

Hátraugrottam, és nekiestem a kocsimnak.

– Ne nyúlj hozzám! Ne érh hozzám!

A vámpír zavartan állt, egyik, vérrel csíkozott kezében Larry nyakát markolta, a másik kezét felém nyújtotta. Nagyon emberi mozdulat volt. Larry szeme kidülledt.

– Mindjárt megfojtod – szóltam.

– Bocsánat – szabadkozott a vámpír. Aztán elengedte a fiút.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Larry térdre esett, és hörögni kezdett. Az első lélegzetvételével sípolva kapkodott levegő után.

Meg akartam kérdezni tőle, jól van-e, de nem tettem. Nekem az volt a feladatom, hogy kijuttassam magunkat innen, lehetőleg élve. Mellesleg volt róla elképzelésem, hogyan érzi magát. Szarul. Nem kell hülyeségeket kérdezni.

Illetve, egy hülyeséget talán lehet.

– Mit akarsz? – kérdeztem.

Alejandro rám nézett, én pedig ellenálltam a késztetésnek, hogy az arcába bámuljak, miközben hozzá beszéltem. Nem volt könnyű. Végül inkább a lyukat figyeltem, amit a golyóm ütött a mellkasán. Nagyon kicsi lyuk volt, és már nem is vérzett. Ilyen gyorsan gyógyult a pasas? Szar ügy. Olyan szilárdan bámultam a sebre, amennyire csak tudtam. Hogy leküzdjem az ingert, nehogy a szemébe nézzek. Nehéz kemény csajnak lenni, miközben épp valakinek a mellkasát fixírozod. De már többéves gyakorlattal rendelkeztem, mielőtt Jean-Claude úgy döntött, megosztja velem az „adományát”. És a gyakorlat teszi – bla, bla, bla.

A vámpír nem válaszolt, úgyhogy ismét föltettem a kérdést, mély, magabiztos hangon. Nem úgy beszéltem, mint aki fél. Egy null ide.

– Mit akarsz?

Éreztem, hogy a vámpír rám néz, majdnem úgy, mintha végighúzta volna az egyik ujját a testemen. Reszketni kezdtem, és nem bírtam abbahagyni. Larry odamászott hozzám, lecsüggesztett fejjel, amiből csöpögött a vér, miközben mozgott.

Letérdeltem a fiú mellé. És még mielőtt leállíthattam volna magam, kibukott belőlem a hülye kérdés:

– Jól vagy?

Larry a véres álarcon keresztül rám emelte a tekintetét. Végül így válaszolt:

– Nem akkora a kár, hogy egy pár öltéssel ne lehetne rendbe hozni.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Viccelni próbált. Át akartam ölelni, és megígérni neki, hogy a legrosszabban már túl vagyunk. De soha nem szabad megígérni olyasmit, amit nem tudunk betartani.

A vámpír nem mozdult meg, de valami mégis újra ráterelte a figyelmemet. A pasas térdig süppedt az őszi gyomok közé. Most a tekintetem egy szintben volt az övcsatjával, eszerint körülbelül olyan magas volt, mint én. Egy férfihoz képest alacsony. Mármint egy fehér, angolszász, huszadik századi férfihoz képest. Az övcsat aranszínben csillogott, és szögletes, stilizált emberformára volt vésve. A véset, csakúgy, mint a vámpír arca, mintha egyenesen egy azték naptárból származott volna.

Libabőrös lettem a vágytól, hogy fölnézzek, bele a vámpír szemébe. Sőt, pár centivel feljebb is emelkedett az állam, mielőtt még észbe kaptam volna, hogy mit is csinálok. A fenébe. A vámpír belepiszkált az agyamba, és én nem is éreztem. Még most sem éreztem, pedig tudtam, hogy valamit biztosan csinálnia kellett velem. Vak voltam és süket, mint akárki más hasonló helyzetben.

Jó, talán nem mint akárki más. Engem még nem rágcsáltak meg, ami valószínűleg azt jelentette, hogy valami mást is akartak, nem csak vért. Különben már meghaltam volna, Larry szintén. Na persze, még mindig viseltem a megszentelt kereszteket. Mire lett volna képes ez az izé, ha már lehámozták rólam a kereszteket? Nem akartam megtudni.

Életben voltunk. Ez azt jelentette, hogy valami olyat akartak, amit holtan nem tudtunk nekik megadni. De mit?

– Mi a fenét akarsz?

Alejandro keze beúszott a látóterembe. Felém nyújtotta, hogy segítsen fölállni. A segítsége nélkül álltam talpra, úgy, hogy egy kicsit Larry elé kerüljek.

– Mondd meg, kislány, ki az urad, és akkor nem foglak bántani.

– Akkor ki fog, ha nem te? – érdeklődtem.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Okos kérdés. De megesküszöm, hogy biztonságban fogsz innen távozni, ha elárulod nekem a nevét.

– Először is, nekem nincs uram. Sőt, azt hiszem, szolgálom sincs – legyűrtem a késztetést, hogy a vámpír arcába nézzek, érti-e a viccet. Jean-Claude értette volna.

– Szembeszállsz velem, és még tréfákozol is? – Alejandro hangjából döbbenet, szinte már felháborodás érződött. Remek.

– Nekem nincs uram – ismételtem. A mestervámpírok ki tudják szagolni a hazugságot, illetve az igazat.

– Ha tényleg így gondolod, saját magadat téveszted meg. A gazdád két jelét viseled. Mondd meg, ki az, és én elpusztítom neked. Megszabadítalak ettől a gondtól.

Tétováztam. Alejandro öregebb volt, mint Jean-Claude. Sokkal öregebb. Lehet, hogy képes volna megölni a Város Urát. Na persze, azután már ő uralná a várost, ő és a három segéde. Négy vámpír, eggyel kevesebb, mint ahányan az emberöléseket elkövették, de hajlandó lettem volna fogadni arra, hogy valahol a környéken van még egy ötödik vámpír is. Egy közepes méretű metropoliszban nem futkározhatott olyan sok elkanászodott vámpírúr.

Rossz dolog lett volna, ha akármelyik, civileket mészárló vámpírúr felel a környék összes vámpírjáért. Hívjuk ezt megérzésnek.

Megráztam a fejem.

– Nem tehetem.

– Meg akarsz tőle szabadulni, nemde?

– Nagyon is.

– Engedd meg, hogy megszabadítsalak. Engedd meg, hogy segítsék.

– Ahogy annak a nőnek és a férfinak is, akiket megöltél?

– Nem öltem meg őket – közölte a vámpír. A hangja nagyon ésszerűen hatott. A tekintete elég mély volt ahhoz, hogy belefulladás, de a hangja nem volt ennyire jó. Nem volt benne bűbáj. Jean-Claude hangja jobb volt. Vagy Yasmeené, ha már

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

itt tartunk. Jó tudni, hogy az idővel nem minden tehetség fejlődött egyformán. Az ősiség nem volt minden.

– Vagyis nem te mérted rájuk a végső csapást. Na és? A seggnyalóid a te akaratodat hajtják végre, nem a sajátjukat.

– Nagyon meglepődnél, ha tudnád, milyen erős szabad akaratunk van.

– Ezt hagyd abba – figyelmeztettem.

– Micsodát?

– Hogy olyan kurva ésszerűen beszélsz.

A vámpír hangjában nevetés bujkált:

– Szívesebben vennéd, ha őrlöngénék?

Tulajdonképpen igen, de ezt nem mondtam ki hangosan.

– Nem mondok nevet. És most mi lesz?

A hátam mögött szélroham támadt. Próbáltam ezzel a széllel szembefordulni. A fehér ruhás nő támadt rám. A vámpír idegen emberek vérétől borítva, vicsorogva, karommá görbült ujjakkal ugrott nekem. Hátrazuhanunk, bele a fűbe; ő volt fölül. Úgy csapott a nyakam felé, akár egy kígyó. Az arcába nyomtam a bal csuklómat. Az egyik kereszt az ajkához ért. Villámló fény, az égő hús bűze – és a vámpír eltűnt a sötétben, sikoltozva. Még soha nem láttam vámpírt, amelyik ilyen gyorsan mozgott volna. Mentális trükk volt? A nő ennyire megtévesztett volna, még úgy is, hogy megszentelt kereszt volt nálam? Hány, ötszáz évnél idősebb vámpír lehet egy falkában? Reméltem, hogy csak kettő. Ha ennél több, akkor ők voltak túlerőben.

Talpra vergődtem. A vámpírúr négykézláb kuporgott a kocsim roncsai mellett. Larryt sehol nem lehetett látni. Belém villant a rémület, összeszorult tőle a mellkasom. Aztán rájöttem, hogy Larry az autó alá mászott, nehogy a vámpír újra túsul ejthesse. Ha minden más csődöt mond, bújj el. A nyulaknak bejön.

A vámpír hólyagokkal teli háta fájdalmas szögben hajlott meg, ahogy megkísérelte kihúzni Larryt a kocszi alól:

– Ha nem jössz ide, kitépem a karodat a helyéről!

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Most úgy beszélsz, mintha a macskád az ágy alá szorult volna – jegyeztem meg.

Alejandro megpördült. Az arca megrándult, mintha megbántottam volna. Nagyszerű.

Valami mozgást érzékeltem magam mögött. Nem vitatkoztam az érzéssel. Mondjuk, hogy reflex volt. Megfordultam, készenlétben tartva a keresztet. Két vámpír állt mögöttem. Az egyik a szőke hajú nő. Azt hiszem, a lövés mégsem találta el a gerincét. Kár. A másik egy férfi, aki akár az ikertestvére is lehetett volna. Mindketten sziszegve hőköltek hátra a kereszték előtt. Jó volt látni, hogy valakit még érdekeltek.

A mestervámpír hátulról támadt rám, de én meghallottam. Vagy az égési sebek tették ügyetlenné, vagy a kereszték segítettek. Félúton álltam a három vámpír között, a kereszték mindkét irányba egyformán mutattak. A szőkék tényleg jól megijedtek tőlük, bár a karjuk mögül pislogtak rám. A vámpírúr viszont meg se torpant. Kirobbanó gyorsasággal vetette rám magát. Hátraléptem, próbáltam kettőnk közt tartani a keresztéket, de ő elkapta a bal alkarom. A kereszték centiméterekre fityegtek a húsától, de ő kitartott.

Olyan távol húzódtam tőle, amennyire csak tudtam, aztán teljes erőből gyomorszájon vágtam, ő nyögött egyet, aztán meglegyintette az arcom a kezével. Hátratántorodtam, vér ízét éreztem. A vámpír alig ért hozzám, de így is kitett magáért. Ha pofozkodni akarnék, a szart is kiveri belőlem.

A torkára ütöttem. Alejandroban benn akadt a szusz, meglepettnek látszott. Még ha pépesre ver, az is sokkal jobb, mint ha megharapna. Inkább legyenek hullák, de hegyes fogak nélkül.

A vámpír összezárta markát a jobb öklömön. Csak annyira szorított, hogy érezzem az erejét. Még mindig csak elriasztani próbált, ahelyett, hogy bántson. Mindkét karját felemelte, és közelebb húzott magához. Én nem akartam közelebb menni, de úgy tűnt, rohadtul semmit nem tudok tenni ellene. Hacsak a

vámpíroknak nem volt heréje, persze. A torkára mért ütés fájt neki. Alejandro arcára sandítottam, szinte olyan közel volt, hogy megcsókolhattam volna. Nekidőltem, akkora mozgásteret nyerve, amekkorát csak lehetett, ő egyre közelebb és közelebb húzott magához. A saját lendülete segített.

Keményen, térdel rúgtam bele, fölnyomtam és szétmorzsolgattam a heréjét. Nem csak egy legyintés volt. Alejandro előregörnyedt, de a két kezem nem eresztette el. Nem voltam szabad, de kezdetnek jó volt ez is, és megválaszoltam egy korszakos kérdést. Igen. A vámpíroknak is van töke.

A férfi a hátam mögé rántotta a két kezem, saját maga és a karjai közé szorítva a testem, ő most merev volt, és ellenálló, mint a kő. Egy pillanattal ezelőtt még meleg volt, puha és sebezhető. Mi történt?

– Vedd le ezeket a csuklójáról – szólalt meg. Nem is hozzám beszélt. Próbáltam kitekerni a nyakam, hogy lássam, mi lopódzik mögém. Nem láttam semmit. A két sápadt vámpír még mindig a csupasz kereszték színe előtt görnyedezett.

Valami hozzáért a csuklómhoz. Összerándultam, de Alejandro mozdulatlanul tartott.

– Ha erőlködsz, meg fog vágni.

Hátrafordítottam a fejem, amennyire csak bírtam, és belebámultam a vámpír kisfiú kerek szemébe. Visszaszerezte a kését, és most arra használta, hogy a karkötőt nyiszálja vele.

A vámpírmester keze addig szorította a két karom, amíg azt nem hittem, mindjárt szétpattannak a nyomástól, ahogy a fölrázott szóda habzik. Nyilván kiadtam magamból valami hangot, mert Alejandro megszólalt:

– Ma éjjel nem akartalak bántani. – A szája beleveszett a hajamba, ahogy a fülemhez nyomta. – Ez a te választásod volt.

A karkötő halkán szétpattant. Éreztem, ahogy leesik, bele a fűbe. A vámpírmester föllélegzett, mintha most már könnyebben kapna levegőt. Csak két-három centivel volt

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

magasabb, mint én, de mindkét csuklómat az egyik apró kezében tartotta, az ujjait összenyomta, hogy szorosabb legyen a fogása. Ez fájt, én pedig küszködtem, hogy ne nyögdécseljek tehetetlenül. A vámpír a szabad kezével végigszántott a hajamon, aztán belemarkolt, és hátrahúzta a fejem, hogy a szemembe nézhessen. A pillantása szilárd volt, tökéletesen fekete. A szeme fehérje felszívódott.

– Meg fogom szerezni azt a nevet, Anita, így vagy úgy.
Az arcába köptem.

Alejandro felüvöltött, és egyre szorosabban markolta a csuklóm, míg én is föl nem ordítottam.

– Kellemessé tehettem volna, de most már akarom, hogy fájjon. Nézz a szemembe, halandó, és rettegj. Kóstolj bele a tekintetembe, és többé nem lesz közöttünk semmi titok – a hangja a leghalványabb suttogássá halkult. – Talán ki fogom inni az elméd, ahogy mások a vért isszák, és semmit nem hagyok utána, csak az értelem nélküli porhüvelyedet.

Belebámultam a sötétségbe, ami a tekintete volt, és éreztem, hogy zuhanok, zuhanok, hirtelen, előre és lefelé, le a feketeségbe, ami tiszta volt és tökéletes, és soha nem ismerte a fényt.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Egy ismeretlen arcba bámultam. Az arc véres zsebkendőt szorított a homlokára. Rövid haj, fakó szemek, szeplők.

– Hello, Larry – köszöntem. A hangom távolinak, idegennek tűnt. Nem emlékeztem, miért.

Még mindig sötét volt. Larry arcát kicsit megtisztogatták, de a seb még mindig vérzett. Nem lehettem olyan sokáig kiütve. Kiütve? Hová ütöttek ki? Csak egy szempárra emlékeztem, egy fekete szempárra. Túl gyorsan ültem föl. Larry elkapta a karom, különben elestem volna.

– Hol vannak a...

– Vámpírok – fejezte be helyettem a fiú. A karjára támaszkodva suttogtam:

– Azok.

Körülöttünk mindenütt emberek álltak a sötétben, kis csoportokba verődve suttogtak. A sötétségben egy rendőrautó lámpája villogott. A kocsi mellett két fakabát állt nyugodtan, halkan beszélgettek egy férfival, akinek a neve nem akart az eszembe jutni.

– Kari – mondtam.

– Tessék? – kérdezte Larry.

– Kari Inger, ő az a pasas, aki a zsarukkal beszélget.

Larry bólintott:

– Igen.

Egy alacsony, sötét hajú ember térdelt mellénk. Jeremy Ruebens az Emberi Elsőbbségtől, aki, legjobb tudomásom szerint nemrég még lövöldözött ránk. Mi a franc történt?

Jeremy rám mosolygott. Őszintének látszott.

– Mitől lett ilyen hirtelen a barátom?

Ruebens mosolya szélesebb lett.

– Megmentettük magát.

Ellöktem magam Larrytől, egyedül akartam ülni. Egy pillanatnyi szédülés, aztán máris jobban lettem. Ez az, helyes.

– Larry, beszélj.

A srác Jeremy Ruebensre pillantott, majd ismét vissza

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

énrám:

– Megmentettek minket.

– Hogyan?

– Leöntötték szenteltvízzel azt a vámpírt, amelyik megharapott – Larry a szabad kezével a torkához nyúlt, öntudatlan mozdulattal, de aztán észrevette, hogy nézem. – Hatalma lesz fölöttem a nőnek?

– Belépett az elmédbe, amikor megharapott?

– Nem tudom – válaszolta. – Hogyan lehet eldönteni?

Kinyitottam a szám, hogy elmagyarázzam, aztán becsuktam. Hogyan magyarázzam meg a megmagyarázhatatlant?

– Ha Alejandro, a mestervámpír megharapott volna engem, miközben elárasztja az elmémet, most a hatalmában lennék.

– Alejandro?

– Így hívta a többi vámpír a vámpírutat – mondtam.

Megráztam a fejem, de a világ fekete hullámokban úszott, és nagyot kellett nyelnem, nehogy hányjak. Mit művelt velem a vámpírmester? Már azelőtt is játszottak az elmémmel, de így még soha nem reagáltam rá.

– Jönnek a mentők – szólt Larry.

– Nincs rá szükségem.

– Miss Blake, ön több mint egy óra hosszat eszméletlen volt – mondta Ruebens. – A rendőrökkel kihívtuk a mentőket, amikor nem tudtuk önt felébreszteni.

Ruebens elég közel volt hozzám, meg tudtam volna érinteni a kinyújtott kezemmel. Barátságosnak tűnt, arca kifejezetten sugárzott, akár egy menyasszonyé az esküvője napján. Miért lettem hirtelen a kedvence?

– Szóval leöntötték szenteltvízzel a vámpírt, aki megharapott. És aztán? – érdeklődtem Larrytől.

– A többieket keresztekkel és ereklyékkel üzték el.

– Ereklyékkel?

Ruebens előhúzott egy nyakláncot, amelyen két miniatűr,

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

fémfedeles könyvecske fityegett. Mindkét könyvecske elfért volna egy tenyeremben, és még marad is hely.

– Larry, ezek nem ereklyék. Hanem picike Tóra-tekercek.

– Én azt hittem, Dávid-csillagok.

– A csillag nem válik be, mert nem annyira vallási szimbólum.

– Akkor ezek olyanok, mint a miniatűr Bibliák?

Fölhúztam a szemöldököm:

– A Tóra az Ótestamentumot tartalmazza, úgyhogy igen, olyanok, mint a miniatűr Bibliák.

– Nálunk, keresztényeknél, a Biblia is működne?

– Nem tudom. Valószínűleg. Csak még soha nem támadott rám vámpír, miközben épp egy Bibliát cipeltem.

Ez valószínűleg az én hibám volt. Tényleg, mikor olvastam utoljára a Bibliát? Belőlem is vasárnapi hívő lett? A lelkem miatt inkább később aggódnék, miután a testem már kissé jobban érezte magát.

– Fújják le a mentőket. Jól vagyok.

– Nincs jól – ellenkezett Ruebens. Előrenyúlt, mintha hozzám akarna érni. Ránéztem. Félbehagyta a mozdulatot. – Hadd segítsünk önnek, Miss Blake. Közös az ellenségünk.

A rendőrök felénk sétáltak a sötét gyepen át. Kari Inger is jött, séta közben halkán suttogott a rendőröknek.

– Tudja a rendőrség, hogy először maguk lőttek ránk?

Valami átsuhant Ruebens arcán.

– Nem tudják, ugye?

– Miss Blake, mi a halálnál is rosszabb sorstól mentettük meg önt. Hiba volt, hogy bántani akartuk. Ön halottakat idéz, de ha valóban a vámpírok ellensége, akkor szövetségesek vagyunk.

– Az ellenségem ellensége a barátom, ugye?

A férfi bólintott.

A rendőrök már majdnem hallótávolságon belülre értek.

– Rendben, de ha még egyszer pisztolyt fog rám, el fogom

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

felejteti, hogy megmentett.

– Soha többé nem fordul elő, Miss Blake. Szavamat adom.

Valami becsmérlőt akartam mondani, de a rendőrök ideértek. Meghallanak. Nem akartam árulkodni Ruebensről és az Emberi Elsőbbségről, úgyhogy későbbre kellett tartalékolnom az okos beszólásaimat. Ruebenst ismerve lesz még más alkalom.

Hazudtam a rendőrségnek arról, mit csinált az Emberi Elsőbbség, és hazudtam arról is, mit akart tőlem Alejandro. Csak egy újabb eszetlen támadás volt, amilyen már kétszer történt. Később majd elmondom az igazságot Dolphnak és Zerbowskinak, de per pillanat egyszerűen nem éreztem úgy, hogy el akarnám magyarázni idegeneknek az egész zavaros ügyet. Még abban sem voltam biztos, hogy Dolph megértené a teljes sztorit. Például azt a tényt, hogy majdnem biztosan Jean-Claude halandó szolgája vagyok. Nem, ezt nem szükséges megemlíteni.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Larry kocsija egy új Mazda volt. A vámpírok úgy lefoglalták az Emberi Elsőbbséget, hogy nem volt idejük szétverni. Szerencsénkre, ugyanis az én autóm totálkáros lett. Persze, ki kellett hívnom a biztosítót, és hagyni, hogy ők mondják meg nekem, hogy totálkáros, de valami nagy alkatrész eltört a kocsi alján. A vérnél sötétebb színű folyadékok szivárogtak ki belőle. A kocsi eleje úgy nézett ki, mintha egy elefánttal karamboloztunk volna. Amikor megláttam, már tudtam, hogy vége.

A következő pár órát a sürgősségin töltöttük. A mentősök ragaszkodtak hozzá, hogy orvoshoz kell fordulnom, Larrynek pedig három kis öltéssel kellett összevarrni a homlokát. Narancsszínű haja a szemébe lógott, eltakarva a sebet. Az első sebhelye. Egy a sok közül, ha ezen a pályán marad, és velem lófrál.

– Már tizennégy órája vagy munkában. Eddig mi a véleményed? – érdeklődtem. Larry oldalról rám sandított, aztán vissza az útra. Elmosolyodott, de a mosolya nem tűnt vidámnak.

– Nem tudom.

– Halottkeltő akarsz lenni, miután lediplomáztál?

– Azt hittem, igen – válaszolta ő. Őszinteség. Ritka adomány.

– Most már nem vagy biztos benne?

– Nem igazán.

Ennyiben hagytam a dolgot. Az ösztönöm azt súgta, beszéljem le róla. Beszéljem rá, hogy inkább valami értelmes, normális foglalkozást válasszon. De tudtam, hogy a halottkeltés nem csak választás kérdése. Ha a tehetséged elég nagy, muszáj halottakat idézni, máskülönben azt kockáztatod, hogy az erőd szokatlan pillanatokban tör ki.

– Van más munkalehetőség is a természetfeletti bioszos diplomások számára.

– Micsoda? Állatkerti gondozó vagy féregirtó?

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Tanár – soroltam –, parkőr, természettudós, katonai biológus, kutató biológus.

– És ezek közül melyikkel lehet ekkora pénzt keresni? – érdeklődött Larry.

– Csak a pénz miatt akarsz halottkeltő lenni? – Csalódtam Larryben.

– Valami olyat akarok csinálni, amivel segítek az embereken. Mi lehet jobb, mint arra használni a speciális képességeimet, hogy veszélyes élőholtaktól szabadítsam meg a világot?

A fiúra meredtem. A kocsi sötét belsejében csak a profilját láttam, ahogy alulról megvilágította a műszerfal.

– Vámpírvadász akarsz lenni, nem halottkeltő – nem is próbáltam elrejteni a hangomban a megdöbbenést.

– Ez a végső célom, igen.

– Miért?

– Te miért csinálod?

Megráztam a fejem:

– Larry, válaszolj a kérdésekre.

– Segíteni akarok az embereknek.

– Akkor legyél rendőr. Úgyis szükségük van olyan emberekre a szolgálatban, akik ismerik a természetfeletti lényeket.

– Azt hittem, ma elég jól teljesítettem.

– Így is van.

– Akkor mi a baj?

Próbáltam kitalálni, hogyan fogalmazzam meg ötven vagy még kevesebb meggyőző szóval.

– Ami ma éjjel történt, szörnyű volt, de később még lesz ennél rosszabb is.

– Most jön az Olive Boulevard, merre forduljak?

– Balra.

A kocsi kisorolt, és átváltott a kanyarodó sávba. Ültünk a közlekedési lámpa alatt, a kocsi indexe villódzott a sötétben.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Nem tudod, mibe mászol bele – közöltem.

– Akkor meséld el – mondta Larry.

– Ennél jobb dolgot teszek.

Megmutatom neked.

– Az mit jelent?

– A harmadik lámpánál fordulj jobbra. Begurultunk a parkolóba.

– Jobbról az első ház.

Larry becsorgott azt egyetlen üres parkolóhelyre, amit talált. Az én helyemre. Az én kicsi Novám soha többé nem fog ide visszajönni.

A kocsi sötétjében kibújtam a dzsekimből.

– Kapcsold fel a belső világítást – szoltam.

Larry úgy tett, ahogy mondtam. Jobban tudott parancsot teljesíteni, mint én. Ami remek volt, ha már az én parancsaimat teljesítette. Megmutattam neki a sebhelyeket a karomon:

– A kereszt alakú égési sebet halandó vámpírszolgák okozták, akik szerint ez vicces. Ott a könyökhajlatomban, ahol kidudorodik a sebhely bőre, egy vámpír cafatokra szaggatta a karom. A fizioterápiás orvos szerint csoda, hogy újra tökéletesen tudom használni. Még van tizennégy öltésem egy halandó szolgától, és ez csak a két karom.

– Még több van? – Larry arca sápadtnak, idegennek tűnt a lámpafényben.

– Egy vámpír belevágta egy törött karó végét a hátamba.

Larry arca megrándult.

– A kulcscsontom pedig ugyanakkor tört el, amikor a karomat megcsócsálták.

– Csak ijesztgetni akarsz.

– Fogadjunk? – kérdeztem.

– Engem nem tudsz elijeszteni.

A mai estének már önmagában el kellett volna riasztania, anélkül, hogy megmutatom neki a sebhelyeimet. De nem riasztotta el. A fenébe, a fiú maradni fog, ha előbb nem ölik

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

meg.

– Rendben, maradhatsz a szemeszter végéig, de ígérd meg, hogy nélkülem nem mész vámpírra vadászni.

– De Mr. Bürke...

– Ő segít a vámpírok kivégzésében, de egyedül nem vadászik rájuk.

– Mi a különbség a kivégzés és a vadászat között?

– A kivégzés egyszerűen azt jelenti, hogy van egy hulla, amit meg kell karózni, vagy egy vámpír, szépen leláncolva, ami a végső dőfésre vár.

– És akkor mi a vadászat? – kérdezte Larry.

– Ha például a vámpírok után megyek, akik majdnem megölték minket ma éjjel. Az a vadászat.

– És te nem bízol abban, hogy Mr. Bürke meg tud tanítani engem vadászni?

– Abban nem bízom, hogy Mr. Bürke életben tud téged tartani.

Larry szeme tágra nyílt.

– Nem úgy értem, hogy szándékosan bántana téged. Úgy értem, magamon kívül senkire nem bízom rá az életedet.

– Úgy gondolod, odáig fajul majd a helyzet?

– Már majdnem odáig fajult.

A fiú egy pár percig hallgatott. Lebámult a kezére, ami ide-oda csúszkált a kormányon.

– Megígérem, hogy senkivel nem megyek vámpírra vadászni, csak veled – pillantott rám, kék szeme az arcomat fürkészte. – Még Mr. Rodriguezzel sem. Mr. Vaughn azt mondta, téged ő tanított.

– Engem tényleg Manny tanított, de ő többé már nem vadászik vámpírokra.

– Miért nem?

A srác kék szemébe néztem, így feleltem:

– A felesége nagyon félti, és négy gyereke van.

– Te és Mr. Bürke nem vagytok házасok, és gyereketek

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

sincs.

– Ez igaz.

– Nekem sincs – mondta ő.

Mosolyognom kellett. Voltam én valaha ennyire lelkes?

Nem.

– Larry, az okostojásokat senki nem szereti.

Ő elvigyorodott, ettől körülbelül tizenhárom évesnek nézett ki. Jézusom, a mai éjszaka után miért nem rohant inkább fedezékbe? És én miért nem rohantam? Erre nem volt válasz, legalábbis semmi, aminek értelme lett volna. Én miért csináltam? Mert jól ment – érkezett a válasz. Talán Larrynek is jól mehet majd. Talán. De talán egyszerűen csak meg fog halni.

Kiszálltam a kocsiból, és visszahajoltam a nyitott ajtón.

– Menj egyenesen haza, és ha nincs tartalék kereszted, holnap vegyél egyet.

– Oké – mondta ő.

Becsaptam az ajtót a fiú ünnepélyes, komoly arca előtt. Fölmentem a lépcsőn, és nem néztem hátra. Nem néztem végig, ahogy elhajt. Életben maradt, lelkes maradt, miután először zördült össze a szörnyekkel. Én csak négy évvel voltam nála idősebb. Négy év. Évszázadoknak éreztem. Én sosem voltam ennyire zöldfülű. Anyám halála nyolcéves koromban gondoskodott erről. Eltompítja a ragyogást, ha korán elveszítjük valamelyik szülőnket.

Még mindig le akartam beszélni Larryt arról, hogy vámpírvadász legyen, de ha minden más csődöt mond, vele fogok dolgozni. Csak kétféle vámpírvadász létezik: jó vagy halott. Talán sikerül Larryből jót csinálnom. Ez sokkal szimpatikusabbnak tűnt, mint a másik lehetőség.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Péntek volt, három óra harmincnégy perc. Hosszú hetem volt. Na persze, mikor nem volt hosszú hetem az idén?

Megmondtam Bertnek, hogy vegyen fel valakit segítségnek. Ő alkalmazta Larryt. Miért nem tett ez boldoggá? Mert Larry csak egy újabb áldozat volt, aki a megfelelő szörnyre várt. Istenem, kérlek, óvd meg őt. Már annyi ártatlan ember meghalt miattam, amennyit véleményem szerint el bírtam viselni.

A folyosón érződött, hogy az éjszaka közepén vagyunk. Nem lehetett mást hallani, csak a fűtés szellőzőjének halk hangját, meg az edzőcipőm tompított lépteit a szőnyegpadlón. Nappali életmódú szomszédjaim számára már túl késő volt, illetve még túl korán ahhoz, hogy ébren legyenek. Hajnal előtt két órával békén hagynak.

Kinyitottam a vadiúj betörőbiztos zárat, és beléptem a lakásom sötétjébe. Felkapcsoltam a villanyt, ragyogó fénnel árasztva el a fehér falat, a fehér szőnyeget, a fehér kanapét és a fehér karosszéket. Mindegy, milyen jól lát az ember éjszaka, a fényt mindenki szereti. Mi a nappal teremtményei vagyunk, nem számít, mivel keressük a kenyerünket.

A konyhapultra löktem a dzsekim. Túl piszkos volt ahhoz hogy a fehér ülőgarnitúrára dobjam. Köröskörül sár és fűszálak száradtak rám. De nagyon kevés vér. Az éjszaka végül jól alakult.

Épp a Browning vállszíjából bújtam ki, mikor megéreztem. Áramlatok keletkeztek a levegőben, mintha valami mozgott volna. Hirtelen rájöttem, hogy nem vagyok egyedül.

Már a pisztoly markolatán volt a kezem, mikor Edward kiszólt a sötét hálósobából:

– Anita, ne.

Haboztam, az ujjaim a fegyvert érintették.

– És ha mégis?

– Le foglak löni. Tudod, hogy megteszem – a hangja halk, magabiztos ragadozóhang volt. Láttam már lángszórót használni, amikor ilyen volt a hangja. Sima volt és nyugodt,

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

akár a pokolba vezető út.

Visszahúztam a kezem a pisztolyomtól. Edward lelőne, ha rákényszeríteném. Jobb, ha nem kényszerítem rá. Még nem.

Összekulcsoltam a két kezem a fejem tetején, meg sem várva, hogy erre felszólítson. Talán kapok pár piros pontot, ha együttműködő fogoly vagyok.

Edward úgy lépett elő az árnyékból, mint egy szőke kísértet. Tetőtől talpig feketébe öltözött, a rövid haját és sápadt arcát kivéve. Fekete kesztyűs keze egy kilenc milliméteres Berettát szegezett nagyon szilárdan a mellkasom felé.

– Új stukker? – érdeklődtem.

Edward ajkát egy mosoly kísértete görbítette meg:

– Igen. Tetszik?

– A Beretta nem rossz pisztoly, de ismersz engem.

– Te Browning-rajongó vagy – mondta.

Rámosolyogtam. Csak két régi haver, akik a szakmájukról dumálnak. A bérgyilkos a testemhez szorította a fegyver csövét, míg elvette tőlem a Browningot.

– Támaszkodj a kanapéra, lábakat szét.

A kanapé háttámlájára dőltem, miközben Edward megmotozott. Nem találhatott semmit, de ő ezt nem tudta. Soha nem volt felszínes. Ez volt az egyik oka annak, hogy még mindig élt. Ez, meg a tény, hogy nagyon, nagyon jó volt.

– Azt mondtad, nem bírtad kinyitni a zárat – jegyeztem meg.

– Jobb eszközöket hoztam – felelte ő.

– Vagyis nem betörőbiztos.

– A legtöbb embernek az volna.

– De nem neked.

Ő rám nézett, a tekintete üres volt és élettelen, akár a téli égbolt.

– Én más vagyok, mint a többi ember.

Mosolyognom kellett.

– Ez mondd még egyszer.

Edward összevont szemöldökkel nézett rám:

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Áru!d el nekem, ki a Város Ura, és akkor nem kell ezt csinálnunk.

A pisztoly meg se rezzen!t. A Browningom elöl kiáll!t a gatyája övéből. Reméltem, hogy nem felejtette el bebiztosítani. Vagy talán mégsem reméltem.

Kinyitottam a szám, aztán becsuktam, és csak néztem rá. Nem adhattam ki Jean-Claude-ot Edwardnak. Én voltam a Hóhér, de Edwardot Halálnak nevezték a vámpírok. Kérdemelte a nevét.

– Azt hittem, követni fogsz ma éjjel.

– Hazamentem, miután végignéztam, ahogy megidézed a zombit. Azt hiszem, a közelben kellett volna maradnom. Ki vérezte össze a szádat?

– Egy bűdös kukkot se fogok neked mondani. Te is tudod.

– Mindenki megtörik, Anita. Mindenki.

– Még te is?

A kísérteties mosoly visszatért.

– Még én is.

– Valaki fölébe kerekedett a Halálnak? Mesélj, mesélj.

A mosoly szélesebbé vált.

– Majd egy másik alkalommal.

– Jó tudni, hogy lesz másik alkalom – állapítottam meg.

– Nem azért vagyok itt, hogy megöljelek.

– Csak meg akarsz ijeszteni vagy kínozni, hogy felfedjem előt!ted a Mester nevét, igaz?

– Igaz – válaszolta ő, halk, mély hangon.

– Azt reméltem, megcáfolsz.

Edward majdhogynem vállat vont.

– Add ki nekem a Város Mesterét, Anita, és én elmegyek.

– Tudod, hogy ezt nem tehetem.

– Tudom, hogy meg kell tenned, különben nagyon hosszú éjszakánk lesz.

– Hát akkor hosszú éjszakánk lesz, ugyanis szart se mondok neked.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

- Téged nem lehet lenyomni – állapította meg Edward.
- Nem bizony.

A bérgyilkos megcsóválta a fejét:

– Fordulj meg, támaszd a derekad a kanapénak, és tedd a kezéd a hátad mögé.

- Miért?
- Csak csináld.
- Azért, hogy megkötözhesd a kezem?
- Gyerünk, most rögtön.
- Nem én.

Edward újra összevonta a szemöldökét.

- Azt akarod, hogy lelőjelek?
- Nem, de nem is fogok itt állni, míg te megkötözöl.
- A megkötözés nem fáj.
- Én azért aggódom, ami utána következik.
- Tudtad, mit fogok csinálni, ha nem segítesz.
- Akkor csináld – sürgettem.
- Nem működsz együtt velem.
- Nagyon sajnálom.
- Anita.

– Egyszerűen nem értek egyet azzal, hogy olyan embereknek segítsek, akik meg akarnak kínozni. Bár, nem látok egyetlen bambuszszilánkot se. Hogy kínozhatsz meg valakit bambuszszilánkok nélkül?

– Hagyd abba – Edward hangja dühösnek tűnt.
– Mit hagyjak abba? – tágra nyitottam a szemem, és próbáltam ártatlannak és ártalmatlannak látszani. Tisztára Miss Röfi a Muppet-show-ból.

Edward elnevette magát, aztán a csendes heherészás egyre hangosabb lett, gurgulázó, míg végül a bérgyilkos össze nem görnyedt a padlón, a pisztolyt ernyedten tartotta a kezében, úgy bámult föl rám. A szeme csillogott:

- Hogy tudnálak megkínozni, ha folyton röhögtetsz?
- Sehogy. Ez volt a tervem.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Ő megrázta a fejét:

– Nem ez volt. Egyszerűen játszottad az agyad. Mindig játszod az agyad.

– Kedves tőled, hogy mondd.

– Elég, légy szíves – tartotta föl a kezét.

– Addig foglak röhögtetni, míg kegyelemért nem könyörögsz.

– Csak áruld el azt a kurva nevet. Kérlek, Anita. Segíts nekem – a vidámság úgy hunyt ki a tekintetében, ahogy a nap lebukik az égről. Nézttem, ahogy eltűnik a humor és az emberség, míg a szeme olyan hideg és üres nem lett, mint egy bábué.

– Ne kényszeríts arra, hogy bántsalak – mondta.

Azt hiszem, én voltam Edward egyetlen barátja, de ez nem gátolta volna meg őt abban, hogy bántsón. Edwardnak egy elve volt: tégy meg mindent, amit kell, hogy elvégezd a munkád. Ha rákényszeríteném, hogy megkínózzon, megtenné. De nem akarta.

– Most, hogy ilyen szépen kértél, próbáld meg újra az első kérdést – javasoltam.

A bérnyilkos szeme összeszűkül, aztán kimondta:

– Ki vágott szájon?

– Egy mestervámpír – válaszoltam lágyan.

– Mondd el, mi történt – ez az én ízlésemhez képest túlságosan úgy hangzott, mint egy parancs, de nem nálam volt mindkét pisztoly.

Mindent elmeséltem neki, ami történt. Alejandróról, akit olyan öregnek éreztem az elmémben, hogy belesajdultak a csontjaim. Csak egy apró hazugságot tettem hozzá, elveszett a sok igazság között. Azt mondtam Edwardnak, hogy Alejandro a Város Ura. Jobb ötleteim egyike, mi?

– Tényleg nem tudod, hol van a nappali menedéke, ugye?

Megráztam a fejem:

– Ha tudnám, elárulnám neked.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Miért gondoltad meg magad?

– Ma éjjel megpróbált megölni. Minden egyezség érvénytelen.

– Ezt nem hiszem el.

Túl jó hazugság volt ahhoz, hogy elvesztegessen, úgyhogy próbáltam menteni.

– Ámokfutó lett. Ő meg a talpnyalói ártatlan embereket öltek. Edward gúnyosan mosolygott az „ártatlan” szónál, de annyiban hagyta.

– Az emberszeretetet motivál, ezt elhiszem. Ha nem volnál ilyen rohadtul vajszívű, még veszélyes is lehetnél.

– Kiveszem a részem az öldöklésből, Edward.

A bérgyilkos üres, kék szemével rám meredt. Majd lassan bólintott:

– Igaz.

Visszaadta a pisztolyomat, markolattal előre. A gyomromban kioldódott a görcs. Hosszan, mélyen, megkönnyebbülten sóhajtottam föl.

– Ha rájövök, hol tartózkodik ez az Alejandro, be akarsz szállni?

Ezen egy percre gondolkodtam. Utána akartam menni öt elkanászodott vámpírnak, akik közül ketten több mint ötszáz évesek voltak? Nem. Utánuk akartam küldeni Edwardot egyedül? Nem. Ami azt jelentette:

– Ja. Ki akarok belőlük hasítani egy darabot.

Edward szélesen, ragyogva mosolyodott el:

– Imádom a munkám. Visszamosolyogtam rá:

– Én is.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Jean-Claude egy fehér mennyezetes ágy közepén hevert. A bőre színe csak kicsit volt élénkebb a fehér lepedőnél. Hálóinget viselt. A mély nyakkivágáson csipke futott végig, díszes ablakként keretezve Jean-Claude mellkasát. Az ing ujjáról is csipke omlott le, csaknem eltakarva a kezét. Nőiesnek kellett volna kinéznie, de Jean-Claude-ot tökéletesen férfiassá tette. Hogy tud egy férfi úgy fölvenni egy csipkés hálóinget, hogy nem néz ki benne hülyén? Na persze, ő nem ember. Biztos ezért. Fekete haja a csipke közé vegyült. Simogatnivaló volt. Megráztam a fejem. Még álmomban sem. Én valami hosszú, selymes ruhába voltam öltöztetve. Majdnem olyan sötét árnyalatú kék volt, mint az ő szeme. A karom nagyon fehérnek tűnt benne. Jean-Claude feltérdelt, és felém nyújtotta a kezét. Hívogatóan.

Megint megráztam a fejem.

– Ez csak egy álom, ma petité. Még így sem jössz közelebb hozzám?

– Ami téged illet, soha nem csak egy álomról van szó.

Mindig valami többről.

A vámpír keze a lepedőre hullott, az ujjai végigsimítottak az anyagon.

– Mit akarsz velem csinálni, Jean-Claude?

Ő nagyon áthatóan nézett rám.

– El akarlak csábítani, természetesen. Természetesen.

Milyen buta is vagyok.

Az ágy mellett csörgött a telefon. Ódivatú fehér telefon volt, rengeteg aranydíszítéssel. Egy pillanattal ezelőtt még nem volt sehol. Megint megcsörrent, és az álmom szilánkokra hullott. Fölébredtem, és a telefon után kaptam.

– Halló.

– Hello, fölébresztettelek? – kérdezte Irving Griswold.

Pislogva néztem a telefonra.

– Igen, mennyi az idő?

– Tíz óra. Okosabb voltam annál, hogy korábban hívjalak.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Mit akarsz, Irving?

– De zsémbes vagy.

– Későn értem haza. Nem hagyhatnánk ki a gúnyolódást?

– Én, a te állhatatos riporter haverod, elnézem neked ezt a morcos köszöntőt, ha válaszolsz pár kérdésre.

– Kérdésre? – Fölültem, magamhoz ölelve a telefont. – Miről van szó?

– Igaz, hogy az Emberi Elsőbbség megmentett téged a múlt éjjel, ahogy állítják?

– Irving, volnál szíves egész mondatokban beszélni?

– Jeremy Ruebens benne volt a reggeli hírekben. A Channel Five-on. Azt állította, hogy ő meg az Emberi Elsőbbség múlt éjjel megmentették az életed. Megmentettek téged a Város Urától.

– Á, nem is mentettek meg.

– Idézhetlek?

Ezen egy percig gondolkoztam.

– Nem.

– Nekem kell egy idézet az újságba. Csak próbálok neked esélyt adni a cáfolatra.

– A cáfolatra?

– Ne izélj, angol szakos bölcsész voltam.

– Ez sok mindent megmagyaráz.

– Elmondod nekem a véleményedet a sztoriról, vagy sem?

Egy percig tanakodtam. Irving a barátom volt, és jó riporter. Ha Ruebens már benne volt a reggeli hírekben a sztorival, muszáj volt nekem is kivenni belőle a részem.

– Tudnál adni tizenöt percet, hogy kávé készítsék és felöltözzek?

– Egy exkluzívért, naná.

– Akkor szevasz – letettem a kagylót, és egyenesen a kávéfőző felé indultam. Mire Irving visszahívott, sportzokni és farmer volt rajtam, meg az XXL-es alvópólóm. Az éjjeliszekevényen, a telefon mellett egy csésze kávé gőzölgött.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Fahéjas-mogyorós kávé, VJ. Tea- és Fűszerüzletéből, az Olive Boule-vardról. Ennél jobban nem is indulhatott a reggel.

– Oké, lökjed – mondta a riporter.

– Hé, Irving, semmi előjáték?

– Kezdd el, Blake, lapzártám van.

Mindent elmondtam neki. El kellett ismernem, hogy az Emberi Elsőbbség mentette meg az irhám. Szar ügy.

– Azt nem erősíthetem meg, hogy a vámpír, akit megfutamítottak, a Város Ura volt.

– Hé, én tudom, hogy Jean-Claude az. Interjút csináltam vele, emlékszel?

– Emlékszem.

– Tudom, hogy ez az indián pacák nem Jean-Claude volt.

– De az Emberi Elsőbbség nem tudja.

– Dupla exkluzívot csinállok, hurrá!

– Nem, ne írd meg, hogy Alejandro nem a város mestere.

– Miért ne?

– Ezt először talán Jean-Claude-dal egyeztetném a helyedben.

Irving megköszöörülte a torkát:

– Tényleg, nem is rossz ötlet.

Idegeseknek hangzott.

– Jean-Claude piszkál téged?

– Dehogy, miért kérdezed?

– Újságíróhoz képest rosszul hazudsz.

– Jean-Claude-nak és nekem dolgunk van egymással. Ami nem tartozik a Hóhérra.

– Remek. Csak vigyázz magadra, oké?

– Hízeglő, hogy aggódsz értem, Anita, de bízz bennem, el tudom intézni.

Nem vitatkoztam. Biztos jó kedvem volt.

– Neked bármit megteszek, Irving.

Ő ennyiben hagyta a dolgot, tehát én is. Jean-Claude-ot senki nem tudta csak úgy elintézni, de ez nem az én dolgom

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

volt. Irving kapart annyira az interjúért. Szóval összefonódtak a szálak. Nem nagy meglepetés, és nem az én dolgom. Tényleg.

– A délelőtti újság címlapján lesz. Egyeztetni fogom Jean-Claude-dal, hogy megemlítsen-e: ez az új vámpír nem a Város Ura.

– Igazán örülnék, ha ezt visszatartanád.

– Miért? – Irving hangjából gyanakvás érződött.

– Talán nem volna olyan rossz ötlet, ha az Emberi

Elsőbbség azt hinné, Alejandro itt a gazda.

– Miért?

– Mert akkor nem ölnék meg Jean-Claude-ot – mondtam.

– Aha – így Irving.

– Ja – így én.

– Ezt észben fogom tartani – ígérte.

– Tedd azt.

– Mennem kell, a lapzártá szólít.

– Oké, Irving, később még beszélünk.

– Akkor hello, Anita, és kösz – azzal letette.

Lassan kortyolgattam a még mindig gőzölgő kávét. A nap első kávéját soha nem szabad elsietni. Ha el tudnám hitetni az Emberi Elsőbbséggel ugyanazt a hazugságot, amit Edward is bevett, akkor senki nem vadászna Jean-Claude-ra. Alejandrora vadásznának. A vámpírmesterre, aki embereket mészárolt. Ha a rendőrséget is ráállítjuk az ügyre, túlerőbe kerülünk az ámokfutó vámpírokkal szemben. Igen, ez tetszett.

A kérdés csak az volt: mindenki beveszi majd? Nem tudjuk meg, míg meg nem próbáljuk.

Már egy egész kancsó kávéval végeztem, és föl is öltöztem, amikor újra csörgött a telefon. Egy átlagos reggel.

– Igen – szóltam bele.

– Miss Blake? – kérdezte egy nagyon bizonytalan hang.

– Én vagyok.

– Itt Kari Inger.

– Ne haragudjon, ha udvariatlan voltam. Mi újság, Mr.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Inger?

– Ön azt mondta, újra szóba áll majd velem, ha van jobb tervünk. Nos, nekem van egy jobb tervem – válaszolta a férfi.

– A Város Urának megölésére? – mondtam kérdő hangszúllyal.

– Igen.

Nagy levegőt vettem, aztán kifújtam, lassan, távol a telefontól. Nem akartam, hogy Inger azt higgye, miatta lihegek.

– Mr. Inger...

– Kérem, hallgasson végig. Múlt éjszaka megmentettük az ön életét. Ez csak ér valamit.

Megfogott.

– Mi a terve, Mr. Inger?

– Inkább személyesen mondanám el.

– Csak pár óra múlva megyek be az irodámba.

– Meglátogathatnám önt otthon?

– Nem – mondtam automatikusan.

– Inkább nem viszi haza a munkát?

– Ha tehetem, nem – válaszoltam.

– Ön gyanakszik.

– Mindig – feleltem.

– Találkozhatunk valahol másutt? Szeretném, ha megismerkedne valakivel.

– Kivel, és miért?

– A neve semmit sem fog önnek mondani.

– Tegyen velem próbát.

– Mr. Oliver.

– Mi a keresztnéve?

– Azt nem tudom.

– Oké, akkor miért kéne vele találkoznom?

– Van egy jó terve arra, hogyan öljük meg a Város Urát.

– Milyen terve?

– Szerintem jobb lesz, ha Mr. Oliver személyesen ismerteti. Ő sokkal meggyőzőbb nálam.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

- Pedig magának is jól megy – biztattam.
- Akkor találkozok velem?
- Persze, miért ne?
- Ez csodálatos. Tudja, merre van Arnold?
- Igen.

– Épp Arnold határán, a Tesson Ferry Roadon van egy egyesületi halastó. Ismeri a helyet?

Az a benyomásom támadt, hogy már kétszer is elmentem mellette, egy-egy gyilkossági helyszín felé autózva. Minden út Arnoldba vezetett.

- Odatalálok.
- Milyen hamar tud velem ott találkozni? – érdeklődött Inger.
- Egy óra múlva.
- Nagyszerű. Várni fogom.
- Ez a Mr. Oliver is ott lesz a tónál?
- Nem. Onnan kocsival viszem önt hozzá.
- Minek ez az egész titkolózás?
- Nem titkolózom – tiltakozott a férfi, aztán zavartan

elharapta a mondatot. – Csak nem erősségem, hogy útbaigazítsak valakit. Egyszerűbb lesz, ha elviszem önt.

- A saját kocsimmal is tudnám önt követni.

– Nahát, Miss Blake, úgy látom, egyáltalán nem bízok bennem.

– Egyáltalán senkiben sem bízom, Mr. Inger, ebben semmi személyes nincs.

– Még az olyan emberekben sem bízok, akik az életét mentették meg?

- Még bennük sem.

Ezt annyiban hagyta, valószínűleg így volt a legjobb.

- Akkor egy óra múlva találkozunk a tónál – mondta végül.

– Persze.

– Köszönöm, hogy eljön, Miss Blake.

– Tartozom önnek. Ön gondoskodott arról, hogy ezzel tisztában legyek.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Megbántottnak tűnik, Miss Blake. Pedig nem állt szándékomban megsérteni.

– Nem sértődtem meg, Mr. Inger – sóhajtottam fel. – Csak nem szeretek másoknak tartozni.

– Ha ma látogatást tesz Mr. Olivernél, kvittek leszünk. Megígérem.

– Számon fogom kérni, Mr. Inger.

– Egy óra múlva találkozunk – mondta ő.

– Ott leszek – feleltem. Aztán letettük a telefont.

A rohadt életbe! Ma még nem jutottam kajához. Ha nem felejtettem volna el, két órát mondok. Most majd útközben kell bekapnom valamit, szó szerint. Utáltam a kocsiban enni. De hát mit számít barátok között egy lemorzsázott szoknya? Vagy olyan emberek között, akik az életünket mentették meg? Miért zavart engem annyira, hogy jövök eggyel Ingernek?

Mert egy radikális állat volt. Egy szélsőséges. Nem szívesen dolgoztam szélsőségesekkel. Még kevésbé szívesen tartoztam egy ilyennek az életemért.

Mindegy. Találkozom vele, és akkor egálban leszünk. Ő is ezt mondta. Miért nem hittem el?

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

A Chip-Away tó körülbelül félhektárnyi mesterséges víztömeg volt, körülötte vékony töltéssel. Volt mellette egy kis bódé is, ahol hálnak, illetve embernek való eledelt árultak. A tó körül kavicsos felszórta parkoló terület el. Az út közelében egy divatos autó állt, rajta tábla, „ELADÓ” felirattal. Fizetős horgász hely használatú autók-kereskedéssel kombinálva. Milyen ötletes.

A parkoló jobb oldalán gyepek húzódtak végig. Rajta egy kicsi, rozszagt viskó állt, meg még valami, ami úgy nézett ki, mint egy ipari méretű grillsütő maradványa. A gyepek kis erdő szegélyezték, ami egy sűrűn benőtt dombban folytatódott fölfelé. A tavat balról a Meramec folyó határolta. Viccesnek tűnt, hogy a mesterséges tóhoz ilyen közel természetes folyóvíz van. Ezen a hűvös őszi délutánon csak három kocsi volt a parkolóban. Inger egy csillogó burgundivörös Chrysler Le Baron mellett állt. A tó partján pár horgász gyűlt össze, és kirakták botjaikat a víz fölé. Jó dolog lehet a horgászat, hogy a hidegben is kimozdítja otthonról az embereket.

Leparkoltam Inger kocsija mellett. A férfi mosolyogva lépett hozzám, előrenyújtott kézzel, mint egy ingatlanügynök, aki örül, hogy eljöttem megnézni a házat. Bármilyen is próbált rám tukmálni, nem voltam rá vevő.

– Miss Blake, úgy örülök, hogy eljött – Inger két tenyere közé fogta a kezem, szívélyesen, kedvesen, őszintén.

– Mit akar, Mr. Inger?

A férfi mosolya halványabb lett.

– Nem értem, miről beszél, Miss Blake.

– Dehogynem.

– Nem, igazán nem.

Zavart arcára néztem. Talán túl sok időt töltöttem már gennygombócokkal. Egy idő után az ember elfelejti, hogy a világon nem minden ember gennygombóc. Csak annyi időt meg lehet spórolni, ha rögtön a legrosszabbat feltételezzük.

– Sajnálom, Mr. Inger. Túl hosszú ideje nyomozok már bűnözők után. Ez cinikussá teszi az embert.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

- Inger még mindig értetlennek tűnt.
- Mindegy, Mr. Inger. Csak vigyen el ehhez az Oliverhez.
- Mr. Oliverhez – helyesbített ő.
- Jó, persze.
- Mehetünk az én kocsimmal? – intett az autója felé.
- Majd a sajátomban követem.
- Ön nem bízik meg bennem! – Inger sértődöttnek látszott.

Azt hiszem, a legtöbb ember nincs hozzászokva, hogy rossz cselekedetekkel gyanúsítsák őket, mielőtt még bármit elkövettek volna. A törvény előírja ugyan, hogy amíg rá nem bizonyítják valakire a bűnösségét, addig ártatlannak kell tekinteni, de az igazság az, hogy ha már elég sok szenvedést és halált láttunk, inkább fordított a helyzet.

- Na jó. Maga vezet.

Inger láthatólag nagyon megörült ennek. Milyen szívmengető.

Mellesleg két kést, három keresztet és egy pisztolyt hoztam magammal. Akár ártatlan, akár bűnös, én készültem. Nem arra számítottam, hogy Mr. Olivernél szükségem lenne a fegyverekre, de később, később még lehetett. Álg fel voltam fegyverezve. Eljött az idő. Lássuk a medvét. Vagy a sárkányt. Vagy a vámpírt.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Inger végighajtott az Old Highway 21-en az East Rock Creekiig. Utóbbi keskeny, kanyargós út volt, éppen csak elég széles ahhoz, hogy két kocsi elférjen rajta. Inger lassan vezetett a kanyarok miatt, de mégis elég gyors volt ahhoz, hogy az ember ne unja el magát.

Régi tanyaházak vettek körül, amik már évek óta itt álltak, meg új házak nagy, új telkeken, ahol a föld göröngyös volt és vörös, akár egy seb. Inger az egyik ilyen új telekhez fordult be. Tele volt nagy, drágának látszó, modern házakkal. A kavicsos út mentén vékony, indaszerű, cövekekhez kötözött fácskák álltak.

A százalmas fácskák reszkettek az őszi szélben, néhány meglepett levelük még mindig a pókhálófinom ágakon csüngött. Ezen a területen erdő volt, mielőtt ledózerolták. Miért pusztítják el az építetők az összes öreg fát, és miért ültetnek aztán újakat, amik még évtizedekig nem néznek ki jól?

Beparkoltunk egy faskamrának álcázott épület elé, ami sokkal nagyobb volt bármelyik, valaha létezett igazi faskamránál. Az udvar földje rozsdaszínű volt. A fehér sódert, ami a kocsifeljárót alkotta, valószínűleg mérföldekkel távolabbról hozták ide. Az itteni kavicsok mind vörösek voltak, csakúgy, mint a föld.

Inger kiszállt, és elindult a kocsi körül hozzám, azt hiszem, azért, hogy kinyissa nekem az ajtót. Kinyitottam magamnak. Inger egy kissé mintha elbizonytalanodott volna, de majd megszokja. Soha nem láttam semmi értelmét annak, hogy tökéletesen egészséges emberek ne saját maguknak nyissák ki az ajtókat. A kocsiajtókat főleg, ahol a pasinak körbe kellett mennie az autó túloldalára, miközben a csaj csak várt, mint egy rakás... szerencsétlenség.

Inger előttem ment föl a veranda lépcsőjén, mutatva az utat. A veranda szép volt, elég széles ahhoz, hogy ki lehessen rá ülni este, ha eljött a nyár. De most az egészségből csak a csupasz fal látszott, meg egy óriási franciaablak, téglavörös,

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

kocsikerekekkel telerajzolt, összehúzott függönnyel. Nagyon rusztikus.

Inger bekopogott a faragott faajtón. Az ajtó felső részén, középen egy csillogó ólomüvegtábla díszelgett; inkább dekorációnak szánták, s nem azért, hogy belássunk rajta. Inger nem várta meg, hogy valaki kinyissa az ajtót, hanem elővett egy kulcsot, és besétált. Láthatólag nem is várta, hogy más nyissa ki, de akkor miért kopogtatott?

A házat alkonyi félhomályba borították a szirupos, sűrű napfény ellen összezárt, remek függönyök. A frissen lakkozott parketta teljesen csupasz volt. A vaskos kandalló párkánya üres, a kandalló belseje hideg. Az egész helynek új szaga volt, mint a karácsonyra kapott játékoknak. Inger meg se torpant. Széles hátát követve utánamentem a fával burkolt folyosóra. A férfi nem nézett maga mögé, hogy ellenőrizze, követem-e. Láthatólag, miután úgy döntöttem, nem hagyom, hogy kinyissa nekem az ajtót, ő úgy döntött, hogy minden további udvariasság fölösleges. Nekem jó.

A folyosón végig ajtók sorakoztak, jókora távolságban egymástól. Inger bal oldalt a harmadik ajtón bekopogott. Egy hang szólt ki:

– Tessék!

Inger kinyitotta az ajtót, és bement. Tartotta nekem az ajtót, nagyon mereven állva az ajtókeret mellett. De ez nem udvariasság volt. A férfi vigyázzban állt, mint egy katona. Ki volt a szobában, aki miatt Inger vigyázzba vágta magát? Csak egy módon deríthettem ki. Bementem.

A szoba északi falán egy sor ablak helyezkedett el, mindegyik előtt súlyos függöny. A napfény vékony csíkban tűzött be a szobába, kettéosztva egy terebélyes, üres íróasztalt. Az íróasztal mögötti hatalmas karosszékből egy emberke ült.

Nagyon kicsi volt, szinte már nyomorék, vagy törpe. Majdnem azt mondtam volna rá, hogy törpe, de az állkapcsa és a karja egészséges emberről árulkodott. A teste arányosnak

tűnt a méretre készített öltönyében. Álla szinte nem is volt, csapott homloka ráterelte a figyelmet széles orrára és előreugró szemöldökcsontjára. Láttam az arcában valami ismerőset, mintha már találkoztunk volna valahol azelőtt. Mégis, tudtam, hogy soha nem ismertem senkit, aki úgy nézett volna ki, mint ő. Kifejezetten egyedi arca volt.

Meredten bámultam az emberkét. Aztán zavarba jöttem, de ez nem tetszett. Az emberke szemébe néztem. Bele a tökéletesen barna, mosolygó szempárba. A haját nyilván szálánként vágták, be is volt szárítva, sokat fizethetett érte. Ő csak ült ott a székében a tiszta, fényezett íróasztal mögött, és rám mosolygott.

– Mr. Oliver, ez itt Anita Blake – jelentette be Inger, mereven állva az ajtó mellett.

Az emberke fölkelt a székből, és megkerülte az asztalt, majd felém nyújtotta parányi, arányos kezét. Egy méter húsz magas volt, egy centivel se több. A kézszorítása határozott és sokkal erősebb, mint amit kinéztem volna belőle. Röviden szorította meg a kezem, de az emberke törékeny alakjából kiérződött az erő. Nem látszott izmosnak, de az a könnyed erő mégis sugárzott az arcából, a kezéből, a tartásából.

Kicsi volt, de ezt nem gondolta hibának. Ez tetszett. Én is így éreztem.

Mr. Oliver összezárt szájjal rám mosolygott, majd visszaült a karosszékbe. Inger előhozott egy másik széket a sarokból, és az íróasztallal szembe állította. Leültem. Inger visszaállt az ajtó mellé, ami most már csukva volt. A pasas kifejezetten vigyázzban állt. Tisztelte a székben ülő emberkét. Nekem is tetszett. Ez új volt. Általában az a valószínűbb, hogy azonnal bizalmatlan vagyok mindenkivel, nem pedig az, hogy tetszik az illető.

Rájöttem, hogy vigyorgok. Kellemesen éreztem magam, ahogy az emberke szemébe néztem, mintha a kedvenc nagybácsikám lett volna, akire mindig számíthatok. Összevont

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

szemöldökkel néztem Mr. Oliverre. Mi a fene történt velem?

– Mi folyik itt? – kérdeztem.

Oliver elmosolyodott, és barátságosan csillogó tekintettel nézett rám.

– De hát miről beszél, Miss Blake?

A hangja lágy volt, mély, telt, akár a kávéban a tejszín. Szinte érezni lehetett az ízét. Kellemes melegséggel töltötte be az ember fülét. Csak egyvalakit ismertem rajta kívül, aki ilyesmit tudott csinálni a hangjával.

Az Oliver karjától centiméterekre lévő fénypázmára meredtem. Fényes nappal volt. Ő nem lehetett vámpír. Vagy mégis?

Belebámultam az emberke nagyon is élő arcába. Nyoma sem volt rajta annak az idegenségnek, ami a vámpírokból sugárzott. De mégis, a hangja, ez a derűs, kellemes érzés egy fikarcnyit sem volt természetes. Én soha nem kedveltem senkit, és nem bíztam senkiben első látásra. Nem most fogom elkezdeni.

– Maga igazán profi – mondtam. – Tényleg nagyon jó.

– De hát hogy érti ezt, Miss Blake? – be lehetett volna burkolózni a meleg, bolyhos hangjába, mintha csak a kedvenc takaróm lett volna.

– Hagyja abba.

A vámpír kérdően nézett rám, mintha zavarba hoztam volna. A színjáték tökéletes volt. Aztán rájöttem, miért. Nem színjáték volt. Sokat forgolódtam már ösöreg vámpírok körül, de olyat még nem láttam, aki tényleg beillett volna embernek, legalábbis nem ennyire. Az ember bárhová elmehetett vele és senki nem jön rá. Na jó, majdnem senki.

– Higgyen nekem, Miss Blake, nem próbálkozom semmivel.

Nagyot nyeltem. Ez igaz? Olyan nagyhatalmú lett volna, hogy a mentális trükkök meg a hang automatikusan jött? Nem. Ha Jean-Claude képes volt irányítani a magáét, akkor ez is.

– Elég volt az agyas trükkökből, és a hangját is fogja vissza,

oké? Ha üzletről akar beszélni, akkor beszéljen, de ne játsszon tovább.

Oliver mosolya még szélesebb lett, de még mindig nem eléggé, hogy látszódnak a fogai. Pár száz év alatt már elég profi módon meg lehet tanulni az ilyen vigyorgást.

A vámpír ekkor elnevette magát. Csodálatos volt, akár egy magasból induló, langyos vízű zuhatag. Az ember legszívesebben beleugrott és megfürdött volna benne.

– Hagyja abba! Hagyja abba!

Amikor Oliver abbahagyta a kuncogást, rám villantotta a szemfogait.

– Nem a vámpírjelek teszik lehetővé, hogy átlásson az én – ahogy ön nevezi – játékaimon. Természetadta tehetség, ugye?

– A legtöbb halottkeltő rendelkezik vele – bólintottam.

– De nem olyan mértékben, mint ön, Miss Blake. Önnek is van hatalma. Megborzongat. Ön nekromanta.

Már épp letagadtam volna, de aztán mégsem tettem. Olyasvalaminek, mint ez, hasztalan próbáltam volna hazudni. Öregebb volt, mint amiről valaha is álmodni mertem, rémálmaimban sem láttam nála öregebb lényt. De tőle nem sajogtak a csontjaim. Jó érzést keltett bennem, jobbat, mint Jean-Claude, mindennél jobbat.

– Csak lehetnék nekromanta. Úgy döntöttem, nem leszek.

– Nem, Miss Blake. A holtak felelnek önnek. Minden, ami halott. Még én is érzem a vonzását.

– Úgy érti, a vámpírok fölött is van valamilyen hatalmam?

– Ha igába tudná fogni a tehetségét, Miss Blake, akkor igen, bizonyos hatalommal bírna a halál összes formája felett.

Meg akartam kérdezni, hogy kell csinálni, de visszafogtam magam. Egy mestervámpír valószínűleg nem segített volna, hogy hatalmat nyerjek a követői fölött.

– Maga gúnyolódik rajtam.

– Biztosíthatom, Miss Blake, nagyon is komolyan beszélek. Az önben lappangó erő vonzotta önhöz a Város Urát is. Ő

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

akarja irányítani ezt a növekvő hatalmat, mivel attól fél, hogy az ellene fordulhat.

– Honnan veszi ezt?

– Meg tudom őt ízlelni a jeleken keresztül, amelyeket önre ruházott.

Csak bámultam a vámpírra. Megérezte Jean-Claude ízét.

– Mit akar tőlem?

– Milyen közvetlen, ez tetszik. Az emberi élet túl rövid ahhoz, hogy triviális dolgokra vesztegessék.

Ez fenyegetés volt? A vámpír mosolygó arcába meredve nem tudtam eldönteni. A tekintete még mindig csillogott, és én még mindig nagyon barátságos érzéseket tápláltam iránta. A szemkontaktus. De én okosabb voltam ennél. A vámpír íróasztalának lapjára bámultam, és máris jobban éreztem magam, illetve rosszabbul. Most már képes voltam félni.

– Inger azt mondta, önnek van egy terve a Város Mesterének kiiktatására. Mi az? – kérdeztem az íróasztalra meredve. A bőröm megborzongott a vágytól, hogy fölnézzek. Hogy Oliver szemébe nézzek, és hagyjam, hogy elöntsön a melegség és a biztonság. Hogy megkönnyítse a döntéseimet.

Megráztam a fejem.

– Ne másszon bele az agyamba, különben vége a beszélgetésnek.

Ő megint nevetett, meleg, emberi hangon. Libabőrös lett tőle a karom.

– Ön igazán ügyes. Évszázadok óta nem találkoztam önhöz fogható halandóval. Egy nekromanta. Tisztában van ön azzal, milyen ritka tehetség ez?

Valójában fogalmam se volt, de azt mondtam:

– Persze.

– Miss Blake, ne fáradjon azzal, hogy füllent nekem.

– Nem azért vagyunk itt, hogy rólam beszéljünk. Fejtse ki a tervét, vagy már itt se vagyok.

– Én vagyok a terv, Miss Blake. Ön is érzi az erőmet, az

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

évszázadok fölemelkedő és elbukó sokaságát, amelyet az ön ifjú mestere még álmában sem lenne képes elgondolni. Én öregebb vagyok az időnél.

Ezt nem hittem el, de annyiban hagytam. Oliver épp elég öreg volt. Ha csak lehetett, nem akartam vele vitatkozni.

– Adja a kezemre az urát, és én megszabadítom önt a jelektől.

Gyorsan fölpillantottam, aztán megint lesütöttem a szemem. Oliver továbbra is mosolygott rám, de a mosolya többé nem tűnt valódinak. Színjáték volt, mint minden más. Csak éppen nagyon jó színjáték.

– Ha érzi a jeleken a mesterem ízét, nem képes egyedül megtalálni őt?

– Érzem ez erejét, és meg tudom ítélni, milyen méltó ellenfél lenne, de nem tudom a nevét és a nyughelyét. Az titok.

Most nagyon komoly hangon beszélt. Nem próbált becsapni. Vagy legalábbis úgy gondoltam, hogy nem akar. Lehet, hogy ez is csak trükk volt.

– Mit akar tőlem?

– A mestere nevét és a nappali nyughelyét.

– Nem tudom, hol húzza meg magát nappal – örültem, hogy ez az igazság, mert Oliver kiszagolta volna a hazugságot.

– Akkor a nevét, a nevét árulja el.

– Miért árulnám?

– Mert én szeretnék lenni a Város Ura, Miss Blake.

– Miért?

– Ennyi kérdést! Nem elég az, hogy kiszabadítanám önt a mestere hatalmából?

– Nem – ráztam meg a fejem.

– Miért törődne azzal, mi történik a többi vámpírral?

– Azzal nem törődöm, de mielőtt a környék összes vámpírja fölötti hatalmat átadnám magának, szeretném tudni, mi a szándéka ezzel az óriási hatalommal.

Oliver ismét nevetett. Ezúttal tényleg sima nevetés volt.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Oliver mindent megpróbált.

– Nagyon hosszú ideje nem találkoztam önnél makacsabb halandóval. De én kedvelem a makacs embereket. Az életben mindent ők érnek el.

– Válaszoljon a kérdésekre.

– Úgy vélem, helytelen a vámpírokat állampolgárokként kezelni. Szeretném visszaállítani a régi helyzetet.

– Miért akarná maga, hogy újra vadásszanak a vámpírokra?

– Mert túl nagy az erejük ahhoz, hogy korlátlanul engedjük őket terjeszkedni. A törvényhozáson és a szavazati joga keresztül sokkal gyorsabban győzik le majd az emberi fajt, mint ahogy erőszak révén bármikor tudnák.

Eszembe jutott az Örök Élet Egyháza, az ország leggyorsabban növekvő felekezete.

– Mondjuk, hogy magának van igaza. Hogyan tudná megállítani?

– Megtiltanám a vámpíroknak, hogy szavazzanak, vagy bárhogy részt vegyenek a törvényhozásban.

– Vannak a városban más mestervámpírok is.

– Malcolmra gondol, az Örök Élet Egyházának vezetőjére?

– Rá.

– Figyeltem őt. Képtelen lesz folytatni az egyszemélyes keresztes hadjáratot a vámpírok törvényesítéséért. Meg fogom neki tiltani, és megbénítom az egyházát. Ön is nyilván az egyházat tartja a nagyobb veszélynek, ahogy én is.

Így volt, de gyűlöltem, hogy egy öreg mestervámpírral kell egyetértennem. Valahogy nem tűnt helyénvalónak.

– St. Louis a politikai aktivitás és a vállalkozó szellemű vámpírok melegágya. Meg kell őket állítani. Mi ragadozók vagyunk, Miss Blake. Ezen sehogy sem tudunk változtatni. Vissza kell vedlenünk üldözött vadakká, különben az emberi faj sorsa megpecsételődik. Ezt nyilván ön is megérti.

Értettem. Én is így gondoltam.

– Mit érdekli az magát, hogy az emberiség halálra van

ítélve? Maga már nem része az emberiségnek.

– A legöregebb élő vámpírként az én kötelességem, hogy ellenőrzés alatt tartsam magunkat, Miss Blake. Ezek az új jogok ki fognak csúszni a kezünkől, gátat kell vetni nekik. Túl erősek vagyunk ahhoz, hogy ekkora szabadságunk legyen. Az embereknek joguk van ahhoz, hogy emberek maradhassanak. A régi szép napokban csak a legerősebb, legokosabb vagy legszerencsésebb vámpírok maradtak életben. A halandó vámpírvadászok kigyomlálták az ostobákat, a gondatlanokat, az erőszakoskodókat. Az ellenőrzés és egyensúly rendszere nélkül félek attól, ami pár évtizeden belül bekövetkezhet.

Teljes szívemből egyetértettem vele. Ez elég félelmetes volt. Egyetértettem az általam ismert létező legöregebb lénnyel. Igaza volt. A kezére tudnám adni Jean-Claude-ot? A kezére kéne adnom?

– Egyetérték önnel, Mr. Oliver, de nem adhatom őt fel magának csak úgy. Nem igazán tudom, miért, de nem tehetem. Lojalitásból.

– Ezt nagyra becsülöm. Gondolkozzon a dolgon, Miss Blake, de ne túl sokáig. Amilyen hamar csak lehet, működésbe kell hoznom a tervemet.

– Értem. Khm, egy pár napon belül választ adok. Hol érhetem el?

– Inger majd ad önnek egy névjegyet, van rajta egy telefonszám. Vele épp olyan nyugodtan beszélhet, mint velem.

Megfordultam és Ingerre néztem, aki még mindig vigyázzban állt az ajtó mellett.

– Maga Oliver halandó szolgálja, ugye?

– Van szerencsém annak lenni.

Megcsóváltam a fejem.

– Most már indulnom kell – mondtam.

– Ne érezze kényelmetlenül magát amiatt, hogy nem ismerte fel Ingerben a halandó szolgámat. Ez nem olyan jel, ami kívülről látszik. Máskülönben hogyan is lehetne egy

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

halandó szolga a mi emberi szemünk, fülünk és kezünk, ha mindenki tudná, hogy hozzánk tartozik?

Igaza volt. Nagyon sok mindenben igaza volt. Fölálltam. Ő is fölállt. Aztán kezet nyújtott.

– Sajnálom, de tudom, hogy az érintkezés egyszerűbbé teszi a mentális trükköket.

Oliver keze visszahullt az oldala mellé.

– Ahhoz, hogy az elméjével játsszak, nincs szükségem arra, hogy megérintsem önt, Miss Blake – a hangja csodálatos volt, fényes és ragyogó, akár egy karácsonyi reggel. Összeszorult tőle a torkom, és forró könnyek gyűltek a szemembe.

Az ajtó felé hátráltam, Inger pedig kinyitotta nekem. Egyszerűen hagytak kísértelni. Oliver nem akart mentálisan megerőszkolni, hogy kiszedje belőlem a nevet. Tényleg hagyta, hogy elmenjek. Ez minden másnál ékeesebben bizonyította azt, hogy jófiú. Mert megtehetette volna, hogy szárazra facsarja az agyam. De elengedett.

Inger lassan, tisztelettudóan becsukta magunk mögött az ajtót.

– Milyen idős a gazdája? – kérdeztem.

– Ön nem tudta megmondani?

Megráztam a fejem.

– Milyen idős? – ismételtem.

Inger elmosolyodott:

– Én több mint hétszáz éves vagyok. Mr. Oliver pedig már akkor is ösöreg volt, amikor először találkoztam vele.

– Több, mint ezer éves.

– Miért gondolja ezt?

– Már találkoztam egy olyan vámpírral, aki valamivel több, mint ezer éves volt. Ijesztő volt a csaj, de még benne sem volt ekkora erő.

A férfi megint elmosolyodott.

– Ha meg szeretné tudni a gazdám valódi korát, akkor önnek magának kell tőle megkérdeznie.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Egy percre Inger mosolygó arcába bámultam. Rájöttem, hol láttam már az Oliveréhez hasonló arcot. Az egyetemen vettem egy kurzust antropológiából. Ott láttam egy képet, ami teljesen úgy nézett ki, mint Oliver. A rajz a Homo erectus fejének rekonstrukcióját ábrázolta. Ezek szerint Oliver kábé egymillió éves lehetett.

– Te jó Isten – mondtam.

– Mi a baj, Miss Blake?

Megráztam a fejem.

– Ennyire mégsem lehet öreg!

– Mennyire?

Nem akartam hangosan kimondani, mintha attól valósággá válna. Egymillió év. Milyen hatalmassá válhat egy vámpír egymillió év alatt?

A folyosón egy nő sétált felénk, nyilván a ház belsejéből jött. Mezítláb, ringó léptekkel közeledett, a lábán ugyanolyan élénk skarlátvörösre voltak lakkozva a körmök, mint a kezén. Övvel elszorított derekú ruhájának színe illett a körömlakkhoz. A lába hosszú volt, a bőre sápadt, de ez az a fajta sápadtság volt, amit le lehetett volna barnítani, ha elég napfényhez jut. A nő haja derékig érőnél is hosszabb volt, sűrű és szénfekete. A sminkje tökéletes, az ajkán skarlátvörös rúzs. Rám mosolygott. Az ajkai mögött hosszú szemfogak látszódtak.

De nem vámpír volt. Nem tudtam, mi a fene ez a nő, csak azt, hogy mi nem. Ingerre sandítottam. A férfi nem tűnt túl boldognak.

– Nem kéne már indulnunk? – kérdeztem.

– De – mondta Inger. Aztán hátrálni kezdett a bejárati ajtó felé, én pedig szorosan a nyomában hátráltam. Egyikünk se vette le a szemét a hallon át felék lopakodó csupafog szépségről.

A nő folyékony lendülettel mozgott, szinte követhetetlenül gyorsan. A farkasemberek tudtak így mozogni, de ő nem farkasember volt.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Megkerülte Inger, felém jött. Sutba dobtam minden hidegvérem, és hátrafelé rohanva próbáltam elérni az ajtót. Ő azonban gyorsabb volt nálam, gyorsabb bármilyen embernél.

Megragadta a jobb karom. Aztán zavartan nézett. Rátapintott a karomra szíjazott késre. Láthatólag nem tudta, mi az.

– Mi vagy te? – a hangom nem remegett. Nem volt benne félelem. A nagy vámpírvadász. Naná.

A nő szélesebbre nyitotta a száját, és a nyelvével végigsimított a fogain. A szemfogak hosszabbak voltak a vámpírokénál. Nem is értem, hogyan tudta összecusni velük a száját.

– Ha becsukod a szádat, hova kerülnek a fogaid? – érdeklődtem.

A nő pislogva nézett rám, a mosoly lehervadt az arcáról. Aztán végigfuttatta a nyelvét a szemfogain, és azok visszapattantak a szápadlásába.

– Visszahúzható fogak. Király! – mondtam.

A nő nagyon komoly arcot vágott.

– Örülök, hogy élvezted az előadásod, de még annyi más látnivaló van – néztem rá, mire a fogak megint előpattantak. A nő kitátotta a száját, majdnem az ásításig, a fogai szépen csillogtak a függönyök mellett beszűrődő napfény bágyadt sugaraiban.

– Mr. Olivernek nem fog tetszeni, hogy megfenyegetted a lányt – szólt Inger.

– Oliver egyre gyengébb és szentimentálisabb – a nő ujjai a karomba vájtak, erősebben, mint amire számítani lehetett volna tőle.

A jobb karomat fogta, úgyhogy nem tudtam a pisztolyért nyúlni. A késekhez hasonló okból nem értem hozzá. Lehet, hogy még több fegyvert kéne viselnem.

A nő rám sziszegett, olyan erőszakosan robbant ki belőle a levegő, amire emberi torok soha nem lett volna képes.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Előbukkanó nyelve villás volt.

– Édes Jézusom, mi a fene vagy te?

A nő felkacagott, de ez most valahogy nem hangzott jól. Talán a villás nyelve miatt. A pupillája résnyire szűkült, az írisze aranyárgává vált a szemem láttára.

Rángattam a karom, de a lény ujjai olyanok voltak, akár az acél. Lebuktam a földre. Ő lejjebb eresztette a karom, de nem engedte el.

A bal oldalamra dőltem, magam alá húztam a lábaimat, aztán teljes erőből belerúgtam a lény jobb térdkalácsába. Összecsuklott a lába. Ő maga felsikoltott, a padlóra zuhant, és eleresztette a karom.

Aztán valami történt a két lábával. Úgy látszott, mintha összenőnének, szétterjedt rajtuk a bőr. Soha nem láttam még ehhez hasonlót, de most sem vágytam rá.

– Melanie, mit művelsz?! – harsant föl mögöttünk egy hang. Oliver állt a folyosón, épp ott, ahol nem érte el a nappali szobát betöltő erősebb fény. A vámpír hangja a robajló sziklák és kettéhasadó fák hangját idézte. Metszőnek tűnő vihart kavart, pusztán szavakból.

A földön fekvő lény meghajolt a szavak súlya alatt. A teste alsó része félig már kígyótestté változott. A nő valami kígyóféle volt. Jézusom.

– Ez egy lamia – mondtam halkan. Elhátráltam tőle, aztán a bejárati ajtónak dőltem, a kezem az ajtó gombján tartva. – Azt hittem, már kihaltak.

– Ő az utolsó – felelte Oliver. – Magam mellett tartom, mert félek attól, amit a saját ösztöneire hagyva tenne.

– Milyen fajta állatokat tud magához hívni? – kérdeztem tőle.

A vámpír felsóhajtott, de abból az egyetlen sóhajból sokévnyi szomorúság érződött ki. Olyan mély megbánás, amit nem lehetett szavakkal kifejezni.

– A kígyókat. A kígyókat tudom magamhoz szólítani.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Bólintottam.

– Hát persze.

Kinyitottam az ajtót, és kihátráltam a napfényes verandára.

Senki nem próbált megállítani.

Az ajtó becsukódott mögöttem, de egy pár perccel később inger kijött utánam. A teste megfeszült a dühtől.

– A legalázatosabban bocsánatot kérünk Melanie nevében.

Az a nő egy állat.

– Olivernek szorosabbra kell fognia a pórázát.

– Látom, hogy igyekszik.

Megint bólogattam. Én is ismertem ezt az igyekezetet.

Megtehettem minden tőlem telhetőt, de az, ami képes volt kordában tartani egy lamiát, arra is képes volt, hogy egész nap mentális trükköket csináljon velem, de erre én talán soha nem jövök majd rá. Mekkora részben volt valódi a bizalmam és a jószándékom, és mekkora részben Oliver műve?

– Visszaviszem önt a kocsival.

– Legyen szíves.

Elindultunk hazafelé. Ma találkoztam életem első lamiájával, és a világ talán legöregebb létező teremtményével. Micsoda kurva nagy piros betűs ünnep.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Miközben kinyitottam a lakásom ajtaját, csörgött a telefon. Belöktem az ajtót a vállammal, és a telefonhoz rohantam. Az ötödik csöngetésre vettem föl, és majdnem ordítva szóltam bele a kagylóba:

– Halló!

– Anita? – kérdezte Ronnie.

– Igen, én vagyok.

– Lihegsz.

– Rohannom kellett a telefonhoz. Mi újság?

– Eszembe jutott, honnan ismerem Cal Rupertet.

Beletelt egy percbe, míg rájöttem, kiről beszél. Az első vámpírmarásos áldozat. Egy pillanatra el is felejtettem, hogy éppen gyilkossági ügyben nyomozunk. Egy kicsit szégyelltem is magam érte.

– Mesélj, Ronnie.

– Tavaly csináltam valami melót egy helyi ügyvédi irodának. Az egyik ügyvéd öngyilkos végrendeletek készítésére specializálódott.

– Tudom, hogy Rupertnek öngyilkos végrendelete volt. Ezért tudtam megkarózni anélkül, hogy megvártam volna a kivégzési parancsot.

– És azt tudtad, hogy Reba Baker is ugyanannál az ügyvédnél csináltatta az öngyilkos végrendeletét?

– Ki az a Reba Baker?

– Lehet, hogy a másik áldozat, a nő.

Összeszorult a gyomrom. Egy nyom, egy igazi, élő nyom!

– Ezt miből gondolod?

– Reba Baker fiatal volt, szőke hajú, és lekéselt egy időpontot az ügyvédjenéi. És nem veszi fel a telefont. A munkahelyén is fölhívták, de már két napja nem ment be.

– Mióta meghalt – summáztam.

– Pontosan.

– Hívd fel Rudolf Storr őrmestert. Mondd el neki, amit most meséltél el nekem. Hivatkozz rám, hogy beszélhess vele.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

- Nem akarsz, hogy mi ellenőrizzük le a dolgot?
- Semmi esetre sem. Ez rendőrségi ügy. Ők ebben profik.

Hadd dolgozzanak meg a fizetésükért.

- Ne már, olyan punnyadt vagy.
- Ronnie, hívd föl Dolphot. Add át az infót a zsaruknak.

Találkoztam a vámpírokkal, akik az embereket kinyírják. Ne akarjuk, hogy belőlünk legyen célpont.

- Hogy mi?

Felsóhajtottam. Elfeledkeztem arról, hogy Ronnie még nem tudja. Elmondtam neki a lehető legrövidebb értelmes verziót.

– Szombat reggel, amikor edzünk, majd kitálalom a részleteket is.

- Biztos nem lesz bajod?
- Eddig minden rendben volt.
- Vigyázz magadra, oké?
- Mint mindig. Te is.
- Úgy tűnik, engem soha nem üldöznek annyian, mint

téged.

- Légy érte hálás – mondtam.
- Az vagyok – felelte Ronnie, és letette.

Nyomra bukkantunk. Talán a gyilkosságok indítékára is, eltekintve a támadástól ellenem. Én semmilyen módon nem illetem bele a képbe. Azért üldöznek, hogy elkapják Jean-Claude-ot. Mindenki Jean-Claude állására pályázott. A baj az volt, hogy az ő pozíciójában nem lehetett felmondani, csak meghalni. Nekem tetszett, amit Oliver mondott. Egyet is értettem vele, de vajon képes lettem volna fölláldozni Jean-Claude-ot a józan ész oltárán? A rohadt életbe.

Fogalmam se volt.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Főnököm, Bert irodája kicsi volt és világoskék. Szerinte ez megnyugtatóan hatott a kliensekre. Szerintem rideg volt, de így illett Berthez. A főnököm száznyolcvan centi magas, széles vállú, rögbijátékos alkat. A pocakja egyre csak nőtt, a túl sok kajától és túl kevés testedzéstől, de azért Bert egész jól viselte ezt is a hétszáz dolláros öltönyében. Ennyi pénzért az öltönye már a Tadzs Mahalt is eltakarhatta volna.

Bert bőre napbarnított, a szeme szürke, rövidere nyírt kefefrizurája majdnem fehér. Nem a kora miatt, ez volt a haja természetes színe.

Én munkaruhában ültem az íróasztala előtt. Piros szoknya, hozzáillő blézer, és egy blúz, ami már skarlátvörösbe hajlott, úgyhogy föl kellett tennem némi sminket eltakarni kísértetiesen sápad arcom. A blézert méretre csináltattam, úgy, hogy ne látszon alatta a vállra szíjazott pisztolyom.

Larry a mellettem lévő székben csücsült, kék öltönyben, fehér ingben, és kétféle kék színű nyakkendőben. A homlokán a bőre sokszínű zúzódássá terebélyesedett a varratok körül. Rövid vörös haja nem tudta elleplezni. Úgy nézett ki, mintha valaki fejbe nyomta volna egy baseballütővel.

– Bert, meg is ölethetted volna Larryt – mondtam vádlón.

– Semmiféle veszélyben nem volt, míg te meg nem jelentél.

A vámpírok téged akartak, nem őt.

Igaza volt, és ezt nem szerettem.

– Megpróbált föléleszteni egy harmadik zombit is.

Bert apró, hideg szeme kigyúlt:

– Meg tudsz csinálni hármat egy éjszaka?

Larryben volt annyi tisztesség, hogy zavart tessen.

– Majdnem.

Bert összevonta a szemöldökét.

– Mit jelent az, hogy „majdnem”?

– Azt jelenti, hogy megidézte, de elvesztette fölötte az irányítást. Ha én nem vagyok ott, hogy helyrepofozzam a dolgokat, vállalnunk kellett volna a felelősséget egy őrző

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

zombiért.

A főnököm előrehajolt, összekulcsolt kezét az íróasztalon nyugtatta, apró szeme komolyan csillogott.

– Igaz ez, Larry?

– Sajnos igen, Mr. Vaughn.

– Ez a dolog borzasztó komolyra fordulhatott volna, Larry.

Érted?

– Komolyra? – hitetlenkedtem. – Kurva nagy katasztrófa lett volna belőle. A zombi meg is ehette volna az egyik ügyfelünket!

– Na-na, Anita, nem szükséges a fiút megijeszteni.

Fölálltam.

– De igen.

Bert összevont szemöldökkel nézett rám.

– Ha nem késel el, ő nem próbálta volna életre kelteni az utolsó zombit.

– Nem, Bert. Nem fogod ezt az egészet rám kenni. Te küldted ki őt egyedül az első éjszakán. Egyedül, Bert.

– És nagyon jól viselte magát a fiú – jelentette ki Bert.

Leküzdöttem a vágyat, hogy üvöltsék, mert az úgysem segített volna.

– Bert, ez egy húszéves diák! Ez neki csak egy rohadt szeminárium. Ha megöleted, az eléggé rosszul fog kinézni.

– Mondhatok valamit? – szólt közbe Larry.

– Nem – vetettem oda.

– Dehogynem – torkolt le Bert.

– Már nagyfiú vagyok. Tudok magamra vigyázni.

Ellenkezni akartam, de Larry tiszta kék szemébe nézve nem tudtam kimondani. Húszéves volt. Emlékeztem, milyen volt húszévesnek lenni. Húszévesen mindent tudtam. Még egy év kellett, hogy rájöjjek, semmit sem tudok. Még mindig reménykedtem, hogy megtanulhatok valamit, mielőtt betöltöm a harmincat, de nem vártam lélegzetvisszafojtva a csodát.

– Te hány éves voltál, amikor munkába álltál nálam? – érdeklődött Bert. – Mi?

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Hány éves voltál?

– Huszonegy. Épp akkor diplomáztam.

– Te mikor leszel huszonegy, Larry? – kérdezősködött tovább Bert.

– Márciusban.

– Látod, Anita, ő csak egy pár hónappal fiatalabb. Épp annyi idős, mint te voltál.

– Az más volt.

– Miért? – tudakolta Bert.

Nem tudtam szavakba önteni. Larrynek még megvolt az összes nagyszülője. Soha nem látott testközelből halált vagy erőszakot. Én igen. Ő még ártatlan, én viszont a munkába álláskor már évek óta nem voltam ártatlan. De hogy magyarázzam ezt el Bertnek, anélkül, hogy megsérteném Larry érzéseit? Egyetlen húszéves pasas sem szereti azt hallani, hogy egy csaj többet tud a világról, mint ő. Némely kulturális előítéletek nehezen szűnnek meg.

– Engem Mannyvel küldtél terepre, nem egyedül.

– Neki meg veled kellett volna kimenni, de persze neked a rendőrségi ügy fontosabb.

– Bert, ez nem fair, te is tudod.

Ő vállat vont.

– Ha rendesen végzed a munkád, a fiú nem lett volna egyedül.

– Két gyilkosság történt. Mit kéne csinálnom? Mondjam azt, hogy sajnálom, emberek, nekem most egy zöldfülű halottkeltőt kell pesztrálnom? Bocs a gyilkosságok miatt.

– Engem senkinek nem kell pesztrálnia – vetette közbe Larry. Egyikünk se vett róla tudomást.

– Teljes munkaidős állásod van itt a Halottkeltő Rt.-nél.

– Ezt már korábban megvitattuk, Bert.

– Túl sokszor – szögezte le ő.

– Te vagy a főnököm, Bert. Tedd, amit jónak látsz.

– Ne vigyél engem a kísértésbe.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Hé, emberek – szólt közbe ismét Larry –, kezd az az érzésem lenni, hogy engem csak ürügynek használtok a veszekedésre. Ne durvuljatok el, jó?

Mindketten kiguvadt szemmel meredtünk rá. Ő nem hátrált meg, csak visszabámult.

– Ha nem tetszenek a munkamódszereim, Bert, akkor rúgj ki, de ne rángass pórázon.

Bert lassan fölkel, akár a tengerből kiemelkedő Leviatán.

– Anita...

Megcsörrent a telefon. Egy percre mind csak bámultunk rá. Végül Ben fölvette, és belemorgott:

– Tessék, mi az?

Egy percre csak figyelt, aztán rám meresztette a szemét.

– Téged keresnek – ezt hihetetlenül lágy hangon mondta. – Storr nyomozó őrmester, rendőrségi ügy.

Az arca mosolygott, de a jég sem olvadt volna meg a szájában. Egyetlen szó nélkül nyújtottam a kezem a telefonért. Ő átadta a kagylót. Még mindig mosolygott, apró szürke szeme barátságosan csillogott. Ez rossz jel volt.

– Hello, Dolph, mi van?

– Itt vagyunk abban az ügyvédi irodában, amiről a barátnőd, Veronica Sims beszélt nekünk. Szép tőle, hogy téged hívott fel elsőként, és nem minket.

– De titeket hívott fel másodikként, nem?

– De.

– Mit derítettetek ki? – nem vesződtem azzal, hogy lehalkítsam a hangom. Abból, amit én mondtam, Bert még nem tudhatta, miről beszélünk.

– Reba Baker a halott nő. A hullaházi fotókról azonosították.

– Így lehet kellemesen befejezni egy munkás hetet – mondtam. Ezt Dolph figyelmen kívül hagyta.

– Mindkét áldozat öngyilkos végrendeletet hagyó ügyfél volt. Azt akarták, hogy amennyiben vámpírmárás öli meg őket, döfjenek karót a szívükbe és hamvasszák őket el.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Ez úgy hangzik, mint egy közös indíték – állapítottam meg.

– De hogyan jöttek rá a vámpírok, hogy nekik öngyilkos végrendeletük volt?

– Dolph, ez beugratós kérdés? Valaki elárulta nekik.

– Ezt én is tudom – felelte Dolph. Felháborodás érződött a hangjából. De nekem valami még hiányzott.

– Mit akarsz tőlem, Dolph?

– Mindenkit kikérdeztem, és esküdni mernék rá, hogy mind az igazat mondták. Kiadhatta valaki az információt úgy, hogy utána ne emlékezzen rá?

– Úgy érted: alkalmazhattak-e a vámpírok mentális trükköket úgy, hogy az áruló később ne is tudjon róla?

– Igen – válaszolta az őrmester.

– Naná – mondtam.

– Ha idejőnnél, meg tudnád mondani, kihez férközhetett hozzá a vámpír?

A főnököm arcára pillantottam. Ha még egy éjszakát kihagynék a főszezonban, lehet, hogy kirúg. Volt olyan nap, amikor azt hittem, ez engem nem érdekelne. A mai nem ilyen nap volt.

– Keressetek kihagyásokat az emlékezetükben, kiesett órákat, vagy akár egész éjszakákat.

– Van még valami?

– Ha valaki információt szivárogtatott ki a vámpíroknak, lehet, hogy nem emlékszik rá, de egy jó hipnotizőr képes a felszínre hozni az emléket.

– Az ügyvéd a jogairól meg érvényes házkutatási parancsokról visítózik. Nekünk csak az aktákra szól a betekintési engedélyünk, az agyakra nem.

– Kérdezd meg a pasastól, hogy akar-e felelős lenni a mai gyilkosság áldozatáért, aki az ő egyik ügyfele.

– Az ügyvéd egy nő.

Micsoda szégyen. Milyen szexista voltam.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Akkor a nőtől kérdezd meg, hajlandó-e megmagyarázni az ügyfele családjának, hogy miért hátráltatta a nyomozást.

– Az ügyfelek nem fognak tudni a dologról, hacsak mi nem szivárogtatjuk ki – állapította meg Dolph.

– Ez így igaz – mondtam egyetértően.

– Nahát, Miss Blake, ez zsarolás lenne.

– Nahát, tényleg? – csodálkoztam.

– Előző életedben biztos zsaru voltál – jelentette ki Dolph. – Túl ravasz vagy ahhoz, hogy ne így legyen.

– Kösz a bókot.

– Tudsz ajánlani egy jó hipnotizőrt?

– Alvin Thormundot. Egy pillanat, és kikeresem neked a számát – előkapartam soványka névjegytartóm. Igyekeztem csak olyan névjegyeket megtartani, amiket használok is. Alvint több esetben is alkalmaztuk már, amikor a vámpír áldozata amnéziás volt. Megadtam Dolphnak a számát.

– Kösz, Anita.

– Majd értesíts, hogy mire bukkantatok. Talán tudom majd azonosítani a szóban forgó vámpírt.

– Itt akarsz lenni, amikor hipnotizáljuk a tanúkat?

Bertre sandítottam. Az arca továbbra is nyugodt és kedves volt. Bert ilyenkor a legveszélyesebb.

– Azt hiszem, nem. Csak vegyétek magnóra. Ha kell, majd később meghallgatom.

– A később újabb holttestet jelenthet – figyelmeztetett a nyomozó. – Megint piszkál a főnököd?

– Ja – válaszoltam.

– Akarod, hogy beszéljek vele? – érdeklődött Dolph.

– Azt hiszem, nem.

– Nagyon szemétkedik?

– Csak amennyire szokott.

– Oké, akkor fölhívom ezt a Thormundot, és megbeszéljük vele a részleteket. Ha bármit találunk, majd értesítelek.

– Csipogtass meg.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Meglesz – közölte Dolph, aztán letette. Nem fáradtam azzal, hogy elköszönjek. Dolph se köszönt soha.

Visszaadtam a telefont Bertnek. Ő a helyére rakta a kagylót, de közben továbbra is rám szegezte kedves, fenyegető tekintetét:

– Ki kell menned a rendőrökhöz ma este?

– Nem.

– Mivel érdemeltük ki ezt a megtiszteltetést?

– Elég a gúnyból, Bert – mondtam, majd Larryhez fordultam.

– Kész vagy, kölyök, indulhatunk?

– Te hány éves vagy? – kérdezett vissza ő.

Bert elvigyorodott.

– Min változtat az életkorom? – faggatóztam.

– Csak válaszolj a kérdésre, jó?

Vállat vontam.

– Huszonnégy.

– Csak négy évvel vagy nálam idősebb. Ne nevezz kölyöknek.

Ezen mosolyognom kellett.

– Áll az alku. Viszont most jobb, ha indulunk. Halottat kell kelteni, pénzt kell keresni – itt Bertre sandítottam.

Ő hátradőlt a székében, tömpe ujjú kezeit összekulcsolta a hasán. Vigyorgott. Ököllet akartam letörölni a vigyort a képéről. De elnyomtam ezt az ösztönt. Ki mondja, hogy nincs önkontrollom?

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Egy óra múlva hajnalodott. Egész éjjel fent voltam és tanítottam Larryt, hogyan legyen jó, törvénytisztelő halottkeltő. Abban nem voltam biztos, hogy Bert az utóbbit is értékelné, de magamról tudtam, hogy fogom.

A temető kicsi volt. Egy családi telek meg az áttételek. A keskeny, kétsávos út megkerülte a dombot, és hirtelen ott volt egy ledőlő kő az út mellett. Csak másodpercei voltak az embernek, hogy eldöntse: befordul. Sírkövek kúsztak fölfelé a dombon. A dőlésszög olyan meredek volt, hogy úgy tűnt, mintha a koporsóknak lefelé kellett volna csúszniuk.

A sötétben álltunk, a fák lombja baldachint alkotva suttogott a fejünk fölött. Az út mindkét oldalán sűrű volt az erdő. A kis temetőparcella csak egy üres hely volt az út mentén, de jól gondozták. Még mindig voltak élő családtagok, hogy gondoskodjanak a rendbentartásáról. El sem akartam képzelni, hogyan nyírják le a fűvet a domboldalban. Talán valami köteles-emelőkaros megoldást alkalmaznak, hogy a fűnyíró ne bukfencezzon le, és nyírjon ki valakit.

Aznap éjjeli utolsó ügyfeleink éppen visszaautóztak a civilizációba. Én öt zombit idéztem meg. Larry egyet. Igen, fel tudott volna támasztani kettőt is, de egyszerűen kifogytunk a sötétségből. Egy zombi megidézése nem tart túl sokáig, legalábbis nekem, de hozzá kell venni az utazás idejét is. Négy év alatt csak két zombim volt egyazon éjszakán ugyanabban a temetőben. Az ember az ideje legnagyobb részében mániákusan autózik, hogy az összes találkozóra odaérjen. Az én szegény kis autómát elvontatták az autószerelőhöz, de a biztosítósok még nem látták. Napokba vagy hetekbe is beletelhet, míg megmondják nekem, hogy totálkáros. Az éjszakára már nem volt időm kocsit kölcsönözni, úgyhogy Larry vezetett. Akkor is velem lett volna, ha nálam van az autó. Én nyavalyogtam amiatt, hogy nincs elég segítségem, úgyhogy be kellett tanítanom a fiút. Azt hiszem, egyszerűen így volt becsületes.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

A szél átsuhant a fák között. Száraz levelek viharzottak át az úton. Az éjszakát apró, sietős neszek töltötték be. Rohantak, rohantak – mi felé? Mindenszentek estéje felé. A levegőben lehetett érezni a Halloweent.

– Imádom az ilyen éjszakákat – szólalt meg Larry.

Rápillantottam. Mindketten zsebre tett kézzel álltunk, és belebámultunk a sötétbe. Élveztük az estét. És mind a kettőnket elborított az alvadt csirkevér is. Csak egy szép, szokványos éjszaka.

Megszólalt a személyhívóm. A magas hangú csipogás nagyon nem hangzott helyénvalónak a csendes, szélcsendes éjszakában. Lecsaptam a készülék gombjára. Hála istennek, a zaj abbamaradt. Az aprócska lámpa felém villantott egy telefonszámot. Nem ismertem föl. Reméltem, hogy nem Dolph az, mert egy ismeretlen telefonszám ilyen késő éjjel vagy korán hajnalban azt jelentette, hogy újabb gyilkosság történt. Újabb holttestet találtak.

– Gyere, el kell jutnunk egy telefonhoz.

– Ki az?

– Nem tudom pontosan – indultam el lefelé a lejtőn. Larry utánam jött, és megint feltette a kérdést:

– Szerinted ki az?

– Lehet, hogy a rendőrség.

– A gyilkosságok miatt keresnek, amiken dolgozol?

Visszapillantottam rá, és bevertem a térdemet egy sírkőbe. Pár pillanatig csak álltam, és visszafojtottam a lélegzetem, míg át nem haladt rajtam a fájdalom.

– Basszus – mondtam halkan, érzéssel.

– Jól vagy? – érintette meg a karom Larry.

Elhúzódtam a kezétől, és ő hagyta, hogy az visszahulljon az oldala mellé. Nem nagyon voltam oda az ilyen ártatlannak tűnő érintésekért.

– Remekül vagyok.

Igazság szerint a térdem még mindig fáj, na és akkor?

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Telefonhoz kellett jutnom, a fájdalom pedig annál jobban csökkenne, minél többet járnék. Őszintén. Óvatosan előre felé bámultam, hogy elkerüljem a kemény tárgyakat.

– Mit tudsz a gyilkosságokról?

– Csak annyit, hogy a rendőrségnek segítesz egy természetfeletti bűnügyben, és hogy ez elvon téged a halottkeltői feladataidról.

– Ezt Bert mondta neked.

– Mr. Vaughn, igen.

A kocsinál voltunk.

– Nézd, Larry, ha a Halottkeltő Rt.-nél akarsz dolgozni, ejtened kell ezt az egész Mr. és Miss cuccot. Mi nem a professzoraid vagyunk. Hanem a kollégáid.

A fiú elmosolyodott, fehér villanás a sötétben:

– Rendben van... Miss Anita.

– Így már jobb. Most megyünk, és keresünk egy telefont.

Chesterfieldbe hajtottunk azzal az elképzeléssel, hogy ez a legközelebbi település, tehát itt lesz a legközelebbi telefon is. Végül egy sor pénzes telefonkészülékre bukkantunk egy bezárt autószervez parkolójában. A szerviz lágyan ragyogott a sötétben, de a telefonok fölött egy utcai halogénlámpa sugárzott, nappallá változtatva az éjszakát. A fény körül rovarok és éjjeli lepkék táncoltak. Denevérek fürge, repdeső árnyai lebegtek ki és be a fényben, és fölfalták a rovarokat.

Tárcsáztam a számot, míg Larry a kocsiiban várt. Járt neki egy pont a diszkréciójáért. A telefon kettőt csöngött, aztán beleszólt egy hang:

– Anita, te vagy az?

Irving Griswold volt az, a riporter és jóbarát.

– Irving, mi a kénköves pokolért keresel engem a csipogómon ilyenkor?

– Jean-Claude látni akar téged ma este, azonnal – az újságíró hangja kapkodó volt és bizonytalan.

– Miért te adod át az üzenetet? – attól tartottam, nem fog

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

tetszeni a válasz.

- Farkasember vagyok – mondta Irving.
- Ennek mi köze van bármihez?
- Te nem is tudtad – meglepetés érződött a hangjából.
- Mit nem tudtam? – Kezdtem mérges lenni. Utálom a

találós kérdéseket.

- Jean-Claude állata a farkas.

Ez megmagyarázta Stephent, a vérfarkast és a fekete csajt.

- Te miért nem voltál ott akkor éjjel, Irving? Jean-Claude elengedett a pórázodról?

- Ez nem szép tőled.

Igaza volt. Nem volt szép tőlem.

- Irving, ne haragudj! Csak büntudatom van, mert én mutattalak be titeket egymásnak.

– Én akartam interjút készíteni a Város Urával. Megkaptam az interjút.

- Megérte az árát? – kérdeztem.

- No comment.

- Ez az én szövegem.

Irving elnevette magát.

- Ide tudsz jönni a Kárhozottak Cirkuszába?

Jean-Claude-nak információi vannak a mestervámpírról, aki rád ugrott.

- Alejandróról?

- Róla.

– Ott leszünk, amilyen hamar csak tudunk, de mire odaérünk a Riverfront-hoz, már rohadtul közel lesz a hajnal.

- Ki van veled?

– Egy új halottkeltő, akit éppen most török be. Ő a sofőröm – itt egy pillanatig haboztam. – Mondd meg Jean-Claude-nak, hogy ma éjjel ne legyen semmi durva dolog.

- Mondd meg neki te.

- Gyáva!

- Igenis, asszonyom. A mielőbbi viszontlátásra.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Szia, Irving – még pár másodpercig tartottam a bűgó kagylót, aztán letettem. Irving Jean-Claude teremtménye volt. Jean-Claude magához tudta hívni a farkasokat, ahogy Mr. Oliver a kígyókat. Ahogy Nikolaos is magához hívta a patkányokat és patkányembereket. Mind szörnyetegek voltak. Csak ízlés kérdése, ki melyiket választja.

Visszaültem a kocsiba.

– Több tapasztalatot akartál szerezni a vámpírokról, ugye?

Bekapcsoltam a biztonsági övet.

– Hát persze – felelte Larry.

– Hát, ma éjjel megkapod.

– Ezt hogy érted?

– Míg vezetsz, elmondom. Nincs sok időnk hajnalig.

Larry sebességbe tette az autót, és kifarolt a parkolóból. A műszerfal halvány derengésében nagyon lelkesnek tűnt. Lelkesnek és nagyon-nagyon fiatalnak.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

A Kárhozottak Cirkusza már bezárt aznap éjszakára. Vagy inkább reggelre? Még mindig sötét volt, de ahogy beparkoltunk a raktárház elé, világosság áradt szét keleten. Egy órával korábban még a Cirkusz környékén sem találtunk volna parkolóhelyet. De a turisták elmennek, amikor a vámpírok lehúzzák a rolót.

Larryre sandítottam. Az arca össze volt kenve alvadt vérrel. Az enyém is. Egészen idáig nem jutott eszembe, hogy először keressünk egy helyet, ahol megmosakodhatunk. Fölpillantottam a keleti égboltra, és megráztam a fejem. Nem volt időnk. Közeledett a hajnal.

A cirkuszi sátor tetején még mindig világítottak és forogtak a hosszú szemfogú bohócok, de a táncuk fáradt volt. Vagy talán én voltam fáradt.

– Larry, itt bent kövesd az utasításaimat. Soha ne felejtsd el, hogy ők szörnyek. Mindegy, milyen emberinek tűnnek, nem azok. Ne vedd le a keresztedet, ne hagyd, hogy hozzád érjenek, és ne nézz egyenesen a szemükbe.

– Ezt az órán tanultuk. Két szemesztert vettem vámpírtanból.

Megcsóváltam a fejem.

– Az semmit sem ér, Larry. Ez itt a valóság. Az, hogy olvasol róla, nem készít föl rá.

– Voltak vendéglőadóink. Némelyikük vámpír volt.

Felsóhajtottam, és ennyiben hagytam a dolgot. A saját kárán kellett megtanulnia. Mint mindenki másnak. Ahogy nekem is.

A hatalmas ajtók zárva voltak. Bekopogtam. Egy pillanattal később kinyílt az ajtó. Irving állt a küszöbön. Nem mosolygott. Irving úgy nézett ki, mint egy pufók angyal, puha, göndör hajjal a két füle mellett, a kobakja közepén egy nagy kopasz folttal. Kis, turcsi orrán drótkeretes Lennon-szemüveg ült. A szeme kicsit kimeredt, ahogy beléptünk. A fényben a vér annak látszott, ami volt.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Mit csináltak ma éjjel? – kérdezte ő.

– Halottakat idéztünk – válaszoltam.

– Ez az új halottkeltő?

– Larry Kirkland, Irving Griswold. Irving riporter, úgyhogy bármit mondasz, felhasználhatja ellened.

– Naa, Blake, én sosem idéztem tőled, mikor megtiltottad. Ezt ismerd el.

Biccentettem.

– Elismerem.

– A Mester odalent vár – közölte Irving.

– Odalent?

– Már majdnem hajnal van. A föld alatt kell lennie.

Aha.

– Persze – mondtam, de a gyomrom összeszorult. Utoljára azért mentem le a Cirkuszba, hogy megöljem Nikolaost. Azon a reggelen sok gyilkosság történt. Sok vér ömlött. Egy része az enyém volt.

Irving mutatta az utat a néma folyosón. Valaki lekapcsolta a villanyt, a lámpák nem égtek. A céllövöldék elejét becsukták és lezárták, a kitömött állatokra ponyvát dobtak. A kukoricás hot dog és a vattacukor illata kísértetként lebegett a levegőben, de az illat már halvány volt és kopott.

Elhaladtunk a kísértetkastély mellett, tetején egy némán álló, düledt szemű, életnagyságú boszorkánnyal. A bábu zöld volt, az orrán bibircsók. Én eddig még csak normális kinézetű boszorkánnyal találkoztam. Egyáltalán nem volt zöld a bőrük, a bibircsókukat pedig sebészi úton bármikor el lehetett távolítani.

A következő épület az üvegház volt. Az elsötétített óriáskerék minden másnak fölébe tornyosult.

– Mint a magány, /Jár át az árny / A táncterem peremén. / Kihuny tűzén / Lehullt füzér, / Egy lélek sincs, csak én – idéztem.

Irving hátranézett rám.

– Thomas Moore: „A csendes éjben”.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Elmosolyodtam.

– Mentségemre legyen mondva, a címe nem jutott eszembe. Kénytelen vagyok egyetérteni veled.

– Két diplomám van: újságíró és angol bölcész.

– Az utóbbinak biztos hasznát veszed riporterként – csipkelődtem.

– Igenis, belecsempészek a szövegembe egy kis kultúrát, amikor lehet – Irving hangja sértődötten csengett, de tudtam, hogy csak megjátssza. Jobban éreztem magam attól, hogy hagytam Irvinget viccelődni velem. Ez olyan jó és normális volt. Ma éjjel minden jóra szükségem volt.

Egy óránk volt hajnalig. Mit tudna ártani Jean-Claude egy óra alatt? Ne akarjuk megtudni.

Nehéz faajtó volt a falon, rajta tábla: „BELÉPÉS CSAK ENGEDÉLLYEL”. Most az egyszer azt kívántam, bár ne lenne engedélyem.

Az ajtó mögötti kis szoba csak egy szűk raktárhelyiség volt, a mennyezetről egyetlen csupasz villanykörte lógott. Egy másik ajtó vezetett lefelé a lépcsőn. A lépcső majdnem elég széles volt ahhoz, hogy hárman menjünk egymás mellett, de csak majdnem. Irving előttünk lépdelt, mintha még mindig irányításra lenne szükségünk. Pedig nem volt más út, csak lefelé. Ez előrevetítette a jövőnket.

A lépcső éles kanyart vett. Ruhasuhogás hallatszott, mozgást éreztem. Lövésre készen előhúztam a pisztolyom. Gondolkodnom se kellett hozzá. Csak nagyon sokat gyakorolni.

– Erre nem lesz szükség – szólta Irving.

– Mondod te.

– Azt hittem, a Város Ura a barátod – jegyezte meg Larry.

– A vámpíroknak nincsenek barátaik.

– És mi a helyzet a felső tagozatos biológianárokkal? – Richard Zeeman lépett elő a lépcsőforduló mögül. Sötétzöld pulóvert viselt, világosabb zöld és barna kötött mintával. A pulcsi majdnem a térdéig ért. Rajtam olyan lett volna, mint egy

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

ruha. A pulóver ujjá könyékig fel volt gyűrve. Mindehhez farmer és az ismerős fehér edzőcipő járult.

– A Mester küldött fel, hogy itt várjak rád.

– Miért? – tudakoltam.

Megvonta a vállát.

– Idegesnek látszik.

Nem kérdezősködtem.

– Okos fiú – mondtam.

– Gyerünk, haladjunk – noszogatott Irving.

– Te is idegesnek tűnsz, Irving.

– Ő hív, és én engedelmeskedem, Anita. A kutyája vagyok.

Előrenyúltam, hogy megérintsem Irving karját, de ő elhúzódtott.

– Azt hittem, el tudom játszani az embert, de ő megmutatta, hogy csak egy állat vagyok. Egy állat.

– Ne hagyd, hogy ezt csinálja veled! – kértem.

Ő könnyes szemmel nézett rám.

– Nem tudom megakadályozni.

– Jobb, ha megyünk. Már majdnem hajnalodik – figyelmeztetett Richard.

Haragosan meredtem rá, amiért ezt mondta.

Ő megint csak vállat vont:

– Jobb lesz, ha nem váratjuk meg a gazdit. Ezt te is tudod.

Tudtam. Bólintottam.

– Igazad van. Nincs jogom dühösnek lenni rád.

– Kösz. Megráztam a fejem.

– Csak csináljuk.

– Elteheted a fegyvert – mondta Richard.

A Browningra bámultam. Szerettem, ha a kezemben van. A biztonságom szempontjából messze jobb volt ezt szorongatni, mint egy játékmackót. De eltettem a pisztolyt. Később még bármikor elővehetem.

A lépcső alján még egy utolsó ajtó várt – kisebb a többinél, boltíves, rajta súlyos vasból a zár. Irving elővett egy jókora

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

fekete kulcsot, és a zárba csúsztotta. Az olajozottan kattant, aztán Irving belökte az ajtót. Rábízták az ajtó kulcsát. Mennyire mélyen volt a szarban a pasas? Én ki tudtam volna húzni belőle?

– Várjatok egy percet – mondtam.

Mindenki felém fordult. Én álltam a figyelem középpontjában. Nagyszerű.

– Nem akarom, hogy Larry találkozzon a Mesterrel, vagy hogy egyáltalán megtudja, ki ő.

– De Anita – kezdte volna Larry.

– Nem, Larry, engem már kétszer támadtak meg ezért az információért. Hidd el nekem. Nem kell tudnod.

– Nekem meg nem kell a védelmed – vágott vissza a fiú.

– Hallgass rá! – győzködte Irving. – Anita mondta nekem, hogy tartsam magam távol a Mestertől. Én is azt mondtam, hogy tudok magamra vigyázni. Tévedtem, nagyot tévedtem.

Larry összefonta a karját a mellén, az arcán konok kifejezés jelent meg:

– Én tudok vigyázni magamra.

– Irving, Richard, szeretném, ha megígérnétek. Minél kevesebbet tud a srác, annál nagyobb biztonságban lesz.

Mind a ketten bólintottak.

– Senkit sem érdekel, hogy én mit gondolok? – kérdezte Larry.

– Nem – vágtam rá.

– A francba, nem vagyok gyerek!

– Később is tudtok majd veszekedni – szólt ránk Irving. – A Mester már vár.

Larry majdnem mondott valamit. Fölemeltem a kezem.

– Első lecke: soha ne válassz meg egy ideges vámpírut.

Larry kinyitotta a száját, hogy vitatkozni kezdjen, aztán mégsem kezdett:

– Jó, később megbeszéljük.

Nem vártam repesve azt a pillanatot, de ahhoz képest, ami

az ajtó mögött várt, semmiség volt Larryvel veszekedni arról, hogy túlságosan félttem őt. Ezt jól tudtam. Larry még nem tudta, de mindjárt meg fogja tanulni, és én nem tehettem semmit, hogy ezt megakadályozzam.

A magas mennyezet sötétségbe veszett. A falat fölülről leereszkedő, hatalmas, selymes, fekete és fehér függönyök alkották. A társalgót minimalista stílusú, fekete és ezüst székekből alakították ki. A szoba közepén üvegből és ébenfából készült dohányzóasztal terpeszkedett. A helyiség összes dísz egy fekete váza volt, benne egy csokor fehér liliummal. A szoba félkésznek tűnt, mintha még hiányoztak volna a képek a falról. De hogyan akasztunk képeket a falra, ha az textiltől van? Biztos voltam benne, hogy Jean-Claude végül ezt is megoldja majd.

Tudtam, hogy a terem többi része egy óriási, kriptaszerű raktárház, kőből, de erre már csak a magas mennyezet emlékeztetett. Még szőnyegpadló is volt, puha és párnás.

Jean-Claude az egyik fekete székben ült. Belesüppedt a székbe, a bokáit keresztbe tette, a két kezét összekulcsolta a hasán. Fehér inge egyszerű, öltönyhöz való ing volt, eltekintve attól, hogy az eleje átlátszott. Az összes gomb, kezelő és a gallér vastag szövetből készült, de a vámpír mellkasát pőren megmutatta a vékony fátyol. Kereszt alakú sebhelye barna volt, és élesen elütött sápadt bőretől.

Marguerite a lábánál ült, a fejét Jean-Claude térdén nyugtatva, akár egy engedelmes eb. Szőke haja és halványrózsaszín nadrágkosztümje oda nem illőnek tűnt a fekete-fehér szobában.

- Új a berendezés – jegyeztem meg.
- Csak egy kis komfort – mondta Jean-Claude.
- Kész vagyok találkozni a Város Urával – jelentettem ki.

A vámpír elkerekedett szemmel, kérdő arckifejezéssel nézett rám.

- Nem akarom, hogy az új munkatársam találkozzon a

Mesterrel. Most éppen úgy tűnik, veszélyes ilyen dolgokat tudnia – folytattam.

Jean-Claude nem mozdult. Csak bámult rám, fél kézzel szórakozottan simogatva Marguerite haját. Hol volt Yasmeen? Valahol egy koporsóban, gondosan betakargatva a közelgő hajnal ellen.

– Elviszlek egyedül... a Város Urához – mondta végül a vámpír. A hangja közömbös volt, de szavai mögül kiéreztem a bujkáló nevetést. Jean-Claude nem most először talált viccesnek engem, és valószínűleg nem is utoljára.

Egyetlen lendülettel, kecsesen állt fel, és otthagya Marguerite-et térdelni az üres szék mellett. A nő csalódottnak látszott. Rámosolyogtam. Ő rondán nézett rám. Gyerekes dolog volt Marguerite-et cukkolni, de jobban éreztem magam tőle. Mindenkinek kell egy hobbi.

Jean-Claude félresöpörte a függönyöket, sötétség tárult fel mögöttük. Akkor jöttem rá, hogy az elfüggönyözött társalgóban diszkrét, szórt villanyvilágítás volt, a textílfalakba süllyesztve. A függöny mögött a lobogó fáklyákon kívül semmit sem láttam. Mintha az a darab anyag kívül tartotta volna a modern világot, minden kényelmével együtt. A függönyön túl csak kő volt, tűz, és titkok, melyeket a legjobb sötétben elsuttogni.

– Anita? – szólt utánam Larry. Bizonytalannak látszott, talán ijedtnek is. De én most épp elvittem magammal a szobában tartózkodó legveszélyesebb dolgot. A srác biztonságban lesz Irvinggel és Richarddal. Nem hittem, hogy Marguerite túl nagy veszélyt jelentene, amikor a pórázát nem Yasmeen tartja a kezében.

– Kérlek, maradj itt, Larry. Visszajövök, amilyen hamar csak lehet.

– Légy óvatos – mondta ő.

Elmosolyodtam.

– Mint mindig.

Ő rám vigyorgott.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Aha, persze.

Jean-Claude intett nekem, és én sápadt keze mozdulatát követve a függöny mögé léptem. Az visszahullt mögöttünk, kirekesztve a fényt. Hatalmas marokként zárult össze körülöttünk a sötétség. A szemközti falon villogtak a fáklyák, de a növekvő sötétséghez nem tudtak hozzáférni.

Jean-Claude előrement a sötétben.

– Nem szeretnénk, hogy a munkatársad kihallgasson bennünket – suttozta bele a sötétbe, a hangja szétterjedt, akár a vihar, és végigverte a függönyöket.

A szívem a bordáimon kalapált. Ezt hogy a pokolba csinálta?

– Tartogasd a drámai effekteket valaki olyannak, akire hatni is tudsz velük.

– Bátor szavak, ma petité, de a számban érzem, ahogy dobog a szíved – az utolsó szót úgy lehelte a bőrömre, mintha az ajka a tarkómat súrolta volna.

Végig libabőrös lett tőle a karom.

– Ha az elmémmel akarsz játszani, míg reggel nem lesz, nekem jó, de Irving azt mondta, tudsz valamit a mestervámpírról, aki megtámadott. Tényleg tudsz, vagy csak hazugság volt?

– Soha nem hazudtam neked, ma petité.

– Ugyan már.

– A részizgazságok nem azonosak a hazugságokkal.

– Azt hiszem, ez csak attól függ, honnan nézed őket – közöltem.

Jean-Claude elismerőleg biccentett.

– Ülhetünk ide, a hátsó falhoz, hallótávolságon kívül?

– Persze.

A vámpír letérdelt egy fáklya fénykörébe. Az én kedvemért volt a fény, és értékeltem is. De semmi értelme nem lett volna, hogy ezt eláruljam neki. Leültem vele szemben, a hátamat a falnak vetve.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Szóval, mit tudsz Alejandróról?

Ő csak nézett rám, különös arc kifejezéssel.

– Mi az? – kérdeztem.

– Ma petité, mondj el nekem mindent, ami múlt éjjel történt, mondj el mindent Alejandróról.

Ez az én ízlésemnek túlságosan úgy hangzott, mint egy parancs, de volt valami a vámpír tekintetében és az arcán: nyugalanság, majdhogynem félelem. Ami butaság volt. Mit kellett félnie Jean-Claude-nak Alejandrótól? Tényleg, mit? Elmondtam neki mindent, amire csak emlékeztem.

A vámpír arca gondosan közönyössé vált, szép lett és valószínűtlen, akár egy festmény. A színek megmaradtak, de kiszökött belőle az élet, a mozgékonyosság. Jean-Claude az ajkai közé csúsztatta az egyik ujját, míg csak el nem tűnt szem elől. Majd az ujj ismét előbukkant, csillogva a fényben. A vámpír felém nyújtotta a nyálas ujját. Arrébb ugrottam előre.

– Mit akarsz?

– Lemosom a vért az arcocskádról. Semmi többet.

– Nem hiszem.

Ő sóhajtott egyet, alig hallhatóan, de a hangja szellőként siklott végig a bőrömön.

– Úgy megnehezítesz mindent.

– Örülök, hogy észrevetted.

– Meg kell érintenem téged, ma petité. Azt hiszem, Alejandro művelt veled valamit.

– Micsodát?

Ő megrázta a fejét.

– Valami lehetetlen dolgot.

– Elég a rejtvényekből, Jean-Claude.

– Azt hiszem, Alejandro megjelölt téged.

Rámeredtem.

– Ezt hogy érted?

– Megjelölt téged, Anita Blake, megjelölt az első jellel, ahogy én is.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Megráztam a fejem.

– Az nem lehet. Két vámpírnak nem lehet ugyanaz a halandó szolgája.

– Pontosan – mondta Jean-Claude. Aztán felém hajolt. – Hadd ellenőrizzem az elméletemet, ma petité, kérek.

– Mit jelent az, hogy ellenőrzöd az elméleted?

A vámpír mondott valamit franciául, halk, érdes hangon. Azelőtt még soha nem hallottam káromkodni.

– Már elmúlt a hajnal, és én fáradt vagyok. A kérdéseid miatt egy egyszerű dologgal egész álló nap fogunk szarakodni – a hangjából valódi düh csendült ki, de mögötte fáradtság érződött, félelemmel átszőve. A féelme megijesztett. Neki elvileg valami érinthetetlen szörnyetegnek kellett volna lennie. De a szörnyek nem féltek más szörnyektől.

Felsóhajtottam. Talán jobb volt, ha túlesek rajta, mint egy injekción? Talán.

– Oké, az idő miatt. De adj valami támpontot, hogy mire számítsak. Tudod, hogy nem szeretem a meglepetéseket.

– Meg kell érintselek, hogy megkeressem a saját jeleimet, aztán az övét. Nem lett volna szabad ilyen könnyen beleszédülnöd a szemébe. Ennek nem lett volna szabad megtörténnie.

– Legyünk túl rajta – szóltam rá.

– Annyira taszító az érintésem, hogy föl kell rá készítened magad, mint a fájdalomra?

Mivel pontosan ezt tettem, nem igazán tudtam, mit feleljek.

– Csak csináld, Jean-Claude, mielőtt meggondolom magam. Jean-Claude ismét bekapta az ujját.

– Muszáj így csinálnod?

– Ma petité, kérek.

Befészkeltem magam a fal mellé.

– Rendben, többé nem szakítalak félbe.

– Jó.

Jean-Claude letérdelt elém. Az ujjá hegyével végigsimított

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

az arcom jobb oldalán, nedves csíkot hagyva maga után a bőrömön. Az alvadt vér kásásnak érződött ott, ahol megérintett. A vámpír felém hajolt, mintha meg akarna csókolni. Mindkét kezem a mellkasának feszítettem, nehogy hozzám érjen. A bőre kemény és sima volt az ing muszlinja alatt.

Hátraugrottam, és bevertem a fejem a falba.

– Az istenit!

Ő elmosolyodott. A szeme kéken villant a fáklyafényben.

– Bízz bennem – mondta, és előre hajolt, az ajka az ajkam fölött időzött. – Nem foglak bántani.

A számba súgta a szavait, akár a lágy szellő.

– Na persze – mondtam, de a hangom halk volt és bizonytalan.

Ajkát az ajkamhoz érintette, aztán gyengéden hozzászorította. Majd a csókja a számról az arcomra vándorolt. Az ajka lágy volt, akár a selyem, gyengéd, mint a bársonyvirág szirma, forró, akár a déli nap. Egyre lejjebb és lejjebb haladt a bőrömön, míg a szája az ütőerem fölé nem ért.

– Jean-Claude?

– Alejandro már akkor is élt, amikor az Azték Birodalom még csak álom volt – suttogta a nyakamba. – Ott volt, hogy üdvözölje a spanyolokat, és végignézze az aztékok bukását. Életben maradt, míg mások meghaltak vagy megőrültek.

Éreztem, hogy elővillan a nyelve, forró volt és nyálas.

– Hagyd abba! – ellöktem magamtól. A szíve a kezem alatt dobogott. A nyakához nyomtam a kezem. A pulzusa lüktetett a bőrömön. A sima szemhéjának nyomtam az egyik hüvelykujjam.

– Akarsz szó szerint szemtelen lenni? – kérdeztem. A hangomat rekedtté tette a rémület, és ami még rosszabb, a vágy.

A nekem feszülő teste tapintása, a kezem, ahogy hozzáértem, az ajka, ahogy hozzám ért – egy részem titokban kívánta. Kívántam. Tehát gerjedtem a Város Urára, na és? Nem

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

volt újdonság. Jean-Claude szemgolyója reszketett az ujjam alatt, és én azon gondolkoztam, tényleg meg tudnám-e tenni. Képes volnék kinyomni az éjkék szempár felét? Képes volnék megvakítani őt?

A vámpír ajka a bőrömhöz préselődött. Aztán fogak karcolták meg, vámpírfogak karistolták végig a nyakam. Hirtelen megérlelődött bennem a válasz: igen. Megfeszítettem magam, hogy kitoljam a szemét, de Jean-Claude már ott se volt, akár egy álom, vagy inkább lidércnyomás.

Előtte állt, és lenézett rám, egészen sötét tekintettel, nem látszott a szeme fehérje. Fölhúzta az ajkait és kivicsorította a szemfogát. A bőre márványfehér volt, és úgy tűnt, mintha belülről ragyogna. És még mindig szép volt.

– Alejandro rád ruházta az első jelet, ma petité. Osztozunk rajtad. Ne tudom, hogyan, de osztozunk. Még két jel, és az enyém vagy. Még három, és az övé. Nem volna jobb, ha az enyém lennél?

Ismét letérdelt elém, de vigyázott, nehogy hozzám érjen.

– Kívánsz engem, ahogy egy nő kíván egy férfit. Nem jobb ez, mint hogy egy idegen erővel tegyen magáévá?

– Az első két jelnél nem kérted az engedélyem. Nem én választottam őket.

– Most engedélyt kérek. Engedd, hogy megosszam veled a harmadik jelet.

– Nem.

– Inkább szolgálnád Alejandrót?

– Nem fogok szolgálni senkit – szögeztem le.

– Anita, ez háború. Nem lehetsz semleges.

– Miért nem?

Jean-Claude fölkelt, és körbe-körbe járkált.

– Hát nem érted? Minden gyilkosság az én hatalmam ellen intézett kihívás, ahogy az is, hogy Alejandro megjelölt téged. El fog ragadni tőlem, ha tud.

– Sem hozzád, sem hozzá nem tartozom.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Amit én megpróbáltam veled elhíttetni és elfogadtatni, azt ő le fogja nyomni a torkodon.

– Szóval akkor egy vámpír-birtokviszály kellős közepén vagyok a te jeleid miatt.

Ő pislogva nézett rám, kinyitotta a száját, aztán becsukta.

– Hát igen – mondta végül.

Fölálltam.

– Köszí szépen – megkerültem a vámpírt. – Ha még van valami infód Alejandróról, írd meg levélben.

– Ez nem fog békén hagyni, csak azért, mert te azt kívánod. Megtorpantam a függöny előtt.

– A fenébe, ezt eddig is tudtam. Épp elég erősen kívántam, hogy te hagyjál békén.

– Ha nem volnék itt, hiányoznék neked.

– Ne hízelegj magadnak.

– Te pedig ne hazudj magadnak, ma petité. Én egyenrangú társként bánnék veled. Ő rabszolgaként.

– Ha tényleg hinnél ebben az egyenrangúságban, nem erőltetted volna rám az első két jelet. Megkérdeztél volna. Amennyire én tudom, a harmadik jelet nem teheted rám az én együttműködésem nélkül – rámeredtem a vámpírra. – Ez az, ugye? Szükséged van a segítségemre vagy miféle a harmadik jelhez. Ez más, mint az első két jel. Te rohadék!

– Ha a harmadik jelet a te... segítségem nélkül ruháznám rád, az olyan lenne, mint az erőszak a szerelmes ölelkezéshez képest. Örök időkre meggyűlölnél, ha erővel tennélek magamévá.

Hátat fordítottam Jean-Claude-nak, és megmarkoltam a függönyt.

– Eltaláltad.

– Alejandro nem fog törődni azzal, hogy gyűlöld-e őt. Csak nekem akar kárt okozni. Ő nem fogja a hozzájárulásodat kérni. Egyszerűen el fog ragadni.

– Tudok magamra vigyázni.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Ahogy múlt éjjel is tetted?

Alejandro a feje tetejére állította az agyamat, és én erről még csak nem is tudtam. Hogyan tudtam volna védekezni egy ilyen lény ellen? Megcsóváltam a fejem, és megrántottam a függönyt. A fény olyan erős volt, hogy szinte belevakultam. Álltam a vakító fényben, és vártam, hogy hozzászokjon a szemem. A hűvös sötétség a hátamba lehelt. A fény forrónak és tolakodónak tűnt a sötétség után, de minden jobb volt a suttogásoknál a sötétben. A vakító fény és a vaksötét közül én mindig a fényt választom.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Larry a földön feküdt, a fejét Yasmeen fogta az ölébe. A fiú csuklóját is ő fogta, Marguerite pedig a testével szorította le a testét. Épp a vért nyalogatta le Larry arcáról, hosszú, ráérős mozdulatokkal. Richard rongycsomóként feküdt a padlón, az arcán vér patakzott. Valami más is volt a padlón. Mocorgott és vonaglott. Szürke szőrzet terjedt szét rajta, akár a víz. Egy kéz az ég felé kapott, aztán összezsugorodott, mint egy hervadó virág, megcsillantak a csontjai, amint átütöttek a húson. Az ujjak elsovadtak, és még több hús borította be a visszamaradt nyers húskinövéseket. Ennyi nyers hús, és sehol semmi vér. A csontok ki-be csúszkáltak a masszában, nedves cuppogó hangoktól kísérve. Valami vízszerű folyadék permetezte be a fekete szőnyeget. De sehol semmi vér.

Előhúztam a Browningot, és úgy manővereztem, hogy valahová Yasmeen és a földön vonagló lény közé célozhassak vele. A hátam a függönyhöz ért, de arrébb léptem tőle. Túl könnyen nyúlhatott volna át rajta valami.

– Azonnal ereszd el a srácot.

– Nem bántottuk – mondta Yasmeen.

Marguerite Larry testének dőlt. Egyik marka a fiú nemi szervén. Masszírozta.

– Anita! – Larry szeme tágra nyílt, a bőre sápadt volt, a szeplői olyan élesen rajzolódtak ki rajta, mint a tintapettyek.

Leadtam egy lövést, csak pár centire Yasmeen fejétől. A dörrenés élesen visszhangzott. Yasmeen rám vicsorgott:

– Át tudom harapni a fiú torkát, még mielőtt újra meghúzod a ravaszt.

Marguerite fejére céloztam, épp az egyik kék szeme fölé.

– Ha megölsd őt, én megölöm Marguerite-et. Áll az alku?

– Yasmeen, mit csinálsz? – Jean-Claude a hátam mögül érkezett. Gyors pillantást vetettem rá, aztán ismét Marguerite felé fordultam. A veszélyt nem Jean-Claude jelentette, most nem.

A padlón a lény reszketve négy lábra állt, aztán megrázta

magát, mint egy kutya fürdés után. Egy óriási farkas volt. Az állatot vastag, szürkésbarna szőr borította, bolyhos és száraz, mintha frissen samponozták és hajszárítóval be is állították volna. A szőnyegen tócsába gyűlt a sűrű folyadék. Köröskörül cafatokra szakadt ruhák. Az átváltozott, újjászületett farkas kiemelkedett az összevisszaságból.

A dohányzóasztalon egy drótkeretes Lennon-szemüveg feküdt, szépen összehajtva.

– Irving?

A farkas apró hangot hallatott, félúton a morgás és az ugatás közt. Ez igent jelentett?

Mindig is tudtam, hogy Irving vérfarkas, de látni teljesen másmilyen volt. Addig a pillanatig valójában nem is hittem el, nem egészen. A farkas fakó barna szemébe bámulva elhittem.

Marguerite most már a földön feküdt, Larry mögött. A karját a fiú mellkasára fonta, a lábával Larry derekát kulcsolta át. A teste legnagyobb része rejtve maradt az élő pajzs mögött.

Túl sokáig bámultam Irvinget. Nem tudtam volna anélkül lelőni Marguerite-et, hogy Larry életét ne kockáztassam. Yasmeen mellettük térdelt, közben fél kézzel Larry hajába markolt.

– Ki fogom törni a nyakát.

– Nem, nem fogod bántani őt, Yasmeen – közölte Jean-Claude. A dohányzóasztal mellett állt. A farkas melléje állt, és halkán morgott. A vámpír ujjai végigsimítottak a farkas feje tetején.

– Hívd vissza a kutyáidat, Jean-Claude, vagy ez itt meghal – Yasmeen feszes, sápadt vonallá nyújtotta Larry nyakát, hogy nyomatékot adjon a szavainak. A ragtapaszt, ami a vámpírharapását takarta, leszedték. Marguerite kidugta a nyelvét, és az erőfeszítéstől reszkető húshoz érintette.

Fogadni mertem volna, hogy bele tudnék lőni Marguerite homlokába, miközben Larryt nyalogatta, de ezt Yasmeen is tudta, és talán el is törte volna a srác nyakát. Nem

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

használhattam ki a lehetőséget.

– Csinálj valamit, Jean-Claude – mondtam. – Te vagy a Város Ura. Elvileg a csajnak követnie kéne a parancsait.

– Igen, Jean-Claude, parancsolj nekem.

– Mi folyik itt, Jean-Claude? – faggatóztam.

– Yasmeen próbára tesz engem.

– Miért?

– Ő akar lenni a város mestere. De nem elég erős hozzá.

– Ahhoz elég erős voltam, hogy te meg a szolgád ne halljátok meg ennek a sikolyait. Richard a nevedet ordította, de te nem hallottál semmit, mert én meggátoltalak ebben.

Richard közvetlenül Jean-Claude mögött állt. A szája sarkában elmázolt vérfolt. Jobboldalt apró vágás volt az arcán, ami összevérezte körülötte a bőrt.

– Igyekeztem megállítani.

– Nem igyekeztél eléggé – jegyezte meg Jean-Claude.

– Ezt majd később vitassátok meg – szoltam rájuk. – Per pillanat más gondunk van.

Yasmeen felkacagott. A hangja úgy mászott végig a gerincemen, mintha valaki kiborított volna egy doboz gilisztát. Összerázkódtam, és akkor, ott eldöntöttem, hogy először Yasmeent akarom majd lelőni. Kiderítenénk, hogy egy vámpírmester tényleg gyorsabb-e egy pisztolygolyónál.

A vámpírnő egy kacaj kíséretében eleresztette Larryt és felállt. Marguerite még mindig a fiúba csimpaszkodott. Larry négykézlábra állt, a nő pedig rajta lovagolt, a karjaival és lábaival továbbra is satuba fogva őt. Nevetett, és Larry nyakát csókolgatta.

Teljes erőből az arcába rúgtam. Marguerite lecsúszott Larryről, és kábultan feküdt a földön. Yasmeen előreleandult, én pedig mellbe akartam löni. De Jean-Claude meglökte a karom, és a lövés félrement.

– Anita, élve van rá szükségem.

Elrántottam magam tőle.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Ez a csaj örült.

– De Jean-Claude-nak kell a segítségem, hogy legyőzze a többi vámpírmestert – magyarázta Yasmeen.

– El fog téged árulni, amint csak lehet – mondtam Jean-Claude-nak.

– Akkor is szükségem van rá.

– Ha Yasmeent sem tudod féken tartani, hogy a francba fogod fölvenni a harcot Alejandro ellen?

– Nem tudom – mondta ő. – Ezt akartad hallani? Nem tudom.

Larry még mindig ott kuporgott a lábunk előtt.

– Fel tudsz kelni?

A fiú rám nézett, a szeme fénylett a visszafojtott könnyektől. Az egyik székre támaszkodott, hogy fölkeljen, de kis híján elesett. Megragadtam a karját, a pisztolyt továbbra is a jobb kezemben tartva.

– Gyere, Larry, eltűnünk innen.

– Ez nagyon jól hangzik – borzasztóan fojtott volt a hangja, erőlködött, nehogy elsírja magát.

Megkerestük az utat az ajtó felé, támogattam Larryt, közben bizonytalanul előreszegeztem a pisztolyt, mindenre célozva, ami a szobában volt.

– Menj velük, Richard. Kísérd el őket biztonságban a kocsijukig. És még egyszer ne hagyj engem cserben úgy, mint ma.

Richard nem vett tudomást a fenyegetésről, és megkerült bennünket, hogy tartsa nekünk az ajtót. Kisétáltunk rajta, anélkül, hogy hátat fordítottunk volna a vámpíroknak vagy a farkasembernek. Mikor az ajtó becsukódott, kifújtam a levegőt, amiről nem is tudtam, hogy benn tartottam.

– Most már tudok menni – szólt Larry.

Elengedtem a karját. A srác egyik kezével a falnak támaszkodott, de különben úgy tűnt, nincs baja. Lassan legördült az arcán az első könnycsepp.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Vigyél ki innen.

Elraktam a stukkerem. Most már úgysem segített volna. Richard és én is úgy tettünk, mintha nem vennénk észre Larry könnyeit. Nagyon csendesen sírt. Ha nem nézünk egyenesen rá, nem is tudtuk volna, hogy bőg.

Próbáltam kitalálni, mit mondhatnék. Bármit. De mit mondhattam volna? A srác találkozott a szörnyekkel, és azok úgy megijesztették, hogy kis híján összeszarta magát. Én is be voltam szarva tőlük. Mindenki be volt szarva tőlük. Ezt most már Larry is tudta. Lehet, hogy ez megérte a szenvedést. Lehet, hogy nem.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

A kora reggeli, aranyszínű fény súlyosan nehezedett az utcára. A levegő hűvös volt és ködös. Innen nem látszódott a folyó, de érezni mégis lehetett azt a párárt a levegőben, amitől minden lélegzetvételünk frissebb és tisztább lett.

– Bírsz vezetni? – kérdeztem Larrytől.

Ő bólogatott. Az arcán vékony nyomokat hagytak a rászáradt könnyek. A fiú nem vesződött azzal, hogy letörölje őket. Már nem sírt. A lehető leggyászosabb arcot vágta, mégis úgy nézett ki, mint egy nagyra nőtt Hali Pali bábu. Kinyitotta magának az ajtót, aztán beszállt és átcsúszott a túloldalra, hogy kinyissa a jobb első ajtót.

Richard ott állt a kocsi mellett. A hűvös szél az arcába fújta a haját. Richard végigszántott rajta az ujjával, hogy ne lógjon a szemébe. A mozdulata kínosan ismerős volt. Phillip is mindig ezt csinálta. Richard rám mosolygott, viszont ez már nem Phillip mosolya volt. Nyílt volt és ragyogó, és a tekintetében nem bujkált semmi titok.

A vér kezdett megalvadni a szája szögletében és az arcán.

– Szállj ki ebből, Richard, amíg lehet.

– Miből?

– Az élőhalottak háborúzni fognak. Ne akarj a sűrűjében lenni.

– Nem hiszem, hogy Jean-Claude megengedné, hogy elsétáljak – közölte ő. Már nem mosolygott. Nem tudtam eldönteni, hogyan jóképűbb: mosolyogva vagy komoran.

– Az embereknek nincs jó soruk a szörnyek közt, Richard. Ha tudsz, szállj ki.

– Te is ember vagy.

– Ezt néhányan vitatják – vontam meg a vállam.

– Én nem – Richard előrenyúlt, hogy megsimogasson. Én álltam a sarat, nem húzódtam el. Az ujjai hegye, ahogy végighúzta az arcomon, meleg volt és nagyon eleven.

– Akkor ma délután háromkor újra látjuk egymást, hacsak nem leszel túl fáradt.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Megráztam a fejem, és a keze lehullt az arcomról.

– Nem szeretném elmulasztani – mondtam.

Ő megint elmosolyodott. A haját összeborzolta és újra az arcába fújta a szél. Én a hajamat olyan rövidre vágattam elől, hogy többnyire nem lógott a szemembe. A lépcsőzetes vágás csodálatos dolog.

Kinyitottam a kocsiajtót.

– Akkor viszlát délután.

– Magammal hozom a jelmezedet.

– Minek leszek öltözve?

– Polgárháborús menyasszonynak – felelte Richard.

– Ez azt jelenti, hogy abroncsszoknyában leszek?

– Valószínűleg.

Összevontam a szemöldököm.

– És te mi leszel?

– Konföderációs katonatiszt.

– Neked bezzeg nadrág jutott – duzzogtam.

– Nem hiszem, hogy a te ruhád rám jönne.

Felsőhajtottam.

– Nem mintha nem lennék hálás, Richard, de...

– Az abroncsszoknya nem a te stílusod?

– Egy kicsit sem.

– Én koszos cuccokat ajánlgattam neked, meg annyi sarat, amennyiben még bírunk mászni. A buli a te ötleted volt.

– Ha tudnék, kimaradnék belőle.

– Talán az egész felhajtást megéri, hogy téged jelmezben lássalak. Kezd az az érzésem lenni, hogy ez ritkaság.

Larry áthajolt az anyósülésen, és kiszólt:

– Mehetnénk már? Bagózni és aludni szeretnék.

– Rögtön jövök – válaszoltam, és visszafordultam

Richardhoz, de hirtelen nem tudtam, mit mondjak. – Viszlát nemsokára.

Ő biccentett:

– Nemsokára.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Beszálltam az autóba, és Larry elindult, mielőtt még beköthettem volna a biztonsági övem.

– Mi ez a rohanás?

– Szeretnék olyan messzire kerülni ettől a helytől, amennyire csak lehet.

Ránéztem. Még mindig sápadtnak látszott.

– Jól vagy?

– Nem, nem vagyok jól – meredt rám, kék szeme dühtől parázslott. – Hogy tudsz ilyen laza lenni, azután, ami az előbb történt?

– Te is nyugodt voltál a múlt éjszaka után. Pedig múlt éjjel megharaptak.

– De az más volt – ellenkezett. – Ez a nő kiszívta a harapást. Ez a nő... – a keze remegett, olyan szorosan markolta a kormányt.

– Múlt éjjel sokkal többet bántottak. Akkor miért volt ez durvább?

– A múlt éjjel durva volt, de nem perverz. A múlt éjszakai vámpírok akartak valamit. A Város Urának a nevét. A maiak nem akartak semmit, egyszerűen csak...

– Kegyetlenek voltak? – próbálkoztam.

– Igen, azok.

– Ők vámpírok, Larry. Nem emberek. Nem ugyanazok a játékszabályaik.

– Ez a nő ma képes lett volna szeszélyből megölni engem.

– Igen, képes lett volna – mondtam.

– Te hogy bírsz a közelükben lenni?

Vállat vontam.

– Ez a munkám.

– És az én munkám is.

– Nem kell, hogy az legyen, Larry. Egyszerűen utasítsd vissza, hogy vámpírügyeken dolgozz. A többi halottkeltő nagy része így tesz.

A fiú megrázta a fejét.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Nem, nem adom fel.

– Miért nem? – tudakoltam.

A srác egy percig nem szólt egy szót se. Bekanyarodott a 270-es útra, déli irányban.

– Hogy tudtál a ma délutáni randidról beszélgetni azután, ami történt?

– Élni kell, Larry. Ha hagyod, hogy ez a meló elevenen megegyen, soha nem fog sikerülni – feleltem, aztán figyelmesen az arcába néztem. – De te nem válaszoltál a kérdésekre.

– Milyen kérdésedre?

– Miért nem akarod feladni a tervedet, hogy vámpírhóhér legyél?

Larry habozott, a vezetésre koncentrált. Hirtelen úgy tűnt, rendkívül érdeklik őt az elsuhanó kocsik. Egy vasúti híd alatt autóztunk, mellettünk mindkét oldalon raktárházak sorakoztak. Sok ablak be volt törve, vagy hiányzott. A hídfeljáróról pergett a rozsdá.

– Szép ez a városrész – mondta Larry.

– Megkerülöd a kérdést. Miért?

– Nem akarok beszélni róla.

– A családotról már kérdeztelek, azt mondtad, mind élnek. És mi van a barátaiddal? Elveszítetted az egyiket a vámpírok miatt?

Rám pillantott.

– Ezt most miért kérdezed?

– Ismerem a jeleket, Larry. Azért vagy ilyen elszánt, hogy szörnyeket öl, mert van mit megbosszulnod, nem?

A fiú felhúzta a vállát, és egyenesen előrebámult. Az állkapcsán hol megfeszültek, hol elernyedtek az izmok.

– Beszélj, Larry – nógattam.

– A város, ahonnan jövök, kicsi. Tizenötezer lakosa van. Elsőévesként már koleszban laktam, és közben egy vámpírfalka meggyilkolt tizenkét embert. Igazából nem is

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

ismertem őket, egyiküket sem. Talán csak annyira, hogy köszöntem nekik, de ez volt minden.

– Folytasd.

Larry ismét rám pillantott.

– A karácsonyi szünet alatt elmentem a temetésükre. Az a sok koporsó, az a sok család. A papám orvos volt, de mégsem tudott rajtuk segíteni. Senki nem tudott rajtuk segíteni.

– Emlékszem az esetre – szakítottam félbe. – Elbert, Wisconsin államban, három éve, ugye?

– Igen, honnan tudtad?

– Egy tucát áldozat nagyon sok egy alkalmi vámpírgyilkossághoz képest. Nagy sajtót kapott. Brett Colby volt a vámpírvadász, akit felfogadtak a munkára.

– Én sosem találkoztam vele, de a szüleim meséltek róla. Úgy írták le, mint valami cowboyt, aki lovon érkezik a városba, hogy kinyírja a rosszfiúkat. Őt vámpírt keresett és ölt meg. Segített a városnak, amikor senki más nem tudott.

– Ha csak segíteni akarsz azt embereken, Larry, legyél doktor, vagy szociális munkás.

– Halottkeltő vagyok. Beépített ellenállásom van a vámpírokkal szemben Szerintem Isten engem szemelt ki arra, hogy vadásszam rájuk.

– Jézusmária, Larry, ne indíts keresztes hadjáratot, mert bele fogsz dögleni a végén.

– Te ki tudsz engem képezni.

Megcsóváltam a fejem.

– Larry, a vámpírvadászat nem személyes ügy. Nem lehet személyes. Ha hagyod, hogy az érzelmeid közbeszóljanak, akkor vagy megölnek, vagy totál dühöngő örült lesz belőled.

– Megtanulom.

Az arcélére bámultam. Annyira makacsnak tűnt a fiú.

– Larry... – kezdtem, aztán elhallgattam. Mit mondhattam volna? Mi vitte rá bármelyikünket erre a munkára? Lehet, hogy neki éppen olyan jó oka volt rá, mint nekem, vagy még jobb is.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Nemcsak az ölés szeretetéről volt szó, mint Edwardnál. Nekem pedig segítségre volt szükségem. Túl sokan kezdtek lenni a vámpírok az én szerény személyemnek.

– Rendben van, tanítani foglak, de azt kell csinálnod, amit én mondok, akkor, amikor mondom. Ne is vitatkozz.

– Neked bármit megteszek, főnök – a fiú kurta mosolyt vetett felém, aztán visszafordult az úthoz. Elszánnak, megkönnyebbültnek és fiatalnak látszott.

De egyszer mind voltunk fiatalok. Az is elmúlik, mint az ártatlanság, meg a tisztesség. A végén csak egyvalami marad: a jó túlélési ösztön. Ezt meg tudtam volna tanítani Larrynek? Meg tudnám őt tanítani, hogyan kell túlélni? Kérlek, Istenem, hadd tanítsam őt, hadd ne haljon meg miattam.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Larry kilenc óra öt perckor tett ki a házam előtt. Már jócskán elkéstem a lefekvéssel. A hátsó ülésről kivettem a sporttáskámat. Nem akartam elhagyni a halottkeltő készletemet. Becsuktam a hátsó ajtót, aztán a jobb első ajtón visszahajoltam:

– Ma délután ötkor találkozunk ugyanitt, Larry. Kineveztelek sofőrré, míg nem lesz új autóm.

A fiú bólintott.

– Ha későn jövök haza, ne engedd, hogy Bert egyedül küldjön terepre, oké?

Larry rám nézett. Az arcát töprengő kifejezés uralta, amit nem tudtam megfejteni.

– Azt hiszed, nem tudok magamra vigyázni?

Tudtam, hogy nem tud, de ezt nem mondtam ki hangosan.

– Ez csak a második melós éjszakád. Hagyj magadnak és nekem egy szusszanásnyi szünetet. Meg foglak tanítani vámpírra vadászni, de az elsődleges feladatunk a halottkeltés. Igyekezz ezt nem elfelejteni.

A fiú bólintott.

– És Larry, ne aggódj, ha rossz álmaid vannak. Nekem is vannak néha.

– Persze – mondta ő. Sebességbe tette a kocsit, úgyhogy kénytelen voltam becsukni az ajtót. Azt hiszem, nem akart tovább beszélgetni. Nekem semmi, amit idáig láttunk, nem okozna rémálmokat, de fel akartam készíteni rá Larryt, már ha a pusztá szavak bárkit is felkészíthetnek arra, amit aztán teszünk.

Egy család éppen egy szürke mikrobuszt pakolt tele hűtőtáskákkal meg egy fedeles piknikkosárral. A férj rám mosolygott:

– Nem hiszem, hogy még sok ilyen napunk lesz.

– Azt hiszem, igaza van.

Ez az a fajta kellemes csevegés volt, amit olyan emberekkel folytatunk, akiknek nem tudjuk a nevét, de az arcukat gyakran

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

látjuk. Szomszédok voltunk, úgyhogy érkezéskor és távozáskor köszöntünk egymásnak, de semmi más. Én így szerettem. Nem akartam, hogy hazaérve valaki átjöjjön, és kölcsönkérjen egy csomag cukrot.

Mrs. Pringle volt az egyetlen kivétel, de ő megértette, miért volt szükségem a magányra.

A lakásom belseje meleg volt és csendes. Bezártam az ajtót, és nekidőltem. Ah, az otthon. A bőrdzsekim a kanapé háttámlájára dobtam, aztán megéreztem az illatot. Finom, virágos illat volt, mögötte az a púderes zamat, ami csak az igazán drága parfümök sajátja. Nem az én márkám volt.

Előhúztam a Browningot és az ajtónak vetettem a hátam. Az étkező sarka mögöl egy férfi lépett elő. Magas volt és sovány, fekete haja elől rövidre nyírva, hátul hosszan hagyva. A legújabb divat. Aztán csak állt, a falnak támaszkodva, a mellkasán összefont karokkal, és mosolygott rám.

A kanapé mögöl egy másik férfi került elő, alacsonyabb és izmosabb termetű, szőke, mosolygós. Leült a kanapéra, a kezét úgy hagyta, hogy én is lássam. Senkinél nem volt fegyver, legalábbis láthatólag.

– Ki a fene maga?

Magas, fekete férfi lépett ki az előszobából. Snájdig bajusza volt, a szemét sötét napszemüveg védte.

Az oldalán előlépett a lamia. Emberalakban volt, ugyanazt a piros ruhát viselte, mint tegnap. Ma skarlátvörös magas sarkú cipő volt rajta, de más nem változott.

– Már vártunk téged, Miss Blake.

– A férfiak kicsodák?

– A háremem.

– Nem értem.

– Hozzám tartoznak. – A lamia végighúzta vörös körmeit a fekete pasas kezén, elég erősen ahhoz, hogy vékony vércsík maradjon utána. A pasas csak mosolygott.

– Mit akartok?

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Mr. Oliver látni akar. Azért küldött, hogy vigyünk el hozzá.

– Tudom, hol a ház. Egyedül is oda tudok menni kocsival.

– Jaj, nem, sajnós el kellett költöznünk – mondta a kígyónő, és riszálva bejött a szobába. – Tegnap valami csúnya fejvadász megpróbálta megölni Olivert.

– Milyen fejvadász? Edward volt az?

A nő fél kézzel legyintett egyet:

– Nem mutatkoztunk be egymásnak. Oliver nem akarta megengedni, hogy megöljem, úgyhogy a férfi elszökött, nekünk pedig el kellett költöznünk.

Ez ésszerűen hangzott, de...

– Hol van most Oliver?

– Odaviszünk hozzá. Kint vár ránk egy autó.

– Miért nem Inger jött értem?

A lamia vállat vont.

– Oliver kiadja az utasításokat, én pedig követem őket.

Bájos arcán a gyűlölet kifejezése suhant át.

– Mióta a mestered Oliver?

– Túl régóta – felelte.

Mindhármukra rábámultam kezemben a pisztollyal, de már sehová sem céloztam vele. Ők nem akartak bántani. Akkor miért nem akartam eltenni a pisztolyt? Mert láttam, mivé változik át a lamia, és ez megijesztett.

– Miért szükséges Olivernek, hogy ilyen hamar újra lásson?

– A válaszodra vár.

– Még nem döntöttem el, hogy kiadjam-e neki a Város Urát.

– Csak annyit tudok, hogy azt mondta nekem, vigyelek el hozzá. Ha nem teszem meg, dühös lesz. Nem akarok büntetést kapni, Miss Blake. Szíveskedj velünk jönni.

Hogyan büntessünk meg egy lamiát? Egyetlen módon deríthetem ki.

– Hogyan büntet meg téged Oliver?

A nő rám meredt:

– Ez egy nagyon személyes kérdés.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Nem annak szántam.

– Felejtsd el – lépett felém ringó járással a lamia. –
Mehetünk?

Épp előttem állt meg, megérinthettem volna őt. Kezdttem magam hülyén érezni a pisztolyt szorongatva, úgyhogy elraktam. Senki nem fenyegetett. Ez újfajta megközelítésnek számított.

Normális esetben így is felajánlottam volna, hogy autóval követem őket, de az autóm be volt krepálva. Úgyhogy, ha Oliverrel akartam találkozni, velük kellett mennem.

Akartam találkozni vele. Vonakodtam kiadni neki Jean-Claude-ot, de hajlandó voltam kiszolgáltatni neki Alejandrót. Vagy legalábbis igénybe vettem volna a segítségét Alejandro ellen. Azt is tudni akartam, Edward próbálta-e megölni őket. Nem voltunk sokan ebben a szakmában. Ki más lehetett volna?

– Jól van, menjünk – mondtam beleegyezően. Fölkaptam a bőrdzsekimet a kanapéről, és kinyitottam az ajtót. Aztán intettem nekik, hogy kimehetnek. A pasik egy szó nélkül kisorjáztak, a kígyónő utolsóként követte őket.

Bezártam magunk mögött az ajtót. Ők udvariasan vártak rám kinn a folyosón. A lamia belekarolt a magas fekete pasasba. Aztán elmosolyodott.

– Fiúk, valamelyikőtök ajánlja fel a hölgynek a karját.

A szőke és a fekete hajú pasas felém fordult és rám nézett. A fekete hajú mosolygott. Nem találkoztam ennyi mosolygó emberrel, mióta a legutóbbi használt autót vettem.

Mindketten felajánlották nekem a karjukat, akár valami régi filmben.

– Bocs, fiúk, nekem nem kell kísérő.

– Arra idomítottam őket, hogy úriemberek legyenek, Miss Blake. Használd ki. Manapság borzasztó kevés igazi úriember van.

Ezt nem vitathattam, de akkor sem kellett segítség, hogy

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

lemenjek a lépcsőn.

– Nagyra értékelem a dolgot, de így is jól megvagyok.

– Ahogy tetszik, Miss Blake – a lamia a két férfihez fordult. – Ti ketten, részesítések kitüntetett figyelemben Miss Blake-et – szólt, aztán visszafordult hozzám. – Egy nőnek mindig több férfi kell.

Leküzdöttem a vágyat, hogy megvonjam a vállam.

– Neked bármit elhiszek.

A nő káprázatosán mosolygott, aztán a pasijába karolva végigvonult a folyosón. A másik két pasas felsorakozott mellettem. A lamia visszaszólt a válla fölött:

– Ronald, aki most velem van, a saját külön széptevőm.

Rajta nem osztozom senkivel. Elnézést.

Ezen mosolyognom kellett.

– Semmi baj, én nem vagyok mohó.

A lamia felkacagott, magas, örömteli hangon, egy árnyalatnyit vihogva.

– Nem vagy mohó. Ó, ez nagyon jó, Miss Blake. Vagy hívhatlak Anitának?

– Az Anita megfelel.

– Akkor te is szólíts engem Melanie-nak.

– Hát hogyne – mondtam. Követtem őt és Ronaldot a folyosón. A Szöszi meg a Vigyori kétoldalt jöttek mellettem, ugrásra készen, nehogy megbotoljak és beverjem a nagylábujjam. Így sohase jutottunk volna le a lépcsőn anélkül, hogy valamelyikünk el ne essen. Visszafordultam Szöszihez.

– Azt hiszem, beléd fogok karolni.

Aztán Vigyorira vigyorogtam.

– Szorítanál nekünk egy kis helyet?

A pasas összevonta a szemöldökét, de hátralépett. Szöszi felém nyújtott karjába fűztem a bal kezem. Az alkarja dagadozott a kezem alatt. Nem tudtam megállapítani, hogy direkt befeszíti-e, vagy csak ennyire izmos. Viszont mind biztonságban leértünk a lépcsőn, leghátul az elhagyott

Vigyorival.

A lamia és Ronald egy hatalmas fekete Lincoln Continental mellett várt ránk. Ronald tartotta az ajtót a nőnek, majd besiklott a vezetőülésre.

Vigyori előrerohant, hogy kinyissa nekem az ajtót. Honnan tudtam, hogy ezt fogja csinálni? Általában szóvá teszem az effélét, de most az egész dolog túl furá volt. Ha a legrosszabb dolog, ami ma történik velem, az lesz, hogy túlhevült férfiak nyitogatják nekem az ajtókat, jól fogom érezni magam.

Szöszi mellém mászott az ülésen, vagyis engem az ülés közepére szorított. A másik pasas körbeszaladt, és a túloldalról szállt be. Végül olyanok lettünk, mint egy szendvics. Nem volt túl nagy meglepetés.

A Melanie nevű lamia hátrafordult az ülésben, állat a karjára támasztva:

– Nyugodtan kefélj a fiúkkal útközben, ha akarsz. Mind a ketten nagyon jó partnerek.

Belebámultam a derűs tekintetébe. Láthatólag komolyan gondolta. Vigyori karja végignyúlt az ülés háttámláján, a vállamat súrolva. Szöszi megpróbálta megfogni a kezem, de én elhárítottam. Erre nekiállt a térdemet tapizni. Nem értett a szóból.

– Igazán nincs kedvem a nyilvános szexhez – közöltem. Szöszi kezét visszaraktam a saját ölébe.

Vigyori karja a vállam köré fonódott. Mindkettőjüktől elhúzódtam, előredőlve az ülésben.

– Vegyél már vissza belőlük – követeltem.

– Fiúk, nem érdeklitek őt.

A pasik elugrottak tőlem, és olyan közel simultak a kocsi ajtajához, amennyire csak bírtak. A lábuk még mindig gyengéden összeért az enyémmel, de hál' istennek más részünk már nem.

– Köszönöm – mondtam.

– Ha meggondolnád magad az út alatt, csak szólj nekik.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Imádnak parancsot teljesíteni, nem így van, fiúk?

A két pasas mosolyogva bólintott. Anyám, hát nem egy vidám társaság? A lamia vállat vont.

– Ahogy kívánod, Anita, de a fiúk nagyon csalódottak lesznek, ha legalább egy búcsúcsókot nem adsz nekik.

A helyzet hátborzongató volt. Illetve visszavonom, még annál is hátborzongatóbb.

– Soha nem csókolózom az első randin.

A kígyónő felnevetett.

–Jaj, ez jó. Ugye, fiúk?

Mind a három pasas zajos tetszésnyilvánítással felelt. Az volt az érzésem, hogy pitiztek volna, ha Melanie azt parancsolja nekik. Boáááá! Valaki nyomjon le egy kanalat a torkomon.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Dél felé tartottunk a 270-es úton. Az utat meredek, füves árkok és apró fák szegélyezték. A dombokon egyforma házak gubbasztottak, a szomszédos kis kerteket léckerítés választotta el egymástól. Sok kertet magas fák foglaltak el. A 270-es volt a St. Louist átszelő fő országút, de itt mindig látni lehetett a zöld növényzetet és a nyílt tereket; a szelíden ringatózó táj soha nem tűnt el teljesen.

A nyugati 70-es útra fordultunk rá, St. Charles felé. A táj az út mindkét oldalán hosszan elterülő síksággá tágult. Az elnyúló szántókon magas és aranyszínű kukorica hullámszerűen aratásra érett. A mező mögött modern üvegépület állt, ami zongorákat és teremgolfpályákat kínált eladásra. Az út egy elhagyatott gyógyszergyár és egy használtautó-kereskedés mellett a Blanche hídra vitt.

Az út baloldalát vízzel feltöltött árkok szabdalják, nehogy árvíz legyen a földeken. Az ipar is idelepipített már magas üvegpalatáit. Az úthoz egy szökőkúttal ellátott Omni Hotel volt a legközelebb.

Az utat balról, míg át nem szelte a Missouri, liget szegélyezte, ami túl gyakran került víz alá ahhoz, hogy kidőntsék és a helyére épületeket emeljenek. Ahogy behajtottunk St. Charlesba, a fák a túlsó oldalon folytatódtak.

St. Charlest nem fenyegette az árvíz, úgyhogy itt lakóépületek álltak és üzletsorok, egy flancos kisállat-kereskedés, egy multiplex mozi, egy drága illatszerbolt, egy házas ízeket kínáló gyorsétterem és egy optikai szakáruház. A tájat eltakarták a hirdetőtáblák és a vendégfogadók. Alig lehetett visszaemlékezni arra, hogy a Missouri épp a hátunk mögött van, és hogy ez a hely valaha erdő volt. És alig lehetett elviselni az építési telkek látványát.

A fűtött kocsiban ülve, ahol csak az úton surrogó kerekek és az első ülés felől átszűrődő beszédhangok moraja hallatszott, rájöttem, mennyire fáradt vagyok. Még a két pasas közé szorulva is kész lettem volna elaludni. Nagyot ásítottam.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Milyen messze vagyunk még? – kérdeztem.

A lamia megfordult az ülésben.

– Unatkozol?

– Semmit nem aludtam. Csak azt szeretném tudni, hogy mennyi időbe telik még az út.

– Igazán sajnálom, hogy kellemetlenséget okozunk neked – mondta ő.

– Már nincs túl messze, igaz, Ronald?

A férfi megrázta a fejét. Amióta ismertem, még egy szót se szólt. Tudott egyáltalán beszélni?

– Pontosan hová megyünk? – úgy tűnt, nem akarnak válaszolni a kérdésekre, de talán ha átfogalmazom, az segít.

– St. Peterstől körülbelül háromnegyed órányira.

– Wentzville környékére? – faggatóztam. A lamia bólintott.

Egy óra az út odáig, és majdnem két óra, mire visszaérek. Ami azt jelentette, hogy körülbelül délután egy lesz, mire hazaérek. Két óra alvás. Remek.

Magunk mögött hagytuk St. Charlest, és ismét előtűnt a táj – jobbra is, balra is szántóföldek a gondozott szögesdrót kerítés mögött. Az alacsony lankákon tehenek legeltek. A civilizáció egyetlen jele egy benzinkút volt az út közelében. Az úttól jóval távolabb egy hatalmas ház állt, előtte tökéletes gyeperőzött egészen az útig. A gyeperőzött kecses lovak ügettek. Egyre csak vártam, hogy bekanyarodjunk valamelyik fényűző birtokra, de mindegyiket elhagytuk.

Végül egy keskeny útra fordultunk be, ahol az utcatábla olyan rozsdás és horpadt volt, hogy el se tudtam olvasni. Az út nagyon szűk és rusztikus volt. Mindkét oldalon kátyúk tömege. A fű, a gyom és az idei utolsó aranyvessző fejmagasságig nőttek, vad külsőt kölcsönözve az útnak. Egy babföld elszáradt és megsárgult termésével arra várt, hogy leszüreteljék. A gazban keskeny, kavicsos kocsifelhajtók látszottak, valamint rozsdás postaládák. Ez mutatta, hogy házak is vannak erre felé. De a legtöbb ház csak alig villant elő a fák közül. Az út fölött

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

füstifecskék bukdácsolnak. Aztán az aszfalt hirtelen véget ért, a kocsi kavicsra gurult.

A sóder pattogott és kopogott a kocsi alatt. A kavicsos út fölött erdős domboldal húzódott. Még felbukkant egy-egy ház, de egyre kevesebb. Ráadásul egyre távolabb voltak az úttól és egymástól. Hová jöttünk?

A sóder is elfogyott, és az út most már csak csupasz, vöröses föld volt, nagy, kiálló vörös kövekkel. A mély kátyúk elnyelték a kocsi kerekeit. Az autó zötykölődve tört magának utat a porban. De övük volt a tragacs. Ha úgy akarták tönkretenni, hogy teherautónyomokon hajtanak át vele, az az ő bajuk volt.

Végül a földút is véget ért, egy sziklából kirakott, elnagyolt körnél. Némelyik szikla majdnem akkora volt, mint a kocsi. Az autó megállt. Megkönnyebbültem, hogy léteznek olyan dolgok, amiken még Ronald sem merne kocsival áthajtani.

A lamia megfordult, és szembenézett velem. Rám mosolygott, kifejezetten sugárzóan. Túl boldog volt. Valami nem stimmelt. Senki nem lehetett ennyire vidám, hacsak nem akart valamit. Valami nagy dolgot. Mit akart a lamia? És mit akart Oliver?

A kigyónő kiszállt a kocsiból. A pasijai úgy követték, mint a jól idomított kutyák. Én tétováztam, de ha már eddig eljöttem, ennyi erővel akár utána is nézhettem, mit akar Oliver. Bármikor nemet mondhatok neki.

A lamia ismét Ronaldba karolt. Magas sarkú cipővel a köves talajon; ez ésszerű óvintézkedés volt. Nekem a kis fehér tornacsukámban nem kellett segítség. Szöszi és Vigyori is a karját nyújtotta felém. Tudomást se vettem róluk. Elég volt a színjátékból. Fáradt voltam, és nem tetszett, hogy kihurcoltak a világ végére. Még Jean-Claude sem rángatott el soha egy ilyen elhagyatott, isten háta mögötti őspagonyba. Városi gyerek volt. Na persze, nekem Oliverről is az ugrott be először, hogy városi gyerek. Ez is azt mutatja, hogy egy vámpírt sem ítélnénk meg

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

első látásra.

A sziklás talaj egy dombtetőre vezetett. A dombról még több szikla is leesett korábban, végiggurultak a domboldalon, majd végül összemorzsolt törmelékként, kis kupacokban értek földet. Ronald fölemelte Melanie-t, és átcipelte a terep legrosszabb részén.

Én leállítottam a pasikat, mielőtt még ezt felajánlhatták volna.

– Egyedül is menni fog, de azért kösz.

A pasasok csalódottnak látszottak. A szőke meg is jegyezte:

– Melanie azt mondta, vigyázzunk rád. Ha megbotlasz a köveken, és elesel, nagyon el fogjuk szomorítani az úrnőt.

A társa bólintott.

– Remekül megleszek, srácok, tényleg.

Megelőztem őket, nem vártam meg, hogy kiderüljön, mit akarnak csinálni. A terep veszélyes volt, tele apró kövekkel. Aztán megbotlottam egy sziklában, ami nagyobb volt, mint én. A pasik azonnal ott termettek mögöttem, kinyújtott kézzel, készen arra, hogy elkapjanak, ha elesnék. Soha nem randiztam még ilyen paranoiás pasikkal.

Valaki káromkodott egyet, én megfordultam, és megláttam a fekete hajú férfit, kiterülve a földön. Mosolyognom kellett. Nem vártam meg, míg utolérnek. Éppen eleget játszottam az óvónénit, és annak a pusztá gondolatától is, hogy ma még nem aludtam semmit, rossz lett a kedvem. Ez a legnagyobb forgalmú éjszakánk az évben, és én egy kimosott rongy leszek. Ajánlom, hogy Olivernek tényleg fontos mondanivalója legyen.

Egy magas terméskő halom körül fekete hasadék nyílt: egy barlang. Ronald bevitte a lamiát, anélkül, hogy rám várt volna. Egy barlang? Oliver egy barlangba költözött? Valahogy nekem ez nem fért bele a róla alkotott, napfényes dolgozószobát tartalmazó képbe.

A barlang bejáratánál még fény lebegett, de egy pár lépés után már sűrű volt a sötétség. A fény szélén várakoztam, nem

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

tudtam biztosan, mit tegyek. Utolért a két őrzőm. Apró zseblámpákat húztak elő a zsebükből. A fénysugarak szármalasan kicsinek tűntek a sötétséghez képest.

Szőke átvette a vezetést, Vigyori maradt utolsónak. Én a zseblámpájuk két vékony fénypásmája közt haladtam. Halvány fénykör követte a lépteimet, és megóvott attól, hogy elzúgjak a kőszá szikladarabkáiban, bár az alagút nagy része sima volt és hibátlan. A padló közepén apró erecskében csörgedezett a víz, türelmesen utat vájva magának a kőben. Felbámultam a barlang sötétbe vesző boltozatára. Ez az egész a víz műve volt. Lenyűgöző.

Hűvös, nyirkos volt az arcomat érő levegő. Örültem, hogy rajtam van a bőrdzseki. Itt soha nem lehetett meleg, de igazán hideg sem. Az őseink ezért éltek barlangokban. Egész évben légkondi.

Széles ösvény ágazott le bal kéz felé. A sötétben mély hangon morajlott és robajlott a víz. Rengeteg víz. Szősi a zseblámpáját egy patakra irányította, ami majdnem az egész bal oldali folyosót megtöltötte. A víz fekete volt, hidegnek és mélynek tűnt.

– Nem hoztam gumicsizmát – mondtam.

– A fő ösvényen megyünk tovább – szólt Vigyori. – Te pedig ne ugrasd a lányt. Az úrnőnek ez nem fog tetszeni.

Az arca nagyon komolynak látszott a félhomályban. A szőke férfi vállat vont, aztán egyenesen előreilágított a lámpájával. A csermely vékony legyezőalakban terült szét a sziklán, de kétoldalt még elég száraz sziklafelület maradt. Nem kellett összevizeznem a lábam, egyelőre.

A bal oldali falhoz mentünk. Hozzáértem, hogy meg tudjam tartani az egyensúlyomat, de hirtelen elugrottam tőle. A fal nyálkás volt a víztől és a benne oldódó kristályoktól.

Vigyori röhögött rajtam. Azt hiszem, ezt szabad volt neki.

Összevont szemöldökkel hátrapillantottam a pasi felé, aztán visszatettem a kezem a falra. Nem is volt annyira undorító.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Csak meglepődtem rajta. Nyúltam már rosszabb dologhoz is.

A sötétséget betöltötte a magasból lezúduló víz robaja. A fejünk fölött egy vízesés lehetett. Nem is volt szükség a szememre, hogy ezt kitaláljam.

– Mit gondolsz, milyen magas a vízesés? – kérdezte Szöszi.

A sötétben mindent betöltött a dübörgés. Körbevett minket. Megvontam a vállam.

– Öt vagy tíz méter, de lehet, hogy több.

A férfi egy körülbelül tizenöt centiről aláhulló patakocskára világított a zseblámpájával. Ez az icipici vízesés táplálta a már említett vékony csermelyt.

– A barlang megsokszorozza a hangot, ettől az úgy hallatszik, mintha az ég dörögne – magyarázta.

– Jó trükk – mondtam.

Egy széles sziklapárkány pirinyó vízesések során át vezetett föl egy terjedelmes sziklatömbhöz. A lamia a párkány szélén ült, túsarkú cipőbe bújtatott lába a párkány alatt harangozott. Talán két és fél méteres lehetett a sziklaemelvény, viszont fölötte sötétbe veszett a mennyezet. Emiatt visszhangzott a zuhatag.

Ronald a nő háta mögött állt, ahogy jó testőrhöz illik, összefont karral. A közelükben széles nyílás tátongott, ami tovább, a barlang belsejébe vezetett, a kis csermely forrásához.

Szöszi felmászott a sziklán, aztán felém nyújtotta a kezét.

– Hol van Oliver?

– Épp előttünk – válaszolta a lamia. A hangjában nevetés bujkált, mintha valami viccet mondott volna, amit én nem értettem. Valószínűleg az én káromra mondta.

Figyelman kívül hagytam Szöszi kezét, és egyedül másztam fel a párkányra. A kezemet vékony rétegben borította be a halványbarna sár és a víz. Tökéletes recept a nyálka készítéséhez. Legyűrtem az ingert, hogy a farmeromba töröljem, így inkább letérdeltem a zuhatagokat tápláló pocsolya mellé. A víz jéghideg volt, de megmostam benne a kezem, és máris jobban éreztem magam. Csak aztán töröltem meg a

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

kezem a nadrágomon.

A lamia úgy üldögélt ott, a férfiak csoportjától körülvéve, mintha valami családi fényképhez vágták volna pózba magukat. Vártak valakire. Oliverre. De hol maradt Oliver?

– Hol van Oliver?

– Attól tartok, ő nem jön – a válasz szemből, a barlang belsejéből érkezett. Hátrébb léptem, de nem hátrálhattam túl sokat anélkül, hogy le ne essek a párkányról.

A két zseblámpa miniatűr reflektorként fordult a nyílás felé. Aztán Alejandro lépett elő a gyér fényben.

– Ma éjjel nem fogsz Mr. Oliverrel találkozni.

Mielőtt még bármi történhetett volna, a pisztolyomért nyúltam. Ekkor a lámpák kialudtak, én pedig magamra maradtam a sötétben egy vámpírmesterrel, egy lamiával és három ellenséges férfivel. Nem volt jó napom.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Térdre vetődtem, a stukkert készenlétben tartva a testem mellett. A sötétség vastag volt, akár a bársony. Nem láttam az orrom előtt a saját kezem. Becsuktam a szemem, igyekeztem a hallásomra koncentrálni. Ez az, cipő csikorgott a sziklán. Megmozdult a levegő, ahogy valaki közeledett felém.

Tizenhárom ezüstgolyóm volt. Nemsokára kiderítjük majd, árt-e az ezüst a lamiák-nak. Alejandro már kapott egy ezüstgolyót a mellébe, de úgy tűnt, meg se kottyant neki. Rohadtul nagy szarban voltam.

A léptek már kis híján ideértek. Éreztem magam mellett az illető testét. Kinyitottam a szemem. Mintha egy ébenfából készült gömb belsejében néznék körül; tökéletesen fekete volt minden. De érzékeltem, hogy valaki fölöttem áll. A hasa vagy a mellkasa magasságába emeltem a stukkert, és térdelő helyzetből tüzeltem.

A torkolattűz olyan volt a sötétben, mint a villámlás, kéken lángoló. Vigyori hanyatt vágódott a felvillanó fényben. Hallottam, hogy átbukfencezik a szikla peremén, aztán semmi. Semmi, csak sötétség.

Két kéz ragadta meg a karom, de én semmit sem hallottam. Alejandro volt. Sikítottam, ahogy talpra rángatott.

– A kis pisztolyod nem árthat nekem – mondta. Halk hangja egészen közélről szólt. Nem vette el a stukkerem. Nem félt tőle. Pedig kellett volna.

– Szabadságot ígértem Melanie-nak, amennyiben Oliver és a város mestere meghal. Neked örök életet, örök ifjúságot ajánlok, és életben maradhatsz.

– Rám tetted az első jelet.

– És ma éjjel megkapod tőlem a másodikat is – folytatta a vámpír. A hangja Jean-Claude-éhoz képest közönséges volt és lágy, de a bizalmas sötétség és a keze érintése miatt a kelleténél több nyomatéka lett a szavainak.

– És ha én nem akarok a halandó szolgád lenni?

– Akkor is a hatalmamba foglak keríteni, Anita. A hiányod

kárt okoz majd a Mesternek. El fogja miatta veszíteni a követőit és a magabiztosságát. Igen, Anita, az enyém leszel. Ha önként csatlakozol hozzám, gyönyörteljes lesz. De ha ellenállsz, halálos kín.

A hangja segítségével megcéloztam a vámpír torkát. Ha szét tudnám lőni a gerincét, akár meg is halhat, ezer év ide vagy oda. Akár. Istenem, kérek.

Lőttem. A golyó eltalálta a torkát. Alejandro hátratántorodott, de a karomat nem eresztette el. Még két golyó a nyakába, egy az állkapcsába, és a vámpír üvöltve taszított el magától.

A hátamon landoltam a jéghideg vízben. Egy zseblámpa fénye hasított bele a sötétségbe. Szöszi volt ott, tökéletes célpont. Tűzeltem, és a fény kialudt, de sikolyt nem hallottam. Elsiettem a lövést, és nem találtam el. A rohadt életbe.

A sötétben nem tudtam lemászni a sziklán. Leesnék és eltörném a lábam. Úgyhogy csak egy út maradt: még mélyebbre menni a barlangban, már ha el tudnék jutni odáig.

Alejandro még mindig sikoltózott, artikulálatlanul, dühödten. A sikolyok addig visszhangoztak és vándoroltak a sziklán, míg már nemcsak vak, hanem süket is lettem.

Átvergődtem a patakon, és a sziklafalnak vetettem a hátam. Ha én nem hallottam őket, talán ők se hallottak engem.

– Vegyétek el tőle a pisztolyt! – mondta a lamia. Helyet változtatott, úgy tűnt, most a sebesült vámpír mellett van.

A sötétben vártam valamire, ami jelezte volna, hogy közelednek hozzám. Hűvös szélroham csapott az arcomba. De nem ők mozogtak. Ilyen közel voltam a nyíláshoz, ami a barlang mélyére vezetett? El tudnék menekülni? A sötétben, nem tudva, hol vannak szakadékok vagy mélyvíz, amiben meg is fulladhatok? Ez az ötlet nem hangzott túl jól. Talán egyszerűen megölhetnék mindenkit, itt helyben. Nagy esélyem volt rá.

Alejandro visszhangzó üvöltésén más zaj hatolt át, magas, vékony hangú sziszegés, akár egy óriáskígyóé. A lamia alakot váltott. El kellett tűnnöm, mielőtt befejezte volna. Ekkor

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

megloccsant a víz, a közvetlen közelemben. Fölnéztem, de a szilárd feketeségen kívül nem láttam semmit.

Érezni se éreztem semmit, de megint megloccsant a víz. Fölfelé céloztam, aztán lőttem. A felvillanó fény Ronald arcára esett. A sötét napszemüveg eltűnt. A férfi szeme sárga volt, a pupillája hosszú rés. A pisztoly villámló torkolattüzében láttam az egészet. Még kétszer belelőttem a vágott szemű arcba. Ronald felsikoltott, a fogsora alól méregfogak látszottak. Istenkém. Mi a fene volt Ronald?

Bármi volt is, hanyatt vágódott. Hallottam, ahogy beleesik a vízbe, a sekély vízhez képest hatalmas csobbanással. Az esés után nem hallottam tovább mozogni. Vajon meghalt?

Alejandro sikolyai abbamaradtak. Ő is meghalt? Vagy épp közelebb lopakodott? Már majdnem rám is ugrott? Magam elé tartottam a pisztolyt, és tapogatózni próbáltam a sötétben, bármi után.

Valami súlyos dolog vonszolta magát át a sziklán. A lamia. Francba.

Megtaláltam. A vállammal súrolva a sziklát, beléptem a nyílásba. Térden, fél kezemre támaszkodva másztam tovább. Nem akartam futni, ha nem muszáj. Kiloccsantanám az agyamat egy cseppkövön, vagy belepottyannék valami feneketlen szakadékba. Na jó, talán nem volna feneketlen, de ha tíz métert vagy annál többet zuhannék, nem is kéne feneketlenné lennie. A halott az halott, és kész.

Jeges vízben ázott a farmerom és a cipőm. A szikla sima volt a kezem alatt. Olyan gyorsan másztam, amilyen gyorsan csak tudtam, a kezemmel kutatva egy esetleges gödör vagy bármi más veszély után, amit nem láthattam.

A feketeség súlyos, súrlódó hangokkal telt meg. A lamia volt. Már át is változott. Az ő pikkelyes teste, vagy én fogok gyorsabban átjutni a sima sziklákon? Legszívesebben talpra álltam és elfutottam volna. Olyan messzire és olyan gyorsan, amennyire csak bírtam. A vállam megfeszült a menekülés

vágyától.

Hangos csobbanás jelezte, hogy a lamia vízbe vetette magát. Gyorsabban tudott mozogni, mint ahogy én másztam, ezt le mertem volna fogadni. És ha elfutnék? És elesnék, vagy hülyére verném magam a sziklán? Hát, még azt is jobb volt kipróbálni, mint hogy a hidegben mászkálva kapjanak el, mint egy egeret.

Talpra vergődtem és futásnak eredtem. A bal kezemet kinyújtva tartottam magam előtt, hogy védjem az arcomat, de a többit a véletlenre bízta. Nem láttam szart se. Ész nélkül rohantam, vakon, mint egy denevér, közben összeszorult gyomorral vártam, mikor nyílik szakadék a lábam alatt.

A pikkelyek súrlódása távolodott. Elfutottam a lamiától. Szuper.

Egy szikladarab vágódott a jobb vállamnak. A becsapódás ereje a túlsó falnak penderített. A karom a vállamtól az ujjaim hegyéig megbénult. Elejtettem a pisztolyt. Csak három golyóm maradt, de még az is jobb volt, mint a semmi. A falnak dőltem, átöleltem a karomat, vártam, hogy visszatérjen bele az élet, és közben azon töprengtem, hogy meg tudnám-e találni a pisztolyom a sötétben, meg azon, hogy volna-e rá egyáltalán időm.

Fény szökkent felém az alagútban. Szöszi jött. Az életét kockáztatta volna, ha nálam van a pisztolyom. De nem volt nálam. El is törhettem volna a karom, ahogy a kiszögellésnek ütköztem. A karomba közben lassan visszatért az élet, apró nyilallások öntötték el, aztán lüktető fájdalom, ott, ahol a szikla eltalált. Szereznem kellett egy elemlámpát. Mi lenne, ha elbújnék, és elvenném Szösziét? Nekem két késem volt. Szöszi pedig, amennyire tudtam, fegyvertelen. Volt esélyem.

A fény lassan haladt, felváltva pásztázta az alagút egyik, majd másik oldalát. Talán volt még időm. Talpra álltam, és a szikla felé tapogatóztam, ami kis híján levitte a karomat. Egy kőpárkány volt, mögötte egy bemélyedéssel. Hűvös levegő

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

csapta meg az arcom. Egy kis alagút volt. A vállam magasságában helyezkedett el, vagyis nagyjából Szöszi arcával esett egy szintbe. Tökéletes. Tenyérrel a párkányra támaszkodtam, és kinyomtam magam. A jobb karom tiltakozott, de meg tudtam csinálni. Bemásztam az alagútba, előrenyújtott kézzel, cseppkövek vagy még több sziklapárkány után tapogatózva. Nem találtam semmit, csak egy szűk üreget. Ha nagyobb darab lettem volna, bele se férek. Eljen az apró termet.

A bal kezembe fogtam az egyik kést. A jobb kezem még mindig reszketett. Jobb kézzel ügyesebb voltam, ahogy a legtöbb jobbkezes ember általában, de bal kézzel is gyakoroltam – azóta, hogy egy vámpír eltörte a jobb karom, és csak a bal kezem mentett meg. A halál közelségénél semmi nem motivál jobban a gyakorlásra.

Térdelve kuporogtam az alagútban, markoltam a kést, a jobb kezem segítségével egyensúlyoztam ki magam. Nem voltak illúzióim, hogy mekkora esélyem lehet egy kisportolt pasival szemben, aki legalább ötven kilóval többet nyom, mint én. Ha az első roham nem válik be, a fickó péppé verne, vagy átadna a lamiának. Inkább verjen agyon.

A kést fogva várakoztam a sötétben, és arra készültem, hogy elvágjam valakinek a torkát. Így belegondolva, ez nem volt valami szép dolog. De muszáj volt, nem?

Már majdnem ideért. A vékony elemlámpa fénye vakítónak tűnt a sötét után. Ha a búvóhelyemre világítana, még mielőtt ideér, akkor lebuktat. Vagy akkor is, ha az alagút bal fala mellett halad el, és nem alattam... Elég. A fény már majdnem elért. Hallottam, ahogy a férfi lába a vízben gázol, egyre közeledve. A jobb oldali falat fogta, pont úgy, ahogy akartam.

Világos haja majdnem a térdemnél bukkant fel. Előrevetődtem, ő megperdült. A száját meglepett kiáltásra tátotta, aztán a penge oldalt a nyakába merült. A férfi fogai mögül méregfogak pattantak elő. A penge megakadt a

gerincében. Jobb kézzel megmarkoltam a hosszú haját, félrehajtottam a nyakát, és a nyaka elülső része felé kitéptem a testéből a kést. Meglepetésszerű záporban ömlött ki a vére. Iszamos lett tőle a kezem és a kés is.

A szőke hangos loccsanással zuhant az alagút padlójára. Lehuppantam a sziklapárkányról, pont a férfi teste mellé. A lámpa beleesett a vízbe, de még mindig világított. Kihalásztam. A Browning csaknem pontosan Szöszi keze alatt hevert. Vizes volt, de az nem számított. A legtöbb modern lőfegyvert víz alatt is el lehet sütni, és ott is jól működnek. Ez az egyik oka annak, hogy olyan egyszerűvé vált a terrorizmus. A patakot sötétre festette a vér. A lámpával az alagút elejére világítottam. A gyér fényben a lamia alakja rajzolódott ki. Hosszú fekete haja sápadt felsőtestére omlott. Keblei dúsak és feszesek voltak, a mellbimbója majdnem vörös. Deréktól lefelé elefántcsont-fehér volt, sápadt aranyszínű cikkcakk-mintázattal. A hosszú hasi pikkelyek fehér alapon fekete pettyesek voltak. A lamia hátratámaszkodott hosszú, tömör kígyófarkán, és felém villantotta kétágú nyelvét.

Mögötte Alejandro jelent meg, elborította a vér, de mozgott, járt. Rá akartam ordítani: „Miért nem döglesz már meg?!” – de az nem segített volna. Lehet, hogy már semmi sem segíthetett.

A lamia előrenyomult az alagútban. A pisztoly végzett a hosszú fogú pasijaival és a kígyószemű Ronalddal. Rajta még nem próbáltam ki. Mi veszítenivalóm volt?

Továbbra is a lamia sápadt keblén tartottam a fényt, és főleltem a pisztolyt.

– Halhatatlan vagyok. A golyócskáid nem fognak ártani nekem.

– Gyere kicsit közelebb, teszteljük az elméletet – feleltem.

Ő felém siklott, a karja mozgott, mintha a nem létező lépteivel tartana ritmust. Az egész testét izmos farkával lökte előre. Furcsa módon természetesnek hatott a mozgása.

Alejandro a helyén maradt, a falnak dőlve. Megsebesült.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Hurrá.

Hagytam, hogy a lamia három méterre megközelítsen. Így elég közel került ahhoz, hogy eltaláljam, és elég távol ahhoz, hogy lélekszakadva elrohanhassak, ha nem jön be a dolog.

Az első golyó épp a bal keble fölött találta el. Ő megtántorodott. A golyó eltalálta, de a lyuk úgy zárt össze mögötte, akár a víz, a bőre sima volt és makulátlanul ép. A lamia elmosolyodott. Fölemeltem a pisztolyt, csak egy kicsit, és pontosan a tökéletes ornyerge fölé lőttem. Ő ismét megtántorodott, de a seb még csak nem is vérzett. Egyszerűen összeforrt. A vámpírokra nagyjából hasonló hatással voltak a normál golyók.

Visszaraktam a pisztolyt a vállamra szíjazott tokba, sarkon fordultam, és elrohantam.

Egy széles repedés kifelé vezetett a fő alagútból. Le kellett volna vennem a dzsekimet, hogy átnyomakodjak rajta. De azt akartam a legkevesbé, hogy beszoruljak, miközben a lamia utat tör magának hozzám. Úgyhogy a fő alagútnál maradtam.

Amennyire én láttam, az alagút végig sima volt és egyenes. Több sziklapárkány állt ki belőle, különböző szögekben, némelyikről víz csörgött, viszont nekem nem az volt minden vágyam, hogy hason csúszva töltssem el az időt, miközben egy kígyó üldöz.

Futva gyorsabb voltam nála. A kígyók nem tudnak túl gyorsan mászni, még az óriáskígyók sem. Amíg csak zsákutcába nem jutok, minden jól megy majd. Istenem, de szerettem volna el is hinni ezt.

A patak most már bokáig ért. A víz olyan hideg volt, hogy alig éreztem a lábam. A futás segített. Meg az, hogy a testemre összpontosítok, hogy mozgok, rohanok, próbálok nem elesni, próbálok nem gondolni arra, ami mögöttem van.

Az igazi beugratós kérdés az lett volna, hogy van-e másik kivezető út. Ha nem tudtam megölni a lamiát és a vámpírt, és el se tudtam menekülni előlük, valamint ha csak egy kijárat volt,

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

akkor vesztésre álltam.

Tovább rohantam. Hetente háromszor négy mérföldet szoktam futni, meg még egy kicsit ráadásképp. Futottam hát tovább. Mellesleg, mi más lehetőségem volt?

A víz fokozatosan megtöltötte az alagutat, és egyre mélyült. Már térdig gázoltam benne. Lelassított. Vízben gyorsabban tudott mozogni a lamia, mint én? Fogalmam se volt. Egyszerűen fogalmam se volt.

Szélroham feszült a hátamnak. Megfordultam, de nem láttam semmit. A levegő langyos volt, és halványan virágillatú. Ezt a lamia csinálta? Az üldözésen kívül más módszere is volt arra, hogy elkapjon? Nem. A lamiák csak a férfiakra tudnak bűbájt bocsátani. Erre terjed ki a hatalmuk. Én nem vagyok férfi, úgyhogy biztonságban érezhettem magam.

A szél gyengéden végigsimogatta az arcom, langyos volt és illatos. Gazdag, zöld illatú, mint a frissen kiásott gyökerek. Mi történt?

– Anita.

Megpördültem, de nem volt ott senki. A zseblámpa fénykörében csak az alagút és a víz látszott. Nem hallatszott más hang, csak a víz locsogása. Mégis... a langyos szél az arcomhoz ért, és a virágillat egyre erősödött.

Hirtelen rájöttem, mi az. Eszembe jutott, hogyan üldözött végig a Kárhozottak Cirkusza lépcsőin egy szélroham, aminek nem lett volna szabad ott lennie; eszembe jutott a lebegő szemekhez hasonlító kék lángok derengése. A második jel.

Az másmilyen volt, hiányzott belőle a virágillat, de tudtam, hogy ez ugyanaz. Alejandrónak nem is kellett hozzám érnie, hogy megjelöljön, épp annyira nem, amennyire Jean-Claude-nak sem kellett.

Elcsúsztam a nedves köveken, és nyakig merültem a vízbe. Talpra vergődtem, a víz már a combomig ért. A farmerem átázott, nehézzé vált. Előrelendültem, próbáltam futni, de ahhoz túl mély volt a víz. Úszva valószínűleg gyorsabban haladok.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

A vízbe merültem, egyik kezemben tartva a lámpát. A bőrdzseki lehúzott, lelassított. Fölálltam, levettem, és hagytam, hadd vigye el az ár. Gyűlöltem, hogy meg kell válnom a dzsekitől, de ha életben maradok, majd vehetek még több ugyanilyet.

Örültem, hogy hosszú ujjú ing van rajtam, nem pulóver. Kurvára hideg volt ahhoz, hogy még jobban levetkőzzek. Viszont úszva tényleg gyorsabban haladtam. A langyos szél a víz fagyos hidege után forrón csiklandozta az arcomat.

Nem tudom, mi készítetett arra, hogy a hátam mögé nézzek. Hívjuk megérzésnek. Két tűhegynyi fekete pont közeledett felém a levegőben lebegve. Ha létezett parázsló feketeség, hát ez az volt. Fekete lángok jöttek felém a langyos, virágillatú szellő szárnyán.

Elöttem sziklafal tornyosult. A patak a szikla alá bukott. Belekapaszkodtam a falba, és észrevettem, hogy a víz és az alagút teteje között talán három centis rés van. Ideálisnak tűnt arra, hogy az ember megfulladjon benne.

Lábbal tempóztam a vízben, és a zseblámpa segítségével körbenéztem az alagútban. Keskeny sziklapárkányt vettem észre, ahol ki lehet mászni a vízből. És egy másik alagutat. Száraz volt. Halleluja.

Föltámaszkodtam a párkányra, de a szél meleg kézként csapott le rám. Jó és biztonságos érzést keltett bennem, de ez hazugság volt.

Megfordultam, és a fekete lángocskák ördögi szentjánosbogarakként lebegtek fölöttem.

– Anita, fogadd el.

– Menj a pokolba! – a falnak vetettem a hátam, a meleg, trópusi szél körbevett. – Ne csináld ezt, kérlek – mondtam, de csak suttogva.

A lángnyelvek lassan lejjebb ereszkedtek. Feléjük suhintottam. A lángok keresztülfutottak a kezemen, akár a kísértetek. A virágillat szinte fullasztóan édes volt. A lángok a

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

szemembe rebbentek, és egy pillanatra csak színes lángocskákon és földöntúli fényként sugárzó sötétségen keresztül láttam a világot.

Aztán semmi. A látásom a régi volt. A langyos szellő lassan elenyészett. A virágillat megtapadt rajtam, mint valami drága parfüm.

A sötétben egy nagytestű lény mocorgása hallatszott. Lassan fölemeltem a lámpát, és belevilágítottam egy sötét bőrű, rémálomszerű arcba.

Vékony arca fölött egyenes fekete haját rövid, sima frizurára vágták. Aranyszínű, vágott pupillájú szemével pislogás nélkül, rezzenéstelenül bámult rám. Használhatatlan alsótestét karcsú felsőteste segítségével vonszolta egyre közelebb hozzám.

Deréktől lefelé ugyanis áttetsző kígyóbőr borította. Még mindig látni lehetett a lábait és a nemi szervét, de azok éppen összeolvadtak, elnagyolt, kígyószerű alakot formázva. Hát honnan jönnének a kis lamiák, ha hím lamiák nem léteznének? Rábámultam a lényre, ami valaha ember volt, és felsikoltottam.

A lény kitátotta a száját, elővillantak a méregfogai. Aztán sziszegett, közben a nyála lecsorgott az állán. A hosszúkás pupillájú szemekben nem maradt semmi emberi. A lamia emberibbnek tűnt, mint ez a lény, de ha én változnék át kígyóvá, talán én is megőrülnék. Talán még áldás is volt számára az örület.

Előhúztam a Browningot, és közvetlen közletről belelőttem a szájába. A lény üvöltve hátratántorodott, de nem vérzett, nem haldoklón. A rohadt életbe.

Távolabbról sikoly visszhangzott felénk.

– Raju! – a lamia sikoltozott a párja miatt, vagy azért, hogy figyelmeztesse őt.

– Anita, ne bánts! – ez Alejandro felől érkezett. Legalább most már ordítania kellett. Többé már nem tudott az elmémbe szuttogni.

A lény felém mászott, kitátott szájával, vicsorgó fogakkal.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Neki mondd, hogy ne bántson engem! – üvöltöttem vissza a vámpírnak. A Browning biztonságban lapult a tokjában, mellesleg úgyis kifogytam a golyókból.

Vártam, egyik kezemben a zseblámpával, másik kezemben a késsel. Ha a vámpír és a lamia időben ideérnek, hogy visszafogják a lényt, remek. Nem nagyon hittem az ezüstkésekben, ha az ezüstgolyók sem ártottak neki.

A lény keze vérzett, attól, ahogy átvonszolta a testét a sziklán. Sosem gondoltam, hogy bármi rosszabbat láthatok annál, mintha valaki vámpírrá változik, de most itt volt, és felém mászott.

Ez választott el a száraz alagúttól, de kínzó lassúsággal mozgott. A hátamat a falnak préselve felálltam. Ő – az – gyorsabban kezdett haladni, egyenesen felém. Elrohantam mellette, de akkor egy kéz zárult össze a bokámon, és a földre rántott.

A teremtmény megragadta mindkét lábam, és maga felé kezdett húzni. Fölültem, és a vállába döftem a kést. Ő sikoltott, a karján vér folyt végig. A kés megakadt a csontban, és ő kitépte a kezemből.

Aztán hátralendítette a fejét és lecsapott a vádlimra, belém mélyesztve a fogait. Sikoltottam, és előhúztam a második késemet.

A lény fölemelte az arcát, a szájából vér folyt, a méregfogaira hűvös, sárga cseppek tapadtak.

Az egyik aranyszínű szemébe döftem a pengét. A szörny visított, a visszhangjába majdnem belefulladtunk. A hátára gördült, a keze a levegőt markolászta. Vele együtt gurultam én is, és teljes erőmből meglöktem a kést.

Éreztem, ahogy a kés hegye végigkarcolja belülről a koponyáját. A szörnyeteg tovább vergődött és csapkodott, de annyi sérülést okoztam neki, amennyit csak tudtam. A kést benne hagytam a szemében, de a vállában lévő kirántottam.

– Raju, ne!

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

A lamiára világítottam a lámpával. Sápadt felsőteste nedvesen csillogott a fényben. Alejandro állt mellette. Már majdnem teljesen egészségesnek tűnt. Soha nem láttam még vámpírt, aki ilyen gyorsan gyógyult volna.

– Meg foglak ölni, az ő haláluk miatt – mondta a lamia.

– Nem, a lány az enyém.

– Megölte a páromat. Meg kell halnia!

– Ma éjjel ráruházom majd a harmadik jelet is. A szolgálom lesz. Ez épp elég bosszúnak.

– Nem! – sikoltotta a lamia.

Arra vártam, hogy mikor kezd hatni a mérég. De a harapás eddig csak fájt, nem égetett, nem csinált semmit. A száraz alagútra meredtem, de ők egyszerűen oda is követtek volna, és én nem tudtam őket megölni, nem így, nem ma. De lesz még másik nap.

Visszaereszkedtem a folyóba. Még mindig csak három centi hely volt a víz és a kő között. Vagy megkockáztatom, hogy vízbe fulladok, vagy megöl egy lamia, esetleg a rabszolgájává tesz egy vámpír. Döntések, döntések.

Besiklottam az alagútba, a számat a nedves mennyezethez szorítva. Kaptam levegőt. Talán túléltem a mai napot. Ki tudja? Történnek csodák a világban. Apró hullámok keletkeztek a járatban. Egy hullám átcsapott az arcom fölött, és vizet nyeltem. Olyan gyengéden tempóztam a vízben, ahogy csak tudtam. A saját mozdulataim keltették a hullámokat. Lassan vízbe fojtom saját magamat. Nagyon mozdulatlan maradtam, míg el nem csitultak a hullámok, aztán mély lélegzetet vettem, zihálva, hogy kitágítsam a tüdőm, és annyi levegőt szívjak be, amennyit csak tudok. Majd a víz alá buktam, és nekirugaszkodtam. A járat túl keskeny volt, csak a lábammal tempózhattam, gyorsúszásban. Szorított a mellkasom, a tüdőm égett a légszomjtól. A felszínre emelkedtem, és sziklába ütköztem. Még egy centi hely sem volt a levegőnek. Víz ment az orromba, ettől köhögni kezdtem, és még több vizet nyeltem. Olyan szorosan a járat mennyezetéhez

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

simultam, ahogy csak bírtam, apró, sekély kortyokban nyeltem a levegőt, aztán ismét lemerültem, megint lábbal tempóztam, teljes erőből. Ha az alagút megtelne, mielőtt túljutok rajta, meghalnék.

És ha az alagút nem is ér véget? Ha teljesen víz alatt van? Pánikba estem, örvongve kapálóztam a vízben, az elemlámpám fénye észvesztve ugrált a falakon, úgy lebegett a vízben, akár egy imádság. Kérlek, Istenem, kérlek, ne hagyj, hogy így, itt haljak meg. A mellkasom égetett, a torkomat majdnem szétvetette a légszomj. A lámpa fénye elhomályosult, de ráébredtem, hogy valójában a látásom homályosult el. El fogok ájulni és megfulladok. A felszín irányába löktem magam, és a kezem szabad levegőt ért.

Hörögve vettem levegőt, fájt, végig fájt tőle a légcsövem. Előtte sziklás part és egy ragyogó, napsugaras fénnyaláb. Fent a falban volt egy lyuk. A napfénytől ködösen derengett a levegő. Kimásztam a sziklára, köhögtem, újra tanultam lélegezni.

A kés és az elemlámpa még mindig a kezemben volt. Nem is emlékeztem, hogy fogom őket. A sziklát vékony rétegben borította a szürke sár. Átmásztam rajta, a kőomlás felé, ami lyukat ütött a sziklafalban.

Ha nekem sikerült átjutnom az alagúton, talán a vámpírnak és a lamiának is. Nem vártam arra, hogy jobban érezzem magam. Visszatettem a kést a tokjába, a lámpát a zsebembe csúsztattam, és mászni kezdtem.

Elborított a sár, a kezemről lehorzsolódott a bőr, de ott voltam a nyílásnál. Vékony rés volt csak, de ha kinéztem rajta, fákat és egy dombot láttam. Istenem, nem nézett ki rosszul.

Mögöttem valami a felszínre bukkant.

Megfordultam.

Alejandro kiemelkedett a vízből, egyenesen bele a napfénybe. A bőre lánggra lobbant, ő pedig felviiogott, ahogy lebukott a víz alá, távol az égető naptól.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Ekkor tört a felszínre a lamia.

A hasadékba csusszantam, de beszorultam. A kezemmel húztam és a lábammal nyomtam magam, de csúszott a sár, és nem tudtam átvergődni a résen.

– Meg foglak ölni.

Kicsavartam a hátam, és a létező összes erőmet beleadtam abba, hogy ide-oda tekergőzve kiszabaduljak abból a rohadt lyukból. A szikla végigkarcolta a hátamat, és tudtam, hogy vérzek. Kizuhantam a domboldalra, és addig gurultam, míg meg nem állított egy fa.

A lamia odacsusszant a hasadékhoz. A napfény nem ártott neki. Erőlködött, hogy átjusson, a sziklát kaparta, de terjedelmes keble egyszerűen nem fért át. A teste kígyószerű részét lehet, hogy össze tudta zsugorítani, de az emberi részt nem.

Mindenesetre azért talpra kecmeregtem, és elindultam lefelé a dombról. Elég meredek volt ahhoz, hogy fától fáig kelljen haladnom, azon igyekezve, nehogy leguruljak. A kocsi suhanása épp előttünk hallatszott. Egy út. A zajából ítélve forgalmas.

Futni kezdtem, hagytam, hogy a hegy lendülete egyre gyorsabban és gyorsabban vigyen az autózaj felé. A fákon túl megpillantottam az utat.

Kibotladoztam az út szélére, szürke sár borított, nyálkás voltam, csontig átáztam, reszkettem az őszi levegőben. Soha nem éreztem magam ilyen jól. Két kocsi húzott el mellett, figyelmen kívül hagyva a hadonászó karomat. Talán a Browning volt az oka, a vállra szíjazott fegyvertáskában.

Egy zöld Mazda gurult mellém, majd leállt. A sofőr áthajolt az anyósülésen és kinyitotta az ajtót.

– Ugorj be.

Edward volt az.

Belebámultam a kék szemébe, az arca üres volt és kifürkészhetetlen, akár egy macskáé, és épp annyira önelégült

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

is. Nem érdekelt. Beültem, és bezártam magam mögött a kocsiajtót.

– Hová? – kérdezte a bérgyilkos.

– Haza.

– Nem kell kórházba menned?

Megcsóváltam a fejem.

– Megint követtél.

Ő elmosolyodott.

– Az erdőben nyomodat vesztettem.

– Városi gyerek vagy – ugrattam.

Edward mosolya szélesebbé vált.

– Ne gúnyolódj. Te meg úgy nézel ki, mint aki éppen elhasalt a cserkészlány-vizsgán.

Majdnem mondtam valamit, aztán mégsem. Edwardnak igaza volt, és én túl fáradt voltam ahhoz, hogy vitatkozzam vele.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

A fürdőkád szélén ültem, egy szál törülközőben.

Lezuhanyoztam, haját mostam, a sarat és a vért leöblítettem a lefolyón. Kivéve azt a vért, ami még mindig szivárgott a hátamon lévő mély horzsolásból. Edward egy kisebb törülközőt szorított a sebre.

– Ha eláll a vérzés, bekötözöm neked – ajánlkozott.

– Kösz.

– Úgy tűnik, mindig én foltozlak össze.

A vállam fölött rápillantottam, és megrándult az arcom.

– Viszonoztam a szívességedet.

Edward elmosolyodott.

– Igaz.

A kezemen a vágások már be voltak kötözve. Úgy néztem ki, mintha egy múmia kezét tették volna rám, csak lebarnítva. A bérgyilkos gyengéden megérintette a vádlimon a harapásnyomot.

– Engem ez aggaszt.

– Engem is.

– Nincs elszíneződés – nézett fel rám. – Nem fáj?

– Nem. Ez nem egy kifejlett lamia volt, lehet, hogy nem volt annyira mérgező. Mellesleg, gondolod, hogy St. Louisban tartanak valahol lamia-ellenmérget? Már több mint kétszáz éve a kihalt fajok közé sorolják őket.

Edward megnyomkodta a sebet:

– Nem érzek duzzanatot.

– Már több mint egy órája történt, Edward. Ha a méreg hatni akart volna, mostanra már megtette volna.

– Igen – a bérgyilkos a sebre meredt. – Azért tartsd rajta a szemed.

– Nem is tudtam, hogy fontos vagyok neked – csipkelődtem. Edward közönyös, üres arccal válaszolt.

– Nélküled sokkal kevésbé volna izgalmas a világ.

A hangja monoton volt, érzelemmentes. Mintha ő maga itt se lett volna. Mégis bókkolt nekem, ami Edwardtól hatalmas

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

dolognak számított.

– Ejnye, Edward, fékezd az izgalmad.

Ő erre apró mosollyal válaszolt, de a tekintete épp olyan távoli kék maradt akár a téli égbolt.

Egyfajta barátság volt köztünk, jóbarátok voltunk, de soha nem tudtam őt igazán megérteni. Edwardban túl sok minden rejtőzött, amihez nem lehetett hozzáférni, sőt észrevenni sem.

Régebben azt hittem, hogy ha arra kerülne a sor, engem is megölne, ha a szükség úgy kívánja. Most már nem voltam ebben olyan biztos. Hogyan lehetünk a barátai valakinek, akiről gyanítjuk, hogy egyszer meg is ölhet minket? Az élet egy újabb rejtélye.

– Elállt a vérzés – jelentette a bérgyilkos. Fertőtlenítőszerrel mázolt a sebre, aztán nekiállt, hogy ragtapasszal rögzítse rajta a kötszert. Ekkor megszólalt az ajtócsengő.

– Mennyi az idő? – kérdeztem.

– Három óra.

– A kurva életbe!

– Mi van?

– Idejön a pasim.

– A tiéd? Neked van pasid?

Szigorúan néztem Edwardra.

– Nem olyan nagy ügy.

Edward úgy vigyorgott, mint a közmondásos fakutya. Aztán felállt.

– Készen vagy. Beengedem a pasidat.

– Edward, légy vele rendes.

– Én, rendes?

– Jól van, akkor csak ne puffantsd le.

– Azt hiszem, ezt meg tudom oldani – azzal Edward kísértelt a fürdőszobából, hogy beengedje Richardot.

Mire gondolhat Richard, amikor az ajtóban egy másik pasi fogadja? És Edward biztos nem akar majd javítani a helyzeten. Valószínűleg felajánl majd Richardnak egy széket, anélkül,

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

hogy megmagyarázná, kicsoda ő. De abban sem voltam biztos, hogy én meg tudnám magyarázni. „Ő az én bérnyiikos haverom”. Na nem. Egy vámpírvadász kollégám, talán.

A hálószoza ajtaja csukva volt, úgyhogy zavartalan magányban öltözhettem fel. Megpróbáltam melltartót venni, de ráébredtem, hogy rohadtul fáj a hátam. Ebből nem lesz melltartó. Ez behatárolta, mit vehetek fel, hacsak nem akartam Richardnak a tervezettnél több látnivalót biztosítani. Ezenkívül szemmel akartam tartani a kígyómarást. Úgyhogy a nadrág is kiesett.

Legtöbbször XXL-es pólókban aludtam, és az ehhez felvett farmer számított nálam hálóköntösnek. Pedig volt egy igazi hálóköntösöm is. Kényelmes, a színe szép fekete, a fogása selymes, és egyáltalán nem átlátszó.

Egy fekete selyemkombiné illetett hozzá, de úgy döntöttem, ez már túl barátságos lenne ahhoz képest, amelyet szerettem volna. Mellesleg a kombiné nem is volt kényelmes. A szexi fehérnemű ritkán az.

A gardróbom hátuljából előhúztam a köntöst, és belebújtam. Sima volt, kellemesen érintette a bőrömet. Elöl átlapoltam, úgyhogy a köntös díszes szegélye elég magasra ért a mellemen, aztán szorosan megkötöttem a fekete övet. Nem szerettem volna, ha szétcsúszik a ruha.

Az ajtónál hallgatóztam egy pillanatig, de nem hallottam semmit. Se beszédet, se mászkálást, semmit. Kinyitottam az ajtót, és kiléptem.

Richard a kanapén ült. A kanapé háttámláján egy nyaláb jelmez hevert átvetve. Edward kávét csinált a konyhában, mintha ez az ő lakása lett volna.

Richard felém fordult, amikor beléptem. A szeme csak kicsit kerekedett el. A hajam még mindig vizes volt a zuhany után, rajtam a szexi pongyola – mit gondolhatott rólam?

– Szép a ruhád – jegyezte meg Edward.

– Ajándékba kaptam egy túl derűlátó udvarlómótól.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Nekem tetszik – dicsérte Richard.

– Csak semmi szellemes megjegyzés, különben mehettek a francba.

A fiú szeme Edward felé villant.

– Megzavartam valamit?

– Ő csak egy munkatársam, semmi több – összevont szemöldökkel néztem Edwardra: csak merészeljen mondani valamit. Edward mosolygott, és mindhármunknak kávét töltött.

– Üljünk az asztalhoz – javasoltam. – Én nem iszom kávét a fehér kanapén ülve.

Edward a kis konyhaasztalra tette a három bögrét. Aztán a konyhai pultnak támaszkodott, meghagyta nekünk a két széket.

Richard a szófán hagyta a kabátját, és leült velem szemben. Kékeszöld pulóvert viselt, a mellén keresztben sötétebb kék mintával. Ez a szín kiemelte tökéletes barna szemét. Az arccsontja magasabbnak tűnt. A jobb arcán apró ragtapasz éktelenkedett. A haja enyhén vörösés fényben játszott. Csodálatos, mit tehet az emberrel a megfelelő szín.

Nem kerülte el a figyelmemet az a tény, hogy remekül néztem ki a fekete köntösben. Richard arckifejezéséből ítélve ezt ő is észrevette, de a tekintete minduntalan Edwardra tévedt.

– Edward meg én azokra a vámpírokra vadásztunk, akik elkövelték a gyilkosságokat.

Richard szeme tágra nyílt.

– Kiderítettetek valamit?

Edwardra néztem.

Ő megvonta a vállát. A kérdés nekem szólt.

Richard mindig Jean-Claude körül ólálkodott. Vajon Jean-Claude embere volt? Szerintem nem, de akkor is... Mindig jobb az elővigyázatosság. Ha tévedtem, majd később bocsánatot kérek. Ha igazam volt, akkor csalódnai fogok Richardban, de egyben örülök is majd, hogy nem mondtam el neki.

– Legyen elég annyi, hogy ma veszítettünk.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– De élsz – jegyezte meg Edward.

Volt benne valami.

– Ma majdnem meghaltál?! – kérdezte Richard felháborodott hangon.

Mit válaszolhattam volna?

– Nehéz napom volt.

A fiú Edwardra sandított, majd ismét rám nézett.

– Mennyire nehéz?

Felmutattam neki a bekötözött kezem.

– Pár horzsolást és vágást szereztem, ez nem is olyan sok. Edward a kávésbögréjébe somolygott.

– Anita, áruld el az igazat – kérte Richard.

– Semmiféle magyarázattal nem tartozom neked – a hangom csak kissé tűnt védekezőnek.

Richard lebámult a saját kezére, aztán fölnézett rám. Összeszorult a torkom a tekintetétől.

– Igazad van. Nem tartozol nekem semmivel.

Azon kaptam magam, hogy mégis kicsúszik a számon valami magyarázat.

– Akár úgy is felfoghatnád, hogy nélküled mentem barlangászni.

– Ezt hogy érted?

– Egy hosszú séta után egy vízzel teli alagúton kellett átjutnom, hogy elmenekülhessek a rosszfiúk elől.

– Mennyire volt tele vízzel?

– A plafonig, teljesen.

– Meg is fulladhattál volna – a fiú ujjai a kezemhez értek.

Belekortyoltam a kávémba, és arrébb húztam a kezem az övétől, de ahol hozzám ért, mintha maradt volna utána valamilyen illat.

– Mégsem fulladtam meg.

– Nem ez a lényeg – vetette ellen.

– De igen – erősködtem. – Ez az. Ha velem akarsz járni, hozzá kell szoknod a munkamódszereimhez.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Richard bólintott.

– Igaz, igazad van – a hangja lágyan csengett. – Csak váratlanul ért a dolog. Ma kis híján meghaltál, és úgy ülsz itt, kávézgatva, mintha ez teljesen normális lenne.

– Nekem az is, Richard. Ha nem tudsz ezzel megbirkózni, lehet, hogy meg se kéne próbálnunk együtt – mondtam, de közben észrevettem Edward arckifejezését. – Mit vigyorogsz?

– Hogy milyen nyájasan és udvariasan bánsz a férfiakkal.

– Ha csak ennyi hasznodat lehet venni, menj innen.

A bérgyilkos letette bögréjét a konyhapultra.

– Magatokra hagylak benneteket, galambocskáim.

– Edward – szóltam figyelmeztetően.

– Megyek már.

Kikísértem őt az ajtóhoz:

– Még egyszer kösz, hogy itt voltál, akkor is, ha követtél engem.

A férfi előhúzott egy sima fehér névjegykártyát, rajta egy feketével nyomtatott telefonszámmal. Ennyi volt az egész, se név, se cégjelzés, de hát mi is lett volna a megfelelő? Egy véres tör, vagy talán egy füstölgő puskacső?

– Ha kellek, hívd ezt a számot.

Edward azelőtt soha nem adta meg nekem a telefonszámát. Olyan volt, mint egy fantom – megjelent, amikor csak akart, vagy eltűnt, tetszése szerint.

Egy telefonszámot le lehetett nyomozni. Nagyon megbízott bennem, hogy nekem adta a számot. Lehet, hogy mégsem ölne meg.

– Köszönöm, Edward.

– Még egy jó tanács. A mi szakmánkban dolgozó emberek nem jók udvarlónak.

– Tudom.

– Miből él a fazon?

– Felső tagozatos biológiatanár – feleltem.

Edward csak a fejét csóválta.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Hát, sok szerencsét – ez volt az utolsó döfése, mielőtt távozott.

A névjegyet a pongyola zsebébe csúsztattam, és visszamentem Richardhoz. Biológiatanár volt, de közben a szörnyekkel lófrált. Láta eldurvulni a dolgokat, de ez nem nagyon akasztotta ki. Meg tudott birkózni a dologgal? És én meg tudtam? Csak egy randiról volt szó, és én máris kerestem a bajt, ami pedig talán soha nem fog megtörténni. Lehet, hogy egyetlen kettesben töltött este után megutáljuk egymást. Már történt velem ilyen azelőtt.

Richard tarkójára bámultam, és elméláztam: lehet, hogy a fűtjei tényleg olyan puhák, amilyennek kinéznek? Azonnal előntött az izgalom. Ettől zavarba jöttem, de ez nem olyan nagy ritkaság. Na jó, számomra ritkaság volt. Egy kicsit.

Éles fájdalom futott végig a lábamon. Azon a lábamon, amit a lamia-izé megmart. Könyörgök, ne. A konyhapultnak dőltem. Richard zavartan nézett.

Félresöpörtem a köntöst. A lábam megduzzadt, és lilásra színeződött. Hogyhogy nem vettem észre?

– Említettem már, hogy ma megharapott egy lamia?

– Csak hülyéskedsz – mondta Richard.

Megráztam a fejem.

– Azt hiszem, be kell, hogy vigyél a kórházba.

Ő felkelt, és meglátta a lábamat.

– Úristen. Ül le.

Kezdett kivenni a víz. Pedig nem volt meleg a lakásban.

Richard a kanapéhoz támoogatott.

– Anita, a lamiák már kétszáz éve kihaltak. Senki nem fog tudni ellenmérget adni.

Rábámultam.

– Azt hiszem, erre a randira már nem kerítünk sort.

– Egy frászt, nem fogok itt ülni, és nézni, ahogy meghalsz. A farkasembereket nem lehet megmérgezni.

– Úgy érted, el akarsz velem rohanni Stephenhez, és

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

hagyod, hogy megharapjon?

– Úgy valahogy.

– Inkább a halál.

Valami megvillant a tekintetében, amit nem tudtam megfejtetni. Talán fájdalom.

– Ezt komolyan gondolod?

– Igen – hullámokban tört rám a hányinger. – Hányynom kell.

Megpróbáltam felkelni, és elindulni a fürdőszoba felé, de összeestem a fehér szőnyegen, és vért okádtam. Élénkpiros, friss vért. Szép lassan elvéreztem belülről.

Richard hűvös kezével a homlokomat fogta, karjával a derekamat ölelte át. Addig hánytam, míg végül teljesen kimerült és üres nem lettem. Richard felemelt, és a kanapéra fektetett. Keskeny, fényes alagutat láttam, amelyet sötétség vett körül. A sötétség fölemésztette a fényt, és én nem tudtam megakadályozni. Éreztem, hogy elsodródnom valahová. Nem fájt. Még csak nem is félttem.

Utoljára Richard hangját hallottam: – Nem hagylak meghalni. Szép gondolat volt.

Álmodtam. Egy nagy, mennyezetes ágy közepén ültem. Az ágy súlyos kék bársonyfüggönye olyan színű volt, mint az ég éjfélkor. A bársony derékalj puha tapintású. Hosszú fehér hálóinget viseltem, gallérján és ujján csipkedíszítéssel. Még soha nem volt hasonló hálócuccom. Ebben az évszázadban nem ez volt az általános.

A falat kék és aranyszínű tapéta borította. A hatalmas kandallóban lobogott a tűz, táncoló árnyékokat vetve körben a falra. Jean-Claude a szoba sarkában állt, narancsszínű és fekete árnyakban fürödve. Ugyanaz az átlátszó elejű ing volt rajta, mint amiben utoljára láttam.

Elindult felém, a hajában, az arcán és a tekintetében megcsillant a tűz fénye.

– Ezekben az álmokban miért nem öltöztetsz soha normális ruhába?

Jean-Claude megtorpant.

– Nem tetszik a hálóing?

– Baromira nem.

A vámpír félmosollyal válaszolt.

– Mindig is eredeti volt a szóhasználatod, ma petité.

– A rohadt életbe, ne hívjál már így!

– Ahogy parancsolod, Anita – valami nem tetszett abban, ahogy a nevemet ejtette.

– Mit forgatsz a fejedben, Jean-Claude?

A vámpír megállt az ágy mellett, és kigombolta az ingén a legfelső gombot.

– Mit csinálsz?

Még egy gomb, aztán még egy, aztán Jean-Claude kihúzta az inget a nadrágjából, és hagyta a padlóra csúszni. Meztelen mellkasa majdnem olyan fehér volt, mint a hálóing. A mellbimbója sápadt és kemény. Engem a sötét szőrzet izgatott nagyon, ami vékony vonalban kezdődött a vámpír hasa alján, majd a nadrágjában tűnt el.

Jean-Claude fölmászott az ágyra. Én hátrébb húzódtam,

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

úgy szorítva magamhoz a fehér hálóinget, mint valami rossz, Viktória-korabeli regény hősnője.

– Engem nem lehet ilyen könnyen elcsábítani.

– Érzem a vágyad ízét, Anita. Tudni szeretnéd, milyen, ha a bőröm a meztelen testedhez ér.

Lekecmeregtem az ágyról.

– Hagyjál békén, a kurva életbe! Komolyan mondom.

– Ez csak egy álom. Még álmodban sem engeded szabadjára a kéjvágyad?

– Veled soha nem csak egy álom.

A vámpír hirtelen ott termett előttem. Nem is láttam, hogy megmozdult. A két karját összefonta a hátam mögött, aztán egyszerre csak a padlón feküdtünk a kandalló előtt.

Jean-Claude meztelen vállán táncolt a tűz visszfénye. A bőre finom volt, sima és makulátlan, olyan puha, hogy legszívesebben örökké csak simogattam volna. Teljes testsúlyával rám nehezedett, a padlóhoz szorított. Éreztem, hogy a teste vonala egybeolvad az enyémmel.

– Egyetlen csók, aztán elengedlek.

Pár centi távolságból bámultam az éjkék szemébe. Meg se tudtam szólalni. Félrefordítottam az arcom, hogy ne kelljen a tökéletes arcába néznem:

– Csak egy csók?

– Becsületszavamra – suttogta.

Újra feléje fordultam.

– A becsületszavad szart se ér.

Az arca az arcom fölé hajolt, az ajkunk csaknem összeért.

– Csak egy puszi.

Az ajka puha volt és gyengéd. Arcon csókolt, aztán az ajka végigsúrolta az arcom oldalát, végül a nyakamhoz ért. A haja végigsöpört az arcomon. Azt hittem, a göndör haj mindig durva szálú, de az övé selymesen lágy és finom volt, akár a kisbabáké.

– Csak egy csók – lehelte a nyakam bőrére, a nyelvével az

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

ütőerem lüktetését ízlelgetve.

- Hagyd abba.
- Te is akarod.
- Hagyd abba, de rögtön!

Jean-Claude belemarkolt a hajamba, és hátrahajlított a nyakam. Az ajka fölhúzódtott, előtűntek a szemfogak. A tekintete örvénylő kék volt, a szeme fehérje teljesen eltűnt.

– NEE!

– Az enyém leszel, ma petité, még akkor is, ha ez csak az életed megóvása miatt szükséges – Jean-Claude feje lecsapott, akár egy kígyó. Aztán arra ébredtem, hogy egy ismeretlen hely plafonját bámulom.

A mennyezetről lelógó fekete és fehér függönyök lágy legyezőalakot formáztak. Az ágyon fekete szaténlepedő, túl sok szétdobált párnával. Minden párna fekete vagy fehér volt. Fekete, spagettipántos hálóingbe voltam öltöztetve. Igazi selyemnek tűnt, és tökéletesen illett rám.

A padlót süppedős fehér szőnyeg fedte. A szoba két távolabbi sarkában egy fekete, lakkozott fésülködőasztal, illetve egy fiókos szekrény állt. Felültem, és megláttam magam a fésülködőasztal tükreben. A nyakam ép volt, sehol egy harapás. Csak álom volt, csak álom – de én ennél okosabb voltam. A hálósobán minden kétséget kizáróan Jean-Claude ízlése érződött.

Az előbb még kígyóméregtől haldokoltam. Hogy kerültem ide? A Kárhozottak Cirkusza alagsorában voltam, vagy valami teljesen más helyen? A jobb csuklóm sajgott.

Fehér gézbe volt pólyálva a csuklóm. Pedig úgy emlékeztem, a barlangban nem sérült meg.

Megbámultam magam a tükörben. A fekete hálóingben sápadtnak látszott a bőröm, a hajam hosszú és fekete volt, illett a hálóinghez. Felkacagtam. Illettem a berendezéshez. Illettem a rohadt berendezéshez.

Az egyik fehér függöny mögött kinyílt egy ajtó. Egy pillanatra

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

kőfalakat láttam a függöny mögött. Jean-Claude-on csak egy selyem pizsamanadrág volt. Mezítláb lépkedett felém. Csupasz mellkasa épp úgy nézett ki, mint álmomban, a kereszt alakú égési sebhelytől eltekintve. Az álmomban ez hiányzott. Elrontotta teste márványszerű tökéletességét, de valahogy valószerűbbnek látszott ettől.

– Ez a pokol – mondtam. – Ez biztosan a pokol.

– Hogyan, ma petité?

– Azon gondolkoztam, hol vagyok. Ha te is itt vagy, akkor ez csak a pokol lehet.

A vámpír elmosolyodott. Túlságosan elégedettnek látszott, akár egy jól táplált kígyó,

– Hogy kerültem ide?

– Richard hozott.

– Akkor tényleg megmérgezték. Az ugye nem az álom része volt?

A vámpír leült az ágy túlsó végébe, olyan távol tőlem, amennyire csak lehetett. Más ülőhely nem volt a szobában.

– Nem, a méreg sajnos nagyon is igazi volt.

– Nem mintha panaszkodnék, de miért is nem haltam meg?

Jean-Claude a mellkasához húzta és átölelte a térdét, furcsán gyámoltalan mozdulattal.

– Megmentettelek.

– Ezt magyarázd meg.

– Te is tudod.

– Mondd ki – ráztam meg a fejem.

– A harmadik jel.

– Nincs rajtam harapásnyom.

– De a csuklód be van kötözve. Egy sebhely van rajta.

– Te szemét.

– Megmentettem az életed.

– Ittál a véremből, míg én öntudatlan voltam!

Ő alig észlelhetően bólintott.

– Te mocskos rohadék!

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Az ajtó ismét kinyílt, és Richard lépett be rajta.

– Te gennyláda, hogy voltál képes Jean-Claude kezére adni?

– Úgy tűnik, Anita nem túl hálás nekünk, Richard.

– Azt mondtad, inkább meghalsz, mint hogy farkasember legyél.

– És inkább meghalok, mint hogy vámpír legyek.

– Nem harapott meg. Nem leszel vámpír.

– Örök időkre a rabszolgája leszek. Mekkora különbség!

– Ez csak a harmadik jel, Anita. Még nem vagy a szolgája.

– Nem ez a lényeg – meredtem rá. – Nem érted? Inkább hagytál volna meghalni, mint hogy ezt csináld!

– Ez azért nem feltétlenül rosszabb a halálnál – vetette közbe Jean-Claude.

– Vér folyt az orrodból és a szemedből. A karjaim közt véreztél volna el. Richard pár lépést tett az ágy felé, aztán megállt. – Nem hagyhattalak csak úgy meghalni – mondta, és tehetetlenül felém nyújtotta a kezét.

Felálltam a selyemhálóingben, és kettejükre bámultam.

– Lehet, hogy Richardnak nem jutott eszébe ennél jobb, de te tudtad, hogyan érzek, Jean-Claude. Neked semmi mentséged nincs.

– Esetleg én sem bírtam végignézni, ahogy meghalsz. Erre még nem gondoltál?

Megráztam a fejem.

– Mivel jár a harmadik jel? Miféle hatalmat biztosít még neked fölöttem?

– Most már az álmaidon kívül is megszólalhatok az elmédben. De a te erőd is megnőtt, ma petité. Most már nagyon nehéz téged megölni. A méreg egyáltalán nem fog hatni rád.

Csak ráztam tovább a fejem.

– Nem akarom hallani. Ezt soha nem bocsátom meg neked, Jean-Claude.

– Nem is hittem, hogy megbocsátod – felelte.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Reményvesztettnek látszott.

– Valami ruha kéne, meg az, hogy hazavigyenek. Ma éjjel dolgoznom kell.

– Anita, ma kétszer is kis híján meghaltál. Hogy lehetsz...

– Elég, Richard. Ma muszáj dolgozni mennem. Szükségem van valamire, ami az enyém, és nem az övé. Erőszakos tetű.

– Keress neki valami ruhát, Richard, és vidd őt haza. Időre van szüksége, hogy hozzászokjon ehhez a változáshoz.

Rámeredtem Jean-Claude-ra, aki még mindig az ágy sarkában kuporgott. Imádnivalóan nézett ki, és ha lett volna nálam pisztoly, ott a helyszínen agyonlövöm. A félelem kemény, hideg csomó volt a gyomromban. Jean-Claude a szolgájává akart tenni, akár tetszik ez nekem, akár nem. Visítozhattam, tiltakozhattam, és ő tudomást se venne róla.

– Ha bármilyen okból újra a közelembbe jössz, Jean-Claude, megöllek.

– Most már három jel köt minket össze. Benned is kárt tenne a dolog.

Felnevettem, keserűen.

– Igazán azt hiszed, hogy ez nekem számít?

A vámpír rám bámult, az arca nyugodt volt, kiismerhetetlen, bájos.

– Nem – válaszolta. Aztán mindkettőnknek hátat fordított, és így folytatta: – Vidd őt haza, Richard. Bár, nem irigyellek ezért az útért. – Mosolyogva pillantott hátra. – Anita meglehetősen szabadszájú tud lenni, amikor dühös.

Le akartam őt köpni, de az nem lett volna elég. Akkor, ott, nem tudtam megölni őt, úgyhogy ennyiben hagytam a dolgot. Kényszeredett méltósággal, Richardot követve kiléptem az ajtón, és nem néztem vissza. Nem akartam látni Jean-Claude tökéletes profilját a fésülködőtükörben.

A vámpíroknak elvileg nem lehetett volna tükörképük, illetve lelkek. De Jean-Claude-nak volt tükörképe. Vajon lelke is volt? Számított ez? Nem, úgy döntöttem, egyáltalán nem számít. Ki

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

fogom adni Jean-Claude-ot Olivernek.

Mr. Oliver kezére fogom juttatna a várost. Merényletet készültem elkövetni a Város Ura ellen. Még egy jel, és örök időkre az övé leszek. Azt már nem.

Örökre vele együtt. Engem senki nem kényszeríthet rá semmire, még az örökké valóság sem.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Végül egy húszas évekbeli ruhában kötöttem ki, olyanban, aminek csípőig ér a dereka. A helyzeten az a tény sem javított, hogy a ruha kábé három számmal volt nagyobb a kelleténél. De a cipő legalább illett rám, még úgy is, hogy magas sarkú volt. Jobb, mint mezítláb járni. Richard felcsavarta a kocsiban a fűtést, mert visszautasítottam a felajánlott kabátját.

Még egyszer sem randiztunk, és máris veszekedtünk. Ez még nálam is rekordnak számított.

– Életben maradtál – ismételte ő hetvenedszerre.

– De milyen áron?

– Szerintem az élet mindig érték. Szerinted nem?

– Ne filozofálj itt nekem, Richard. A szörnyek kezére játszottál, és ők eszközként használnak engem. Nem érted, hogy Jean-Claude egész időig csak az ürügyet kereste, hogy ezt tehesse velem?

– Megmentette az életed.

Úgy tűnt, ennél többre nem terjednek ki az érvei.

– De nem azért csinálta, hogy megmentse az életem. Azért csinálta, mert a rabszolgájává akar tenni.

– Egy halandó szolga nem rabszolga. Majdnem a fordítottja. Jean-Claude-nak szinte semmi hatalma nem lesz fölötted.

– De képes lesz megszólalni a fejemben, meg fogja szállni az álmaimat – mondtam, és megráztam a fejem. – Ne hagyd, hogy behülyítsen téged.

– Neked elment a józan eszed – közölte. Ezzel betelt a pohár.

– Az én csuklómat szabdalták szét, abból vacsorázott a Város Ura! Ivott a véremből, Richard.

– Tudom.

Volt valami abban, ahogy ezt mondta.

– Végignézted, te perverz disznó!

– Nem, nem úgy történt!

– Miért, hogy történt? – Összefont karra ültem, és dűhtől kimeredt szemmel bámultam rá. Szóval itt talált rajta fogást

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Jean-Claude. Richard kukkoló volt.

– Meg akartam győződni arról, hogy nem csinál mást, mint ami az életben maradásodhoz szükséges.

– Mi mást csinálhatott volna még? A véretem szívta!

Richard hirtelen csak az útra figyelt, nem nézett rám.

– Meg is erőszakolhatott volna.

– Vér folyt a szememből és az orromból, te mondtad. Ez szerintem nem hangzik túl romantikusán.

– Az a sok vér, úgy tűnt, felizgatja.

Richardra meredtem.

– Komolyan beszélsz?

Ő bólintott.

Ahogy ott ültem, tetőtől talpig kirázott a hideg.

– Miből gondoltad, hogy meg akar erőszakolni?

– Mikor felébredtél, fekete volt a lepedő. Az első lepedő viszont fehér volt. Jean-Claude ráfektetett téged, aztán vetkőzni kezdett. Rólad is levette a köntöst. Minden csupa vér volt. Jean-Claude összekente a vérrel az arcát, és meg is kóstolta. Aztán egy másik vámpír odaadott neki egy kicsi aranykést.

– Több vámpír is volt ott?

– Olyan volt, mint egy szertartás. A közönség fontosnak tűnt. Aztán ő megvágta a csuklód, és ivott belőle, de a kezével... a melledet fogdosta. Mondtam neki, hogy azért vittelek el hozzá, hogy életben maradj, nem azért, hogy ő megerőszakolhasson.

– Ezzel biztos óriási sikered volt.

Richard hirtelen nagyon elcsöndesedett.

– Mi az?

Ő csak a fejét rázta.

– Mondd el, Richard. Komolyan tudni szeretném.

– Jean-Claude rám nézett, csupa vér volt az arca, és azt mondta: „Nem azért vártam ilyen sokáig, hogy megfosszam őt attól, amit szabad akaratából szeretnék megkapni tőle. De nagy a kísértés.” Aztán rád nézett, és volt valami az

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

arckifejezésében, Anita. Iszonyúan ijesztő volt. Ő tényleg azt hiszi, hogy meg fogod gondolni magad. Hogy te is meg fogod szeretni őt.

– A vámpírok nem tudnak szeretni.

– Biztos vagy benne?

A fiúra pillantottam, aztán félrenéztem. Kinéztem az ablakon, és bámultam a napfényt, ami épp fakulni kezdett.

– A vámpírok nem tudnak szeretni. Képtelenek rá.

– Ezt honnan veszed?

– Jean-Claude nem szeret engem.

– Talán mégis, a maga módján.

Megráztam a fejem.

– A véremben fürdött. Fölvágta az ereimet. Én nem így képzelem el a szerelmet.

– Lehet, hogy ő igen.

– Akkor viszont ez nekem túl meredek.

– Remek, de ismerd el, hogy talán szeret téged annyira, amennyire képes rá.

– Nem.

– Megijeszt a gondolat, hogy szerethet téged, ugye?

Olyan erősen bámultam ki az ablakon, ahogy csak bírtam. Nem akartam erről beszélni. Legszívesebben az egész rohadt napot visszacsináltam volna.

– Vagy valami mástól félsz?

– Nem tudom, miről beszélsz.

– De, tudod. – Richard olyan magabiztosnak tűnt. Pedig nem ismert még eléggé, hogy ennyire biztos legyen magában.

– Mondd ki, Anita.

– Nincs semmi mondanivalóm.

– Azt mondod nekem, hogy egyetlen porcikád se kívánja őt. Hogy nem viszonznád a szerelmét.

– Nem szeretem őt. Ebben legalább biztos vagyok.

– De?

– Mennyire kitartó vagy! – mondtam.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Igen – felelte.

– Jól van, tetszik nekem. Ezt akartad hallani?

– Mennyire tetszik?

– Az kurvára nem a te dolgod.

– Jean-Claude figyelmeztetett, hogy tartsam magam távol tőled. Csak tudni szeretném, hogy tényleg beleavatkozok-e valamibe. Ha tetszik neked, talán nekem ki kéne maradnom a dologból.

– Richard, ő egy szörnyeteg. Te is láttad. Képtelen vagyok egy szörnyet szeretni.

– És ha ember volna?

– Ő egy egoista, basáskodó féreg.

– De ha ember volna?

Nagyot sóhajtottam.

– Ha ember volna, talán kialakulhatna köztünk valami, de még ha eleven is volna, Jean-Claude olyan egy tetű alak tud lenni. Nem hiszem, hogy működne a dolog.

– De meg se fogod próbálni, mert ő egy szörnyeteg.

– Ő halott, Richard, egy járkáló hulla. Mindegy, milyen csinos, vagy milyen erőszakos, akkor is halott. Én nem randizom hullákkal. Az embernek kell, hogy legyenek elvei.

– Akkor semmi hulla – summázta Richard.

– Semmi hulla.

– És mi van a vérfarkasokkal?

– Miért? Azt tervezed, hogy összehozol a haveroddal?

– Csak kíváncsi vagyok, hol húzod meg a határt.

– A farkasemberkór egy fertőző betegség. Az illető pedig már túlélte egy kegyetlen támadást. Olyan, mintha a megerőszakolt áldozatot hibáztatnánk.

– Randevúztál már alakváltóval?

– Ez még soha nem jött szóba.

– Mi mással nem randevúznál még?

– Azt hiszem, először is olyan lényekkel, akik nem emberek. Ezen még igazán nem gondolkoztam. Miért érdekel?

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Ő megrázta a fejét.

– Csak kíváncsiságból.

– Miért nem haragszom már rád?

– Talán mert örülsz annak, hogy élsz, mindegy, mi az ára.

A kocsival beállt a lakásom elé a parkolóba. Larry kocsija az én parkolóhelyemen várakozott.

– Talán tényleg örülsz annak, hogy élek, de majd ha kiderítem, valójában mi ennek az ára, értesítelek.

– Nem hiszel Jean-Claude-nak?

– Ha azt mondaná, hogy kék az ég, azt se hinném el neki.

Richard elmosolyodott.

– Bocs a randiért.

– Talán valamikor máskor ismét megpróbálhatjuk.

– Én örülnék – mondta.

Kinyitottam az ajtót, és reszketve álltam meg a csípős levegőn.

– Bármi történjék is, Richard, kösz, hogy vigyáztál rám. –

Kicsit haboztam aztán hozzátettem: – És bármivel tart sakkban Jean-Claude, szüntesd meg. Menekülj el tőle. Meg fog öletni téged.

Ő csak bólintott.

– Jó tanács.

– Amit te nem fogsz megfogadni – szögeztem le.

– Megtenném, ha tudnám, Anita. Kérlek, hidd el.

– Mivel tart fogva, Richard?

Ő megrázta a fejét.

– Megparancsolta, hogy ne mondjam el.

– Azt is megparancsolta, hogy ne randizz velem?

Ő vállat vont.

– Jobb, ha most méysz. Elkéssel a munkából.

Elmosolyodtam.

– Mellesleg befagy a seggem.

Ő is mosolygott.

– Tényleg sajtós a szókincsed.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Túl sok időt töltöttem a zsarukkal.

Ő ismét sebességbe tette a kocsit.

– Legyen jó az éjszakád.

– Megteszem, ami tőlem telik.

Richard biccentett. Becsuktam az ajtót. Úgy látszott, Richard Zeeman sem szívesen beszél arról, milyen hatalma van fölötte Jean-Claude-nak. Nem volt olyan szabály, ami előírta volna, hogy az első randin mindig őszintének kell lenni. Mellesleg Richardnak igaza volt. Késésben voltam a munkából.

Megkopogtattam Larry ablakát.

– Át kell öltöznöm, aztán már itt is vagyok.

– Ki hozott ide?

– A pasim – mondtam, és nem részleteztem tovább. Sokkal egyszerűbb volt, mint az igazság. Mellesleg nem volt túl messze tőle..

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

A Halloween az év egyetlen olyan éjszakája, amikor Bert engedi, hogy fekete ruhában dolgozzunk. Szerinte ez a szín túl harsányan hat a szokásos munkaidőben. Ma fekete farmer és egy olyan fekete pulcsi volt rajtam, amit a derék vonalában jókora, vigyorgó töklámpások díszítettek. Ezt koronázta meg a fekete, cipzáras, kötött melegítőfelsőm, plusz a fekete tornacipő. Még a Browning és a tokja a vállamon is illett hozzá színben. A tartalék pisztolyom a nadrágomban lapult. A sporttáskámban meg két extra tár. Vettem egy új kést ahelyett, amit kénytelen voltam a barlangban hagyni. A dzsekim zsebében egy Derringer rejtőzött, meg volt még két tartalék késem, egyik a derekamnál hátul, a másik a bokámon. Ne röhögjete. A puskámat otthon hagytam.

Ha Jean-Claude rájönne, hogy elárultam, megölne. És ha ő hal meg, arról tudnék? Megérezném? Valami azt súgta, igen.

Elővettem a névjegyet, amit Kari Inger adott, és tárcsáztam a számot. Ha már meg kellett tenni, jobb volt minél előbb.

– Halló.

– Kari Inger?

– Igen. Kivel beszélek?

– Anita Blake vagyok. Mr. Olivert keresem, beszélni szeretnék vele.

– Úgy döntött, kiadja nekünk a Város Urát?

– Igen.

– Legyen szíves tartani egy pillanatig, idehívom Mr. Olivert – mondta, és félretette a kagylót. Hallottam a távolodó lépteit, amíg csend nem lett a telefonban. Jobb volt, mint a gépzene.

Közeledő léptek, aztán:

– Halló, Miss Blake, örülök, hogy hívott.

Nagyot nyeltem, fájt.

– A Város Ura Jean-Claude.

– Őt kihagytam a számításból. Nem túl nagy a hatalma.

– Elrejtí az erejét. Bízson bennem, több van benne, mint gondolná.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

- Miért változtak meg az érzései, Miss Blake?
- Rám tette a harmadik jelet. Meg akarok szabadulni tőle.
- Miss Blake, ha ön háromszorosan egy vámpírhoz van kötve, és az a vámpír meghal, az meglehetősen súlyos csapásként érheti az ön szervezetét is. Meg is ölheti önt.
- Meg akarok szabadulni Jean-Claude-tól, Mr. Oliver.
- Még akkor is, ha ön belehal? – kérdezte a vámpír.
- Még akkor is.
- Szerettem volna más körülmények közt találkozni önnel, Miss Blake. Ön egy rendkívüli személyiség.
- Nem, csak már túl sok mindent láttam. Nem hagyom, hogy Jean-Claude megkaparintson.
- Nem fogom önt cserben hagyni, Miss Blake. Gondoskodom arról, hogy meghaljon.
- Ha nem így gondolnám, nem mondtam volna el önnek.
- Értékelem a bizalmát.
- Még valamiről tudnia kell. A lamia tegnap megpróbálta elárulni önt. Szövetkezett egy másik, Alejandro nevű mestervámpírral.
- Tényleg? – Oliver hangjából vidámság érződött. – És ő mit ajánlott fel Melanie-nak?
- A szabadságát.
- Igen, ez vihette a kísértésbe Melanie-t. Olyan rövid pórázon tartom.
- Melanie szaporodni próbált. Ön tudta ezt?
- Miről beszél?
- Tájékoztattam a pasasokról, különös tekintettel az utolsóra, aki már majdnem átváltozott. Oliver egy pillanatra elnémult.
- Rendkívül figyelmetlen voltam. El fogom intézni Melanie-t és Alejandrót.
- Remek. Örölnék, ha holnap felhívnának és értesítenének, hogyan mentek a dolgok.
- Hogy megbizonyodhasson Jean-Claude haláláról – tette hozzá Oliver.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

- Igen – válaszoltam.
- Vagy Kari, vagy én telefonálni fogunk önnek. De először is, hol találjuk meg Jean-Claude-ot?
- A Kárhozottak Cirkuszában.
- Milyen találó.
- Ez minden, amit elmondhatok.
- Köszönöm, Miss Blake, és boldog Halloweent.
- Röhögnöm kellett.
- Pokoli éjszaka lesz.

Oliver halkan kuncogott:

- Bizony. Viszonthallásra, Miss Blake.

A kezemben elnémult a telefon. A készülékre bámultam. Muszáj volt megtennem. Muszáj volt. De akkor miért szorult tőle össze a gyomrom? Miért éreztem késztetést arra, hogy fel kell hívnom Jean-Claude-ot, és figyelmeztetnem kell őt? A jelek miatt, vagy tényleg Richardnak lett volna igaza? Valami furcsa, torz módon mégis szerettem Jean-Claude-ot? Isten ments. Reméltem, hogy nem.

Mindenszentek estéje volt, már teljesen besötétedett. Larryvel két időpontunk volt. Ő idézi meg az első zombit, én meg a másodikat. Neki még egy volt hátra, nekem három. Egy szép, szokványos éjszaka.

Larry ruhája viszont nem volt szokványos. Bert arra bátorított minket, hogy hordjunk valami, az ünnephez illő ruhát. Én az említett pulcsit választottam. Larry jelmez mellett döntött. Kantáros, kék farmernadrágot vett fel, fehér ünneplő inget, aminek felgyűrte az ujját, szalmakalappal és munkásbakancssal. Amikor rákérdeztem, így válaszolt:

- Én vagyok Huckleberry Finn. Nem illik rám a szerep?

De, ilyen vörös hajjal és szeplős arccal tökéletesen illett rá. Most már össze volt vérezve az inge, de hát Halloween volt. Egy csomó ember rohangu a utcán művérrel összekelve. Ma éjjel beleolvadtunk a tömegbe.

Megszólt a csipogóm. Megnéztem a számot, Dolph volt

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

az. A francba.

– Ki az? – kérdezte Larry.

– A rendőrség. Keresnünk kell egy telefont.

A fiú rápillantott az órára a műszerfalon.

– Még sok időnk van. Megfelel a McDonald's az út mellett?

– Nagyszerű.

Imádkoztam, hogy ne újabb gyilkosság legyen. Egy szép, szokványos éjszakára vágytam. Az agyamban hátul, mint valami dal foszlánya, két mondat ismétlődött egyfolytában: „Jean-Claude meg fog halni ma éjjel. Te dobtad fel.”

Nem tűnt helyénvalónak, hogy biztos távolból ölessem meg őt. Hogy ne nézzek a szemébe, és ne én húzzam meg a ravaszt, és ne adjak neki előtte esélyt, hogy ő öljön meg engem. Fair play meg hasonlók. Szarok a fair playre: vagy ő hal meg, vagy én. Hát nem?

Larry megállt a McDonald's parkolójában.

– Iszom egy kólát, míg telefonálsz. Te kérsz valamit?

Megráztam a fejem.

– Jól vagy?

– Persze. Csak remélem, hogy nem egy újabb gyilkosság történt.

– Jézus, ez eszembe se jutott.

Kiszálltunk a kocsiból. Larry bement az étterembe. Én az előtérben maradtam a nyilvános telefontal. Dolph a harmadik csöngetésre vette fel.

– Storr őrmester.

– Anita vagyok. Mi van?

– Végre megtörtük a gyakornokot, aki köpött a vámpíroknak.

– Szuper. Azt hittem, megint egy gyilkosság.

– Ma biztos nem. A vámpírnak fontosabb dolga akadt.

– Hogy értsem ezt?

– Azt tervezi, hogy Halloween alkalmából a város összes vámpírját ráveszi, hogy embereket mészároljanak.

– Nem teheti. Erre csak a Város Ura volna képes, és ő is

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

csak akkor, ha elképzelhetetlenül erős.

– Én is így gondoltam. Lehet, hogy ez a vámpír örült.
Borzasztó gondolatom támadt.

– Van személyleírások a vámpírról?

– Vámpírokról – helyesbített Dolph.

– Olvasd fel.

Papírzörgést hallottam, aztán:

– Alacsony, sötét bőrű, nagyon udvarias. A gyakornok kétszer egy másik vámpírt is látott ezzel a fővámpírral. Középmagas, indián vagy mexikói származású, hosszú fekete hajjal.

Olyan erősen szorítottam a kagylót, hogy remegett tőle a kezem.

– Megmondta a vámpír, miért készül embereket irtani?

– Mert véget akar vetni a vámpírizmus legalizálásának.

Elégké képtelen indok egy vámpírtól, nem?

– Az – hagytam rá. – De akár még igaz is lehet, Dolph.

– Mi van?

– Ha ez a vámpírmester meg tudná ölni a Város Urát, és még hajnal előtt átvenné a hatalmat, lehet, hogy sikerül neki.

– Mit tehetünk mi?

Haboztam, kis híján azt mondtam Dolphnak, hogy védjék meg Jean-Claude-ot, de ez az ügy nem a rendőrségre tartozott. Mert ők állandóan a törvények meg a rendőri erőszak miatt aggódtak. Arra viszont semmi esélyük nem volt, hogy Olivert élve fogják el. Bármilyen történjék ma éjjel, annak tartós megoldásnak kell lennie.

– Anita, beszélj.

– Mennem kell, Dolph.

– Te tudsz valamit. Mondd el.

Letettem. A csipogómat is kikapcsoltam. Aztán a Kárhozottak Cirkuszának a számát tárcsáztam. Egy kellemes hangú nő vette fel a telefont:

– Kárhozottak Cirkusza. Ahol minden rémálmuk valóra válik.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

- Beszélnem kell Jean-Claude-dal. Sürgős.
- Épp más elfoglaltsága van. Hagy neki üzenetet?

Nagyot nyeltem, igyekeztem nem ordítani.

- Anita Blake vagyok, Jean-Claude halandó szolgája.

Mondja meg neki, hogy azonnal tolja oda a seggét a telefonhoz.

- De én...

– Végzetes következményei lesznek, ha nem beszélhetek vele.

– Oké, oké – mondta a csaj, aztán magamra hagyott Tom Petty egyik számának torz utánzatával.

Larry a kóláját fogva kijött az előtérbe.

- Mizújs?

Megráztam a fejem. Elnyomtam a készletést, hogy egyhelyben ugrálni kezdjek, attól sem jött volna hamarabb a telefonhoz Jean-Claude. Mozdulatlanul álltam, fél kézzel átöleltem magam. Mit csináltam? Könnyörgök, ne legyen túl késő.

- Ma petité?

- Hála az égnek.

- Mi történt?

- Csak figyelj. Egy vámpírúr épp a Cirkusz felé tart.

Elárultam neki a nevedet és a nappali menedéked helyét. A vámpír neve Mr. Oliver, és minden létező dolognál öregebb. Még Alejandrónál is. Sőt azt hiszem, ő Alejandro gazdája. Az egész egy csapda volt, hogy Oliver kezére játsszam a várost, és én belesétáltam.

Jean-Claude olyan hosszan hallgatott, hogy megkérdeztem:

- Hallottad, mit mondtam?

- Tényleg meg akartál ölni.

- Mondtam, hogy meg fogom próbálni.

- Most viszont figyelmeztetsz. Miért?

– Oliver azért akarja uralni a várost, hogy minden vámpírt kiküldhessen embereket ölni. Vissza szeretné hozni a régi szép napokat, amikor még vadásztak a vámpírokra. Azt mondta, a

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

legalizált vámpírok túl gyorsan terjeszkednek. Egyetértek vele, de nem tudtam, mire készül.

– Vagyis, hogy a drága halandóidat megmentsd, most Olivert árulod el.

– Nem erről van szó. A rohadt életbe, Jean-Claude, a lényegre figyelj. Oliverék már úton vannak. Lehet, hogy már oda is értek. Védekezned kell.

– Hogy az embertársaid ne kerüljenek veszélybe.

– Meg hogy a te vámpírjaid se kerüljenek veszélybe. Vagy tényleg azt szeretnéd, hogy Oliver irányítsa őket?

– Nem. Intézkedni fogok, ma petité. Legalábbis felvesszük vele a harcot – ezzel letette.

Larry tágra nyílt tekintettel bámult rám.

– Mi a fene történik, Anita?

– Larry, ne most. – A táskámból előhalásztam Edward névjegyét. De nem volt már több huszonöt centesem. – Nincs negyed dollárod?

– Dehogynincs – a srác odaadta a pénzt, minden további kérdés nélkül. Rendes gyerek.

Tárcsáztam a számot.

– Kérlek, vedd fel, kérlek, vedd fel. A hetedik csengésre vette fel.

– Edward, itt Anita.

– Mi történt?

– Volna kedved becserkészni két, Nikolaosnál öregebb vámpírt?

Hallottam, mekkorát nyelt.

– Veled mindig olyan jól szórakozom. Hol találkozunk?

– A Kárhozottak Cirkuszánál. Van egy tartalék puskád?

– Most nincs nálam.

– Szar ügy. Találkozunk a Cirkusz előtt, amilyen hamar csak lehet. Edward, ma éjjel egetverő balhé lesz.

– Jó programnak tűnik Halloweenra.

– Akkor ott találkozunk.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Viszlát, és kösz a meghívást.

Komolyan gondolta. Edward normál bérnyilkosként kezdte, de embert ölni túl könnyű volt neki, úgyhogy átnyergelt vámpírokra és farkasemberekre. Még nem találkozott olyannal, akit ne tudott volna megölni, különben is, mit ér az élet egy kis kihívás nélkül?

Larryre néztem.

– Kölcsön kell vennem a kocsidat.

– Nélkülem nem mész sehová. Hallottam, amit beszéltél, és most nem fogok kimaradni belőle.

Vitatkozni akartam, de nem volt rá idő.

– Oké, gyerünk.

Larry elvigyorodott. Örült. Nem tudta, mi fog történni ma éjjel, mire készültünk. Én igen. És egyáltalán nem örültem.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

A Cirkusz ajtaján belépve megtorpantam, és megbámultam a jelmezek áradatát, az emberi csillogást. Soha nem láttam még ilyen zsúfoltnak a helyet. Edward mellettem állt, hosszú fekete köpenyben és halálfejes álarcban. A Halál Halálnak öltözött; ugye vicces? Ezenkívül a bérnyílkosnál volt még egy lángszóró, a hátára kötözve, valamint egy Mini-Uzi, meg ki tudja, mennyi más fegyver, a teste különböző tájain elrejtve. Larry sápadtnak, de elszántnak látszott. Az én Derringerem volt a zsebemben. De a fiú semmit sem tudott a fegyverekről. A Derringer csak sükségmegoldás volt, mert Larry nem volt hajlandó a kocsiban maradni. Jövő héten, ha még életben vagyunk, kiviszem őt a lőtérré.

Egy madárjelmezbe öltözött, tyúktoll- és parfümillatú hölgy vonult át előttünk. Kétszer is meg kellett nézmem, hogy biztos legyek benne: tényleg csak jelmez. A mai éjszakán az összes alakváltó az utcán flangálhatott, és az emberek csak annyit mondanak: „Jó a jelmezed.”

Halloween éjszakáján a Kárhozottak Cirkuszában voltunk. Bármi megtörténhetett.

Egy karcsú, fekete nő jött oda hozzánk, a bikinijén és egy díszes álarcn kívül nem volt rajta semmi. Egészen közel kellett lépnie hozzám, hogy a tömeg morájában meghalljam őt:

– Jean-Claude küldött, hogy vigyelek hozzá.

– Te ki vagy?

– Rashida.

Megráztam a fejem.

– Rashidának két nappal ezelőtt letépték a karját – mondtam, és a nő karjának tökéletesen ép húsára bámultam. – Te nem lehetsz ő.

A nő megemelte a maszkot, hogy láthassam az arcát, aztán elmosolyodott:

– Gyorsan gyógyulunk.

Tudtam, hogy a farkasemberek gyorsan gyógyulnak, de azt nem, hogy ilyen gyorsan, ilyen súlyos sérüléssel is. A jó

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

halottkeltő holtig tanul.

Rashida ringó csípőjét követve a tömegbe vegyültünk. A bal kezemmel elkaptam Larry kezét:

– Ma éjjel maradj közvetlenül mellettem.

A srác bólintott. Átfurakodtam a tömegen, a kezét szorongatva, mintha a gyerekem vagy a szeretőm lett volna. Még a gondolatát se bírtam elviselni, hogy valami baja essen. Na jó, ez nem volt igaz. Csak annak a gondolatát nem bírtam elviselni, hogy meghalhat. Ma éjjel a halál volt a főmumus.

Edward szorosan a nyomunkban jött utánunk. Némán, akár a névrokona, bízva abban, hogy hamarosan megölhet majd valamit.

Rashida a nagy, csíkos cirkuszi sátor felé vezetett bennünket. Vissza Jean-Claude irodájába, gondoltam. Egy szalmakalapos, csíkos kabátot viselő férfi ránk szólt:

– Elnézést, de már az összes jegy elkelt.

– Perry, én vagyok. Ezek azok, akikre a Mester várt – intett felénk a hüvelykujjával Rashida.

A férfi elhúzta a sátorponyvát, és intett, hogy bemehetünk. A felső ajkán verejtek csíkja látszódott. Meleg volt a Cirkuszban, de az az érzésem támadt, hogy ez nem az a fajta izzadság volt. Mi történt a sátor belsejében? Nem lehetett nagyon rossz, ha közönség előtt mutatták be. Ugye?

A lámpák forrón ragyogtak. Izzadni kezdtem a melegítőfölsőben, de ha leveszem, az emberek mind a pisztolyomra merednek majd. Azt pedig utáltam.

A mennyezetre két gyűrűt szereltek, a gyűrűkre függönyöket akasztottak, két, elfüggönyözött részt hozva létre a cirkusz porondján. A két eltakart részt reflektorok vették körbe. A függönyök olyanok voltak, akár két prizma. Minden egyes lépésünkre szétfolyt és megváltozott az anyag színe. Nem tudtam pontosan, hogy maga az anyag volt ilyen, vagy a reflektorral csináltak valami trükköt. Akárhogy is, jó kis effekt volt.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Rashida megállt a rács előtt, ami a közönséget tartotta vissza.

– Jean-Claude azt akarta, hogy mindenki legyen jelmezben, de kifutottunk az időből – mondta, és megrángatta a pulcsimat.
– Be kell érnünk ezzel, csak a melegítőfölsődet vedd le.

Kihúztam a kezéből a pulcsimat.

– Hogy érted azt, hogy jelmezben?

– Feltartod a műsort. Dobd le a dzsekidet, és gyere.

Rashida egy hosszú, lusta mozdulattal átugrott a rácson, aztán mezítláb, kecsesen átvonult a porond fehér padlóján. Visszanézett ránk, és intett, hogy kövessük.

Ott maradtam, ahol voltam. Sehová sem voltam hajlandó menni, míg valaki el nem magyarázza nekem a dolgokat. Larry és Edward velem együtt várt. A közelünkben lévő nézők figyelmesen bámultak, arra várva, hogy valami érdekeset csináljunk.

Álltunk.

Rashida eltűnt az egyik lefüggönyözött részben.

– Anita.

Megfordultam, de Larry a porondra bámult.

– Mondtál valamit?

Larry megrázta a fejét.

– Anita?

Edwardra sandítottam, de ez nem az ő hangja volt.

– Jean-Claude? – suttogtam.

– Igen, ma petité, én vagyok.

– Hol vagy?

– A függöny mögött, ahová Rashida ment.

Megráztam a fejem. A vámpír hangja halványan visszhangzott, rezonált, de egyébként olyan normális volt, amennyire csak lehetett. Valószínűleg a szájam mozgatása nélkül is tudtam volna beszélni hozzá, de ha így is volt, nem akartam tudni. Tovább suttogtam:

– Mi folyik itt?

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Ez becsületbeli ügy. Mr. Oliver és én megegyeztünk egymással.

– Nem értem.

– Most kihez beszélsz? – érdeklődött Edward.

Megráztam a fejem.

– Később elmagyarázom.

– Lépj be a porondra, Anita, és mindent elmagyarázok neked, ugyanakkor, amikor a közönségünknek is.

– Mit csináltál?

– A lehető legtöbbet tettem azért, hogy valamennyiünk életét megóvjam, ma petité, bár lesz, aki ma éjjel meg fog halni. De az a porondon történik majd, a feladatra kijelölt katonák között. Ma nem fognak ártatlanok meghalni, bárki is nyer. A szavunkat adtuk.

– A porondon fogtok harcolni, mintha csak egy show lenne az egész?

– Ez a legtöbb, amit ilyen rövid idő alatt tenni tudtam. Ha pár nappal előbb értesítesz, talán valami mást is megszervezhettünk volna.

Ezt figyelmen kívül hagytam. Mellesleg mardosott a bűntudat. Levettem a melegítőfelsőt, és keresztben a rácsra vettem. Azok a nézők, akik elég közel ültek ahhoz, hogy lássák a pisztolyomat, levegő után kaptak.

– A küzdelem a porondon zajlik majd.

– A közönség előtt? – kérdezte Edward.

– Nem értem – szólt közbe Larry.

– Larry, azt akarom, hogy maradj itt.

– Kizárt.

Mély lélegzetet vettem, aztán lassan kifújtam.

– Larry, semmilyen fegyvered nincs. A pisztollyal nem tudsz bánni. Csak egy könnyű préda vagy, míg valaki ki nem képez. Maradj itt.

A fiú megrázta a fejét. Megérintettem a karját:

– Larry, kérlek szépen.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Lehet, hogy a „kérlek szépen” tette, vagy a tekintetem, mindegy; Larry rábólított. Egy kicsit könnyebben tudtam lélegezni. Bármi is történik ma éjjel, Larry nem fog amiatt meghalni, mert én belekevertem. Nem az én hibám lesz.

Átmásztam a rácson, és a porondra huppantam. Edward suhogó köpenyben követett. Egyszer hátrapillantottam. Larry a rácsot markolva állt. A testtartása elhagyatottságról árulkodott, de biztonságban volt. Csak ez számított.

Megérintettem a csillogó függönyt, az anyag közelről nézve fehér volt. A színét a fény adta. Megemeltem és félrehúztam a függönyt, aztán beléptem, Edwarddal a hátam mögött.

A lefüggönyözött rész közepén többszintes emelvény állt, rajta egy trónus. Rashida Stephennel együtt az emelvény alja mellett állt. Richard haját és meztelen mellkasát már azelőtt felismertem, hogy levette volna az álarcát. Fehér maszkja volt, egyik oldalon kék csillaggal. Csillogó kék török bugyogót viselt, hozzáillő mellénnyel és cipővel. Mindenki jelmezben volt, kivéve engem.

– Reméltem, hogy nem érsz ide időben – szólt Richard.

– Micsoda? Hogy kihagyjam minden idők legnagyobb halloweenes balhétjét?

– Ki jött veled? – kérdezte Stephen.

– A Halál – mondtam.

Edward meghajolt.

– Bíztam benne, hogy ma este megfelelő partnert hozol magaddal, ma petité.

Főlnéztem az emelvény legtetejére. Jean-Claude a trón előtt állt. Most végre úgy volt öltözve, ahogy azt az ingjei is sejtették, ez volt az igazi. Az igazi francia udvaronc. A ruhák feléről azt se tudtam, hogy hívják. A kabátja fekete volt, itt-ott ízléses ezüstdíszítéssel. Rövid köpenyét félvállra vetve hordta. Bő nadrágját a combig érő csizmába tűrte. A csizmája hajtókáját csipke szegélyezte. Az inge nyakán széles fehér gallér. A kabátja ujjából csipke ömlött elő. Az öltözéket széles,

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

majdhogynem lelógó karimájú kalap koronázta meg, ívesen hátra hajló, fekete és fehér tollakkal.

A jelmezesek csoportja szétvált, kiürítették nekem a trónhoz vezető lépcsőt. Valahogy nem akartam elindulni. A függönyön kívülről hangok hallatszottak. Súlyos tárgyakat mozgattak kint. Még több díszletet és kelléket hoztak elő.

Edwardra pillantottam. A társaságot bámulta, a szemével mindenkit felmért. Áldozatokat keresett, vagy ismerős arcokat?

Mindenki jelmezben volt, de csak nagyon kevesen hordtak álarcot. Yasmeen és Marguerite körülbelül félúton álltak a lépcsőn. Yasmeen testén skarlátvörös szári volt, rengeteg fátyollal és flitterrel. Sötét bőrű arca nagyon természetesnek hatott a vörös selyemben. Marguerite hosszú, puffos ujjú ruhát viselt, széles csipkegallérral. A ruha valami sötétkék anyagból készült. Egyszerű volt és dísztelen. Szőke haját bonyolult csigákba rendezte a két füle mellett, a feje tetején apró konty volt. Ez is, akárcsak Jean-Claude-é, inkább történelmi viseletnek tűnt, mint jelmeznek.

Felsétáltam hozzájuk a lépcsőn. Yasmeen leeresztette a fátylait, éppen annyira, hogy kilátsszon a kereszt alakú sebhely, amivel megajándékoztam.

– Valaki ma éjjel megfizet neked ezért.

– Nem te személyesen? – kérdeztem.

– Még nem.

– Téged nem érdekel, ki győz, ugye?

A vámpírnő elmosolyodott.

– Természetesen hűséges vagyok Jean-Claude-hoz.

– Kurvára.

– Annyira, amennyire te is az voltál, „ma petit” – Yasmeen hosszan kitartott minden egyes szótagot, minden egyes hangot nyomatékosan ejtve.

Hagytam, hadd röhögjön a hátam mögött. Azt hiszem, nem volt jogom a hűségről vitatkozni vele..

Jean-Claude lábánál két farkas ült. Idegen, fakó szemmel

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

bámultak rám. A tekintetükben nem volt semmi emberi. Igazi farkasok voltak. Honnan szerzett Jean-Claude igazi farkasokat?

Két lépcsővel alattuk álltam meg. A vámpír arca üres volt és tökéletes, semmit nem lehetett belőle kiolvasni.

– Úgy nézel ki, mintha A három testőrből léptél volna elő – mondtam.

– Pontosan, ma petité.

– Eredetileg abban az évszázadban éltél?

Ő úgy mosolyodott el, hogy az bármit jelenthetett. Vagy semmit.

– Mi fog történni ma éjjel, Jean-Claude?

– Jöjj, állj ide mellém, ahol a halandó szolgám helye van – nyújtotta felém az egyik sápadt karját.

Feljebb léptem, figyelmen kívül hagyva a kezét. Az előbb is a fejemben szólalt meg. Egyre inkább hülyeségnek tűnt vitatkozni vele. Az ellenkezéstől nem lett kevésbé igaz a tény: halandó szolgálja voltam.

Az egyik farkas mély hangon felmordult. Megdermedtem.

– Nem fognak bántani téged. Az én kis szolgálóim.

Akárcsak én, gondoltam.

Jean-Claude leeresztette a kezét a farkashoz. Az alázatosan megnyalta az ujjait. Óvatosan megkerültem az állatot. De az tudomást se vett rólam, minden figyelmével Jean-Claude-on csüggött. Sajnálta, hogy rám mordult. Bármit megtett volna, hogy kárpótolja érte a gazdáját. Hason csúszkált, mint egy kutya.

A vámpír jobb oldalára álltam, kicsivel a farkas mögé.

– Elbűvölő jelmezt választottam neked.

– Ha olyasmi lett volna, ami illik a tiédhez, fel se veszem.

Ő nevetett, lágy, mély hangon. Bizsergett tőle a hasam.

– Maradj itt a trón mellett a farkasokkal, míg megtartom a beszédemet.

– Tényleg a tömeg szeme előtt fogunk harcolni?

Jean-Claude felkelt.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Hát persze. Ez itt a Kárhozottak Cirkusza, és ma Halloween van. Olyan látványosságot mutatunk majd nekik, amihez foghatót soha nem láttak.

– Ez örülség.

– Valószínűleg, de megakadályozza, hogy Oliver a földig rombolja körülöttünk az épületet.

– Erre is képes volna?

– Erre, és még sokkal többre, ma petité, ha nem egyezünk meg, hogy korlátozzuk az efféle erőink használatát.

– Te le tudnád dönteni a házat?

Jean-Claude rám mosolygott, és ez egyszer egyenes választ adott:

– Nem, de ezt Oliver nem tudja.

Ezen el kellett mosolyodnom.

A vámpír elhelyezkedett a trónuson, egyik lábát a karfára vetve. A kalapot mélyen a szemébe gyúrte, míg már csak a száját láttam:

– Még mindig képtelen vagyok elhinni, hogy elárultál, Anita.

– Nem adtál nekem más lehetőséget.

– Valóban szívesebben látnál engem holtan, minthogy megkapd a negyedik jelet!

– Igen.

Erre ő ezt suttogta:

– Kezdődik az előadás, Anita.

Hirtelen kialudt a fény. A váratlan sötét miatt a közönség soraiból sikolyok hallatszottak. A függöny széthúzódott. Hirtelen ott álltam a reflektorfény peremén. A reflektor úgy ragyogott a sötétben, akár egy csillag. Jean-Claude és a farkasai lágy fényben fürödtek. El kellett ismernem, hogy a tóklámpásos pulcsim nem igazán illett az alaphangulathoz.

A vámpír egyetlen sima mozdulattal állt föl. Levette a kalapját, és mély, földet söprő mozdulattal meghajolt.

– Hölgyeim és uraim! Ma tanúi lesznek egy hatalmas összeecsapásnak. – Lassan elindult lefelé a lépcsőn. A

reflektorfény követte. A kalapját továbbra is a kezében tartotta, azzal gesztikulálva adott nyomatékot a szavainak: – A város lelkéért vívott csatának.

Ezután megállt, a reflektorfény pedig kitágult, hogy a két szőke vámpír is a sugarába kerüljön. A két nő jazzkorszakbeli bártündérnek öltözött, az egyikük kék, a másik piros ruhába. A nők elővillantották a szemfogukat, a nézők felhördültek.

– Önök ma vámpírokat, farkasembereket, isteneket és ördögöket fognak látni – Jean-Claude minden egyes szót tartalommal töltött meg. Mikor azt mondta: „vámpírok”, megborzongott a nyakszirtünk. A „farkasemberek” szó a sötétből csapott le ránk, a közönség sikítozott. Az „istenek” szót a bőrünkre lehelte. Az „ördögöknél” pedig forró szél perzselte az arcunkat. Az elfojtott sóhajok és sikolyok betöltötték a sötétséget. – Annak, amit ma éjjel látnak, egy része valóság lesz, más része csak látszat. Hogy mi melyik, azt önökre bízunk.

A „látszat” szó úgy visszhangzott az elménkben, mint egy újra és újra ismétlődő tükörkép. De amikor az utolsó hang elhalt, egy egészen más, elsuttogott szó maradt utána. Valóság – suttogta a hang.

– Az idei Halloween éjén St. Louis szörnyei a város uralmáért harcolnak. Ha mi győzünk, minden olyan békésen folyik majd tovább, ahogy korábban is. De ha az ellenségeink győznek...

Egy másik reflektor egy másik emelvény tetejét világította meg. Ott nem volt trón. A tetőn Oliver állt a deréktól lefelé kigyóvá változott, teljes szépségében tündöklő lamiával. Oliver bő, fehér overallt viselt, nagy fekete pettyekkel. Az arca fehérre volt mázolva, és szomorú mosolyt rajzoltak rá. Egyik, erőteljesen kontúrozott szeme alatt könnycsepp csillogott. A feje búbján apró, hegyes sipka, élénk kék színű pomponnal.

Bohóc? Bohócnak öltözött? Én nem ilyen jelmezben képzeltem el. De a lamia nagyon hatásos volt, ahogy gyűrűs

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

testével Oliver köré tekeredett, Oliver pedig a kesztyűs kezével a lamia csupasz melleit simogatta.

– Ha az ellenségeink nyerne, akkor holnap éjszaka olyan vérfürdőt fogunk látni, amelyet a világ egyetlen városában sem láttak még. Ellenségeink lakomázni fognak a város húsán és véréen, és addig szipolyozzák, míg száraz és élettelen nem lesz.

– Jean-Claude félúton lefelé megállt a lépcsőn. Most elindult visszafelé. – Az önök életéért küzdünk, a lelkükért.

Imádkozzanak, hogy mi győzzünk, kedves halandók.

Nagyon-nagyon buzgón imádkozzanak.

Visszaült a trónra. Az egyik farkas a combjára tette a mancsát. Ő szórakozottan vakargatta az állat fejét.

– A halál minden emberért eljön – kezdte Oliver.

A Jean-Claude-ra irányuló fény kihunyt, egyedül Oliver maradt kivilágítva a sötétben. A szimbolizmus magasfoka.

– Egy nap mind meghaltok majd. Apró balesetben, vagy hosszas betegség után. Fájdalom és kín vár rátok.

A nézők kényelmetlenül feszengtek a székekben.

– Te védesz meg engem Oliver hangjától? – kérdeztem Jean-Claude-ot.

– Nem én, hanem a jeleim – felelte ő.

– Mit érez a közönség?

– Éles nyilallást a szívükben. Ahogy a kor elsorvasztja a testüket. És érzik a váratlan rémületet egy eszükbe idézett baleset láttán.

Nyögések, sikolyok és kiáltások telítették a sötétséget, ahogy Oliver szavai minden egyes személyt megtaláltak, és éreztették velük a halandóságukat.

Gusztustalan volt. Valami, ami már egymillió évet megélt, arra emlékeztette a gyarló embereket, milyen törékeny az életük.

– Ha már úgyis meg kell halnotok, nem volna jobb a mi ragyogó ölelésünkbe belehalni? – kérdezte Oliver. A lamia kúszva tett egy kört az emelvény körül, hogy az egész

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

közönségnek megmutassa magát. – Vele lépnétek át, édesen, lágyan, szelíden ama sötét éj küszöbén. Mi ünneppé tesszük a halált, örömteli úttá. Nem lesznek gyötrő kételyek. Azt akarjátok majd, hogy végül az ő keze érintsen meg benneteket. Olyan gyönyöröket mutat majd nektek, amelyekről a halandók alig álmodhatnak. Hát olyan nagy ár a halál mindezért, ha úgys meg fogtok halni? Nem volna jobb úgy meghalni, hogy a mi ajkunk tapad a bőrötökre? Kinek kell az idő lassú sorvasztása?

Néhány kiáltás hallatszott:

– Igen... Könyörgünk...

– Állítsd le őt – követeltem.

– Ez az ő nagy pillanata, ma petité. Nem állíthatom meg.

– Barátaim, felajánlom nektek, hogy a mi karunkban válhatnak valóra a legsötétebb álmaitok. Gyertek ide hozzánk, most.

A sötétségben mozgás zöreje hallatszott. Ekkor a lámpák felgyulladtak – az emberek felálltak a székeikből. Át akartak mászni a rácson. Azért jöttek, hogy keblükre öleljék a halált.

A fényben mind megdermedtek. Meredten néztek körbe, mint aki álomból ébred. Néhányan csak zavartnak tűntek, de egy férfi a rács közelében láthatólag a könnyeivel küszködött, mintha szétszaggatták volna a délibábjait. Térdre esett, rázkódott a válla. Zokogott. Mit látott meg Oliver szavaiban? Mit érzett meg a levegőben? Mentsen meg tőle az Isten, hogy valaha megtudjam.

A fényben már láttam, mit hoztak be a porondra, míg mi a függöny mögött vártunk. Úgy nézett ki, mint egy márványoltár, a hozzá vezető lépcsővel.

A két emelvény között állt. De miért? Jean-Claude-hoz fordultam, hogy megkérdezzem, de éppen történt valami.

Rashida elindult az emelvénytől, és odasétált a rács, illetve az emberek közelébe. Stephen, a maga leginkább tanga fürdőnadrágjának látszó jelmezében, a porond másik oldalára vonult. Szinte csupasz teste épp olyan sima és hibátlan volt,

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

mint Rashidáé. „Gyorsan gyógyulunk” – így mondta a nő.

– Hölgyeim és uraim, most adunk önöknek egy pár percet, hogy magukhoz térjenek az est első varázslatai után. Aztán megmutatjuk néhány titkunkat.

A tömeg visszatelepedett az ülőhelyekre. Egy jegyszedő a székéhez támogatta a zokogó férfit. Némáság ülte meg a nézőteret. Még soha nem hallottam ekkora tömeget ennyire csöndben lenni. Hallatszott volna, ha valaki leejt egy tűt.

– A vámpírok képesek állatokat hívni a segítségükre. Az én állatom a farkas – Jean-Claude körbesétált az emelvény tetején, és mindenkinek megmutatta a farkasokat. Én ott álltam a reflektorfényben, és nem tudtam pontosan, mit csináljak. Engem nem mutatott meg. Én csak ott voltam.

– De képes vagyok magamhoz szólítani a farkas emberi unokatestvérét is. A vérfarkast. – A vámpír széles mozdulatot tett a karjával. Zene hallatszott. Először lassú volt és halk, aztán ragyogó crescendóban tört ki.

Stephen térdre rogyott. Megfordultam, Rashida is a földön fetrengett a túloldalon. Ott helyben, a közönség szeme láttára változtak át. Soha nem láttam még egy alakváltót sem átváltozni. Nem tagadhattam le... Némi kíváncsiságot éreztem.

Stephen négykézláb állt. Csupasz háta összegörnyedt a fájdalomtól. Hosszú szőke haja a földet söpörte. A hátán úgy fodrozódott a bőre, akár a víz, a gerince sziklaszirtként állt ki középen. Kinyújtotta a két kezét, mintha meghajolna, az arcát a földre szorította. Csontok törtek át a kezén. Stephen felnyögött. Mintha állatok másztak volna a bőre alatt, úgy mozgott a háta. A gerince kifelé ívelt, mintha önállóan akarná fölemelni a cirkuszi sátrat. Aztán szőr kezdett sarjadni a hátán, ami hihetetlenül gyorsan terjedt, mint a trükkfilmekben. Csont és sűrű, tiszta folyadék ömlött ki a testéből. Különböző alakok feszültek meg a bőre alatt, aztán, aztán átszakították. Az izmok úgy vonaglottak, mintha kígyók lettek volna. Nehéz, cuppogó hangok hallatszottak, ahogy a csont ki- és becsúszkált a

húsban. Olyan volt, mintha a farkas alakja kiverekedné magát a férfi testéből. A sötét mézszínű szőr egyre gyorsabban terjedt. A változás egy részét elrejtette a szőr, de ezért csak hálás voltam.

Félig üvöltés, félig sikoly szakadt fel a torkából. Végül az az ismerős farkasember-alak állt előttem, akit azon az éjjelen láttunk, amikor a kígyóval harcoltunk. A farkasember eldobta a szájkosarát, és felüvöltött. A hangjától kirázta a testem a hideg.

A túloldaltól egy másik üvöltés visszhangozta a hangot. Megpördültem, és egy második farkasembert láttam, de ez szénfekete volt.

– Rashida?

A közönség vadul tapsolt, dobogott a lábával és kiabált. A vérfarkasok visszamásztak az emelvényhez, és a két oldalánál lekuporodtak.

– Én nem tudok nektek ilyen látványos dolgot ajánlani – a fény ismét Oliverre irányult. – Az én állatom a kígyó. – A lamia tekergett körülötte, elég hangosan sziszegve ahhoz, hogy az első sorban meghallják. Aztán kiöltötte villás nyelvét, hogy megnyalja Oliver fehérre mázolt fülét.

Oliver az emelvény aljára mutatott. Mindkét oldalon egy-egy fekete köpenyes alak állt, az arcukat csuklya fedte.

– Ezek az én teremtményeim, de hadd tartogassam őket meglepetésnek. – A vámpír átnézett ránk. – Kezdődjék!

A fények megint kialudtak. Ellenálltam a késztetésnek, hogy a sűrű sötétben Jean-Claude után nyúljak.

– Mi történik?

– Elkezdődik a csata – felelte ő.

– Hogyan?

– Az est további részét nem terveztük meg, Anita. Olyan lesz, mint bármilyen más csata. Zűrzavaros, erőszakos, véres.

A fény fokozatosan fölerősödött, míg a sátor tompa ragyogásban nem fürdött, mint a hajnal vagy az alkony.

– Kezdődik – suttogta Jean-Claude.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

A lamia leviharzott a lépcsőn, és a két tábor egymásnak rontott. Ez nem csata volt. Inkább egy kocsmai verekedés: mindenki mindenki ellen.

A köpenyes lények előrerohantak. Egy villanásnyi időre mintha észrevettem volna valami kígyószerűt, de aztán mégsem. Géppisztolytűz hallatszott, és a lény hátratántorodott. Edward!

Elindultam lefelé a lépcsőn, pisztollyal a kezemben. Jean-Claude meg se mozdult.

– Nem jössz le?

– Az igazi csata itt fog lezajlani, ma petité. Tedd meg, amit tudsz, de végül minden Oliver és az én erőm között dől majd el.

– Ő egymillió éves. Nem győzheted le.

– Tudom.

Egy pillanatig egymásra bámultunk.

– Sajnálom – mondtam.

– Én is, ma petité Anita, én is.

Leszaladtam a lépcsőn, hogy csatlakozzam a harchoz. A kígyó-izé összeesett, kettészelte a géppisztolytűz. Edward és Richard egymásnak vetett háttal álltak, utóbbinak revolver volt a kezében. Beleürítette az egyik köpenyes lénybe, de a golyók még csak le se lassították. Lefelé irányítottam a karom, és a köpenyes fejre lőttem. A lény megtántorodott, és felém fordult. A csuklya hátrahullott, akkora kobrafejet leplezve le, mint egy lóé. A lénynek nyaktól lefelé női teste volt, de nyaktól fölfelé...

Se az én lövésem, se Richardé nem ütött rajta lyukat. A lény elindult felém a lépcsőn. Se azt nem tudtam, mi az, se azt, hogyan lehet megállítani. Kellemes Halloweent!

A lény felém rohant. Eldobtam a Browningot, és félig már majdnem előhúztam az egyik kést, mikor nekem ütközött.

Hátrahúzta a fejét, hogy lesújtson. Sikerült kiszabadítanom a kést. A lény a vállamba mélyesztette a méregfogait.

Felsikoltottam, és beledöftem a kést. A kés beleszaladt, nem vérzett, nem is fájt neki. A szörny a vállamat mardosta, mérget

pumpált bele, és a kés nem használt semmit.

Megint felsikoltottam. Jean-Claude hangját hallottam a fejemben:

– Most már nem árthat neked a méreg.

Rohadtul fájt, de nem haltam bele. A kígyószörny torkába szúrtam a kést, üvöltve, mert nem tudtam, mi mást tehetnék. A lény öklendezni kezdett. Vér csörgött le a kezemen. Újra megszúrtam, erre hátrahőkölt, a fogait vér borította. Tébolyultan sziszegett, aztán lecsúszott rólam. De most már értettem. Az volt a gyenge pont, ahol a kígyótest az emberivel érintkezett.

Bal kézzel kaparásztam a Browning után, a jobb vállamat feltépték. Meghúztam a ravaszt, és láttam, ahogy a vér kifröcsköl a lény nyakából. Sarkon fordult és elrohant, én pedig hagytam.

A lépcsőn hevertem, a jobb karomat a testemhez szorítva. Azt nem hittem, hogy bármim eltört volna, bár baromira fájt. Még csak nem is vérzett annyira, mint amennyire kellett volna. Egy pillantást vetettem fölfelé, Jean-Claude-ra. Mozdulatlanul állt, de valami mégis mozgott, akár a hőségtől vibráló levegő. Oliver is ugyanolyan mozdulatlanul állt az ő emelvényén. Ez volt az igazi csata. Itt lent a halál nem jelentett sokat, csak azoknak, akiknek meg volt írva, hogy meghaljanak.

A hasamhoz szorítottam a karomat, és lementem a lépcsőn Edwardhoz és Richardhoz. Mire a lépcső aljára értem, a karom már jobban volt. Elég jól ahhoz, hogy a jobb kezembe vegyem át a stukkeremet. A kígyómarásra meredtem: dögöljek meg, ha nem kezdett el gyógyulni. A harmadik jel. Úgy gyógyultam, mint egy alakváltó.

– Jól vagy? – kérdezte Richard.

– Úgy tűnik.

Edward rám bámult.

– Haldokolnod kéne.

– Majd később elmagyarázom – intettem le.

A kobraszörny az emelvény lábánál hevert, a fejét

géppisztolysorozat hasította ketté. Edward gyorsan kapcsolt.

Magas, éles sikoly hallatszott. Alejandro kicsavarva tartotta Yasmeent a karjában, egyik keze a vámpírnő háta mögött, a másikkal pedig Yasmeen vállát szegezte a mellkasához. Marguerite sikoltott az előbb. Kari Inger karjai közt küszködött. Túlerővel szembesült. Láthatólag Yasmeen is.

Alejandro beletépett a torkába. Yasmeen felsikoltott. A másik vámpír foggal roppantotta szét a gerincét, az arcát vér fröcskölte össze. Yasmeen elernyedtt Alejandro karjai közt. Egy mozdulat, és a vámpír keze Yasmeen mellkasának másik oldalán bukkant elő, a markában véres masszává passzírozva a szívét.

Marguerite újra és újra felsikoltott. Kari elengedte, de ő ezt mintha észre sem vette volna. A nő karmolászni kezdte a saját arcát, míg folyni nem kezdett a vére. Akkor térdre esett, de tovább karmolta az arcát.

– Jézusom – mondtam –, állítsák meg.

Kari rám meredt. Fölemeltem a Browningot, de Inger lebukott Oliver emelvénye mögé. Elindultam Marguerite felé. Alejandro közénk állt:

– Akarsz neki segíteni?

– Igen.

– Engedd meg, hogy rád ruházzam az utolsó két jelet, és félreállok az utadból.

Megráztam a fejem.

– Odaadjam a várost egyetlen örült halandó szolgálért? Lásd be, ez hülyeség lenne a részemről.

– Anita, bukj le! – Hasra vágtam magam a padlón, Edward pedig kilőtt egy lángsugarat a fejem fölé. Éreztem a forró, bugyborékoló hőség áradatát.

Alejandro felüvöltött. Csak annyira emeltem fel a tekintetem, hogy lássam őt égve. Ő előrelökte az egyik lángoló kezét, és azt éreztem, hogy valami hátrafelé röpít... Egyenesen neki Edwardnak.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Bukfenceztem, Edward hanyatt esett, de rögtön igyekezett talpra állítani. A lángszóró csöve megint ebbe az irányba mutatott. Külön felszólítás nélkül is lebuktam.

Alejandro legyintett egyet, és a láng visszapattant, majd Edward felé száguldott.

Edward hisztérikusan vonaglott a földön, hogy kioltsa a köpenyén a lángokat. Az égő halálfejes maszkot ledobta a földre. A lángszóró tankja tüzet fogott. Richard segített Edwardnak kibújni belőle, aztán együtt futottak. Én a földhöz tapadtam, a kezemmel takarva a fejem. A robbanás megrázta a porondot. Amikor felpillantottam, apró, parázsló darabkák záporoztak ránk, de ez volt minden. Richard és Edward az emelvény másik oldala mögött kerestek fedezéket.

Alejandro elszenesedett ruhában, felhólyagosodott bőrrel állt a helyén. Aztán elindult felém.

Talpra vergődtem, és megcéloztam őt a pisztollyal. Na persze, a pisztolynak már a múltkor sem vettem túl sok hasznát. Hátrálni kezdtem, míg a lépcsőknek nem ütköztem.

Elkezdtem löni Alejandrót. A golyók eltalálták. A vámpír még vérzett is, de nem állt meg. A pisztoly üresen kattant. Sarkon fordultam, és rohanni kezdtem.

Valami hátba vágott, és a földhöz csapott. Alejandro hirtelen ott termett a hátamon, egyik kezével a hajamba markolt, és hátrahajlította a nyakam.

– Tedd le a géppisztolyt, vagy kitöröm a nyakát – bömbölte a vámpír Edward felé.

– Lődd le! – visítottam.

De Edward a porondra dobta a géppisztolyt. A francba. Pisztolyt vett elő, és gondosan célzott. Alejandro teste összerándult, aztán a vámpír felnevetett:

– Nem tudsz ezüstgolyókkal megölni.

A térdét a hátamba nyomta, hogy lefogjon, aztán kés villant a kezében.

– Ne – hallottam Richardot –, nem fogja megölni.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Ha közbeavatkozol, elvágom a torkát, de ha békén hagyysz minket, nem fogom bántani.

– Edward, öld meg!

Egy másik vámpír ugrott Edwardra, és a földre döntötte. Richard megpróbálta lerángatni róla, de egy aprócska vámpír a hátára szökkent. A nő meg a kisfiú volt az, az első éjszakáról.

– Most, hogy a barátaid el vannak foglalva, befejezzük, amit elkezdtünk.

– Neeee!

A kés épp csak megkarcolta a bőröm felszínét, éles volt és fájdalmas. Egy ilyen kicsike vágás! A vámpír fölém hajolt.

– Nem fog fájni, megígérem.

Sikítottam.

Az ajka a vágáshoz ért, rázárult, szívni kezdte. Tévedett. Fájt. Aztán körülvett a virágillat. Fuldokoltam az illatban. Nem láttam semmit. A világ meleg volt és édes illatú.

Amikor már ismét láttam, és gondolkodni is tudtam, a hátamon feküdtem, a sátor tetejére bámulva. Két kar felemelt és elringatott. Alejandro szorosan tartott. Véres vonalat vágott a mellkasán, épp a mellbimbója fölött.

– Így!

Nekifeszítettem a két kezem, küzdöttem ellene. A vámpír keze a nyakszirtemet szorította, kényszerített, hogy egyre közelebb és közelebb húzódjak a sebhez.

– NEM!

Előhúztam a másik kést, és a mellkasába döftem, a szíve után kutatva.

– Az ezüst nem jó módszer. Engem nem fog az ezüst.

A seb felé nyomta az arcomat, én pedig nem tudtam szembeszállni vele. Egyszerűen nem voltam elég erős. Egy kézzel össze is morzsolhatta volna a koponyámat, de most csak a mellkasán ejtett vágáshoz nyomta az arcomat.

Kapálóztam, de ő továbbra is a sebhez préselte a szám. A vére édes-sós, halványan fémes ízű volt. Csak vér.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Anita! – Jean-Claude a nevemet sikoltotta. Nem voltam biztos benne, hogy hangosan szólt, vagy csak a fejemben.

– Vér a véremből, hús a húsból, mindkettő egyé legyen. Egy húsból, egy vérből, egy szívből valók legyünk.

Bennem, valahol mélyen, megtört valami. Megéreztem. Folyékony forráság hulláma öntött el. A bőrömön futkározott. Bizsergett tőle az ujjam hegye. A gerincem görcsbe rándult, rázkódni kezdtem merev testtel. De két erős kar elkapott, megtartott és elringatott.

Egy kéz kisimította a hajam az arcomból. Kinyitva a szemem, Alejandrót pillantottam meg. Többé már nem féltem tőle. Nyugodt voltam, lebegtem.

– Anita? – Ez Edward volt.

Lassan a hang felé fordultam.

– Edward.

– Mit csinált veled?

Megpróbáltam kitalálni, hogyan magyarázzam el, de a szavak csak nem akartak felbukkanni az agyamban. Felültem, gyengéden eltolva magam Alejandrótól.

Edward lábánál egy halom döglött vámpír hevert. Lehet, hogy Alejandrónak nem ártott az ezüst, de a csatlósainak igen.

– Még többet is ölünk majd – mondta Alejandro. – Nem látod ezt, ha az elmémbe tekintesz?

De, így belegondolva, láttam, bár ez nem olyan volt, mint a telepátia. Nem lehetett szavakba önteni. Tudtam, hogy Alejandro arra a hatalomra gondol, amivel épp most ajándékoztam meg. Ő nem sajnálta a halott vámpírokat.

A tömeg egy emberként sikoltott fel.

Alejandro felnézett. Követtem a tekintetét. Jean-Claude térdelt, az oldalából dőlt a vér. Alejandro irigyelte Olivertől azt a képességét, hogy a távolból is onthatott vért. Amikor Alejandro szolgálja lettem, Jean-Claude meggyengült. Oliver fölébe kerekedett.

Mindvégig így tervezték.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Alejandro magához húzott, és én nem próbáltam megállítani. Az arcomba lehelte:

– Te nekromanta vagy, Anita. Hatalmad van a holtak fölött. Ezért akarta Jean-Claude, hogy a szolgálja légy. Oliver azt hiszi, hogy rajtam keresztül téged is irányíthat, de én tudom, hogy te nekromanta vagy. Még szolgálaként is szabad akarattal rendelkez. Nem kell úgy engedelmeskedned, ahogy a többiek teszik. Halandó szolgálaként te magad is fegyver vagy. Megtámadhatod bármelyikünket, és a vérünket onthatod.

– Miről beszélsz?

– Oliver és Jean-Claude megegyeztek, hogy a vesztest kiterítik az oltáron, és karóba húztatják veled.

– Mi...?

– Jean-Claude azért egyezett bele, mert így majd megerősíti a hatalmát. Oliver pedig azért, hogy ezzel a gesztussal megmutassa, milyen erősen uralja azt, ami valaha Jean-Claude-é volt.

A közönség felhördült. Oliver a levegőben lebegett, bár nagyon lassan. Aztán leereszkedett a földre. Majd fölemelte a két karját, és Jean-Claude teste lebegni kezdett.

– A kurva életbe – mondtam.

Jean-Claude szinte eszméletlenül lebegett az üres, csillogó levegőben. Aztán Oliver gyengéden a földre fektette őt, és friss vér fröcskölt a fehér porondra.

Kari Inger bukkant elő. Jean-Claude hóna alá nyúlt, és felemelte.

Hová tűnt mindenki? Segélykérően néztem körül. A fekete vérfarkast szét tépték, a darabkái még mindig rángatóztak. De ezt a hústömeget szerintem még egy vérfarkas se tudta volna összeforrasztani. A szőke vérfarkas, Stephen sem volt sokkal jobb állapotban, de azért az oltár felé vonszolta magát. Igazán igyekezett, ahhoz képest, hogy az egyik lábát teljesen leszakították.

Kari a márványoltárra fektette Jean-Claude-ot. Az oltár

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

oldalán vér csordult le. Inger a vállánál fogva, könnyedén tartotta a vámpírt. Pedig Jean-Claude fekvő ki tudott nyomni egy autót. Hogy bírta Kari lefogni?

– Inger osztozik Oliver erején.

– Ezt hagyd abba – mondtam.

– Micsodát?

– Hogy megválaszolod a kérdéseket, amiket még fel se tettem.

Alejandro elmosolyodott:

– Ez olyan sok időt takarít meg.

Oliver felemelt egy fehér, fényes karót és egy párnázott fejű kalapácsot. Felém nyújtotta őket.

– Itt az idő.

Alejandro megpróbált talpra segíteni, de ellöktem magamtól. Negyedik jel ide vagy oda, egyedül is képes voltam megállni a lábamon.

Richard felordított:

– Ne!

Elrohant mellettünk az oltár felé. Az egész olyan volt, mintha lassított felvételen történne. Richard Olivernek ugrott, az emberke pedig megragadta őt a nyakánál fogva, és kitépte a torkát.

– Richard! – Odarohantam, de már elkéstem. A fiú a földön feküdt, vérzett, és még mindig lélegezni próbált, pedig már nem volt mivel.

Letérdeltem mellé, próbáltam elállítani a vérzést. A tekintete tágra nyílt, rémület töltötte el. Edward odaállt mellém.

– Már nem tehetsz semmit. Egyikünk se tehet semmit.

– Nem.

– Anita. – A bérgyilkos elvonszolt Richard mellől. – Már késő.

Sírtam, de nem is tudtam róla.

– Jöjj, Anita! Pusztítsd el a régi gazdád, ahogy tőlem kívántad – Oliver felém tartotta a kalapácsot és a karót.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Megráztam a fejem.

Alejandro segített felállni. Edward után nyújtottam a kezem, de már túl késő volt. Edward nem segíthetett. Senki nem tudott segíteni nekem. A negyedik jelet nem lehetett visszavenni, és nem lehetett meggyógyítani Richardot, és nem lehetett megmenteni Jean-Claude-ot. De legalább nem fogom megkarózni őt. Ezt meg tudtam akadályozni. Ezt nem voltam hajlandó megcsinálni.

Alejandro az oltár felé vezetett.

Marguerite odamászott az emelvény egyik oldalához. Térdelt, gyengéden ringatózott előre és hátra. Az arca véres maszk volt. Kivájta a saját szemét.

Oliver fehér kesztyűs kezével, ami még mindig síkos volt Richard véréből, felém nyújtotta a karót és a kalapácsot. Megráztam a fejem.

– Elveszed. Azt teszed, amit mondok – a vámpír apró bohócképe homlokráncolva meredt rám.

– Elmész a kurva anyádba – közöltem vele.

– Alejandro, most már te parancsolsz neki.

– Igen, Mester, ő a szolgálóm.

Oliver ismét odanyújtotta nekem a karót.

– Akkor végeztess ki vele Jean-Claude-ot.

– Nem kényszeríthetem őt, Mester – mondta Alejandro mosolyogva.

– Miért nem?

– Ő nekromanta. Megmondtam, hogy saját, szabad akarata lesz.

– Nem fogom hagyni, hogy egy csökönyös néember tönkregye a legnagyobb gesztusomat.

Megpróbálta elárasztani az elmémet. Éreztem, hogy elborít, mintha vihar lenne a fejemben, de aztán elenyészett. Teljes értékű halandó szolga voltam, a vámpírok trükkjei nem működtek rajtam, még Oliveré sem.

Kiröhögtem, ő pedig pofon vágott. Friss vér ízét éreztem a

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

számban. Odaállt mellém, és éreztem, hogy reszket. Olyan mérges volt. Tönkretettem a nagy pillanatát.

Alejandro elégedett volt. A zsigereimben éreztem az elégedettségét, akár egy simogató kezét.

– Végezz vele, vagy ígérem, hogy véres péppé foglak verni. Most már nem halsz meg könnyen. Nagyobb kárt tehetek benned, mint azt el tudod képzelni, és mégis meg fogsz gyógyulni. De fájni ugyanúgy fog. Megértettél?

Jean-Claude-ra bámultam. Ő engem bámult. Sötétkék szeme épp olyan szép volt, mint mindig.

– Nem fogom megtenni – mondtam.

– Még mindig törődsz vele? Mindazok után, amit veled művelt?

Bólintottam.

– Végezz vele, most rögtön, vagy lassan fogom megölni. Cafatonként csipegetem le a húst a csontjairól, de nem fogom megölni. Ameddig a szíve és az elméje érintetlen, nem fog meghalni, nem számít, mit művelek vele.

Jean-Claude-ra néztem. Nem állhattam ott mellette, és nem nézhettem tétlenül, ahogy Oliver megkínozza, ha rajtam múltott. Hát nem volt jobb a gyors halál? Nem?

Elvettem Olivertől a karót.

– Megcsinálom.

Oliver elmosolyodott:

– Bölcs döntést hoztál. Jean-Claude is megköszönné, ha tudná.

Egyik kezemben a karóval lenéztem rá. Megérintettem a mellkasát, pont az égési sebhely fölött. Amikor visszahúztam a kezem, az maszatos volt a véréből.

– Tedd meg, most! – parancsolta Oliver.

Oliver felé fordultam, bal kézzel a kalapácsért nyúlva. Ahogy odaadta nekem, én a mellébe dőtem a karót.

Kari felüvöltött. Oliver szájából ömlött a vér. Dermedtnek látszott, mintha a karóval a szívében nem tudna mozogni, de

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

még nem volt halott, még nem. Az ujjaim a torkába martak, és csak téptem, téptem belőle a nagy húsdarabokat, míg meg nem láttam a csillogó és nedves gerincét. A kezemet a gerince köré fontam, és kicsavartam. A vámpír feje oldalra billent, csak egy pár húscsacfat tartotta. Leszakítottam a fejét, és átgurítottam a porondon.

Kari Inger az oltár mellett hevert. Melléje térdeltem, próbáltam kitapogatni a pulzusát, de nem volt. Belehalt Oliver halálába.

Alejandro odaállt mellém.

– Sikerült, Anita. Tudtam, hogy képes vagy megölni őt. Tudtam, hogy képes vagy rá.

Rámeredtem.

– Most pedig megölöd Jean-Claude-ot, és aztán együtt uraljuk a várost.

– Igen.

Nekiugrottam, mielőtt még belegondolhattam volna, mielőtt még kiolvashatta volna az agyamból. A kezemet belevájtam a mellkasába. A bordái megrepedtek, és felhorzsolták a bőröm. Megragadtam a lüktető szívét, és szétmorzsoltam.

Nem kaptam levegőt. Összeszorult a mellkasom. Fájt. Kihúztam Alejandro szívét a lyukon. Ő elesett, tágra nyílt, döbbszent tekintettel. Én vele együtt zuhantam.

Tátogva próbáltam lélegezni. Nem kaptam levegőt, fuldokoltam. A gazdámon feküdtem, és éreztem, hogy a szívem mind a kettőnkért dobog. Alejandro nem fog meghalni. A nyakának feszítettem az ujjaimat, és kaparni kezdtem. Körülfogtam a torkát, és szorítottam. Éreztem, hogy az ujjaim a húzába vájnak, de a fájdalom elsőpró erővel tört rám. Fuldokoltam a vértől, a mi vérünktől.

A kezem érzéketlenné vált. Már nem tudtam megmondani, hogy még mindig fojtogatom-e Alejandrót vagy sem. A fájdalomon kívül nem éreztem semmit. Aztán az is eltűnt, és én zuhantam, zuhantam, bele a sötétségbe, ami sohasem ismerte

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

a fényt, és soha nem is fogja.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Felébredtem, és a csontszínű mennyezetre bámultam. Egy percig csak pislogva néztem a plafont. A napfény meleg, kockás mintát vetett a takarón. Az ágy fémrácsos volt. A karomba infúzió csepegett.

Egy kórház – akkor nem haltam meg. Micsoda meglepetés.

Az ágy mellett egy kisasztalon rengeteg virág és egy köteg fényes léggömb volt. Egy pillanatig, ahogy ott feküdtem, csak élveztem, hogy nem vagyok halott.

Nyílt az ajtó, de egy óriási virágcsokron kívül semmit se láttam. Aztán a virágcsokor lejjebb ereszkedett – és ott volt Richard.

Azt hiszem, elállt a lélegzetem. Éreztem, hogy az összes vér az arcomba tolul. A fejemben halkan morajlott valami. Nem, nem fogok elájulni. Én soha nem ájultam el. Végül aztán kinyögtem:

– Te meghaltál.

Richard mosolya lehervadt:

– Nem haltam meg.

– Láttam, ahogy Oliver kitepte a torkodat!

Úgy láttam magam előtt az egészet, mintha az elmémbe préselték volna. Láttam Richardot, ahogy levegő után kap, ahogy haldoklik. Közben rájöttem, hogy fel tudok ülni. Kitámasztottam magam a kezemmel, az infúziós tű megmozdult a bőröm alatt, húzódtott a ragtapasz. Ez volt a valóság. Semmi más nem tűnt annak.

A fiú a torkához emelte a kezét, aztán félúton megállt. Akkorát nyelt, hogy én is hallottam.

– Láttad, hogy Oliver kitepi a gégém, de nem haltam bele.

Rábámultam. Nem volt kötés a nyakán. Körben begyógyult az egész vágás.

– Nincs olyan ember, aki ezt túlélné – jegyeztem meg halkan.

– Tudom – ahogy ezt mondta, Richard hihetetlenül szomorúnak tűnt. Rettetés szorította össze a torkom, míg végül

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

már levegőt is alig kaptam.

– Mi vagy te?

– Farkasember.

Megráztam a fejem.

– Megézés alapján felismerem a farkasembereket, felismerem a mozgásukat is. Te nem vagy farkasember.

– De igen.

Továbbra is ráztam a fejem.

– Nem.

Richard odaállt az ágy mellé. Ügyetlenül tartotta a virágcsokrot, mintha nem tudná, mit kezdjen velük.

– Én leszek a soron következő falkavezér. Képes vagyok embernek álcázni magam, Anita. Jól megy.

– Hazudtál nekem.

– Nem akartam – rázta meg a fejét.

– Akkor miért hazudtál?

– Jean-Claude tiltotta meg, hogy elmondjam neked.

– Miért?

A fiú vállat vont.

– Azt hiszem, azért, mert tudta, hogy ezt utálni fogod. Nem bocsátod meg, ha becsapnak. Ő ezt pontosan tudja.

Megpróbálna Jean-Claude szándékosan tönkretenni egy potenciális szerelmi viszonyt Richard és énköztem? Naná.

– Egyszer megkérdezted, mivel zsarol Jean-Claude. Ez volt az. A falkám vezére kölcsönadott engem neki, azzal a feltétellel, hogy senki nem tudhatja meg, mi vagyok.

– Miért vagy te különleges eset?

– Mert a farkasemberek nem taníthatnak gyerekeket, sőt ami azt illeti, senkit sem.

– Szóval vérfarkas vagy.

– Nem jobb, mintha halott lennék?

Felbámultam rá. A szeme továbbra is ugyanolyan tökéletes barna volt. A haja az arcába hullott. Meg akartam kérni, üljön le, hadd fésüljem meg az ujjaimmal a haját, hadd simítsam ki

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

abból a gyönyörű arcából.

– De, jobb, mintha halott lennél.

Ő fújt egyet, mintha idáig visszafojtotta volna a lélegzetét. Aztán elmosolyodott, és felém nyújtotta a virágokat.

Elvettem, mert nem tudtam, mi mást tehetnék. Vértörő szegfűből volt a csokor, annyi fátylvirággal, mintha fehér pára lebegett volna a piros szirmok fölött. A csokornak szegfűszegillata volt. Richard pedig vérfarkas volt. Ő volt a soron következő farkavezér. Képes volt arra, hogy embernek álcázza magát. Ráméredtem. Aztán kezet nyújtottam neki. Ő elfogadta. Életteli, meleg, erős keze volt.

– Most, hogy megbeszéltük, miért nem haltál meg, megkérdezhetem, hogy én miért nem haltam meg?

– Edward szívmasszázszt végzett rajtad, míg a mentők meg nem jöttek. Az orvosok nem tudták, mitől állt le a szíved. Nincs maradandó károsodás.

– Mit mondtatok a rendőrségnek a hullákról?

– Milyen hullákról?

– Hagyd ezt abba, Richard.

– Mire a mentők megérkeztek, egy hulla se maradt.

– A közönség mindent látott.

– De mi volt valóság, és mi csak illúzió? A rendőrség száz különböző verziót hallott a közönségtől. Gyanakodnak, de bizonyítani nem tudnak semmit. A Cirkuszt pedig bezárták, míg a hatóságok meg nem győződnek arról, hogy biztonságos.

– Biztonságos? – kérdeztem nevetve.

– Amennyire eddig is volt. – Richard megvonta a vállát.

Kihúztam a kezem Richard markából, két kézzel fogtam meg a csokrot, hogy újra megszagolhassam.

– És Jean-Claude... él?

– Igen.

Óriási megkönnyebbülést éreztem. Nem akartam, hogy Jean-Claude meghaljon. Nem akartam, hogy meghaljon. Szar ügy.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Akkor még mindig ő a Város Ura. Én pedig még mindig hozzá vagyok kötve.

– Nem – felelte Richard –, Jean-Claude megkért, hogy mondjam el neked. Szabad vagy. Alejandro jelei kioltották az övéit. Ahogy ő mondta, nem szolgálhatsz két urat egyszerre.

Szabad? Szabad voltam? Rámeredtem a fiúra.

– Nem lehet ennyire egyszerű.

Ő elnevette magát.

– Te ezt egyszerűnek nevezed?

Nem álltam meg mosolygás nélkül.

– Jó, nem egyszerű, de én azt hittem, legfeljebb a halál szabadíthat meg Jean-Claude-tól.

– Örülsz, hogy a jelek eltűntek?

Majdnem rávágtam: „Hát persze” – aztán mégsem. Volt valami borzasztóan komoly Richard arkifejezésében. Ő tudta, hogy mit jelent az, ha felkínálják valakinek a hatalmat. Hogy mit jelent egygyé válni a szörnyekkel. Rettenetes és csodálatos lehetett.

Végül így válaszoltam:

– Igen.

– Tényleg?

Bólintottam.

– Nem tűnsz túl lelkesnek – állapította meg.

– Tudom, hogy ugrálnom kellene az örömtől, vagy ilyesmi, de csak üresnek érzem magam.

– Egy csomó mindenben mentél keresztül az utóbbi pár nap alatt. Teljesen jogos, hogy egy kicsit le vagy zsibbadva.

Miért nem örültem jobban, hogy megszabadultam Jean-Claude-tól? Miért nem könnyebbültem meg, hogy nem vagyok senki halandó szolgálja? Mert hiányozni fog nekem? Hülyeség. Nevetséges. De igaz.

Ha már túl kellemetlen bizonyos dolgokra gondolni, gondoljunk valami másra.

– Akkor most már mindenki tudja, hogy farkasember vagy.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

– Nem.

– Behoztak a kórházba, és már meg is gyógyultál.

Szerintem rá fognak jönni.

– Jean-Claude elbújtatott engem, míg meg nem gyógyultam. Ma keltem föl először.

– Mennyi ideig voltam eszméletlen?

– Egy hétig.

– Te viccelsz.

– Három napig kómában voltál. A dokik még mindig nem tudják, miért kezdél el önállóan lélegezni.

Hát ilyen közel kerültem a túlvilághoz. Nem emlékeztem semmilyen fényes folyosóra, sem megnyugtató hangokra. Becsapva éreztem magam.

– Nem emlékszem.

– Öntudatlan voltál. Nem is kell emlékezned.

– Ülj már le, mielőtt megrándítom a nyakam, hogy fölfelé kell néznem rád. Richard az ágy mellé húzott egy széket, leült, és rám mosolygott. Kedves mosolya volt.

– Szóval farkasember vagy.

Bólintott.

– Hogyan történt?

Richard a padlóra bámult, aztán felnézett. Komor volt az arca: megbántam, hogy megkérdeztem. Valami nagyszabású történetre számítottam, hogy túlélte egy borzalmas támadást, vagy valami ilyesmi.

– Nem a megfelelő szérumot adták be.

– Hogy micsoda?

– Hallottad – úgy tűnt, szégyelli magát.

– Rossz szurit kaptál?

– Igen.

Egyre szélesebben és szélesebben vigyorogtam.

– Ez nem is vicces – mondta ő.

Megráztam a fejem.

– Egyáltalán nem – Tudtam, hogy csillog a szemem, és

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

minden erőmre szükségem volt, hogy hangosan nevetni ne kezdjek. – Azt azért el kell ismerned, hogy ez eléggé ironikus.

Ő felsóhajtott.

– Fájni fog, de azért csak röhögj nyugodtan.

Röhögtem. Annyira röhögtem, hogy már fájt, aztán Richard is csatlakozott hozzám. Mert a röhögés is ragályos.

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

Aznap később egy tucat fehér rózsza érkezett, hozzá egy levél Jean-Claude-tól. A levél így szólt: „Ha úgy tetszik, szabad vagy. Mégis remélem, hogy te épp annyira szeretnél viszontlátni engem, amennyire én téged. Ez csak rajtad múlik. Jean-Claude.”

Hosszú ideig bámultam a virágokat. Végül rábíztam egy nővérkére, hogy adja oda valaki másnak, vagy dobja ki őket, vagy csináljon velük, amit akar. Csak azt szerettem volna, hogy tűnjenek el a szemem elől. Tehát még mindig vonzódtam Jean-Claude-hoz. A lelkem sötétebbik oldalának legmélyén talán még szeretem is őt egy kicsit. De ez nem számított. Az ember mindig rosszul jár, ha megszereti a szörnyeket. Ez szabály.

Így aztán Richardnál kötöttem ki. Ő is egy szörnyeteg volt, de legalább eleven. Jean-Claude-hoz képest ez már haladás volt. Talán Richard kevésbé volt emberi, mint én, a zombikirálynő, a vámpírvadász, a nekromanta? Ki vagyok én, hogy panaszkodjak?

Azt nem tudom, hová tüntették el a testrészeket, de a rendőrség soha nem keresett meg, hogy kikérdezzen. Akár megmentettem a várost, akár nem, ez akkor is gyilkosság volt. A törvény szerint Oliver nem tett semmit, amivel kiérdemelte volna a halált.

Kijöttem a kórházból, és újra munkába álltam. Larry nálunk maradt. Tanulja csak, hogy kell vámpírra vadászni. Isten óvja.

A lamiák valójában halhatatlanok voltak. Ami, azt hiszem, azt jelenti, hogy a lamiák soha nem haltak ki. Csak biztos mindig nagyon ritkán fordulnak elő. Jean-Claude szerzett Melanie-nak egy zöld kártyát, és állást is adott neki a Kárhozottak Cirkuszában. Nem tudom, engedi-e szaporodni, vagy sem. Mióta kijöttem a kórházból, közelébe se mentem a Cirkusznak.

Richard meg én végre összehoztuk azt a bizonyos első randit. Elégé hagyományos dolog mellett döntöttünk: vacsora

A KÁRHOZOTTAK CIRKUSZA

és mozi. Jövő héten megyünk barlangi túrára. Ő megígérte, hogy nem lesznek víz alatti folyosók. Azt hiszem, neki van a legpuhább ajka a világon. Havonta egyszer kiszőrösödik. Hát ez van. Senki sem tökéletes.

Jean-Claude nem adta fel. Továbbra is küldi nekem az ajándékokat. Én továbbra is visszautasítom őket. Muszáj lesz nemet mondani neki, míg fel nem adja, vagy míg a pokol be nem fagy, a sorrend tetszőleges.

A legtöbb nő állandóan arról panaszkodik, hogy már nincs több független jó pasi. Én csak egy olyannal szeretnék találkozni végre, amelyik nem vámpír, nem vérfarkas... hanem ember.